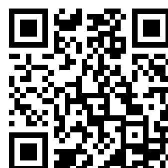

NORDISK TIDSKRIFT

FOR

FILOLOGI.

NY RÆKKE.

7

SYVENDE BIND.

KØBENHAVN.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SÖN).

TRYKT HOS J. JÖRGENSEN & CO. (M. A. HANNOVER).

1885—87.

Tidskriftets redaktion:

M. Cl. Gertz,
professor, dr. phil.,
Kbhvn.

Vilh. Thomsen,
docent, dr. phil.,
Kbhvn.
Hovedredaktør.

Ludv. F. A. Wimmer,
professor, dr. phil.,
Kbhvn.

S. Bugge,
professor,
Kristiania.

Chr. Cavallin,
professor,
Lund.

Medarbejdere i dette bind:

Bang, J. P., overlærer, dr. phil. Viborg.
Birch, F. C. C., etatsråd, dr. phil. København.
Christensen Schmidt, C. P., fh. kollaborator. Københ.
Danielsson, O. A., docent, dr. Upsala.
Drachmann, A. B., cand. mag. København.
Gertz, M. Cl., professor, dr. København.
Gigas, E., dr. phil.. bibliotheksassistent. København.
Hude, Karl, cand. mag. København.
Höffding, H., professor, dr. København.
Jespersen, O., cand. mag. København.
Jörgensen, C., cand. philol. København.
Kinch, K. F., dr. phil. København.
Kock, Axel, docent, dr. Lund.
Korsch, Th., professor, dr. Moskva.
Lange, Julius, docent, dr. København.
Larsen, Sofus, cand. philol., bibliothekassistent. Københ.
Monrad, M. J., professor. Kristiania.
Nyrop, Kr., dr. phil. København.
Olrik, Axel, cand. mag. København.
Pálsson, Pálmi, cand. mag. Island.
Paulson, Johannes, fil. kand. Lund.
Selchau, G. L., adjunkt. Rønne.
Østrup, J., stud. mag. København.

Indhold.

Side

Mindre Meddelelser.

Anmeldelser.

Alfabetisk fortegnelse

over

behandlede steder af forfattere og texter.

(Steder, der kun ere anførte som exempler i grammatiske, lexikalske, historiske eller antikvariske undersøgelser, medtages ej.)

Rettelse.

S. 216 l. 3 f. n. exemplarer, læs exempler.

De ætate Xenophontis.

Scripsit G. L. Selchau.

Post Krügeri de Xenophontis vita disputationem communis est opinio hominum doctorum, Xenophontem non post a. 444 natum esse. Et tamen, si id verum est, multæ et inextricabiles difficultates oriuntur. Nam primum satis mirum est, Xenophontem plus quam quadraginta annos prorsus ignotum vixisse neque ullum signum illius ingenii dedisse, quod post prœlium ad Cunaxa tam præclare enituit. An patriam suam indignam judicavisset, cui eandem operam navaret, quam decem illis millibus mercennariorum ex omni Græcia collectorum præstitit? At cives suos tanti faciebat, ut bonam existimationem eorum sibi comparare præclarum judicaret et eximie gauderet fore, ut propter ea, quæ in reducendis militibus fecerat, a civibus suis laudaretur (in Anabasi, passim). An nulla occasio rei bene gerendæ domi ei oblata esset? At, si sub finem belli Peloponnesiaci quadragenarius fuit, fere quotannis bello interfuerit necesse est. Et si quis mihi objiciet, eum domi non nisi prætorem creatum aliquid momenti ad belli administrationem afferre potuisse, respondebo, mirum videri oportere, eum, qui in media Asia, rebus afflictis, dormire non potuerit et unus præter omnes ad communem salutem summo studio incubuerit — eum domi, ubi civium salus ageretur, non omnibus viribus annisum esse, ut inter prætores legeretur et rei publicæ, quantum in se esset, succurreret. An inter annos vitæ triginta et quadraginta, quod spatium vitæ ejus in decem postremos annos belli Peloponnesiaci incidisse fingitur,

nihil in eo animi, nihil vigoris, nihil prudentiæ fuisset? At illa pars vitæ ad res gerendas aptissima est. Hoc unum cum quadam specie probabilitatis dici potest, Xenophontem, ut hominem cum Socrate conjunctum, sine dubio jam tum optimatium partibus magis quam plebi favisse, et eo factum esse, ut re publica administranda prohiberetur. At e Xenophonte ipso scimus, eum post expeditionem demum Cyri plebi invisum fuisse, neque in Anabasi ulla minima inest significatio, eum domi a rebus gerendis exclusum fuisse.

Hoc igitur primum miror, Xenophonti ante quadragesimum annum vitæ nullam occasionem virtutis bellicæ promendæ domi oblatam esse. Alterum, in quo offendor, est, quod mihi incredibile videtur, hominem plus quam quadragenarium a Proxeno adolescenti nondum triginta annos nato induci potuisse, ut patria relicta, ubi necesse est statuere eum jam certum et stabilem quendam cursum vitæ amplexum fuisse, mutatis omnibus consiliis apud Cyrum prorsus novam rationem vitæ iniret; ejusmodi consilia non ab hominibus ejus ætatis, sed ab adolescentulis rerum novarum cupidis iniri solent.

Deinde certum est, Xenophontem usque ad profectionem in numero Socratis auditorum fuisse. Jam constat, eos, qui Socratem sectarentur, fere omnes adolescentes fuisse; satis erit admonere, Critiam illum, unum e triginta viris, quum Socratem auditoribus privare vellet, edixisse, ne cum iis, qui triginta annis minores essent, colloqueretur. Veri simile igitur est, Xenophontem et ipsum tum minorem annis triginta fuisse.

Denique, si Xenophon ante a. 444 natus est, computando reperimus, eum eo tempore, quo Hellenica componeret, ab anno ætatis nonagesimo non procul afuisse; nam magna pars ejus libri post a. 357 (vel 359, nam huic anno mors Alexandri Pheræi rectius attribuitur) scripta est; neque tamen quidquam senile vel languidum in eo opere deprenditur. Et videtur Xenophon consilium Hellenica scribendi non ante a. 362 cepisse, quoniam in eo anno consistere decreverit; jam quivis concedet, talia consilia ab hominibus plus quam octogenariis iniri non solere.

Hæc omnia cogitanti non inutile mihi visum est quæstionem de Xenophontis ætate denuo pertractare et, rectene Krügerus tam maturum tempus natale ejus constituerit, inquirere. —

Quum antea homines docti, Diogenem et Lucianum secuti, statuerent, Xenophontem a. 450 natum et a. 360 mortuum esse, sub finem sæculi proximi exstiterunt duo homines Galli, interpretes Anabasis, eques de la Lucerne et Larcherus, qui duobus locis Anabasis fisi contenderent, Xenophontem, quum expeditioni Cyri interesset, nondum triginta annos natum fuisse. Sub idem fere tempus Mitfordus in historia græca sua idem copiosius sed tamen festinanter, ut in re parva, probavit. Illos duos Gallos Schneiderus in præfatione editionis suæ Hellenicorum parum accurate refutavit; Mitfordum Krügerus libello ad id ipsum composito (qui inscriptus est: de Xenophontis vita quæstiones criticæ, 1822) erroris convincere conatus est, neque adhuc, quod sciam, exstitit qui disputationibus ejus contradiceret. Cum Krügero igitur mihi res est.

Quoniam Xenophon ipse ætatem suam nusquam certe definit, et ii loci, e quibus conjectura de ea re capi posse videtur, a Krügero et post eum ab aliis tam mire torti sunt, ut cum ratione temporum ab eo instituta facere videantur, eum ordinem in hac disputatione sequar, ut primum externa illa testimonia, non e Xenophonte ipso petita, quibus Krügerus fisus est, in litem vocem, ut dijudicetur, utrum fide digna sint necne; deinde, si indigna fide reperientur, eversis his quasi adminiculis, quibus fultus Krügerus ipsius Xenophontis, ut equidem existimo, apertis verbis vim inferre conatus est, opem Xenophonti ferre et scriptorem præter ceteros plane et aperte loquentem a crimine obscuræ et ambiguæ dictionis, quod crimen, si Krügeri explicatio vera est, jure in eum conferri potest, defendere conabor. Duæ igitur erunt partes hujus disputationis, quarum una in testimoniis externis judicandis, altera in iis, quæ e scriptis ipsius Xenophontis colligi possunt, ordinandis versabitur.

I.

Duobus adhibitis locis, uno Strabonis, altero Diogenis Laertii, in quibus Xenophon in pugna Deliaca (a. 424) ex equo delapsus a Socrate, quum hostes superarent, servatus esse dicitur, Krügerus disputat, eum, quoniam huic pugnæ ante annum ætatis vicesimum exactum interesse non potuerit, post a. 444 natum esse non posse. Locus Strabonis est p. 403: *ὅπου (ἐν Δηλίῳ) μάχῃ λειφθέντες Ἀθηναῖοι προτροπάδην ἔφυγον· ἐν δὲ τῇ φυγῇ πεσόντα ἀφ' ἵππου Ξενοφῶντα ἰδὼν κείμενον τὸν Γρύλλου Σωκράτης ὁ φιλόσοφος στρατεύων πεζὸς τοῦ ἵππου γεγονότος ἐκποδὼν ἀνέλαβε τοῖς ὤμοις αὐτὸν καὶ ἔσωσεν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους, ἕως ἐπαύσατο ἡ φυγή.* Et Diogenes Socratem commemorans dicit (II, 22): *Ξενοφῶντα ἀφ' ἵππου πεσόντα ἐν τῇ κατὰ Δήλιον μάχῃ διέσωσεν ὑπολαβών· ὅτε καὶ πάντων φευγόντων Ἀθηναίων αὐτὸς ἠρέμα ἀνεχώρει, παρεπιστρεφόμενος ἡσυχῇ καὶ τηρῶν ἀμύνασθαι, εἴ τίς οἱ ἐπέλθοι.*

Sed non animadvertit homo doctissimus, his duobus testimoniis, si modo duo sunt ac non Diogenes rem a Strabone sumpsit, testimonium multo gravius opponi posse. Notissimum est, Platonem pugnam Deliacam quum alibi tum Symp. p. 221 commemorare et fortitudinem Socratis eo potissimum prœlio enitescentem summis laudibus extollere, quum ceteri effuse fugerent, Socrates animo nihil perturbatus ad hostes persequentes sæpe conversus quieto gradu recederet — verum præstat verba Platonis referre. Alcibiades igitur Socratem apud convivas laudans dicit: *ἔτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες, ἄξιον ἦν θεάσασθαι Σωκράτη, ὅτε ἀπὸ Δηλίου φυγῇ ἀπεχώρει τὸ στρατόπεδον· ἔτυχον γὰρ παραγενόμενος ἵππον ἔχων, οὗτος δὲ* (Socr.) *ὅπλα. ἀνεχώρει οὖν ἐσκεδασμένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων οὗτός τε ἅμα καὶ Λάχης· καὶ ἐγὼ περιτυγχάνω, καὶ ἰδὼν εὐθὺς παρακελεύομαί τε αὐτοῖν θαρρεῖν, καὶ ἔλεγον ὅτι οὐκ ἀπολείψω αὐτώ. ἐνταῦθα δὴ καὶ κάλλιον ἐθεασάμην Σωκράτη ἢ ἐν Ποτιδαίᾳ· αὐτὸς γὰρ ἧττον ἐν φόβῳ ἦ διὰ τὸ ἐφ' ἵππου εἶναι· πρῶτον μὲν ὅσον περιῆν Λάχητος τῷ ἔμφρων εἶναι· ἔπειτα ἔμοιγε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλων, ἠρέμα περισκοπῶν καὶ τοὺς φιλίους καὶ τοὺς πολεμίους, δῆλος ὢν παντὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν, ὅτι, εἴ τις ἅψεται τούτου τοῦ ἀνδρός, μάλα ἐρρωμένως ἀμυνεῖται. διὸ καὶ ἀσφαλῶς ἀπῄει καὶ οὗτος καὶ ὁ ἕτερος.*

Ita igitur res se habet: Socrates ad pugnam intentus quiete recedit, Lachete et Alcibiade comitantibus; Xenophontis ne verbo quidem mentio fit. Quod si, Straboni (et Diogeni) obtemperantes, huic descriptioni affingimus, Socratem adolescentem quendam humeris portasse, prorsus ridicula imago nascitur; nam quum Socrates sinistra manu scutum, dextra telum teneret (aliter enim pugnare non poterat), quibus tandem manibus Xenophontem humeris impositum retineret? An, quum semel adolescentem suis libratum ponderibus in humeros suos imposuisset, dicamus Socratem, in terram pronum, summa cum cautione incessisse? Verum ne sic quidem pugnare poterat, et omnino per se intellegitur, militem, hominem portantem, ad pugnam inutilem esse, quod etiam in Anabasi diserte dicitur (III, 4, 32: *πολλοὶ γὰρ ἦσαν ἀπόμαχοι, οἵ τε τετρωμένοι καὶ οἱ ἐκείνους φέροντες*). Et quoniam Alcibiades, in equo sedens, aderat, nonne multo prudentius Socrates fecisset, si Xenophontem in equo tolli et asportari jussisset? — Sic igitur res est: Si Socrates Xenophontem humeris portavit, neque pugnare neque omnino talis, qualis a Platone in hac pugna pingitur, esse potuit; rursus si Plato verum dixit, Xenophon a Socrate in hac pugna portatus non est. Jam quum optandum sit, utrum Platoni, ejusdem temporis homini, an Straboni et Diogeni, qui multis sæculis post vixerunt, credamus, res dubia esse non potest.

Accedit, quod ex Athenæo, æquali Diogenis, videmus, tum nondum ab omnibus creditum esse, Xenophontem pugnæ Deliacæ interfuisse; nam ubi Athenæus (p. 216 a) mendacii Platonem arguit, quod Socratem in hac pugna solum hostibus terrorem injicientem faciat — neque enim putat fieri potuisse, ut unus homo, ceteris omnibus fugientibus, hostes persequentes, ne se aggrederentur, deterreret — si credidisset, Xenophontem a Socrate humeris portatum esse, certe non omisisset ille philosophorum sævissimus castigator Platonem, hoc tacentem, vel neglegentiæ vel fraudis accusare. Et alio loco (p. 216 d) plane dicit Xenophontem a. 421 „nimirum (*ἴσως*) nondum natum vel in prima pueritia fuisse".

Tota igitur hæc de Xenophontis cum prœlio Deliaco conjunctione narratio ficta est, et originem hujus commenti explicare posse mihi videor. Nam quoniam jam a Platone commemoratum erat, Alcibiadem a Socrate in pugna Potidæensi servatum esse, facillime fieri potuit, ut aliquis innumerabilium illorum scriptorum, qui posterioribus temporibus de vitis philosophorum veterum vera et falsa miscuerunt, idem de Xenophonte desideraret; nam quia e notissimis Socratis discipulis Alcibiades et Xenophon soli laudem bellicam consecuti essent, non inconcinnum videri poterat, hos ambo adolescentes a magistro non modo mente conformatos sed etiam e periculo mortis servatos esse; finxit igitur aliquis homo otiosus, Socratem in prœlio Deliaco Xenophonti eandem operam navasse, quam, teste Platone, in prœlio Potidæensi Alcibiadi navasset. Verum hanc explicationem non magni facio; satis habeo demonstrasse, Xenophontem a Socrate in prœlio Deliaco servari non potuisse.

Sed ne forte quis existimet, me nimis temere ausum esse Straboni et Diogeni in hac re fidem abrogare, institutum cursum orationis paulisper inhibere cogor, ut demonstrem, me id meo jure facere. Nam præter id, quod jam dixi, hos scriptores multis sæculis post Socratis tempora vixisse, apparet, Strabonem, dum rebus geographicis summam curam impenderet, in rebus ad historiam vel ad litteras pertinentibus facile e multis et variis libris perlectis quædam falsa in libros suos inferre potuisse, ut notissimam illam de libris Aristotelis narrationem (p. 609). Quod enim Strabo narrat, hos libros post Theophrasti mortem in loco subterraneo occultos fuisse, et eo factum esse, ut ii, qui doctrinam Aristotelis tuerentur, donec libri sub finem sæculi secundi prodirent, pauca haberent quæ disputarent (μηδὲν ἔχειν φιλοσοφεῖν πραγματικῶς), id verum esse non potest, quoniam nunc demonstratum est, libros Aristotelicos per tertium et secundum sæculum Peripateticis notos fuisse. Jam si tam longa narratio, unam totam paginam occupans, falsa est, multo facilius credimus, illa, quæ de Xenophonte paucis versibus a Strabone dicta sunt, e scriptore parum diligenti arrepta esse. — Quod ad Diogenem attinet, quem Krügerus „diligentissi-

mum" appellat, perfacile mihi est ex ipsis iis, quæ de Xenophonte dicit, immanem quandam neglegentiam et socordiam hominis ostendere; invitus hoc facio — neque enim scriptorem veterem quamvis vitiosum insectando delector — sed quoniam necessarium est, rem ingratam aggredior. In eo igitur capite, quo Diogenes vitam et scripta Xenophontis pertractat, hæc vitia occurrunt: § 49 Aristippum quendam sequens dicit, Xenophontem Cliniæ cujusdam amatorem fuisse et hæc in ejus laudem dixisse: *νῦν γὰρ ἐγὼ Κλεινίαν ἥδιον μὲν θεῶμαι ἢ τἄλλα πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις καλά· τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων πάντων δεξαίμην ἂν ἢ Κλεινίου ἑνὸς ὄντος γενέσθαι. Ἄχθομαι δὲ καὶ νυκτὶ καὶ ὕπνῳ, ὅτι ἐκεῖνον οὐχ ὁρῶ· ἡμέρᾳ δὲ καὶ ἡλίῳ τὴν μεγίστην χάριν οἶδα, ὅτι μοι Κλεινίαν ἀναφαίνουσι* — et obliviscitur, hæc verba in symposio Xenophonteo reperiri, non a Xenophonte (qui ejus dialogi particeps non est) sed a Critobulo dicta (symp. 4, 12)! — Deinde § 50 ad inimicitias Xenophontis narrandas accedit. Hoc loco operæ pretium est animadvertere, quam neglegenter, quam obliviose scribat. Nam quum in Anabasi (II, 6, 21—28) legisset, Menonem prætorem hominem pravis moribus, ad omnia vitia inclinatum, sordidis quoque amoribus deditum fuisse, et alio loco (III, 1, 26—31) Apollonidem quendam centurionem, quum, Xenophonti adversatus, arma hostibus tradi censuisset, a Xenophonte ob ignaviam et stultitiam graviter vituperatum, auribus, quas perforatas gereret, barbarum repertum esse — ex his nihil aliud Diogenes retinuit quam illa: Menonem fœdissimis amoribus inquinatum fuisse et Apollonidem, alterum inimicum Xenophontis, aures perforatas gessisse (*λοιδορῶν αὐτόν* (Menona) *φησιν αὐτοῦ μείζοσι κεχρῆσθαι παιδικοῖς. Ἀλλὰ καὶ Ἀπολλωνίδῃ τινὶ ὀνειδίζει τετρῆσθαι τὰ ὦτα*)! — Deinde § 55, Hermippum sequens, dicit Socratem[1]) elogium Grylli, in pugna Mantineensi occisi, composuisse; facta est ea pugna quadraginta fere annis post mortem Socratis! Ibidem dicit, Xenophontem quarto anno Olympiadis nonagesimæ quartæ (a. 402—401) viguisse (*ἀκμάζειν*); sed § 59 dicit, se „alibi" repperisse, eum circa octogesimam nonam

[1]) Fieri tamen potest, ut nomen Socratis h. l. errore librariorum positum sit; fuerunt qui *Ἰσοκράτη* conjicerent.

Olymp. (id est, fere viginti annis ante) viguisse; utrum verum sit, nihil curat! — Porro, Stesiclidis chronographi testimonio fisus, § 56 dicit, Xenophontem a. 360 mortuum esse, quamquam ex Hellenicis scire poterat, eum complures annos post id tempus vixisse. — Hæc tot vitia in paucis paginis deprendi possunt, et talem scriptorem Krügerus „diligentissimum" appellat! Sed satis jam diu in hac re moratus sum.

Rejectis testimoniis Strabonis et Diogenis, nunc ad locum quendam Philostrati, a Krügero laudatum, venio. Apud Philostratum (vit. Sophistarum p. 496) sic legimus: *Προδίκου τοῦ Κείου ὄνομα τοσοῦτον ἐπὶ σοφίᾳ ἐγένετο, ὡς καὶ τὸν Γρύλλου Ξενοφῶντα ἐν Βοιωτοῖς δεθέντα ἀκροᾶσθαι διαλεγομένου, καθιστάντα ἐγγυητὴν τοῦ σώματος.* Quod hoc loco Xenophon apud Thebanos aliquamdiu captivus vixisse dicitur, Krügerus suspicatur, eum a. 412, quum Oropus dederetur (Thucyd. VIII, 60), in hostium potestatem venisse; quod si verum est, efficitur, eum illo tempore certe ætate militari fuisse. — Locus a Krügero allatus alio loco ejusdem scriptoris firmari potest; nam ejusdem libri p. 482—483 legimus, Prodicum apud Lacedæmonios et Thebanos magno in honore fuisse et adolescentes educandos ei traditos esse; facillime igitur videtur fieri potuisse, ut Xenophon, quum casu quodam aliquamdiu Thebis viveret, adolescentium Thebanorum exemplo incitatus ad institutionem Prodici se conferret.

Restat, ut inquiratur, num Philostratus fide dignus sit, quod Krügerus plane omisit. — Ut hoc dijudicetur, sumamus ea, quæ de Protagora et Gorgia, Prodici æqualibus, narrat, et videamus, utrum vera sint an falsa veris immixta sint. Facit Protagoram (p. 494) adolescentem, quum Xerxes in Græciam cum exercitu proficiscens Abdera venisset, a Magis regem comitantibus sapientia instructum esse. Quod, præterquam quod prorsus absurdum est, regem Persarum, ad Græcos ulciscendos proficiscentem, Abderis constitisse, ut adolescentem Græculum suorum hominum sanctissima sapientia initiaret, et philosophiæ Græcorum ullam cum disciplina Magorum conjunctionem fuisse (quamquam Philostrati quidem æqualibus, omnium gentium placita et inventa

confundere jam diu suetis, talis opinio arridere poterat), jam Herodoti testimonio falsum esse demonstratur, quoniam constat, Xerxem oppidum Abdera omnino non intrasse (VII, 109). Ne longum sit, cetera quæ de Protagora dicit scrutari supersedeo. De Gorgia in ratione temporum graviter peccat, quippe qui Gorgiam Periclis temporibus Athenas venire et admirationem ejus advertere faciat, quum constet, illum sophistam a. 427 demum a civibus suis Athenas missum (Thuc. III, 86) et tum primum ab Atheniensibus auditum esse (Plat. Hipp. maj. 282 B). Idem error Philostrati in epist. 13 p. 919 recurrit, ubi dicit, Aspasiam Periclem hortatam esse, ut ad exemplar Gorgiæ se conformaret (*Ἀσπασία τὴν τοῦ Περικλέους γλῶτταν κατὰ τὸν Γοργίαν θῆξαι λέγεται*).

Jam satis multa dixisse mihi videor, ut planum fiat, nobis cavendum esse, ne Philostrato temere credamus. Nunc ad ea, quæ de Prodico et Xenophonte dicit, revertor. Aperte falsum est, quod dicit Prodicum apud Lacedæmonios magno in honore fuisse et adolescentes educandos ei traditos esse; nam quum aliunde tum ex Hippia majore Platonico constat, Lacedæmonios noluisse adolescentes aliter educari, atque more majorum traditum esset (p. 284 B: *οὐ πάτριον Λακεδαιμονίοις . . . παρὰ τὰ εἰωθότα παιδεύειν τοὺς νέους*). Neque magis veri simile est, Thebanos sapientiam et eloquentiam Prodici magnopere esse miratos, quippe qui artem dicendi non magni facerent (Plat. Symp. 182 B: *ἀδύνατοι λέγειν*). Illud Lacedæmoniorum et Thebanorum in sophistas studium a posterioris antiquitatis hominibus fictum esse videtur, qui, quum assueti essent tres magnas urbes Græciæ veteris sibi animo proponere, perfacile adduci possent, ut, quum apud veteres scriptores legerent, sophistas per „omnes“ urbes Græcas vagantes summo hominum studio receptos esse, præter Athenas Spartam et Thebas potissimum significari putarent. Desinamus igitur Philostrato, Thebanos sapientiæ et eloquentiæ fautores fingenti, fidem tribuere, et Platonis testimonio fisi audeamus negare, Prodicum Thebis in honore magno fuisse. — Restat, ut explicemus, quemadmodum ea opinio oriri potuerit, Xenophontem Thebis Prodici auditorem fuisse. Quoniam in Xenophontis Memorabilibus fabula illa de Hercule a Prodico

composita exstabat, unde conjicere licebat, hunc sophistam in aliquo honore apud Xenophontem fuisse, facillime fieri potuit, ut posterioris ætatis homines curiosi explicare vellent, unde Xenophon hanc cognitionem doctrinæ Prodici sumpsisset; jam, quum parum veri simile iis videri deberet, Prodicum Athenis a Xenophonte auditum esse, quoniam id sine offensione Socratis fieri non posse iis videretur, alibi id factum esse fingere cogebantur; et quoniam Thebæ non longe ab Athenis aberant et Proxenus Thebanus amicus Xenophontis erat, non prorsus sine causa hæc urbs potissimum electa est, in qua Xenophon disciplina Prodici institueretur. Et quod ad captivitatem attinet, quum semel fictum esset, Xenophonti in prœlio Deliaco aliquod incommodum accidisse, id facile ita perverti poterat, ut a Thebanis captus esse putaretur. Verum hanc explicationem, licet non inconcinnam existimem, invitis animis hominum imponere nolim; satis erit ostendisse, Philostratum omnino scriptorem neglegentem esse et in iis, quæ de sophistis narrat, non raro erravisse. Et tali homini Krügerus fidem temere habendam esse censet! (Video etiam Rankium testimonio Philostrati diffidere [„de Xenophontis vita et scriptis“ pag. 7].)

Pergit Krügerus testimonia externa advocare. Nam loco Ciceronis, qui est de invent. I cap. 31, allato disputat, quoniam apud Æschinem Socraticum Aspasia cum Xenophonte et Xenophontis uxore colloquens inducatur, necessario existimandum esse, eum multo ante expeditionem Cyri uxorem duxisse. — At si Aspasia recte in eo colloquio introducta est, hæc ratiocinatio Krügeri eo peccat, quod, ut dicitur, nimium probat. Nam quoniam mortuo Pericle Aspasia certe nullo in honore fuit, neque fieri potuit, ut ea mulier post Periclis mortem[1]) cum honesto cive Atheniensi ejusque uxore familiariter colloqueretur, præsertim de re uxoria, id colloquium non post a. 430 habitum fingi potest.

[1]) Si maxime verum est, Aspasiam post mortem Periclis Lysicli cuidam nupsisse eumque ex ignobili et tardo illustrissimum eloquentia reddidisse (Plut. Per. 24), tamen is jam a. 428 mortuus esse videtur (Thuc. III, 19); certe nemo alius eo nomine his annis apud Thuc. nominatur.

Verum sic efficitur, Xenophontem ante a. 450 natum esse! Accedit, quod perquam dubium est, isne dialogus, de quo h. l. agitur, ab Æschine compositus fuerit; nam e Diogene Laertio (II, 60 et 61) scimus, multos dialogos, qui sub Æschinis nomine ferrentur, spurios fuisse et ex ipsis illis septem, qui vulgo genuini haberentur, in quo numero est is, qui Aspasia inscribitur, judicem locupletem Persæum, discipulum Zenonis Stoici, plerosque ut spurios rejecisse; et quoniam Athenæus (p. 220 a—b) illos dialogos fœdissimis verbis, quæ non nisi apud comicos reperirentur, repletos fuisse testatur, eo magis veri simile fit, Aeschinem auctorem eorum non fuisse.

Postremo, quod in initio symposii Xenophontei legimus, scriptorem ipsum illi convivio, quod a. 421 habitum esse fingitur, interfuisse, certum argumentum ex his verbis petendum esse vix quisquam sibi persuadebit; potest enim scriptor hoc tantummodo ad fidem sibi faciendam dixisse.

Iis, quæ supra disputavi, id jam assecutus esse mihi videor, ut appareat, quæ de ætate Xenophontis, externis maxime testimoniis accitis, docere conatur Krügerus, fide prorsus indigna esse. Restat igitur, ut ad ipsius Xenophontis libros accedamus, e quo fonte solo verum hauriri posse videtur.

II.

Priusquam ad Anabasin veniamus, unde maxime sperare videor certa quædam ad ætatem Xenophontis definiendam erui posse, quippe ubi tam multa agens, tam multa dicens inducatur, non inscitum erit examinare, nonne etiam e Memorabilibus aliquid in usum nostrum acciri possit; nam profecto mirum erit, si in tot sermonibus Socratis coram Xenophonte habitis nullæ certæ notæ temporum inerunt.

In hoc negotio eum ordinem sequi præstat, ut e recentissimo sermone ordiamur, deinde recedentem ordinem annorum sequamur, donec ad eum annum pervenerimus, quo certa significatio temporis desinat.

Non multo ante a. 400 habitus esse videtur sermo, qui est II, 2; nam maximus natu filiorum Socratis, qui ejus dialogi persona est, adolescentulus (νεανίσκος) ibi appellatur; in Platonis autem apologia ætatem puerilem paulo ante excessisse dicitur (εἷς μὲν μειράκιον ἤδη, δύο δὲ παιδία, 34 D).

Ad annum 403 vel 404 referendi sunt sermones II, 7 et II, 8; nam in illo significatur Piræum a popularibus teneri et bellum civile cœptum esse; in hoc dicitur aliquid temporis post bellum Peloponnesiacum finitum effluxisse (ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου — νῦν δέ).

Et sine dubio etiam II, 10, 4, ubi multi homines in summa inopia rerum esse dicuntur (νῦν δὲ διὰ τὰ πράγματα εὐωνοτάτους ἔστι φίλους ἀγαθοὺς κτήσασθαι), aut de obsidione a. 405 aut de turbis anni 404 cogitandum est.

Anno 404 colloquium Socratis cum Critia et Charicle habitum est (I, 2, 33). Annus 406 significatur I, 1, 18, ubi judicium de prætoribus factum commemoratur.

Non ante annum 409 habitus est sermo, qui est III, 6, ubi Glauco, frater minor Platonis, in contionem prodire cupiens a Socrate retinetur; is adolescens nondum viginti annorum ibi dicitur, sed non multo juniorem eum fuisse per se apparet; tribuamus ei igitur undeviginti annos; jam, quoniam Plato a. 429 natus est, frater ejus non ante a. 409 ea ætate esse poterat.

Non multo ante a. 407 habitus est sermo III, 5; nam Pericles, filius magni illius Periclis, ibi dicitur prætor fieri cupere, quod a. 407 consecutus est.

Postremis annis belli Peloponnesiaci adjudicandi videntur etiam sermones III, 1 et III, 4, quoniam ibi ad munus prætoris magnopere pertinere dicitur, ut victus militibus provideatur (1, 6 ποριστικὸν τῶν ἐπιτηδείων, 4, 2 τἀπιτήδεια ἐκπορίζειν), quod posteriore tantum parte belli, quum exhaustum jam ærarium esset et socii defecissent, difficile erat.

Ii homines, qui in Memorabilibus consuetudine Socratis simul cum Xenophonte usi esse dicuntur, omnes extrema demum parte ætatis ejus se ad eum applicare potuerunt, ut Simmias et Cebes, Hermogenes et Phædondas, Epigenes, Apollodorus, Antisthenes, Aristippus. Nam hi omnes apud Pla-

tonem (Phæd. 59 B) in numero eorum recensentur, qui supremum diem Socratis simul cum eo in carcere transegerunt[1]), et omnes adolescentes fuisse admodum probabile est, quoniam eos, de quibus certum quid constat, adolescentes fuisse videmus, ut Epigenem (Apol. 33 E; pater ejus in judicio adest), Apollodorum (a. 417 puer erat, Symp. 173 A), Antisthenem et Aristippum (dicuntur circa a. 435 nati esse; sed probabile est, etiam minores eos fuisse[2])), Simmiam et Cebetem (quorum uterque aperte adolescens in Phædone inducitur). Et omnino auditores Socratis adolescentes fuisse, etiam ex eo intellegitur, quod, ut jam antea dixi, Critias et Charicles a. 404 edicto interposito, ne Socrates cum iis, qui triginta annis minores essent, colloqueretur, sperare potuerunt, se eum omnibus fere auditoribus privaturos esse.

Rursus, quæ de Alcibiade et Critia ex eo tempore petita, quo Socratis consuetudine utebantur, in Memorabilibus narrantur, ea Xenophon se ab aliis audisse dicit (I, 2, 30 et 40 λέγεται), et omnino tempora Periclis ut multo ante præterita sæpius commemorantur (II, 6, 13 ἤκουσα μὲν ὅτι Περικλῆς . . .; II, 6, 36 ὥς ποτε ἐγὼ Ἀσπασίας ἤκουσα; III, 5, 22 οἶμαί σε (Periclem f.) πολλὰ τῶν πατρῴων στρατηγημάτων παρειληφότα διασώζειν).

Sic igitur res se habet: Eorum sermonum, quibus Xenophon se interfuisse dicit, non pauci certas notas temporum gerunt, iique omnes non ultra annum 407 (409) recedunt. Itaque, si statuemus, ceteros sermones aliquanto ante id tempus habitos esse, id sine ullo jure faciemus; multo magis veri simile est existimare, eos, de quibus nihil constat, eodem temporis spatio contineri atque eos, de quibus aliquid constat.

Jam vero, si Krügeri rationes veræ sunt et Xenophon ante annum 444 natus est et inde ab anno 428 in consuetudine Socratis esse potuit (solebant adolescentes aliquanto ante annum vicesimum ætatis philosophiæ studio se dare),

---

[1]) Aristippus tum in Ægina aberat (59 C).

[2]) Saltem Antisthenes cum Apollodoro, Cebete, Simmia ut æqualis conjungitur Mem. III, 11, 17.

quo tandem miraculo factum est, ut omnia, quæ de Socrate memoria retineret, paucis illis postremis annis vitæ ejus continerentur? Nonne multo probabilius erat, ea, quæ prima adolescentia audisset, firmius in mente ejus inhæsisse, quippe quæ nova et antea inaudita essent? Quemadmodum fieri potuit, ut Xenophon, qui plerosque auditores Socratis ingenio superaret, mutus et auditor tantum sermonibus interesset? Nam modestia ejus factum esse, ut eos sermones, quorum ipse partes sustinuisset, silentio præteriret, non credo, quoniam unum sermonem ejus generis refert (I, 3, 8 sqq.). Cur denique de Alcibiade et Critia nihil aliud narrare potuit, quam quæ ab aliis audiverat, quum nihil obstaret, quominus ipse hos homines cum Socrate colloquentes audire potuisset? Alcibiadem saltem, etiam postquam consuetudinem Socratis anno ætatis suæ vicesimo confecto reliquisset, interdum sermonibus Socratis interfuisse, et e Platonis symposio et e Memorabilibus (I, 2, 47 εἰ προσέλθοιεν) conjicere licet.

At si audemus statuere, Xenophontem, quum Socratem et Athenas relinqueret, adolescentulum paulo plus quam viginti annos natum fuisse, omnia facillime explicantur. Et hoc ipsum ex eo sermone, quem unum supra significavi inter Xenophontem et Socratem habitum esse, planum facere posse mihi videor. Dicitur enim Socrates (I, 3, 8 sqq.), quum audisset Critobulum (filium Critonis) filio Alcibiadis osculum dedisse, coram eo cum Xenophonte sermonem instituisse, quo amatores puerorum castigaret; et quoniam hic sermo a Xenophonte ut exemplum propositum est, quo demonstraret, Socratem mores adolescentium formare conatum esse (I, 3, init.), et Critobulum et Xenophontem adolescentes existimare cogimur (in hac re Krügerus mecum facit). Jam videamus, num definire possimus, quo anno hic sermo habitus sit. Quis fuit ille „Alcibiadis filius“? Hæc duo verba enarratores mire torserunt. Alii prorsus tacent; alii, ut Schneiderus, pro „filio“ legi volunt „fratrem“, credo, quia in convivio Xenophonteo Critobulus Cliniam quendam amans inducatur et fratri Alcibiadis id nomen fuerit; verum frater Alcibiadis, quoniam pater anno 447 mortuus est,

provectiore ætate erat, quam ut a Critobulo, æquali Xenophontis, amari posset, etiam si rationem Krügerianam veram existimamus. Sed nihil mutandum est, locus prorsus sanus est.

Filius Alcibiadis, ejusdem nominis, apud Isocratem et Lysiam commemoratur, et apud Lysiam quidem (or. 14, 16) prorsus eodem modo atque hoc loco simpliciter „Alcibiadis filius“ appellatur, unde apparet, etiam nostro loco de celeberrimi illius Alcibiadis filio cogitandum esse. Is, teste Isocrate, paulo antequam Alcibiades Athenis cum classe Syracusas profectus est, natus est; nondum quattuor annos natus propter exilium patris in periculum mortis venit; puer a triginta viris in exilium ejectus est; deinde cum ceteris exulibus rediit (*π. ζεύγ.* cap. 17: *εὐθὺς μὲν γενόμενος* [adolescens ipse loquitur] *ὀρφανὸς κατελείφθην, τοῦ μὲν πατρὸς φυγόντος τῆς δὲ μητρὸς τελευτησάσης, οὔπω δὲ τέτταρα ἔτη γεγονὼς διὰ τὴν τοῦ πατρὸς φυγὴν περὶ τοῦ σώματος εἰς κίνδυνον κατέστην, ἔτι δὲ παῖς ὢν ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἐκ τῆς πόλεως ἐξέπεσον· κατελθόντων δὲ τῶν ἐκ Πειραιέως* — —). Puer eximia pulchritudine sed impuris moribus erat, Lysia teste (or. 14, 25 sqq. *παῖς ὢν παρ' Ἀρχεδήμῳ — — — πολλῶν ὁρώντων ἔπινε μὲν ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενος, ἐκώμαζε δὲ μεθ' ἡμέραν, ἄνηβος ἑταίραν ἔχων*), et ut his flagitiis eriperetur, a patre in Thraciam accitus est (*μετεπέμφθη δ' ὑπὸ Ἀλκιβιάδου, ἐπειδὴ φανερῶς ἐξημάρτανε*) ibique etiam post mortem patris aliquamdiu versatus est.

Omnia igitur cum nostro loco quadrant: Alcibiadis filius erat pulcher, erat dissolutis moribus, erat ea ætate, ut postremis annis Socratis a Critobulo amari posset. Necesse est igitur statuere, illum sermonem aut anno 404, antequam filius Alcibiadis a triginta viris ejectus est, aut a. 403, quum exules redissent, habitum esse. Eo igitur anno Xenophon adolescens erat.

Nunc ad Anabasin venio.

Ibi primum reperio, universam imaginem Xenophontis, quæ nobis proponatur, multo potius adolescentis quam hominis mediæ jam ætatis esse. Acceptis enim litteris Proxeni hospitis, Xenophon e sententia Socratis oraculum Delphicum adit; sed tam ardenter in Asiam proficisci concupiverat,

tantopere verba hospitis eum ad fortunam tentandam excitaverant, ut illud, quod plurimi intererat, utrum proficiscendum esset annon, quærere oblitus id unum Apollinem rogaret, quibus dis sacrificandum esset, ut iter, quod in animo haberet, feliciter eveniret. Omnia præclara sperans, quum a litore Ioniæ Sardes proficisceretur, oblato in itinere omine, summo cum gaudio ab augure comitante docetur, gloriam imperatoriam quamquam cum periculis conjunctam sibi portendi. Deinde benigne a Cyro receptus, ut non de plebe homo (eques enim erat), ad fortunam ejus se associat; ignarus, quo eatur, nullo certo munere sibi in exercitu mandato, occasionem aliquam laudis et decoris incerte sperans, expeditioni interest. Jam prœlio ad Cunaxa facto et Cyro mortuo, quum quinque illi prætores Græcorum, et inter eos Proxenus amicus, a Tissapherne dolo capti essent et in castris omnes tristitiæ et desperationis pleni essent, Xenophonti prorsus ut adolescentulo de caris parentibus semper cogitanti in somno species domus „paternæ“ ardentis obversatur. Experrectus, quum nemo alius de re communi consilium initurus esse videatur, ipse, quamquam nondum ad summum vigorem ætatis pervenerat, saluti exercitus providere instituit. Convocatis centurionibus et si qui prætores supererant, quum novi prætores e sententia ejus crearentur, ipse, ut auctor totius rei, in hunc numerum allegitur. Deinde, quum ordo itineris constituendus esset, ei ut minimo natu et velocissimo munus agmen cogendi traditur; velocitatem autem is locus requirebat, quoniam in hostes insequentes impetus faciendus erat et deinde celeriter ad signa recurrendum. Et is ordo, ab initio institutus, per totum iter servatur. Præterea, quæcunque alia summa cum celeritate agenda erant, Xenophonti simul cum iis militibus, qui propter adolescentiam velocitate præstabant, mandantur; et quamquam plerumque, ut par erat, equo vehebatur, non raro ex equo descendit et pariter cum militibus, ubi summa celeritate opus est, cursu contendit.

Nonne hæc omnia adolescentis sunt? Neque a me primo hæc prolata sunt, sed magna ex parte jam a Mitfordo. Sed quoniam Krügerus disputationem Mitfordi im-

pugnavit, videamus, quomodo factum sit, ut hæc, quæ manifesta videantur, labefactari potuerint.

Primum, quod de ætate juvenili Xenophontis sæpius mentio fit, etiam si plus quam quadraginta annos natus esset, ætatem juvenilem recte ei tribui potuisse dicit Krügerus, quoniam etiam Agesilaus (in Agesilao Xenophonteo 1, 6), quum rex crearetur, juvenili ætate fuisse dicatur, quamquam tum plus quam quadraginta annos natus esset. Certe, sed non animadvertit homo acutissimus, in eo loco adjectum esse verbum quod est „etiamtum“ (ἔτι νέος ὤν); nam hominem plus quam quadragenarium „etiamtum“ vel „adhuc“ juvenili ætate dici, prorsus mirum non est, et sic etiam nos loquimur; simpliciter vero juvenili ætate (νέος) non recte dicitur, neque exemplum ejus generis Krügerus attulit. — Deinde, quod Xenophon simul cum militibus natu minimis (minus quam triginta annos natis) et velocissimis summa celeritate currit, et quidem in adversos montes (VII, 3, 45 sqq., III, 4, 47 sqq., IV, 2, 16; IV, 3, 20), Krügerus: „non eadem“ inquit „est militum et ducis ratio; in illis cum præter animos corporis vires atque celeritas requirantur, ætas spectanda est: ducis prudentia et consilium omnia moderantur, tametsi provectior est et infirmior“ (p. 16). Velim mihi dicat Krügerus, quæ alia ratio ducis et militum in currendo sit, et num dux, si „provectior et infirmior“ sit, tamen, quia „prudentia et consilio“ superet, etiam cursu militibus præstare vel certe par esse possit! — Deinde Krügerus dubitat, num „omnino quisquam prætorum quadraginta annis minor“ fuerit; „quis“ inquit „sibi persuadeat Græcos se juveni imberbi dedidisse?“ Hoc loco homo doctissimus vehementer errat; nam apud Græcos, ut apud omnes gentes, non raro factum est, ut homines non modo quadraginta sed etiam triginta annis minores prætores eligerentur, ejusque rei facile erit exempla afferre. Ut in Memorabilibus homines adolescentuli commemorantur, prætores aut fieri cupientes aut jam facti (III, 1, 1 ἔλεξε πρός τινα τῶν συνόντων, ὅν ᾐσθάνετο βουλόμενον τῆς τιμῆς ταύτης τυχεῖν, Αἰσχρὸν μέντοι, ὦ νεανία; et 8, ἔφη ὁ νεανίσκος; III, 2, 1

Ἐντυχὼν δέ ποτε στρατηγεῖν ᾑρημένῳ τῳ[1]); III, 3, 1 *ἱππαρχεῖν τινι ᾑρημένῳ οἶδα ποτε αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα· ἔχοις ἄν, ὦ νεανία, εἰπεῖν*...). Pericles, filius Periclis, qui a. 407 prætor factus est, vix supra 30 annos evectus erat; nam eum morte patris (a. 430) puerum fuisse e Plutarcho scimus (v. Periclis cap. 24 e comœdia quadam Eupolidis hæc afferuntur: Pericles mortuus quærere fingitur: *ὁ νόθος δέ μοι ζῇ;* respondetur: *Καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνήρ, εἰ μὴ*...; patre igitur vivo nondum *ἀνήρ* erat). In Cyropædia Cyrus non plus quam viginti quinque vel sex annos natus exercitui præest et summas res gerit, quod Xenophon fingere certe non ausus esset, si in Græcia tantummodo homines quadragenarii bella administrare solerent. Et quoniam Athenienses totam rem publicam hominibus adolescentibus (ut Alcibiadi post mortem Cleonis) committere non dubitaverunt, quidni ejusdem ætatis hominibus exercitum committere ausi essent? Denique ex ipsis iis ducibus, qui in Anabasi commemorantur, Proxenus triginta annos natus et Meno, illud ipsum quo Krügerus offenditur, "imberbis" (II, 6, 28) fuisse dicitur; quod si quis neget ex his postremis exemplis quidquam colligi posse, quoniam ii prætores a Cyro, non a militibus ipsis constituti essent, jure mirere Cyrum, prudentissimum illum hominem, eos potissimum duces instituisse, quibus milites non libenter obtemperaturi essent — immo, quoniam Cyrus illis adolescentibus imperium deferre voluit, colligendum est milites duces tam juvenilis ætatis aspernatos non esse. — — Postremo ipsius Xenophontis verbis, quibus apertissime se dicit nondum summum ætatis vigorem assecutum esse et eam ob rem munus prætoris recipere dubitavisse, Krügerus vim inferre conatur. Verba Xenophontis sunt hæc: *Ἐγὼ οὖν τὸν ἐκ ποίας πόλεως στρατηγὸν προσδοκῶ ταῦτα πράξειν; ποίαν δ' ἡλικίαν ἐμαυτῷ ἐλθεῖν ἀναμένω; οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι πρεσβύτερος ἔσομαι, ἐὰν τήμερον προδῶ ἐμαυτὸν τοῖς πολεμίοις* (III, 1, 14). Hæc forma interrogandi (*τὸν ἐκ ποίας πόλεως — ποίαν δ' ἡλικίαν*) non est simpliciter interrogantis, sed acerbe aspernantis; exempla apud

---

[1]) Is non diserte adolescens appellatur; sed apparet, eum in numero auditorum Socratis fuisse; vix igitur provectiore ætate erat.

omnes scriptores abundant; satis sit ex ipso Xenophonte afferre Hell. III, 5, 12 et IV, 1, 9, Cyrop. VIII, 1, 2. Interpretandum igitur est: „Quid igitur attinet me sperare, prætorem ex alia urbe hæc facturum esse? et quid attinet me exspectare, dum ætas major mihi contigerit? neque enim omnino numerus annorum mihi augebitur, si hodie hostibus me tradidero.“ Et ejusdem capitis sect. 25 hæc leguntur: *Κἀγὼ δέ, εἰ μὲν ὑμεῖς ἐθέλετε ἐξορμᾶν ἐπὶ ταῦτα, ἕπεσθαι ὑμῖν βούλομαι· εἰ δὲ ὑμεῖς τάττετέ με ἡγεῖσθαι, οὐδὲν προφασίζομαι τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ ἀκμάζειν ἡγοῦμαι ἐρύκειν ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ τὰ κακά*: „Si vos auctores hujus rei esse vultis, ego vos sequi volo; sin me negotio præesse vultis, ætatem non excuso sed etiam vigorem ætatis me assecutum esse existimo ad pericula propulsanda“ (nam ad id quidem quavis ætate contentum esse oportet; periculo enim appropinquante, viribus quæ adsunt utendum est, neque quisquam, ubi vitæ periculum adest, quamvis tenera ætate sit, hostem, quantum in ipso est, propulsare dubitat). Ex his verbis Xenophontis intellegitur, eum tum nondum ad summum vigorem ætatis pervenisse (*ἀκμάζειν*); nam qui sic dicit: ætatem non excuso atque etiam plenum vigorem me assecutum puto ad pericula quidem propulsanda — is aperte significat, se ad plenum vigorem nondum prorsus pervenisse. His igitur verbis, ut supra dixi, Krügerus vim inferre conatur; nam: „etiamsi“ inquit „Xenophon plus quam quadraginta annos natus fuit ideoque *ἐν ἀκμῇ* erat, tamen, ne juventus sibi exprobraretur, timere potuit, cum seniores adessent iique Lacedæmonii (hos enim respiciunt verba: *τὸν ἐκ ποίας πόλεως στρατηγὸν προσδοκῶ ταῦτα πράξειν*).“ Xenophon dicit se nondum *ἀκμάζειν* vel *ἐν ἀκμῇ* esse, Krügerus dicit eum jam *ἐν ἀκμῇ* fuisse. Quo quid perversius esse potest? Ipsiusne scriptoris verba evertere audere? Nos vero Xenophonti credemus dicemusque eum a. 401 nondum *ἐν ἀκμῇ* fuisse.

Et his verbis frustra erit opponere, quæ Seuthes regulus ille Odrysarum de ætate Xenophontis existimavisse videtur; facillime enim fieri potuit, ut homo barbarus, quum de ætate Xenophontis, multis illis laboribus, quos per biennium sustinuerat, confecti, conjecturam iniret, a vero numero annorum aberraret et quinque vel sex annis majorem quam

oporteret eum existimaret; jam, si paulo plus quam triginta annos ei dedit, homini Thraci, quæ gens in libidinem prona erat, probabile videri poterat, eum filiam adultam habere; dicit enim se Xenophonti filiam suam in matrimonium daturum esse et in vicem, „si ei filia sit“ (εἴ τις σοὶ ἔστι θυγάτηρ VII, 2, 38), eam more Thracio accepturum esse (jam quattuordecim annos natæ puellæ in matrimonium dabantur, Xen. Œconom. VII, 5).

Jam videamus, num definire possimus, quo anno ætatis homines apud Græcos ἀκμάζειν incipere dicti sint. Apud Platonem (rpbl. 460 E) id spatium ætatis, per quod summus vigor hominum (ἀκμή) extendatur, ab anno quinto et vicesimo incipere dicitur, et ita dicitur, ut appareat, eam fuisse communem hominum existimationem, non ad rationes philosophi accommodata hæc esse (αὕτη γοῦν ἀκμὴ σώματος, a discipulo, non a Socrate, dicuntur). Et Xenophon (Cyrop. I, 2, 8 et I, 2, 12) dicit, inde ab anno ætatis vicesimo sexto vel septimo homines τελείους esse, quo verbo prorsus idem significatur atque illis: ἐν ἀκμῇ εἶναι. Quamquam igitur prorsus certus annus ejus rei poni non potest — et apparet, apud Græcos ut apud omnes gentes alium alio anno ad summum vigorem corporis animique pervenisse dici potuisse — id tamen pro certo sumere posse mihi videor, circa annum vicesimum quintum initium ἀκμῆς ponendum esse. Ad eam igitur ætatem Xenophon a. 401 nondum pervenerat.

Sic duas diversas vias, alteram per Memorabilia, alteram per Anabasin ducentem, secutus eodem perveni; nam testimonio Memorabilium planum feci, Xenophontem a. 404 vel 403 adolescentulum fuisse, et ex Anabasi demonstravi, eum a. 401 nondum annos viginti quinque natum fuisse; eo magis certior res videatur oportet. Jure igitur statuere mihi videor, Xenophontem circa a. 425 natum esse.

Ita ætate Xenophontis constituta[1]), omnes illæ difficultates, quas initio significavi, facillime solvuntur, efficiturque

---

[1]) Plat. rpbl. 496 B: Πάνσμικρον δή τι λείπεται τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφίᾳ, ἤ που ὑπὸ φυγῆς καταληφθὲν γενναῖον καὶ εὖ τεθραμμένον

venustissima imago vitæ Xenophontis, in qua prorsus nihil offendamur. —

Postscriptum. Postquam hæc scripseram, comperi, eandem fere de ætate Xenophontis sententiam jam a Cobeto (Nov. lect. p. 535 sqq. 1858) propositam esse. Existimat homo doctissimus, Xenophontem a. 430 aut uno vel altero anno post natum esse, et magna ex parte iisdem quibus ego argumentis usus est: Narrationem illam de prœlio Deliaco aspernatur, Diogeni et Straboni fidem abrogat, verba Anabasis eodem modo interpretatur. Neque tamen operam meam supervacaneam fuisse puto. Nam quoniam cetera a Krügero ad suam rationem stabiliendam allata refutare aut noluit aut neglexit (omnino librum Krügeri non nominat), et quoniam, etiam e Memorabilibus quædam ad rem illustrandam acciri posse, animadvertisse non videtur, vereor, ne ejus disputatio ad errorem jam inveteratum tollendum parum profecerit. Accedit, quod ego ultra annum 425 recedendum non esse existimo.

ἦθος, ἀπορίᾳ τῶν διαφθερούντων κατα φύσιν μεῖναν ἐπ' αὐτῇ — quis non agnoscit Xenophontem, adolescentulum lectissimum, in exilium ejectum et sic in philosophiæ (virtutis) studio retentum? — Concidunt igitur, quæ homines quum antiquis tum recentioribus temporibus de inimicitiis, quas Plato cum Xenophonte gesserit, suspicati sunt.

Til Legemsstillingernes Historie.

(Et kunsthistorisk Brudstykke.)

Af Jul. Lange.

Et Sted i Platons „Love“ [1]) har altid spillet en stor Rolle for den moderne videnskabelige Betragtning af den ægyptiske Kunst, skjønt man i den seneste Tid er mest tilbøjelig til at forkaste Platons Opfattelse. Vi kunne ikke forbigaa dette Sted, som næppe forstaas eller vurderes rigtig.

Platon hævder, eller lader den ene af Samtalens Personer, „*Athenæeren*“, hævde, at Opdragelsen til de skjønne Kunster ikke alene bør overlades til de særlig kunstforstandige, at Staten ikke kan godkjende Kunsten, blot fordi den fyldestgjør de rent tekniske og æsthetiske Fordringer, og at den ikke maa forholde sig indifferent til Kunstens ethiske Indhold. Det gjør Staten imidlertid saa at sige allevegne undtagen i Ægypten. — Da der med Forundring spørges, om sligt da virkelig i Ægypten er ordnet ved Lovene, svarer Athenæeren:

„Ja man studser endog ved at høre Tale derom. Ægypterne synes engang for lang Tid siden at være naaede til den Anskuelse, som vi nu udtale, at de unge Mennesker i Stæderne bør vænne sig til at lægge Vind paa skjønne Legemsstillinger (ligesom paa skjønne Sange). Efter at de nu vare komne til en fast Orden med Hensyn til disse Legemsstillinger — hvilke de bør være, og hvorledes de bør være —, fremstillede de dem ved Billeder i Templerne. Og det tillodes hverken Malere eller andre, som fremstille Legemsstillinger og den Slags Ting, at gjøre noget nyt eller at opfinde noget andet end det, som var nedarvet fra Fædrene. Og heller ikke nu er det tilladt hverken paa

---

[1]) Leges II, p. 656.

dette Omraade eller overhovedet i hele den skjønne Kunst (μουσική). Naar man ser efter, vil man finde, at de Malerier eller Billedhuggerarbejder, som udførtes der i Landet for ti tusinde Aar siden — jeg siger ikke „ti tusinde Aar“ som en Talemaade, men i egentlig Betydning — hverken ere skjønnere eller hæsligere, men udførte ganske med den samme Kunst som de, der udføres nu.“ — —

I bogstavelig Forstand har Platon visselig ikke Ret i, at Kunsten i Ægypten til alle Tider har staaet paa én og samme Højde. Den nyere Videnskab har uomtvistelig godtgjort, at den har havt sine ringere og fuldkomnere, raaere og finere Perioder. Man kan jo heller ikke vente, at Platon skal være nøjere underrettet om det, som man i modern Betydning kan kalde den ægyptiske Kunsthistorie. Han har — enten selv eller hans Hjemmelsmænd — været stillet lige over for den store ægyptiske Monumentverden — en uendelig rigere og mere fuldstændig Repræsentation af ægyptisk Kunst, end den vi kjende —; han har hørt om de uhyre Tidsforskelle imellem de enkelte Monumenters Udførelse; og saa er han, Manden fra Grækenland, hvor man levede saa hurtig, og hvor Udviklingen gik i et frygtindgydende Firspring, faldet i Forbauselse over, at Kunsten i Ægypten egentlig ingen Historie har havt, at der til Trods for Aartusinder ingen virkelig Udvikling var i den.

At han opfatter denne Stilstand, denne Mangel paa en dybere gaaende, omskabende Udvikling som en Følge af en ældgammel Lovgivning, er vistnok atter et Fejlsyn: Stilstanden beror paa, at et naturgivet Stade i Udviklingen er fastholdt gjennem sejg national Vedtægt. Og at han betragter Mangelen paa Udvikling som en Hæder for Ægypten, som en højere, ærværdigere Fuldkommenhed, det maa han og hans Filosofi bære Ansvaret for. Vi spørge ikke om hans Dom om Ægypten, men om hans Indtryk af det.

Og dette Indtryk er fuldkomment sandt og rigtigt og fra et græsk Synspunkt nødvendigt.

Platon taler her særlig om Legemsstillingerne (σχήματα) i de ægyptiske Figurer. Statuernes rette og frontale Holdning, som vi tidligere nøjere have beskrevet, havde

den ægyptiske Kunst vel til fælles med den ældre græske; men for Grækerne paa Platons Tid maatte det netop staa som et forbausende og tankevækkende Særsyn, at Ægypterne med uforstyrrelig Konservatisme bibeholdt den, medens Grækerne aldeles havde forladt den. Men ved de ægyptiske Figurers Stillinger er der desuden andre og meget væsentlige Ejendommeligheder, der betegne en skarp Grænse mellem dem og de græske. Naar en Græker saa disse Ejendommeligheder fastholdte med umaadelig Ensformighed i hele den umaadelig rige ægyptiske Billedverden, maatte de nødvendigvis indprænte Anskuelsen om den ægyptiske Kunsts Stabilitet, uagtet der vel kunde være Forskel i Henseende til Behandlingen af Overfladen.

Naar man vil se nøjere til, omfatter den hele Mængde af ægyptiske Statuer kun et ganske lille Antal af Legemsstillinger, der ere blevne typisk udprægede allerede i en Periode, som skjuler sig for os i forhistorisk Mørke. Medens efter nyere Begreber t. Ex. den staaende eller siddende Stilling hver for sig egentlig indbefatter en uendelig Mængde forskellige Stillinger, staa eller sidde de ægyptiske Statuer alle væsentlig paa samme Maade. Kun i Stillingen af Arme og Hænder finder der nogen større Variation Sted, dog kun saaledes, at Typerne derved blive lidt rigere paa specielle Nuancer, som atter ensformig gjentage sig — ikke saaledes, at Armenes og Hændernes Stillinger vælges med virkelig individuel Kunstnerfrihed.

De typiske Stillinger ere følgende:

1. *De helt oprejste*, *paa Fødderne støttede Figurer*. Denne Klasse omfatter dog to forskellige Typer, idet man baade finder

a) *staaende* Figurer, *som holde Fødderne ganske jævnsides*, og

b) Figurer, *som sætte den ene Fod frem foran den anden i et Skridt.*

Det sidste forekommer aabenbart hyppigst. I begge Tilfælde holdes begge Figurens Knæer fuldkomment strakte, og begge Fodsaaler slutte helt til Grundfladen. Alligevel betegner den sidstnævnte Stilling, hvor Figuren sætter den

ene Fod frem, undertiden virkelig *en gaaende Bevægelse*. Dette er i hvert Fald tydeligt ved Træfigurer, som støtte det bageste Ben ikke lodret mod Jorden, men lidt skraat bagud og strække den ene Haand frem med en Støttestav; Exempler herpaa er den ypperlige Træfigur af en Embedsmand fra det gamle Riges Tid, i Bulak-Museet, og en Træfigur af Seti I, 19de Dynasti, i det britiske Museum. Ved Stenfigurer, der for det meste, men ikke altid, støttes bagfra af en arkitektonisk Pille, er Reglen den, at det bageste Ben staar lodret med Jorden, medens det andet Ben er strakt fremad i et — undertiden ikke kort — Skridt, hvilket da uundgaaelig medfører, at Benene blive ulige lange, hvilket atter kan tjene til yderligere Bevis paa, at det ikke er Figurens organiske Bygning eller det menneskelige Legemes Proportioner, som den ægyptiske Kunst fortrinsvis har Opmærksomhed for (Exempel: en Stenfigur fra det 4de Dynastis Tid i det britiske Museum og en Mængde senere Figurer). Skal man nu opfatte slige Figurer som staaende eller som gaaende? Deri er der virkelig hyppig en Tvetydighed, som Kunstneren, bunden til en overleveret typisk Form, ikke har tænkt paa at give Svar paa, hverken for sig selv eller for andre[1]). Undertiden kan det betragtes som sikkert, at Figuren, uagtet den sætter den ene Fod frem, skal opfattes som staaende; det er f. Ex. Tilfældet med en Stenfigur fra det 19de Dynasti i det britiske Museum, der til hver Side holder en til Jorden lodret støttet Standart ind til sig med Armene: det er klart, at han ikke kan bevæge sig fremad med dem i denne Stilling.

2. *Siddende Figurer*. Ved dem er det fast Regel, som næppe har nogen Undtagelse, at Fødderne holdes aldeles jævnsides. Fra Knæet af støtte Benene lodret

[1]) To af de Stenstatuer i Louvre, som dér anses for de allerældste, man kjender af ægyptisk Kunst, ere fremstillede i et Skridt og holde i den ene Haand en Stok, men holde den tæt ind til Forsiden af af Kroppen. Formodentlig er der hermed ment det samme, som ved den ovennævnte gaaende Træfigur i Bulak, der strækker Haanden med Stokken frem; og Forskellen beror blot paa, at Figurens Masse, hvor den udarbejdes af Sten, maa holdes tættere sammen, medens den, hvor der arbejdes i Træ, kan spredes mere.

mod Jorden, Sædets Flade er vandret, og Krop og Hoved holdes atter lodret: Figurens Totalmasse er saaledes i høj Grad regelmæssig. Hyppig gjør heller ikke Armenes Stilling Brud paa den absolute Symmetri: Nogle sidde med begge Hænder fladt udstrakte over Laarene eller holde foran sig en lille hellig Genstand, som de støtte fra begge Sider med Fingerspidserne; Guden Aiemhept (Æskulap) holder med begge Hænderne en over Knæerne udbredt Rolle. Andre holde Hænderne lidt forskellig, f. Ex. den ene fladt udbredt over Laaret, den anden knyttet (med Hankekorset) over det andet Laar. Sammenordnes Figurerne i Grupper, lægge Personerne undertiden deres to hinanden nærmeste Hænder i hinanden, eller deres to hinanden nærmeste Arme om hinandens Ryg.

3. Figurer, *som sidde paa Hug paa Jorden*. Bagdelen hviler ikke ganske umiddelbart paa Jorden, men paa en ganske lav, skiveformet Forhøjning, der dog næppe kan opfattes som en Afbildning af noget virkeligt, men som en kunstnerisk Nødhjælp til at opnaa større Regelmæssighed i Figurens Stilling som Helhed. Laarene holdes opad; Knæerne ere saa skarpt bøjede som muligt, og den underste Del af Benene, fra Knæerne, støtter lodret mod Jorden. Armene hvile over Knæerne, saaledes at Underarmene ligge krydsvis over hinanden. Med Undtagelse af Hovedet danner Figurens øvrige Masse: den lodret holdte Krop, de stærkt bøjede Ben og over Knæerne vandret hvilende Arme, et omtrentlig kubisk Volumen, paa hvis Overflade Lemmerne mere ere antydede i Relief end egentlig udførte. Underarmene ere f. Ex. flade og skære ind i hinanden, eftersom de ellers, hvis de vare virkelig rundt udførte, vilde springe for langt frem fra Totalmassens regelmæssig tilskaarne Form. Undertiden er saa godt som hele Massens Form, Krop og Lemmer, samlet under en glat Overflade, der er benyttet som Tavle for Hieroglyfskrift. Figurerne i denne Stilling ere fuldkomment symmetriske.

4. Figurer, *som sidde paa Jorden* omtrent i den Stilling, som Skrædderne indtage, naar de sidde paa et Bord og sy, og som jeg derfor vil kalde *Skrædderstillingen* for at

have en kort og tydelig Benævnelse for den. De trække Benene saaledes ind under sig, at Skinnebenene krydse hinanden, og Fødderne hvile med Yderkanterne mod Jorden; de skarpt bøjede Knæ stikke ud til begge Sider. Saaledes sidder f. Ex. den berømte, temmelig lille Stenfigur af en Skriver fra det ældste Riges Tid, som er en Prydelse for Louvre-Museet; det mellem Laarene stramt udspændte Skørt tjener ham som en Slags Skrivebord, hvorover Papiret er udbredt, han holder paa Papiret med venstre Haand og skriver med højre. Ogsaa her har Kunsten for Massens Regelmæssigheds Skyld tilladt sig en stærk Frihed i Henseende til det plastiske, idet de ydre Rande af Fødderne med de to yderste Tæer af hver ere sænkede ned i Plinthen. I andre og maaske hyppigere Exemplarer vende Fødderne Saalerne opad, og Knæerne lægges ovenpaa Fodsaalerne, højre Knæ paa venstre og venstre paa højre (Exempel: en meget gammel Figur i Berlin af Kong Snefrus Bygmester). Den store Vanskelighed ved Formningen af den stærkt drejede Ankel omgaas aldeles: Fremstillingen er rent vilkaarlig.

Medens det blandt de ægyptiske Monumental-Statuer i det hele taget er Reglen, at Krop, Hals og Hoved vende lige lodret i Vejret, er det blandt Statuer i Skrædderstillingen mere almindeligt, at Hovedet bøjes lidt fremad. Stillingen anvendes nemlig særlig til Figurer, som enten skrive paa et Papyrusblad eller læse af et saadant.

5. *Knælende Figurer.*

a. Knæerne holdes samlede og hvile begge skarpt bøjede paa Jorden, saaledes at Laarene og Bagdelen hvile eller sidde paa Læggene og Hælene; Krop og Hoved lodret i Vejret. Hænderne støtte hyppig hver fra sin Side, aldeles symmetrisk, en Helligdom i lille Maalestok, en „Naos“, med en lille Statue i. Denne Naos hviler da enten ovenpaa Laarenes Skraaflader eller paa Jorden mellem Benene, saaledes at disse ere anlagte som Relief paa dens Sideflader. — Ikke sjældne ere Træstatuetter af kvindelige Figurer, især af Gudinden Nefthys, fremstillet som den, der græder over den Afdøde, knælende paa begge Knæ og holdende Hænderne

opad, saaledes at de med Inderfladerne dække for Øjnene, dog i nogen Afstand fra dem.

b. Langt sjældnere synes de Figurer at være, *som knæle paa det ene Knæ*, idet det andet, skarpt bøjet, vender opad. En lille Bronzefigur i denne Stilling findes i Louvre; dens Krop bøjer lidt forover, den lægger venstre Haand paa Panden, højre Haand paa højre Laar. En saadan Stilling er forholdsvis kun lidet symmetrisk og af en ægyptisk Figur at være temmelig spredt og fri; dog overskrider den i Virkeligheden slet ikke den primitive Statues Ritual.

6. Ikke i større og monumentale Figurer, men i *Statuetter*, forekommer en Række andre Stillinger: Figurer, som ligge paa Maven og bøje Hovedet opad (udførte af Træ og anvendte som Skaft til en Ske); Figurer, som knælende eller staaende bøje sig forover og ælte; Figurer, som ro (de maa dog egentlig henregnes til de knælende). Alle disse Stillinger ere imidlertid, som fremhævet, *i stræng Forstand frontale.* Om den ægyptiske Kunst *indenfor denne snævre Begrænsning* skulde have produceret Statuetter i Stillinger af ellers ubunden Mangfoldighed, er noget som man vanskelig kan vide med Sikkerhed. Vi ere ganske utilbøjelige til at antage det. Vi holde det for sandsynligt, at ogsaa Statuetterne ville lade sig samle under et ringe Antal bestemt udprægede og idelig gentagne Typer.

Den ægyptiske Statues forskellige Stillinger, som vi nu have gjennemgaaet, gjenfindes alle i Figurerne paa den ægyptiske Fladefremstilling (Relief, Koilanaglyf, Maleri); kun ere de der ikke udsondrede til bestemte, stereotype, idelig gentagne Modeller, men gaa paa friere Maader over i hverandre og varieres med ubunden Mangfoldighed. Figurernes Stillinger tilhøre jo overhovedet ikke udelukkende Kunstens Værker, men betegne Folkets Sædvaner, som ogsaa vilde have fundet Sted, hvis der ingen Kunst havde været, men som indvirke paa Kunsten og i høj Grad bidrage til at give den et ejendommeligt Præg. De samme Sædvaner

forefindes endnu den Dag idag blandt Ægyptens Befolkning og over en stor Del af Jordkloden forresten, kun for en væsentlig Del ikke i Europa eller den Del af Menneskeheden, som er opdraget i den europæiske Kulturs Skole.

De fleste ueuropæiske Folkeslag anse det ganske sikkert for stemmende med sømmelig selskabelig Anstand at staa og især at sidde i en stivere og rettere Holdning end Europæerne finde nødvendigt. Men ganske særlig **ueuropæiske** ere de Stillinger, hvis Særkjende er, at **Mennesket ikke blot med Fødderne, men ogsaa med andre Dele af Legemet, berører Jorden eller Gulvet** (nøjagtig: den samme Flade, paa hvilken Fødderne træde). For en nem og tydelig Fællesbenævnelses Skyld ville vi kalde saadanne Stillinger de **jordbundne**: dertil hører altsaa at sidde paa Hug, at sidde i Skrædderstilling og at knæle. Man forbinder hyppig en ubestemt og aldeles ukritisk Forestilling om noget „orientalsk“ med dem, Skrædderstillingen benævnes undertiden at sidde *„à la turque“*. Sandheden er imidlertid, at de findes baade i Øst og Vest og i Nord og Syd; men at kun den europæiske Civilisation har forkastet dem, skudt dem ud af det sociale Livs Sæd og Skik. Det er derpaa, Eftertrykket ligger. Vel kan en Europæer i en given Situation, „i en snæver Vending“, som man siger, indtage enhver mulig Stilling, ogsaa sætte sig paa Jorden; men at en europæisk Rangsperson og Embedsmand, saaledes som hin ægyptiske Skriver, eller overhovedet en Person, som har nogen Værdighed at overholde, skulde ses i alvorligt Samkvem med andre siddende paa Hug eller plat ned paa Jorden, end sige lade sig „forevige“ ved et Portræt i en saadan Stilling, vilde jo være en social Umulighed. Den eneste jordbundne Stilling, der er optaget som Skik og Sæd i det europæiske Liv, er den knælende som Hyldings- og Ydmyghedstegn især overfor Guddommen. Under dette Synspunkt skulle vi i et følgende Kapitel betragte den i Forbindelse med andre Hyldingsbevægelser; her maa vi kun fremhæve, at blandt de ældste Kulturfolk har den knælende Stilling ikke udelukkende Betydning af Hylding, Ydmyghed eller

Bøn, men anvendes i større Almindelighed paa lignende Maade som andre jordbundne Stillinger.

For nøjere at præcisere disse Stillingers Betydning i det moderne Europa i Modsætning til de ueuropæiske Folk skal jeg anføre enkelte Træk fra Kunstens Omraade. Paa Velazquez's Portrætter finder man vel det spanske Hofs Dværge og Idioter siddende paa Jorden, men, som det næsten er overflødigt at bemærke, hverken Hoffets Adelsmænd eller den kongelige Familie eller spanske Borgerfolk. Billedkunsten har undertiden fremhævet en eller anden Pointe, som netop angaar det urimelige, upassende, komiske i, at en Respekts-Person i et ubevogtet Øjeblik kan blive set siddende paa en saadan Maade. Man har et lille daarligt Kobberstik (Isidoro Weiss fecit 1796), hvis Indhold er angivet i følgende Underskrift: „Marquis d'Argent erstaunt über Friederich den Zweyten, den er auf dem Fussboden ruhig sitzend findet, wie er seine Hunde füttert.“ Alt hvad der herved er at forbauses over, er at en Marquis kan finde en Konge rolig siddende paa Gulvet. Et noget lignende Motiv har Ingres behandlet i et bekjendt Maleri: en fremmed Gesandt kommer ind til Kong Henrik den fjerde af Frankrig og finder ham krybende omkring foran Kaminen, legende med sine Børn. Det er Ubetydeligheder, om man vil; men de handle om en Grundmodsætning i hele Livet, der ogsaa gjennemgaaende er af den største Vigtighed for Kunstens Fremstilling af Mennesket og træffer mangt et Kunstværk lige i Centrum: Modsætningen mellem den sociale Værdighed og den til sig selv overladte, ubevogtede Naturlighed, der frigjør sig for Samfundsreglernes Baand.

I en af den moderne Kunsts vigtigste Udviklings-Rækker, hvori de berømteste Kunstnere have taget Del, kommer denne Modsætning for Dagen paa en meget karakteristisk og lærerig Maade, nemlig i Madonna-Billederne fra Middelalderen og Renæssancen. I Middelalderen fremstilles Madonna tronende, og Renæssancen forkaster ikke dette: hvor hun fremstilles som Himmeldronning mellem Helgener, beholder hun i Reglen sit ærværdige Sæde paa Tronen. Men efter at de ældre Renæssance-Mestre, fremfor alle Filippo Lippi,

havde forvandlet den nedarvede Madonna-Type og meddelt hende Præget af en virkelig Kvinde-Natur, opkomme de saa almindelig bekendte og meget yndede idylliske Billeder af Jesu Barndom, det hellige Familieliv, hvor ogsaa hyppig den lille Johannes optræder som Jesusbarnets Legebroder. Michelangelo, Rafael, Correggio, for ej at tale om andre, lade i saadanne Scener engang imellem Madonna sidde umiddelbart paa Jorden, og noget sikrere Kjendetegn paa Scenens idylliske og tvangløse Karakter kunde der næppe gives[1]). En samtidig borgerlig eller adelig Kvinde, en Moder med sit Barn, vilde uden Tvivl ikke have ladet sig fremstille saaledes paa et Familieportræt; det vilde have stridt mod hendes Begreber om Anstand og Samfundsværdighed. Man skulde vel tro, at Guds Moder, for hvem man daglig forrettede sin Andagt, maatte gjøre Krav paa end større Værdighed; men det er netop karakteristisk, at den ideal-religiøse Forestillingskreds her glider over i den Verden, som emanciperes fra de for Samfundsethiken gjældende Former. Man vilde her ikke imponeres af Madonna; men man vilde ret fortrolig gjenkjende Menneskenaturen i hende og fortrylles af dens Sødme. Videre end nogen anden i denne Retning gik Correggio[2]).

Medens de jordbundne Stillinger altsaa betegne en saa bestemt Modsætning til Samfundslivets Skik i Europa, vise

---

[1]) Michelangelos runde Relief i Akademiet i London, Rafaels „Madonna della casa d'Alba" i Eremitagen i St. Petersborg; Correggios „la Zingarella" i Museet i Neapel, og adskillige flere.

[2]) I lidt ældre, sent middelalderlig Kunst forekommer et ret paafaldende Fænomen, som egentlig har en rent anden Betydning end hine idylliske Madonnabilleder, men maaske dog kan have banet Vejen for dem og dannet Overgangen til dem. Baade paa nordeuropæiske og italienske Billeder fra det 15de Aarhundrede (endog endnu paa Rafaels „Messen i Bolsena") ser man Kvinder under kirkelige Forhold, ogsaa Helgeninder, sidde umiddelbart paa Gulvet, navnlig Kirkegulvet. Et ganske tydeligt Exempel er Tilhørerinderne ved Stephanus's Prædiken i Fiesoles

de i det gamle Ægypten en nær Overensstemmelse med Abernes Manerer. Man kan foran ethvert Abebur i en zoologisk Have overbevise sig om, at Aberne sætte sig paa Hug paa samme Maade, som man ser det i ægyptiske Statuer; og fra den ægyptiske Kunst har man ogsaa Billeder af Aber, som sidde paa Hug ligesom Menneskene. Det er ikke overdrevent at sige, at der i denne Henseende er en tydeligere Grændse mellem Ægyptere og Europæere, end der er mellem Ægyptere og Aber[1]).

De jordbundne Stillinger ere i det hele et Træk af en lavere Civilisation. Der gaar gjennem Udviklingen af al Civilisation en Stræben efter det middelbare, idet Civilisationen fortsætter den Tilvejebringelse af Midler og Redskaber for Livets Behov, som allerede er Grundtrækket i den organiske Udvikling. De allerlaveste Dyr kunne siges at gribe deres Føde med selve Maven; paa et højere Udviklingstrin danner Naturen særegne Redskaber ved Indgangen til Fordøjelsesorganerne til at bemægtige sig Næringsmidlerne (Tænder, Næb). Men medens f. Ex. Oxen afgnaver Græsset, hvor det gror, ere andre Dyr komne videre i Retning af det middelbare, idet de bruge andre Dele af Legemet — Elefanten sin Snabel, Aben sin Haand — til at tage Næringsmidlet fra dets Sted og føre det til Munden. Saaledes ogsaa det primitive Menneske. Men det betegner et Fremskridt i Civilisation, at Mennesket danner sig sær-

Malerier i Nicolaus den femtes Kapel i Vatikanet. Disse Stillinger have ikke den vilkaarlige Frihed som i de ideale Madonnabilleder, de ere mere rituelle og ligne noget den orientalske „Skrædderstilling". De bero ganske sikkert paa en i det 15de Aarhundredes kirkelige Liv brugelig Skik; men hvilken historisk Forbindelse der turde findes mellem den og den orientalske Skik (der f. Ex. er fremstillet i Gentile Bellinis Maleri af S. Marcus's Prædiken i Alexandria i Brera-Galleriet i Milano), derom tør jeg ikke have nogen Mening.

[1]) Overhovedet droge Ægypterne næppe saa skarp en Grænse mellem Abernes Væsen og Menneskets, som vi gjøre. Ikke alene var Bavianen (Kynokefalos) indviet til Thot, ligesom andre Dyr til andre Guder; men Aberne fremstilles endog som delagtige i Ægypternes Religion i subjektiv Betydning, som tilbedende den opgaaende Sol (Fodstykket af Luksor-Obelisken, i Louvre).

egne Ting, Redskaber: Bæger, Ske, Kniv og Gaffel, til at dele Maden med og føre den til Munden. Paa lignende Maade tilvejebringer Civilisationen selvstændige Ting, Møbler, til at skaffe Legemet Hvile og Sæde og forkaster den umiddelbare Hvilen paa Jord eller Gulv.

Dertil kommer endnu noget andet. Mennesket siger, at det adskiller sig fra Dyrene ved sin oprejste Stilling. Det siger det med Stolthed, netop fordi det opfatter den oprejste Stilling som Tegn paa Selvfølelse. Om dette Forholds dybere Betydning skulle vi senere tale: her undersøge vi foreløbig den Overgang, der paa historisk Grund kan iagttages fra de jordbundne til de oprejste Stillinger.

At sidde paa Hug er allevegne almindelig Skik blandt de mindst udviklede Folk; og fra denne Skik blandt de levende hidrører den at sætte Ligene i Graven i samme Stilling; saaledes finder man dem i gamle Grave i Mexiko og Peru, fra Tiden før Europæernes Indvandring. Fra de samme Lande har man ogsaa Statuer af Figurer, som sidde paa Hug ganske som de ægyptiske, med Armene hvilende vandret over Knæerne. Men i kunstnerisk Gjennemførelse staa disse Figurer langt tilbage for de ægyptiske. Det er det ejendommelige ved den ægyptiske Kultur, at den, ældgammel som dens Oprindelse er, og rolig og uforstyrret fortsat gjennem Aartusinder, har beholdt saa mærkelige Træk af rent primitive Sæder, og tillige har overleveret dem til Eftertiden i den mest afslebne og fuldendte monumentale Kunstform. Denne Forening af Primitivitet og bevidst Civilisation finder man ikke hos Folkeslag, der først senere ere traadte ind i Historiens og Kulturens Drama. I denne Henseende kunne de østasiatiske Folk vel nærmest sammenlignes med Ægypterne; man har ogsaa kinesiske Figurer, som sidde paa Hug.

Skrædderstillingen synes at rangere lidt højere i Civilisation. Den findes ej alene blandt raa Folk, men er ogsaa meget almindelig i Lande med ejendommelig og højt udviklet Kultur, foruden Ægypten ogsaa hele det østlige Asien (de indiske Lande, Java, Kina, Japan) og det gamle Amerika. Især har Stillingen i hele det østlige Asien faaet

en kanonisk Anvendelse i Figurer af Buddha. Naar Inderne sidde i denne Stilling, lægge de hyppig Fødderne ovenpaa Knæerne, højre paa venstre Knæ og venstre paa højre, medens Ægypterne, som ovenfor sagt, lægge Knæerne ovenpaa Fødderne. Den indiske Stilling forudsætter endnu større Bøjelighed i Anklerne end den ægyptiske. I Asien og Amerika finder man de jordbundne Stillinger ikke alene i de rene og skarpt sondrede Typer som i Ægypten, men også i forskellige Blandingsstillinger, idet Figuren f. Ex. sidder paa Hug med det ene Ben og i Skrædderstillingen med det andet, eller sidder paa et Sæde med den ene Fod lagt hen over det andet Knæ. Ejendommelig for Østasiaterne er overhovedet en vis Tilbøjelighed og Vane til i allehaande siddende Stillinger at dreje Fodsaalen noget indad, endog mere eller mindre opad.

Det er en Kjendsgjerning, at al den oprindelige Kunst, som er tilbage fra det sydlige Mellemasien og det vestlige Asien (Persien, Babylonien, Assyrien, Lilleasien, Fønicien o. s. v.) melder overordentlig lidt om jordbundne Stillinger, meget mindre end den ægyptiske og den østasiatiske, dog med Undtagelse af de rene Hyldingsbevægelser (f. Ex. Fodfald). Ved den persiske (achæmenidiske) Kunst kan dette godt hidrøre fra, at den er saa fattig og mangelfuldt overleveret, og at dens Repertoire er saa særdeles snævert begrænset, næsten helt indskrænket til Hoflivet. Noget lignende gjælder om den assyriske Kunst: den er langt mere end f. Ex. den ægyptiske indskrænket til Hofliv og krigersk Liv og giver overhovedet næsten ingen Oplysning om det lavere Folks Skik og Sæd under fredelige Forhold. Dog er Sagen der unægtelig mere paafaldende, fordi assyrisk Billedkunst er os efterladt i saa stor Mængde. De assyriske Skikkelsers Holdning er meget oprejst og rank, og det kan vel være, at allerede dette Folk har nedsat de jordbundne Stillinger i en lavere Klasse af det sociale Liv; paa den almindelige Skik at sidde paa Jorden kjender jeg

fra assyriske Skulpturer kun ét, endda ikke ganske utvetydigt Exempel[1]). Herved har det vel Betydning, at den højere assyriske Kultur, som vi kjende gjennem Monumenterne, ikke er af nær saa gammel Oprindelse som den ægyptiske. Blandt det lidet, som er bevaret fra den langt ældre kaldæiske Kunst fra de sydlige Eufratlande, finder man Figurer, som sidde paa Hug[2]).

Ogsaa i Monumenter fra Fønicien og dets Kolonier forekomme engang imellem Figurer, som sidde paa Jorden, til Vidnesbyrd om, at dette ikke var fremmed for Folkets Vaner[3]). Fra Cypern har man i mange Exemplarer, ældre og yngre, en Barnefigur („Eros"), der sidder paa Jorden, med det ene Knæ løftet. Naturligvis vil Kunsten til enhver Tid lettere frembyde Exempler paa, at Børn, end at voxne sidde paa Jorden; men der er dog ved disse Børneskikkelser noget typisk, som gjenfindes i rent europæiske Figurer (to etruskiske Bronzer i det vatikanske Museum).

Et eget Fænomen i gammel asiatisk, ogsaa assyrisk, Kunst er en knælende Skikkelse af en naturbeherskende Guddom, et mandligt Sidestykke til den Gudinde, som Grækerne kaldte den persiske Artemis (Anaïtis). Han knæler paa ét Knæ og holder med hver Haand fast om For- eller Bagpoten af en Sfinx eller en Løve eller om Halen af en Vinge-Oxe. Man finder den samme guddommelige Person i den samme Situation ogsaa fremstillet staaende: Forskellen beror i flere Tilfælde aabenlyst kun paa Hensyn til Pladsen, Indfatningen af Billedet. Men netop dette beviser, at man endnu paa dette Udviklingstrin — og Typen er vistnok meget gammel —, ikke er naaet til at

[1]) Nemlig et Relief fra Central-Paladset i Ninive, afbildet i Layard, *The monuments of Nineveh*, fol. Pl. 67 A. Der ser man en Assyrer, som sidder paa Jorden, drikkende, og nogle Kvinder med deres smaa Børn: det kunde se ud. som om de knælede; men Meningen er vist snarere den, at de sidde i Skrædderstillingen. Smlgn Xenophons Cyrop. V, 1.

[2]) Perrot & Chipiez, *Histoire de l'art dans l'antiquité*, Tome II, pag. 603.

[3]) Perrot & Chipiez, *Histoire de l'art dans l'antiquité*, Tome III. Fig. 230—31, p. 305; Fig. 327, p. 458, fra Carthago.

gjøre nogen klar Forskel mellem den knælende og den staaende, den jordbundne og den oprejste, Stillings Udtryk; med den knælende har man saa lidet forbundet nogen Forestilling om Hylding og Underkastelse, at den endog har kunnet benyttes til at udtrykke Vælde og Højhed over Naturen[1]. Knælende Gudeskikkelser forekomme ogsaa i det vestlige Asiens Kunst, med forskjellige Attributer, bl. a. en stor Kugle (Atlas?).

Og paa dette Punkt er der en aldeles flydende Overgang mellem Asiens og Europas Kunst. I senere Tider have aabenbart græske Kunstnere udført slige Skikkelser paa Asiaternes Vegne[2]; men i en ældre Tid finder man den samme Fremstillingsmaade paa Europas egen Grund. Ikke alene ser man paa Mynter fra Kreta hin fra Øst eller Syd indførte Gud med Oxehoved, som Grækerne kaldte Minotauros, knælende paa det ene Knæ; men i samme Stilling har man endog Apollon (med Lyren, men ikke spillende) paa arkaiske Mynter fra Tarent, der dog næppe ere ældre end Begyndelsen af det 5te Aarhundrede f. Chr.[3].

Atter her kan man spørge sig selv, om ikke den knælende Stilling er motiveret af Myntrelieffets Cirkelform, der kunde opfordre til at sprede Figurens Stilling for at fylde Fladen. Det kan være muligt; men vilde den fuldt udviklede Kunst, der dog lige saa godt forstod at fylde en Flade, have taalt en knælende Apollon? Desuden kjendte man fra Grækenlands ældre Tid ogsaa knælende Gudebilleder som fritstaaende Statuer, saaledes de to Frugtbarhedsgudinder

[1] Figuren forekommer paa assyriske Gemmer (Layard, *A second series of monuments of Niniveh* (Tværfolio), Pl. 69, No. 43), og paa indridsede Prydelser paa Kongernes og deres Ledsageres Dragter paa Relieffer fra Nimrud (Layard, *The monuments of Nineveh*, fol. Pl. 6, 8—9, 43—52). Disse Indridsninger, som forestille Broderier eller vævede Prydelser, er det Element, som tydeligst knytter den assyriske Kunst sammen med Vestasiens og Grækenlands (det korinthiske Vasemaleri).

[2] Felix Lajard, *Culte de Mithras*, Pl. LXIX, No. 8. — Slgn. Perrot & Chipiez, *Histoire*, III, p. 292, 322, 418.

[3] Friedländer & Sallet, *Das königl. Münzkabinet*, Berlin 1873, No. 36 og 463 (med Figurer).

Damia og *Auxesia* i Epidauros og paa Ægina; det var knælende Figurer af Oliventræ. Herodot fortæller (V, 86) det Sagn, at disse Billeder engang, da man vilde røve dem bort, vare faldne paa Knæ, hvilket synes at tyde paa, at Grækernes Fantasi i en senere Tid, da man ikke var fortrolig med denne Fremstillingsmaade, har følt Trang til en Forklaring af dette sjældne Fænomen. Man bevarer endnu, f. Ex. i Paris og Berlin, smaa Terrakottafigurer af en nøgen Kvindeskikkelse („Aphrodite anadyomene") med Muslingskaller staaende ud fra Ryggen som Vinger, knælende med samlede Knæ; den hele Figur er strængt symmetrisk, og røber derved en gammel, vistnok indvandret Type, uagtet Udførelsen i de Exemplarer, jeg har set, ikke hidrører fra nogen meget gammel Tid.

Til de knælende Gudeskikkelser høre ogsaa tre Billeder, som først i en senere Tid, efter Romernes Sejr over Antiochus den store, indførtes fra Syrien til Rom og fik Plads i Minervas Tempel paa Capitol udenfor Gudindens Celle. Det var altsaa rent asiatiske Guder. Romerne kaldte dem paa Grund af deres Stilling *nixi* (Ovid. Metam. IX, 294); Hankjønsformen viser, at det var mandlige Figurer. Naar de ikke des mindre særlig paakaldtes af Kvinder i Barnsnød, beroede dette vel sagtens paa det Ry, som de medbragte fra Asien. Men hverken kan den knælende Stilling i og for sig, end mindre i mandlige Figurer, have noget som helst at gjøre med Kvinder i Barnsnød; den maa forklares efter Analogien med de øvrige asiatiske, naturbeherskende, knælende Guddomme. Naar Romerne søgte et Lighedspunkt imellem disse Guders Stilling (signa . . . genibus nixa) og deres særlige Funktion som Fødselshjælpere (velut præsidentes parientium nixibus, Festus), saa var det et rent Spil med Ord: de have søgt en Forklaring ligesom Grækerne med Hensyn til Damia og Auxesia, og ikke fundet nogen, som var bedre. Et Stjærnebillede (Herkules? Bootes?) har ligeledes været tænkt under Skikkelse af en knælende Mand (Nixus genu, Ovid. Metam. VIII, 182): det beror uden Tvivl atter paa orientalske Forestillinger.

Ved en fuldstændig Ransagning af litterære Efterretninger og Monumenter vilde der vistnok lade sig paavise ikke faa Exempler paa jordbundne Stillinger i ældre græsk-italisk Kunst, særlig i Gudebilleder. De vilde dog, som det synes, lade sig samle til faa Typer.

I Antiquariet i Berlin bevares der smaa gamle Vaser fra Syditalien og Etrurien i Form af Figurer, som knæle paa samme Maade som de ægyptiske. En af dem har almindelig mandlig Form og synes at hidrøre fra det 6te Aarhundrede f. Chr., andre have Karakter af Silener[1]). Man har ogsaa solide Terrakottafigurer af slige Silener, som sidde paa Hug med Hænderne lagte over Knæerne[2]). Det er i nogle Exemplarer aldeles øjensynligt og for længst iagttaget, at denne Type oprindelig hører sammen med den barokke, dværgagtige Skikkelse med det store maskeagtige Hoved (Pataïker, Kabirer, Bes, den føniciske Herakles), som især findes i Ægypten, uagtet Forestillingen lige saa lidt hører hjemme der som i Europa[3]). Denne paa Hug siddende Silen (eller skæggede Satyr) er optaget paa Mynter fra Naxos paa Sicilien og gjengivet af den mest udviklede Kunst. En senere lille Broncestatuette af den samme Silen-Type gjør paa mig Indtryk af en forsætlig Parodi paa Kunstens gamle Manerer, som den udviklede Kunst let maatte finde komiske.

Af lignende orientalsk Oprindelse som hin Silen-Type er en anden paa Hug siddende Skikkelse med maskeagtigt Hoved paa et etruskisk Bronze-Relief: den holder med hver Haand en Løve i Struben, og da den er fremstillet helt forfra, ere Benene bredte ud til Siderne[4]). Den

---

[1]) Vasesalen, Skab II. Sammesteds smaa Figurvaser i Skikkelse af Aber, som sidde paa Hug, fra Nola og Sicilien; den ene af dem holder en Unge ind til sig. Det er meget ukultiverede Arbejder, i hvilke man hverken skjønner ægyptisk eller almindelig græsk-italisk Stil.

[2]) Exempler baade i den Kgl. Antiksamling i Kjøbenhavn og i Museet i Berlin.

[3]) Slgn Referatet af mit Foredrag i Udsigt over det filol. hist. Samfunds Virksomhed 1860—74.

[4]) K. O. Müller, *Denkmäler d. a. K.*, Nr. 298.

er formodentlig mythologisk i Slægt med hin asiatiske, knælende Løvebetvinger, som ovenfor er omtalt.

Men saadanne spredte Træk ere alligevel kun som Draaber i Havet i den store antik-europæiske Figurverden. De tilhøre slet ikke den ejendommelige, frit udviklede græsk-italiske Kunst, men kun den Navlestreng, hvormed den i sin Fostertilstand er knyttet sammen med sin Moder, den orientalsk-ægyptiske. Det er aabenbart, at det netop er hine ældste europæiske Kulturfolk, og først og fremmest Grækerne, som definitivt have afskaffet de jordbundne Stillinger, eller rettere i høj Grad indskrænket deres Brug og tydelig anvist dem en lavere Rang i Forhold til de oprejste. Derom indeholder den antike Kunst en Række umiskjendelige Vidnesbyrd af forskellig Art, som vi her ville betragte i en kortfattet Oversigt. I Almindelighed maa det forud bemærkes, at de jordbundne Stillinger, hvor de forekomme i den fuldt udviklede „klassiske“ Kunst, ikke have en saadan strængt fastholdt typisk Karakter som i den ægyptiske. De ere friere, mere forskelligartede. At sidde paa Jorden vil her just ikke sige det samme som at sidde i den ægyptiske Skrædderstilling eller Stilling paa Hug.

1. For det første vidne Monumenterne om, at man kjendte de jordbundne Stillinger netop som noget for barbarisk Skik ejendommeligt. I Isistemplet i Pompeji har man fundet Malerier, som forestille Gudstjeneste efter ægyptisk Ritus: der ser man en Figur, som knæler paa ægyptisk Vis, en, som bevæger sig fremad paa sine Knæ og klirrer med Sistra i de fremrakte Hænder, en, som sidder paa Hug og blæser Fløjte. Malerierne ere ellers ikke holdte i ægyptisk Stil, men i den sædvanlige pompejanske. Knælende Stillinger — paa begge Knæ, eller paa det ene, idet det andet Ben strækkes frem — ere almindelige i de græske Fremstillinger af Skytherne paa Monumenter fra Krim, og de bidrage meget til at fremhæve Folkefærdets ugræske Karakter. I den senere antike Kunst tager Fremstillingen

af de nordeuropæiske Barbarer en stor Plads op, og de karakteriseres hyppig i Modsætning til Romerne ved at de sidde paa Jorden; men her har Stillingen tillige Betydning af Sorg, Nederlag, Fangenskab. Som Exempler blandt mange skal jeg fremhæve de store Kaméer, som ere udskaarne til Ære for de romerske Vaabens Sejre over Barbarerne, især den i Paris, hvor Tiberius troner som Hovedperson: der sidde alle Barbarerne, baade orientalske og europæiske, paa Gulvet, men ingen af de andre Figurer.

Naturligvis maa man ved Undersøgelsen af denne Sag bestandig se bort fra alle saadanne Tilfælde, hvor en Person paa Grund af ydre Tvang kommer til at sidde eller ligge paa Jorden, f. Ex. naar han er kastet omkuld eller falden i Kampen; eller hvor han i et eller andet bestemt praktisk Øjemed vælger en saadan Stilling (f. Ex. at Bueskytter knæle; at en saaret Mand, som forbindes, sidder paa Hug; at en Pige, som vil plukke en Blomst, bøjer sig ned mod Jorden). Sligt beviser intet — hverken for Barbarernes eller for Grækernes og Italernes eget Vedkommende — om, med hvilke Øjne man betragtede Stillingerne, hvorledes de forholdt sig til Livets almindelige Sæd og Skik. Antiken er jo en Kunst, som rører sig frit og ikke er pedantisk. Der er ikke meget af det menneskelige, som den i hvert Fald forud udelukker.

2. Naar der nu spørges om, hvorledes de jordbundne Stillinger forekomme blandt Fremstillingerne af Grækerne og Italerne selv, saa kunne vi strax anføre den mærkelige Marmorstatue i det capitolinske Museum af en gammel, drukken Kone, som sidder paa Hug paa Gulvet med en stor Vinflaske mellem Knæerne: det er klart, at her bidrager Stillingen til Indtrykket af noget komisk og uværdigt. Men det er dog næppe ellers det fremherskende Synspunkt. Man tør uden Tvivl antage, at det blandt de sydeuropæiske Folk i Oldtiden, ogsaa under deres højeste Kultur, forekom hyppig nok, at i alt Fald unge Mennesker toge Sæde umiddelbart paa Jorden eller paa Gulvet, uden at dermed forbandtes nogen egentlig Forestilling om Uværdighed. Aristofanes omtaler (Nub. 944 ff.) som noget, der ogsaa fandt Sted i ældre og

bedre Tider, og som i og for sig ikke var dadelværdigt, at Ynglingene i Gymnasierne, naar de vare ledige og hvilede sig, satte sig lige ned paa Sandet. Noget lignende har man Exempler paa i de dejlige graferede Omridstegninger paa den „ficoroniske Cista", der forestille Argonauterne, som paa deres Søfart ere ankomne til Bebrykernes Land. Der ser man blandt Skibet Argos Mandskab en ung Mand, som har sat sig paa Dækket ganske magelig i en Stilling, som nærmer sig temmelig til den ægyptiske Skrædderstilling, kun at den er friere og naturligere gjengivet. En anden er steget ud af Skibet og har sat sig ned paa Landjorden. Dette har efter Kunstnerens Mening ganske sikkert været skjønt, men vel at mærke indenfor en bestemt Situation. Thi den Stemning, som her er udtrykt, er netop den fuldkomment tvangfri Hvile, der gjør sig Livet rigtig bekvemt efter den lange Sørejses barske Besvær. Det samme er ogsaa udtrykt ved Figuren af den unge Mand, som ligger paa Dækket og rigtig sover ud med aaben Mund. Der er her en fin Grændse, som er meget vigtig for den rette Opfattelse af Billedet, og som skiller det fra Fremstillinger af Samfundslivet og Stadlivet, hvor det er gjennemtrængt af Følelsen af sin Værdighed og vaager over den (Parthenonsfrisen f. Ex.).

Den græske Kunst tager i det hele afgjort Parti for Samfundsværdigheden og dens Anstand, og derfor forekomme Figurer af Grækere, som sidde paa Jorden, og som ere mente i skjøn og lykkelig Betydning, ganske sikkert overmaade sjældent i den. Antiken spiller overhovedet langt mindre end den moderne Kunst med Modsætningen mellem den strænge Samfundsanstand og det emanciperede, idylliske Naturliv. Den kjender f. Ex. ikke disse landlige Glæder (fêtes champêtres), som den venetianske Malerkunst indførte i Renæssancen, og som bleve et saa yndet Thema i den, hvor man ser Herrer og Damer lejrede i Græsset, nogle af dem somme Tider afklædte, andre iførte fuld Modedragt (Giorgione, Bonifazio, Cranach, Rubens, Watteau). Men til Gjengjæld gjennemtrænger den selve Samfundsværdigheden langt mere med fri, bevægelig, ægte menneskelig Natur, frigjør den langt mere for Stivhed og Uniform og Ceremoniel, end

baade de gamle orientalske og de moderne europæiske Monarkier have gjort det (atter Parthenonsfrisen!).

3. I den senere antike Kunst er det meget almindeligt, at Guddomme og Personifikationer, saa vel mandlige som kvindelige, hvis mythologiske Betydning særlig er knyttet til Jorden og dens Lokaliteter (deriblandt ogsaa Havet, Floderne osv.), fremstilles i en paa Jorden halvt liggende, halvt siddende Stilling (Gæa, Thalassa, allehaande Flodguder, lokale Nymfer, Personifikationen af „Campus Martius“ paa Fodstykket af Antoninus Pius's Triumfsøjle m. m. m.). De kunne vel ogsaa fremstilles paa andre Maader: man finder f. Ex. ogsaa baade Gæa og Flodguder hæve sig op fra Grunden, saaledes at man kun ser dem i halv Figur; men den liggende Stilling er dog virkelig et af Kunstens typiske Midler til at angive, paa hvilket mythologisk Omraade slige Skikkelser høre hjemme.

Vi have allerede i Renæssancens Madonnabilleder set Exempler paa, at Stillinger, som ligge udenfor det virkelige Samfunds Regler, kunne findes mere anvendelige paa det ideale og guddommelige Omraade. Her se vi det samme i Antiken. Men saa hyppigt end Fænomenet er, saa holdes det dog indenfor meget bestemte Grændser. Den olympiske Gudeslægts Medlemmer fremstilles ikke saaledes liggende, overhovedet ikke i jordbundne Stillinger, om end deres oprindelige Betydning af terrestriske Naturguddomme er tydelig nok og aldrig forglemt (Demeter, Poseidon). Hine liggende Guddomme forholde sig til de staaende eller tronende Olympiere som det mere emanciperede landlige Liv til det af ethiske Former beherskede Samfundsliv i Stæderne. Paa Overgangen mellem de to Verdener staar Dionysos, som en sjælden Gang, i en Marmorstatue i Louvre, fremstilles liggende ligesom Naturguderne. Det emanciperede Livs rette Repræsentanter ere Satyrerne, blandt hvilke man ogsaa finder en ubunden Mangfoldighed i Stillingerne. De sidde f. Ex. paa Hug paa Jorden eller paa lave Jordsæder med Benene strakte langt fra sig (Lysikrates-Monumentets Frise).

Deres urolige Natur finder dog mere sit Udtryk i stærke og kaade Bevægelser end i jordbundne Stillinger.

Med Hensyn til hine lokale Naturguddomme tør man vistnok antage, at Kompositionen af Templernes Gavlgrupper har været den egentlige Aarsag til, at den senere Kunst har opfattet det som noget, der hørte med til deres Væsen, at ligge paa Jorden. Saa længe som Guddommene optræde hver for sig, hver i sin Helligdom, lægges Vægten mere paa, at den fremtræder som den mægtige og herskende lige over for Mennesket: i dette Forhold gjøre alle Guddomme væsentlig det samme Krav. Det er først hvor Guddommene optræde i rigere indbyrdes Sammenspil, at der bliver rigtig Opfordring til at gjøre karakteristiske Forskelle imellem dem. Disse Sammenspil maa være digtede i Sang og Sagn, før Kunsten fremstiller dem; og Homer havde ogsaa virkelig paa sin Vis individualiseret Gudeskikkelserne, længe før Kunsten ret indlod sig derpaa. De store mythologiske Gavlkompositioner, f. Ex. Parthenons, fik en lignende Betydning for den kunstneriske Mythologi, som den gamle episke Digtning havde havt for den poetiske.

Dertil kommer nu Gavlfeltets arkitektoniske Form — den lave Trekant —, og de Betingelser, som denne Ramme stiller til Fremstillingen af Figurerne. Den gjør ligefrem Krav paa forskelligartede jordbundne Stillinger i begge Gavlens spidse Vinkler. Havde Grækerne ikke hos sig selv fundet en Glæde ved en vis Frihed, en livlig og flydende Afvexling i Stillingerne, havde de været Pedanter i deres Opfattelse af Mennesket, saa havde de aldrig indladt sig paa slige Opgaver. Men der var alligevel uskrevne Love, som ikke turde overtrædes. At Hovedpersonerne sættes i Midten, og at Hjørnerne fyldes med mere underordnede Figurer — i visse Æmner f. Ex. af tjenende Personer — følger af sig selv. Det har været et ligefrem genialt Greb, da en af Grækenlands Billedhuggere — det har maaske været Fidias selv ved Kompositionen af Parthenons Gavle — første Gang faldt paa at fylde Hjørnerne med Skikkelser af Tidens og Stedets Guddomme: Solen, som dukker op af Havet, og Maanen, som dukker ned, eller hvilende Naturguder, den

liggende Flodgud, Havguderne paa Strandbredden. Det passer saa fortrinlig baade til Fremstillingens Indhold og til Pladsen. Noget lignende har fundet Sted ved Zeustemplet i Olympia (Pausanias V, 10, 7, bekræftet af de fundne Levninger). Nærmest til Naturguddommene slutte sig saa andre Figurer i mer eller mindre jordbundne Stillinger (Sidden paa Jorden, Knælen o. s. v.). Den ikke ganske sikre Fortolkning af disse Figurer paa Parthenon og i Olympia skulle vi her ikke fordybe os i; kun det maa vi fremhæve, at selve den jordbundne Stilling i hvert Fald maa gjøres gjældende som et vigtigt Moment i Fortolkningen af slige Figurer, i Henhold til den i den græske Kunst gjennemgaaende Betragtning af saadanne Stillinger.

4. Vi have nu set, at Antiken kunde fremstille baade Guder og Mennesker i lykkelig Betydning i jordbundne Stillinger, dog saaledes, at disse bestandig holdes under et vist Niveau af ethisk Værdighed. Tilbage staar at betragte en Række Tilfælde, hvor der med slige Stillinger ganske tydelig forbindes en Forestilling om en Ufuldkommenheds-Tilstand, en Tilstand, hvori Personen føler sig udelukket fra sine Ønskers Maal eller fra sine Rettigheder, undertiden kun foreløbig, undertiden vedvarende, og at de derfor ogsaa kunne faa en udpræget Karakter af Sorg, endog af Fortvivlelse, eller af noget ilde varslende, ulykkeligt.

a. De, som bønfalde en Guddom om Beskyttelse, sætte sig hyppig enten lige paa Gulvet ved Gudebilledet, eller paa det lave Trin, hvorpaa det staar, undertiden lidt højere, paa Billedets Fodstykke. Exempel paa, at en bønfaldende sidder umiddelbart paa Gulvet, er Ifigenia ved Artemis's Billede paa Relieffet uden om den store mediceiske Marmorvase i Florents: hun sidder med fremadbøjet Hoved, et Udtryk for hendes Sorg og Angst. Blandt andre bønfaldende, som sidde meget lavt, kan anføres Orestes og Kassandra paa forskellige Kunstværker[1]). En smuk Marmor-

---

[1]) Orestes paa et temmelig gammelt Terrakotta-Relief fra Melos, i Berlin; ligeledes paa et Vasemaleri i den Kgl. Antiksamling i

statue af en Kvinde, i græsk Stil fra det 5te Aarhundrede, i Palazzo Barberini i Rom, opfattes paa Grund af det meget lave Sæde i Almindelighed som en supplex, formodentlig med Rette. I Lighed med slige Figurer har Homer vistnok forestillet sig Thetis siddende paa Gulvet eller paa en lav Skammel foran Zeus, hvor hun bønfalder ham om at gjenoprette Achilleus's Hæder (Iliad. 1, 500):

Lige foran ham hun satte sig ned[1]) og slynged sin venstre
Arm om hans Knæ, med den højre hun tog under Hagen ham bønlig —

I Henseende til Betydningen og Hensigten gaar denne paa Jorden siddende Stilling altsaa omtrent ud paa det samme som den fremadbøjede, knælende, naar Formaalet er at favne den Persons Knæ, hvis Beskyttelse eller Skaansel man anraaber (hvilket nærmere skal blive omtalt under Hyldingsbevægelserne). Forskellen bestaar mest i, at den knælende er mere foreløbig, den siddende mere vedvarende og afventende.

Et meget oplysende Exempel herpaa har man i Odysseens syvende Sang. Da Odysseus ukjendt og fremmed træder ind i Hallen hos Alkinoos, bøjer han sig først for Husfruen og favner hendes Knæ med Bøn om Hjælp; derpaa sætter han sig paa Gulvet ved Arnen. Men det højsindede Selskab finder det ikke smukt eller passende at lade en Fremmed sidde saaledes paa Gulvet (*χαμαὶ ἧσθαι*, V. 160), og Værten byder ham da tage Sæde paa en sølvbenaglet Stol. Derved er han først optagen i Selskabet. Dette falder jo naturligt nok for en moderne Betragtning: Forskellen mellem Homers Grækere og Nutidens Europæere bestaar kun i, at Grækerne dog endnu bibeholdt de jordbundne Stillinger i Livets Sædvaner, men i degraderet Betydning. Allerede her ere de i denne Retning komne videre end det samtidige Ægypten, som i andre Henseender jo havde en langt rigere udstyret Civilisation, for ej at tale om de rene Barbarer.

Kjøbenhavn, K. O. Müller & Wieseler, *Denkm. d. alt. Kunst*, No. 148. Kassandra paa et Terrakotta-Relief fra Kythnos i Berlin.

[1]) *καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο* — —

b. Det er let at forstaa, at Brudgommen, inden han endnu er indtraadt i Ægteskabets Rettigheder, sidder paa Brudekamrets Tærskel eller for Enden af Brudesengen ganske i samme Stilling som de bønfaldende. Dette er netop Tilfældet paa det bekjendte Vægmaleri „det aldobrandinske Bryllup", hvor den ventende Brudgom sidder meget lavt, medens Bruden sidder paa Sengekanten ved Siden af Ægteskabsgudinden, der overtaler hende til at give sig hen[1]).

c. Opfyldes Haabet ikke for den bedende eller ventende, saa vendes det om til Sorg eller Fortvivlelse. Det „lave Sæde" er netop et karakteristisk Udtryk for disse Stemninger, især naar det forbindes med, at Hoved og Underkrop hælde fremad, i Modsætning til den magelige Hvilen bagover hos Naturguderne.

Man anfører et Sted fra en oldkristelig Forfatter, hvor dette ligefrem er udtalt. Den h. Basilius siger i en Tale om Tørke og Hungersnød (Homil. II, 63), at „Bønderne sidde paa Markerne (ταῖς ἀρούραις ἐπικαθήμενοι) med Hænderne sammenflettede over deres Knæ — saaledes er nemlig de sørgendes Stilling —, og klage over deres frugtesløse Arbejde." Selv om hin forklarende Indskudssætning skulde hidrøre fra en Afskrivers Pen, hvad den ser meget ud til, saa er den ikke uden Værdi, men uden Tvivl rigtig. En Beskrivelse i Appulejus's Metamorfoser (III, 1) er i denne Henseende meget oplysende. Romanens Helt, Lucius, fortæller, at han en Aften ved et Gilde havde drukket for meget og derefter paa Gaden slaaet tre Mennesker ihjel i den Tro, at det var Røvere. Han vaagner nu den næste Morgen og bliver hed om Ørerne ved at tænke paa, hvad han har gjort. „Med den ene Fod lagt over den anden og

[1]) Paa en anden Brudescene, nemlig paa den bekendte Barberiniske Glasvase i det britiske Museum („Portlands-Vasen") sidder Bruden (Thetis) paa Jorden, medens Brudgommen, Peleus, nærmer sig til hende. Dette kan have flere Grunde, snarest den, at Thetis er en Havgudinde (se ovenfor). Eller det er maaske et Tegn paa hendes tidligere, nu først overvundne Sorg over eller Vrangvillie imod at skulle ægte den dødelige Mand?

med Hænderne flettede over Knæerne, idet Fingrene stak ind imellem hverandre, saaledes sad jeg paa Hug paa min Seng[1]) og fældede rigelige Taarer, idet jeg allerede forestillede mig Sagen for Retten, Dommens Afsigelse, ja tilsidst Bødlen selv.“ — At Udtrykket af at sørge gaar over til at gjælde ogsaa om at volde Sorg eller Ulykke, er i Henhold til almindelige Analogier ikke vanskeligt at forstaa. Baade Litteraturen og Kunsten frembyder ogsaa Exempler derpaa[2]), men ikke saa fuldstændig tydelige med Hensyn til det Punkt, der særlig interesserer os, det lave Sæde, at de kunne anføres som afgjørende i denne Sammenhæng.

De filologiske Forskere, som have samlet disse Forfattersteder[3]), have især havt Øje for Betydningen af de over Knæerne sammenflettede Hænder, mindre for den paa Gulvet siddende Stilling. Ethvert af disse Træk forekommer for sig som Tegn paa Sorg uden at være i Følge med det andet[4]). En af de nydelige smaa Terrakottafigurer fra Tanagra i Museet i Berlin, der i Følge hele sit Udtryk af alle opfattes og maa opfattes som sørgende, sidder umiddelbart paa Gulvet med den ene Haand hvilende i Skødet, og med

[1]) Complicitis denique pedibus ac palmulis inter alternas digitorum vicissitudines super genua connexis, sic grabatum coxim insidens — —. Coxim (cossim) betyder netop paa Hug (qui coxim cacant).

[2]) Navnlig Ovid. Metam. IX, 297 ff. om Lucina, som forhindrer Alkmenes Fødsel: — — subsedit in illa Ante fores ara, dextroque a poplite lævum Pressa genu et digitis inter se pectine junctis Sustinuit partus.

[3]) En Oversigt over dem findes i Beckers *Charikles*, 2den Udgave, ved K. F. Hermann, I, S. 249.

[4]) Derfor er ogsaa den hyppig anførte Beskrivelse hos Pausanias (X, 31, 5) af den i Underverdenen sørgende Hektor paa Polygnots Maleri i Delphi ikke fuldkomment tydelig (*Ἕκτωρ μὲν καθεζόμενος ἀμφοτέρας ἔχει τὰς χεῖρας περὶ τὸ ἀριστερὸν γόνυ, ἀνιωμένου σχῆμα ἐμφαίνων*). Spørgsmaalet er, om Hektors „Stilling af en sørgende“ (*ἀνιωμένου σχῆμα*) blot bestod i det samme, som er anført lige i Forvejen (at Hænderne vare flettede om Knæet), eller om der hentydes til et andet Moment: at han sad paa Jorden. Umiddelbart derefter anføres der om hans Sidemand, Memnon, at han sidder paa en Klippe, hvilket altsaa vel ikke kan have været Tilfældet med Hektor, der da vel maa have siddet paa Jorden.

Hovedet støttet mod den andens Inderflade; det sidste er et meget almindeligt Tegn paa Sorg, der ogsaa forekommer paa siddende og staaende Figurer, men selvfølgelig udelukker en Sammenfletning af Hænderne. Omvendt har man ogsaa Sammenfletningen af Hænderne uden det lave Sæde, endog i staaende Figurer, som Udtryk for Sorg eller Ulykke eller snigende Vanheld. Grækerne havde aabenbart en vis Forkjærlighed for en fri og aaben Legemsfore og en tilsvarende Uvillie mod sammenkrøbne eller sammenflettede Stillinger, med hvilke der let forbinder sig Forestillingen om indre Strid og derfor om indre Ulykke [1]). De fandt heller ikke Behag i at Hænderne sammenflettedes over Ryggen [2]); og i Følge Aristofanes (Nub. 938, 954) blev man i den gode gamle Tid fra Barnsben afvænnet med at sidde eller staa med „flettede Ben“ (det ene Ben kastet krydsvis over det andet).

Men man bør ikke forstaa Sagen saaledes, at Legemsstillingerne hos Grækerne i deres bedste Tid skulde have uddannet sig til et pantomimisk Tegnsprog, i hvilket visse Træk havde éngang fastslaaede og givne Betydninger ligesom Ord eller Sætninger, — hvilket ogsaa vilde stride imod en sand og fri Kunst. Hverken det lave Sæde eller de sammenflettede Hænder behøvede i og for sig at opfattes som Udtryk for Kummer eller Vanheld. Vi have allerede set, at den paa Gulvet siddende Stilling ogsaa forekommer i lykkelig Betydning. Og naar man paa Parthenonsfrisen finder en af Figurerne i det guddommelige Selskab, som er Vidne til Panathenæerfestens Procession, siddende med Hænderne flettede om det ene Knæ, saa maa dette sikkert gjælde som fuldgyldigt Bevis for, at der hos Athenerne paa Perikles's Tid ingen Skygge hvilede over dette Motiv. Thi kan noget overhovedet antages a priori, saa maa det vel være, at der ikke kunde forekomme noget sørgeligt eller ildevarslende i den ideale Fremstilling af Gudindens Fest, som smykkede hendes Tempel. Heller ikke bærer den unge Mand, som

---

[1]) Slgn Nord. Tidskr. for Filologi IV, S. 190, om det herculanensiske Maleri af Medea.

[2]) Hippokrates, anført hos Vales. in Ammian. Marcellin. L. 29 cap. 2. p. 560.

sidder saaledes, i mindste Maade Præg af Sorg eller Ulykke, derimod vel af noget vist landmandsagtigt i Manererne, hvilket stemmer med, at Figuren formodentlig forestiller Triptolemos (han sidder ved Siden af Demeter).

d. At de jordbundne Stillinger imidlertid let opfattedes som Tegn paa Sorg og Nøds-Tilstand, og i Oldtidens senere Tid maaske virkelig fik et saadant Stempel paa sig af den gjældende Vedtægt, er allerede et blandt mange Beviser for, at Grækerne og Romerne ingenlunde vilde indrømme dem den samme sociale Ret som de mere oprejste, og i det hele ikke kunde lide dem. Men ikke alene dette. Nogle af Oldtidens Moralister have endog udtalt sig imod disse Stillinger som Tegn paa Sorg, fordi de ej engang fandt dem værdige dertil. „Hvad er saa usselt og hæsligt som en Mand, der bærer sin Sorg til Skue?“ spørger Dion Chrysostomos (oratio XVI). Han finder det allerede uhyggeligt og stygt nok, at Legemet nedslaas af Sjælens Lidelser og giver efter for dem; men saa har man desuden opfundet nogle yderligere Tegn paa Sorg, saasom sorte Klæder, Sammenfletten af Hænderne og *at sidde lavt* (ταπειναὶ καθέδραι), ligesom for at fastholde Sorgen og hindre den fra at vige! Plutarch roser sin Hustru i Trøstebrevet over Tabet af deres Datter, fordi hun ikke har givet efter for Sorgen. Der gives et hæsligt Overmaal lige saa vel af Graad som af Latter. „Hvad kan være urimeligere end at trættes med sin Hustru for Pomades og Purpurs Skyld, men derimod at give hende Lov til i Sorgen at afklippe sit Haar, at gaa med sorte Klæder, *at sætte sig i holdningsløse, usømmelige Stillinger* (καθίσεις ἄμορφοι), at lægge sig til Sengs, overvældet af Kummer?“

Slige Ytringer ere ægte *antike* i deres Aand, og de give en fortrinlig Kommentar til den antike Kunsts fremherskende Forkjærlighed for de oprejste Stillinger, den staaende og den tronende.

Anmeldelser.

Islendzk æventyri. Isländische legenden, novellen und märchen. Herausgegeben von **Hugo Gering**. Verlag der buchhandlung des waisenhauses. Erster band: Text. Halle a/S. 1882. XXXVIII + 314 s. — Zweiter band: Anmerkungen und glossar. Mit beiträgen von Reinhold Köhler. 1884. LXXVI + 396 s.

I.

Efterat dr. Cederschiöld i Germania for 1880 s. 129 ff. ved en kort udsigt over en i en arnamagnæansk membran (657 B 4to) opbevaret samling af gammelislandske æventyr og ved henvisninger til beslægtede fortællinger hos andre folk havde givet en idé om disse, i middelalderen så höjt skattede, fortællingers indhold og oprindelse og tillige bebudet en snarlig udgave af samtlige i håndskrifter bevarede islandske oversættelser og bearbejdelser af disse ved dr. Gering, hvis nidkærhed og omhu på den nordiske filologis område man allerede i forvejen havde set prøver på, var interessen for disse æventyr og følelsen af deres betydning, navnlig med hensyn til middelalderens folkelige litteratur, bleven vakt; dette var såmeget mere berettiget, som man för savnede tilstrækkeligt kendskab til disse i flere århundreder uænsede skatte, uagtet nogle af æventyrene (Gerings nr. LXXIX—LXXXII) allerede i 1860 var blevne meddelte i dr. Konr. Gíslasons 44 prøver (nr. XIV, XV, XVI og XVII), foruden at 5 andre (Gerings nr. III, XI, XIX, XXIII og XXIV) efterhånden havde fået indpas henholdsvis i Heilagram s. I (s. 714—16), Karlam. saga (s. 541—47), Fornm. s. XI (s. 440—46), Biskupa s. II (s. 223—30) og Postola s. (s. 383—89). Det er denne fra flere sider med længsel imødesete samling, der nu foreligger afsluttet. Den består af 93 fuldstændige og 8 kun fragmentarisk bevarede æventyr, til hvis tekst der er benyttet ikke mindre end 19 håndskrifter, hvoraf de fleste findes i den arnamagnæanske samling i København, resten i Stockholm.

Det er navnlig med hensyn til udgiverens betragtning af håndskrifternes indbyrdes forhold og hans sproglige behandling af de foreliggende tekster, tilligemed et par hermed i forbindelse stående småting, at jeg vil tillade mig at göre nogle bemærkninger. Derimod skal jeg ikke komme ind på det mere reelle spörsmål, æventyrenes forhold til den middelalderlige litteratur[1]) osv., hvortil jeg savner de fornødne forkundskaber.

---

[1]) I forbigående kan bemærkes, at i det mindste 3 episoder af æventyrene (nr. XLIII, LXXVI og LXXXII § 2) i det 17. eller endog

I fortalen til første bind findes en udførlig beskrivelse af kilderne. De håndskrifter, der have afgivet det betydeligste materiale, ere 3 arnamagnæanske membraner og 1 papirhåndskrift (fra 1690) i Stockholm, der uden tvivl på første eller anden hånd stammer fra et nu tabt pergamentshåndskrift; de andre ere benyttede både til udfyldning af manglende stykker og forbedring af de i hine foreliggende læsemåder. Det ældste af disse håndskrifter (B) tilhører midten af det 14., de andre (A og C) slutningen af dette og det følgende århundrede. Udgiveren har i de fleste tilfælde gennemført den i de såkaldte normaliserede udgaver brugelige retskrivning, hvilket fuldstændig må billiges, da samlingen i modsat fald på grund af håndskrifternes forskellige alder vilde have fået et höjst broget udseende. Skrivemåden i det ældste håndskrift fra midten af det 14. århundrede er lagt til grund, hvorfor lydbetegnelsen i dette er bleven meget nöjagtig angivet. Normaliseringen er „der gleichmässigkeit halber“ foretagen med stor — næsten altfor stor — nöjagtighed og føren tilbage til de hyppigst forekommende former[1]), som f. eks. når *y* i ordet *myrginn* altid må vige pladsen for *o* (cfr. I, s. XVI). For det lange *e* (ɔ: *é*) bruges altid tegnet *è*, hvormed Rask vilde betegne det nyislandske *jæ*, men som nu i udgaver af oldskrifterne vitterlig er fuldstændig opgivet, da det hverken stemmer overens med den gamle eller nyere udtale, skönt det af og til endnu bruges af nyislandske forfattere. Noget besynderligt er det at sé pronominerne *þess* og *þessi* osv. altid skrevne med *-rs-*; udgiveren bemærker I, s. XXII med hensyn hertil, at dette er den med én undtagelse i håndskriftet herskende skrivemåde, hvilket for så vidt kan være rigtigt som det i alle disse tilfælde optræder i formen þˢſ, þˢſi osv., der efter snirkelens sædvanlige betydning måtte opløses som *þers*, *þersi* osv., men når man lægger mærke til tegnets forskellige anvendelse både som *-er*, *-ir*, ja endog *-yr* (cfr. I, s. XVI), bliver det overmåde tvivlsomt, om skriveren nogensinde har tænkt på denne lydforbindelse. I de ældste og bedste islandske håndskrifter (f. eks. Islendingabók, Stockh. Homilíubók, Leifar (AM. 677, 4to), Elucidarius osv.) findes skrivemåden med *-rs-* aldrig, men ene og alene i norske eller af Nordmænd påvirkede Islændingers afskrifter (cfr. Wimmer, Oldn. forml. § 96, anm. 2). Så meget synes klart, at denne udtale med *-rs-* (i ordene *þess* og *þessi*) aldrig siden litteraturens begyndelse har været gældende på Island, da netop hele sprogbevægelsen i dette og mange andre tilfælde er gået i mod-

---

16. årh. igennem folkelig overlevering ere satte på vers, hvoraf det første kvad endnu er meget udbredt.

[1]) Urigtig erklærer udg. I, s. XIV formen *hand* (genstf.) for en skrivfejl; det er kun den uomlydte form for *hönd* ligesom *logandum* for *logöndum* osv.

sat (progressiv assimilerende) retning, idet et oprindeligt *-rs-* meget tidlig er bleven assimileret til *-ss-* (cfr. Konr. Gíslason, Oldn. forml. § 107, 9). Til yderligere bekræftelse på dette forhold skal jeg nöjes med at anføre et par verslinjer, f. eks. af Guðmundar drápa Arngríms fra 1345 (Bps. II, 187 ff), der lyde således:

heilagt *vers* (ɔ: vess) tók hann sem *hnossir* 8 [5]
þessa ferð hve hins hyggju *hvassa* 13 [3]
lundar *hress* á pálmi *þessa* 40 [2],

hvilket turde være et tilstrækkeligt bevis for den med håndskriftet samtidige udtale. Forkortelserne i de senere håndskrifter svare ikke altid til den virkelige udtale, men ere ligesom forstenede lævninger fra ældre tid, der ofte have fået en mere udstrakt anvendelse. Til I, s. X kan bemærkes at 1. pers. sing. ind. af udso. *hafa* nu aldrig hverken i skrift eller i tale hedder *hefir* men enten *hefi* eller *hef*, ligesom acc. dat. gen. af *faðir* og *móðir* ikke hedder *föðr* og *móðr* men *föður* og *móður*. — Heller ikke synes der nogen væsenlig grund til at fordrive alle de „deutsch-dänische lehnwörter", der fandtes i håndskrifterne, som f. eks. *þenkja*, *selskapr*, *kvinna*, *deyði* osv., og indsætte de islandske ord eller former isteden, da der i de selvsamme stykker mylrer af uislandske talemåder og ordforbindelser, som ikke kunne forandres. En ligeledes unødvendig ændring forekommer det mig at være, når udg. i LXXI 4 ombytter håndskriftets: *þenna fjárhlut týndi hann nú allan* med *þessum .... öllum*, skönt der rigtignok lidt senere i samme fortælling l. 42 findes: *er fènu hafði týnt*, og udso. *týna* overhovedet ikke styrer acc. i det almindelige sprog. Genstandsformen er her snarere fremkommen ved en ubehjælpsom eller slavisk oversættelse af den latinske original end ved afskriveren Jón Vigfússons (eller hans forgængeres) skødesløshed. Desuden gives der eksempler på lignende syntaktiske ejendommeligheder fra den senere middelalderlige litteratur [1]).

Teksterne ere overhovedet meget nöjagtig og samvittighedsfuldt behandlede og når et stykke forelå i flere håndskrifter, kan man vistnok altid være sikker på, at de bedste læsemåder ere optagne i teksten [2]). Dog kan der undertiden være spörsmål, om udgiveren, når han havde med en eneste, på flere steder meget forvansket overlevering at göre, har truffet det rigtige eller løst sin opgave på en fyldestgörende måde. Jeg vil tillade mig at

---

[1]) Sål. i nærv. samling nr. XL 13: *Hann skaut út tunguna*, i næste linje derimod den sædvanlig forbindelse: *at hann skaut henni út*, hvilket dog ikke synes at have vakt anstød hos udg.

[2]) I nr. XIX 29 har udg. dog, rimeligvis i overensstemmelse med teksten i Fms. XI, s. 441, udeladt det uundværlige objekt *rigu* i sætningen: *hverja rigu* (bevægelse, svingning) *hann* (ɔ: vaðrinn) *gjörir yfir þveran akrinn*.

anføre nogle eksempler. I nr. XX 5—7 findes en sætning, som lyder således: *Sendi hon eina sína þjónostukonu, at hon bæri barnit þaðan langt fyrir einar kirkjudyrr, ok [hèt] þar niðr leggja, ok svá gjörði hon.* Dette „*hèt*" fattes i håndskriftet, som rimeligt var, da det, efter min mening, med ligeså megen ret kunde indskydes i en hvilken som helst anden sætning i bogen. Sætningen *ok þar niðr leggja* står i lignende forhold til hovedsætningen som de tilfælde, Lund har opført i sin Ordföjningslære § 139. — Nr. XXII 181—2 lyder: *Nú sakir þers at ek einn hefi satt vandlæti yðarra vegna í millum kirkna;* hertil bemærker udg. i noten, at *satt vandlæti* (hdskr. har *uanlæti*) måske står i steden for *slètt um vandræði.* Jeg tror ikke, at det uforståelige heri ligger i *vandlæti*, men snarere i *satt*, der efter min mening må ændres til *sett* (cfr. Icel. Engl. Dict. under *setja II*), altså: „. . . . for eders skyld fremsat (anordnet, hævdet) en (fuldt berettiget) nidkærhed (påpassenhed) imellem kirkerne (ɔ: med hensyn til bægge kirkers gensidige rettigheder)". Desuden, forekommer det mig, fattes der noget foran denne sætning, en nærmere udvikling af, hvorfor klokkeren har udøvet den omhandlede vold mod munkene. — Sætningen (nr. XXVIII 46): *en bæn bifaz þó hvergi* er rigtig oversat i glossaret (under *bifaz*) ved: „die bitte rührt (sie) in keiner weise", men der skal naturligvis skrives *bænbifaz* (i inf. = precibus moveri), ligesom *bænheyraz* og mange andre[1]). — Udg. formoder (II, s. 90 note), at i nr. XXVIII 137—41 „die ungeschickte hand eines interpolators spuren zurückgelassen hat". Vel muligt; men den uoverensstemmelse, der findes imellem ordene: *er síðan helldu eignina rangfengna* (v. l. *rangliga*), beror dog snarere på en afskrivers forandring af et almindeligt udsagn, og imod den sidste sætning (*Hataðir . . . . knè*) kan der vistnok ikke rejses nogen begrundet indvending; svaret på, hvorfor de fra deres jorder fordrevne bønder pådrog sig deres medborgeres uvilje, er givet med ordene: *gengu frá sinni eigu fyrir annara knè.* — I nr. XXXIX 6 er et ord blevet læst urigtig, nemlig: *verndaðiz*, hvilket i glossaret har fået betydningen „umsetzen, umschlagen", en betydning, som dette ord aldrig har haft. Der står meget rigtig i håndskriftet *ūndadiz* (med en streg over mellem *u* og *n*, ikke et *er*-tegn), der ifølge håndskr. idelige fordobling af *n* foran *d* (og *t*), hvorpå der er gjort opmærksom i I, s. X, burde gengives ved *uenndadiz* = *vendaðiz*, hvilket ord netop har den ovenfor anførte bemærkelse. — I et af de stykker (nr. XLIX 17—19), der ere tagne efter det næsten i et og alt forvrængede Stockholmer håndskrift (66 fol.), findes følgende passus: *þá svaraði annarr: 'Enn er annarr háttr sá er 'bokk' kallaz er öllum mönnum [er] varandiz'*, hvilket skal være en oversættelse af:

---

[1]) Denne urigtige opfattelse er uforandret gået over i den nye udg. af Fritzners ordbog.

Dicit ei unus ex discipulis suis: 'Estne aliud genus hypocrisis, unde homini cavendum sit?' (se II, s. 366 [14—16]). Her foreligger åbenbart en eller anden forvanskning eller udeladelse af ord, hvorpå der findes mange eksempler, som udg. har løst på en meget tilfredsstillende måde[1]). Jeg for min del tvivler ikke på, at ovennævnte sætning skal læses: *þá svaraði . . . . sá er [á] bók kallaz [hypocrisis] er öllum mönnum [er] varandiz.* Hvad *bokk*[2]) = *bók* angår, findes undertiden i håndskrifter fra ældre og nyere tid *ch* eller *ck* brugt for (enkelt) *k*; herpå findes flere eksempler anførte i dr. Konr. Gíslasons Frumpartar s. 81—82 (cfr. s. 105—6), og i dr. Cederschiölds udg. af Bandamanna saga anvendes denne skrivemåde af og til. Hertil kommer endvidere Postola sögur s. 849 [28], hvor det selvsamme ord (i obóckfrodir) skrives på denne måde. — I nr. LXXXVII er der foretaget flere ændringer, om hvis nødvendighed der i alt fald kan være stor tvivl; således er l. 76 håndskriftets *gorr* ɔ: *gör* (fem.) forandret til *gjört*; det første måtte dog vel ansés for ligeså klassisk som det sidste. L. 209 er ændringen af håndskriftets *vitni* til *visin* vistnok noget forhastet; at *vitni* skulde ved en skrivfejl være opstået f. eks. af *visin*, et ord som man i denne forbindelse (et legemes forrådnelsesproces) desuden næppe vilde have brugt, er ikke meget sandsynligt; jeg kan ikke indsé, at der er noget påfaldende eller mistænkeligt ved at opfatte *vitni* som acc. sing. af *vitnir*, den gamle benævnelse på ulven (som et fortryllet dyr, se Icel. Engl. Dict), altså: et uhyre, der indjager én skræk og modbydelighed og som man såvidt muligt bör undgå, hvilket vilde give lignelsen, hvori det anvendes, en helt anden og fyldigere farve end det magre *visin*. Desuden synes lignelsen at måtte indeholde noget sådant, dersom den skulde være et adækvat udtryk for den pågældende persons sindelag og handlemåde. Med hensyn til den indvending, der muligvis kunde göres, at det poetiske ord *vitnir* ikke vilde være bleven anvendt i det 14. årh.s prosa, skal bemærkes, at i det selvsamme håndskrift findes et i den gamle poesi endnu sjældnere ord (nl. *farri* XC 109) ligeledes i overført betydning. I alt fald burde udg. hellere have indsat det sproglig rigtige *rotin*, da stedet i Barlaams ok Jósaphats saga s. 21 var ham bekendt (jfr. II, s. 203). Endvidere er der l. 290 indsat et uhjemlet *hræsinn* i steden for håndskriftets *rettinn* ɔ: *rèttinn*, der (skönt det muligvis ikke forekommer andre steder, cfr. dog Lex. poet.) meget naturlig kan have betydningen: rigidus, stiv, umedgörlig eller lign., hvilket også passer udmærket til sammenhængen. Det er dannet på samme måde af *rètta* som f. eks. *hræsinn* af *hrósa*. — I noten til XCV 13 siger udgiveren: „*Hann var* aus *her k* . .

[1]) Dog findes et unødvendigt og i dets forbindelse urigtigt *hon* indskudt i nr. LXVIII 28.

[2]) I glossaret erklæres dette ord også (ved ??) for uforståeligt.

gebessert". Men sagen er, at disse bogstaver, der desuden ere usikre, ikke skulle tages med, idet skriveren selv ved småstreger har betegnet dem som urigtige: han har nemlig åbenbart været i færd med at overspringe sætningen: *sæmdr . . . . löndum* (l. 14) og begynde på den næste: *hèr kemr at drottinn* osv. — Længere hen i samme nr. l. 166—67 har udg. lavet to navneord af et opr. sammensat ord. Der står neml.: *þeir er hann geymðu hendu at lètti [ok] gaman hvat er hann sagði* i steden for håndskriftets *lèttigaman*; det sidste lader sig forstå, det første derimod slet ikke. — I denne forbindelse skal jeg göre opmærksom på et sted, hvor udg. efter min mening har begået en fejl i modsat retning; at dette ikke er en blot og bar trykfejl, fremgår af de i glossaret givne forklaringer. Der står nemlig i nr. XXV 86—88: *ok ef þèr vilit þetta veita, þá bjóðum þersum fjándmanni er mik hefir rægt ok leggit honum við sjálft undirdrápit, at hann* etc., og i glossaret under *leggja* findes følgende fortolkning: „*l. eht við ehm* jmd etwas auferlegen(?) XXV 87", og om det påfølgende navneord hedder det: „*undirdráp*, n. sache der sich jmd unterzieht; aufgabe, strafe XXV 88". Ved en overfladisk betragtning give disse med stort besvær og vilkårlighed fremtvungne forklaringer (hvilket dr. Gering også med hensyn til første punkt har haft følelse af) rigtignok en slags mening. Der må en lille bitte forandring, en sprængning af anstødsstenen til, for at alt skal være klart og fuldt naturligt; den sidste del af anførte sted skal læses: *ok leggit honum við sjálft undir drápit, at hann* etc. idet *við sjálft* i syntaktisk henseende ikke har noget med de andre ord i sætningen at göre (cfr. Icel. Engl. Dict. under *sjálfr II*) og *leggit honum undir drápit* betyder: „I skal befale ham under dødsstraf". En lignende ordforbindelse forekommer i selvsamme nr. l. 70: *bjóðit honum undir makligri pínu*. —

Det navnlig for tyskere udarbejdede glossar, der er vedföjet bogens anden dél, indeholder mange gode bemærkninger, som ofte i höj grad lette forståelsen af flere temmelig vanskelige steder. Et par ved flygtigt gennemsyn opdagede urigtige opfattelser vil jeg her tillade mig at göre opmærksom på; således findes under udso. *banna* (s. 259) følgende sætning forklaret: „*heilsan bannar lífit*, der empfang (seitens der teufel) wehrt ihm das (ewige) leben(??) XLVI 7". Forf. har her åbenbart forvekslet ordet *heilsa* (= sanitas, sundhedstilstand) med *heilsan* (= salutatio), hvilket sidste ord han på sit sted meget rigtig oversætter med „gruss", hvorimod det første ikke er bleven optaget i glossaret. Det i nr. LXXXVII 283 forekommende navneord *drökur* antages for at være flertalsform af *draka* (s. 265) og oversættes ved: „laune, einfall", der ikke synes at give nogen mening. Der står: *En svá som fèmunir vaxa, aukaz honum áhyggjur, ok vakir nætr allar, reiðubúinn at þjóna, þvíat drökur at eins mjök lèttar renna honum í brjóst*, der

(i fri oversættelse) må gengives ved: „. . . . da han blot fik en let (og urolig) sövn“ [1]). Hvilken ordets egenlige betydning er, eller om det med forf. bör sættes i forbindelse med *drák*, skal jeg lade være usagt; håndskr. har *drokur*, der ifølge håndskriftets lydbetegnelse (cfr. I, s. XIII) med ligeså stor ret kan henføres til en stamme *drokan-* eller *drókan-* som *drakan-*. Eller skulde det med nogen rimelighed kunne henføres til det ord, som i Sn. E. I, 532 skrives *dirokkr*, *diröcr*, *dyreykr*, *drockr* og l. c. II, 547 *drokr* (cfr. Lex. poet. og Fritzners ordbog under *dirokkr*, Icel. Engl. Dict. under *drokr* [2])) og betyde: træthed, mathed, tungt og besværligt åndedrag eller lign.? Side 287 oversættes *inntak* ved „die brustöffnung des mantels(?)“, medens selve stedet synes at pege hen på, at herved menes det greb eller håndfæste, vedkommende røver havde fået i munkens kåbe. S. 294 oversættes *leggja eht yfir* ved: „übertreten(?) II 151“, (cfr. II, s. LIX, l. 8 f. n.), men et andet sted nr. XI 11 ved: „etwas hinzufügen, noch ausserdem etwas tun“, hvilket sidste forekommer mig i bægge tilfælde at give en rigtig mening. S. st. gengives *leggjaz* (*'Lagðiz frú Aglais þá'* IV 68) ved: „sich anschicken(?)“. Der skal vel læses *lægðiz*. S. 295 anføres *lèttibarn*, men uden nogen forklaring; det er dannet på samme måde som *lèttiskúta* og lign. og bruges (ironisk) i betydningen: en mand, som er næm at omgås med, let at komme i kast (få bugt) med. S. 324 findes: „*umbera*, f. entschuldigung(?) XXVIII 95 (oder ist *um bera* verbum?)“. Det sidste er vistnok det rigtige, idet skrivemåden *stærst um* i C enten må ansés for at være opstået ved urigtig opfattelse af afskriveren (eller ligefrem en skrivfejl) for *stærstu* (hvilket F meget rigtig har) *um* eller *stærstum*. Sætningen: *Man þat þó stærstu um* (el. *stærstum*) *bera* vil da her sige så meget som: det vil i sandhed være af störst betydning (for sagens fremgang), have mest på sig (cfr. Icel. Engl. Dict. under *bera C II 5*).

Men for at komme bort fra dette i sig selv noget kedelige synderegister — om jeg så må sige — skal vi tage bogens anden del i öjesyn. Her giver forfatteren en höjst interessant og lærerig fremstilling af den mands levned, hvem kilderne på flere steder nævne som æventyrenes fader, deres genfortæller på islandsk grund. Denne mand var ingen mindre end den Skálholtske biskop Jón Halldórsson (1322—39). Efter at han i en meget ung alder [3]) var bleven optagen i dominikanerklostret i Bergen og der havde udmærket sig ved flid og påpassenhed, blev han af sine ordensbrødre funden værdig til på klosterets

---

[1]) Fritzner har (ordbogen s. 260 a) nöjedes med at anføre ordet uden nogensomhelst forklaring i den af Gering angivne form.

[2]) Dersom ordet står i forbindelse med dansk *drog*, skal det vel skrives *drókr*, cfr. *krókr* = *krog* o. lign.

[3]) Dr. Gering er den første, der med uigendrivelige beviser har godtgjort Jón Halldórssons norske herkomst (cfr. II, s. VII).

bekostning at sendes til udlandet for der at fuldende og afslutte sine studier. Han opholdt sig derpå flere år i Paris og Bologna, hvor han selv har været öjenvidne til et par af de æventyr, som skrive sig fra ham. Efter sin hjemkomst, rimeligvis i året 1310 eller lidt för, blev han kanonikus ved Trinitatiskirken i Bergen; denne stilling beholdt han, indtil han den 1. avgust 1322 af ærkebiskoppen i Trondhjem blev viet til biskop over Skálholts bispedömme, hvilket embede han dog først tiltrådte i løbet af næste sommer. Ved siden af de mange forretninger, han i embeds medfør måtte påtage sig, udfoldede Jón Halldórsson en betydelig litterær virksomhed, hvis frugt er Clarus saga (udg. af G. Cederschiöld, Lund 1879) og en betydelig del af de her omhandlede æventyr. Medens udgiveren af Clarus saga tilligemed Gering, vistnok med fuldkommen ret, hævde, at Jón Halldórsson virkelig selv har nedskrevet den ham i indledningen til sagaen udtrykkelig tilegnede oversættelse af denne, er dr. Gering derimod, navnlig ved sproglige undersøgelser, med hensyn til æventyrene kommen til det resultat, at ingen af disse således som de ere overleverede, kan siges at være biskoppens eget uforandrede arbejde, men at han kun ved sin store fortællergave [1]) og sine omfangsrige kundskaber på dette område af den middelalderlige litteratur har ligesom givet stødet til, at også denne gren deraf for alvor blev indført og fandt velyndere på Island. Han tror således at kunne påvise 4 forskellige forfattere eller samlere, af hvilke den første kun sjælden har benyttet skriftlige forarbejder, men også hvor dette var tilfældet, anvendt mange friheder i gengivelsen; denne bearbejder tilhører den største del af samlingen, deriblandt Jón Halldórssons levnedsbeskrivelse tilligemed de deri optagne æventyr. Den anden bearbejder har som oftest haft latinske kilder for sig og står i fremstilling meget tilbage for den første. Den tredje skyldes oversættelsen af Disc. clericalis. Den fjærde endelig har ved siden af latinske især bearbejdet engelske æmner efter Robert of Brunnès Handlyng Synne fra 1303, men skönt han er den yngste, må han dog antages at tilhøre det 14. årh. (cfr. II, s. XXV—VIII). Foruden de i Jóns þáttr biskups Halldórssonar (nr. XXIII) optagne 3 æventyr, som der udtrykkelig tillægges ham som den, der har fortalt dem („*hans góðvili var at gleðja nærverandismenn meðr fáheyrðum dæmisögum er hann hafði tekit i útlöndum*“ etc. nr. XXIII 10 ff.), tillægger Gering biskoppen endvidere 4 andre i AM. 624, 4to foreliggende fortællinger (ɔ: nr. LXXXV A, LXXXIII, LXXXVIII og LXXVIII) på grund af en lille foran disse indrykket notits om at „denne lille samling indeholder de historier, som biskoppen Jón Halldórsson fortalte

---

[1]) Han skal endog i sine prækener (cfr. Jóns þáttr, nr. XXIII 125 ff.) have benyttet æventyrene, altså der, hvor folk ellers vare vante til at høre legender og lign.

for at underholde folk dermed" (cfr. nr. LXXXV A note, II, s. XXII). Herved er der to ting at anmærke. For det første fattes der i håndskriftet et ubestemmeligt antal blade mellem nr. LXXXIII 109 og LXXXVIII 14 (som Gering påpeger II, s. XXIII), hvorved den række fortællinger, denne kilde ellers vilde have tillagt ham, efter al sandsynlighed bliver noget reduceret. For det andet er der, såvidt jeg kan sé, ingen tvingende grund til med Gering at opfatte den förnævnte (afskriver)bemærkning som prolog for de følgende 4 fortællinger; snarere har den oprindelig været bestemt til at gælde for et slags epilog eller redegörelse for, fra hvem de foregående fortællinger stamme; der findes også andre eksempler på, at afskriverne (eller forfatterne selv) knyttede lignende bemærkninger såvel bagved som foran de enkelte stykker (cfr. Gyðinga saga, udg. af Guðm. Þorláksson 1881, s. 101). Men den största vægt for denne antagelses rigtighed må dog uden tvivl lægges på den kendsgerning, at samleren af A 2 (således som Gering betegner denne del af håndskriftet, II, s. XXV note) selv har sat sig som mål at tilvejebringe en såvidt muligt fuldstændig samling af de æventyr og lignende mindre fortællinger, som han allerede havde ved hånden eller havde håb om at kunne overkomme. Denne forudsætning støttes i höj grad ved den lange og udførlige fortale (Formáli B), hvormed samlingen indledes. Naturligvis kan man her, støttende sig til Gerings antagelse af at fortalen B er forfattet af den første bearbejder (af ham betegnet ved α, cfr. II, s. XXVI), fremkomme med den indvending, at denne i samlingerne B og C formedelst tidens ugunst er gået tabt. Dette lader sig ikke bestemt modbevise, men rimeligt er det ikke, da fortalen på grund af dens hentydninger til de i A 2 nærmest påfølgende stykker (nr. XV og XXIII[1])) her alene synes at være på sin plads; i modsat fald måtte den da give et nogenlunde pålideligt billede af, med hvilke fortællinger den oprindelige samling (arketypen α) har begyndt. Men hvorledes det end forholder sig med fortalen B, er der ved den imidlertid vistnok givet et sikkert bevis for, at den ovennævnte korte bemærkning af samleren (eller afskriveren) A 2 er indsat for yderligere at konstatere, hvem de foregående stykker („Bæklingr sjá hinn litli") skyldes, da han selv vidste, hvem denne mand var, og af en eller anden grund ikke har haft lejlighed til at få mere med eller måske haft håb om i den nærmeste fremtid at kunne opfylde sit ønske. Herved bliver dog i virkeligheden antallet af de æventyr, håndskrifterne tillægge biskoppen, ikke forøget, ti der er netop, når man undtager Jóns þáttr, ligeså mange fortællinger foran notit-

---

[1]) Disse tilligemed nr. XXII ere nemlig kun fragmentarisk bevarede på tre (den store samling C tilhørende) løse blade i AM. 764 B 4to og give altså ingen reel oplysning om den oprindelige sammenhæng.

sen (nl. nr. XV, XXII[1]) XIX og LXXXIX) som bagved den. — Til Gerings øvrige skarpsindige og vistnok i hovedsagen udtömmende bemærkninger om og redegörelse for Jón Halldórssons middelbare andél i æventyrene har jeg ikke noget at sige; deslige undersøgelser må, når man ikke har noget fast at holde sig til, i mere eller mindre grad bero på skön. Han søger således biskoppens medvirkning til overførelsen af æventyrene ene og alene i den ældste samling, der for største delen ikke synes at støtte sig til skriftlige kilder, men derimod ofte ligefrem at være nedskreven efter hukommelsen, hvilken fremgangsmåde da også tör antages at måtte kunne give de sikreste resultater i så henseende.

Med hensyn til ordningen af æventyrene har Gering efter min mening ikke været rigtig heldig, idet han fuldstændig har bortsét fra de resultater, han er nået til angående deres forskellige tilblivelsesmåde og deraf følgende ulige stil og tone, men derimod søgt at henføre hvert enkelt af dem til visse grupper ifølge deres indhold. Ingen af disse måder at ordne æventyrene på vil nemlig lade sig strængt gennemføre: den første på grund af at man om nogle af de enkelte nrr. næppe kan sige med fuldkommen vished, at de tilhøre denne bearbejder og ikke en anden; den anden, fordi grænserne mellem de opstillede kategorier undertiden ere altfor skarpe, til at inddelingen ikke snarest får præg af at være gjort efter den enkeltes forgodtbefindende. Rigtignok har Gering herved fået lejlighed til at tage 3 æventyr, der hvert for sig forelå i 2 bearbejdelser, under ét (nr. XLII, LXXV og LXXXV), hvorimod regelen ikke er bleven overholdt med 3 andre ligeledes i 2 bearbejdelser foreliggende æventyr (nr. L + XCI, LI + XCII og LXIX + XCIII). Håndskrifternes og vel også den oprindelige orden er således fuldstændig brudt, sammenhørende stykker ere vidt adskilte som f. eks. fortalen B og nr. XV, hvortil der ikke synes at være nogen særlig grund, allermindst dersom Gering har ret i at henføre ovennævnte fortale til bearbejderen α, ti i så fald er der stærk formodning for at A 2 ligefrem har kopieret hans værk i dets oprindelige skikkelse.

Til slutning finder jeg mig så meget mere forpligtet til at takke hr. Gering for hans omfangsrige og i alt væsenligt fortrinlige arbejde, hvormed han har beriget og belyst den gamle islandske litteratur, som jeg her ifølge min oprindelige plan særlig har måttet dvæle ved dets svage side.

Juli 1884.

Pálmi Pálsson.

---

[1]) Gering ser sig navnlig „aus inneren gründen“ ikke i stand til at kunne tillægge biskoppen nogen andel i denne fortælling, da den handler om nogle tiggermunkes gærrighed og vold mod en præst, idet Jón selv hørte til disses orden (cfr. II, s. LXVII). Mon den gemytlige biskop virkelig har været så ömfindtlig overfor tiggermunkeordenen, at han har kunnet bare sig for at give en så lystelig fortællig til bedste for sine venner?

Eftersløt. Ved de omfattende katalogarbejder over den arnamagnæanske samling er der fundet ét blad af en skindbog fra det 15. århundrede, hvilket cand. mag. Guðm. Þorláksson velvilligst har gjort mig opmærksom på. Dette i almindeligt kvartformat skrevne blad opbevares nu blandt stumperne af flere andre gamle håndskrifter, der have delt lignende skæbne, i AM. 667 4to nr. XVIII. Det hører, såvidt jeg kan se, ikke til noget af de fragmentariske æventyrhåndskrifter, Gering har benyttet, det skulde da være AM. 335, 4to, da det nöjagtig har samme format, men retskrivning og skrifttræk er ikke fuldstændig de samme på bægge; den indre margen er helt bortskåren, hvorved nogle bogstaver i hver linje ere gået med i løbet, ellers er skriften på enkelte ord nær meget tydelig. Bladet indeholder på s. 1—2 [5] slutningen af æventyret om eneboeren og engelen, der i en meget ufuldstændig skikkelse, idet hele midterpartiet fattes, står hos Gering som nr. C (I, s. 311—13) og umiddelbart derpå begyndelsen af et andet om kongesönnen eg kongedatteren, der med enkelte mindre væsenlige afvigelser findes l. c. nr. LXXIX (linje 1—40: ek h[uat]). Det første stykke har betydelig interesse; skönt langt fra at udfylde det hul, der findes i æventyret efter det eneste håndskrift, Gering var henvist til, giver dette brudstykke dog et værdifuldt supplement til de för bekendte, da man deraf får flere af dette mærkelige æventyrs enkeltheder at vide, hvoriblandt den ikke uvigtige underretning om, at den ene af de handlende personer er selve ærkeengelen Gabriel, hvorved Gerings udtalelser (II, s. 249) angående den islandske bearbejdelses höje ælde og oprindelighed i höj grad bestyrkes.

Dette brudstykke optrykkes derfor her med bibeholdelse af håndskriftets skrivemåde, interpunktionen undtagen, således som det kan lade sig göre med almindelige typer og uden at betegne forkortelser. Det første ord *-um* er usikkert og *tiltegna* (gen. pl. = tiltekna) er muligvis skrivfejl for *iartegna*. De bortskårne ord og bogstaver ere efter skön indsatte mellem []. Ved * begynder sidste brudstykke hos Gering.

— — — — — — — — — — — — — — —

(S. 1.) -um monnum. Ecki mun til saka, bondi, sagdi hann. Bondi uill ecki at hann fare leinn[gra u]pp aa halsenn. Buazst þeir ok fara leid sina; er bonda son j ferd med þeim; ok [er þeir] koma upp aa halsenn at gliufrunum, mællti hinn ungi madr uid einsetu[mannenn: S]kal ek ecki drepa hann, sueinenn? Hinn suarar: Fyrir guds skylld giór ecki þat. Hann suarar: Ui[st s]kal ek drepa hann; þrifur sueininn ok fleyger honum ofan j gliufurinn suo huert [bein] brottnar j honum. Ok er einsetumadr sier þetta fellr hann j ouit af aullu sa[man a]ngri ok otta, ok er hann raknar uid mællti hann: Aumur uar ek ok uesæll er ek kom j ferd [med] þier, þui suo herfilega ma at kuóda at ek uerda j þessi ferd bædi þiofur ok mord[ingi] ok ransmadr, ok

ecki ueit ek huersu ek fæ þetta bætt uid minn skapara. [Ueit] hann nu ualla huat hann skal at hafazst fyrir harmi; nu þegar omegin þetta [rennr] af honum litazst hann um ok sier huergi nu sinn kumpan, þorer ecki aptur at fara til [bondans] ok leitar fram aa ueginn; hann sier sitia aa hafum steine suo tigulegann mann, suo [at o]nguann sa hann slikann, med skinanndi birti, suo uarla feck hann moti sed. Sia [heil]sar honum ok mællti: Ferst þier ecki greitt. Hann kuad þat satt uera: Hefi ek mist foru[nau]t minn. Þat bætest þier nu skiott, seger hann, þui ek hefi farit med þier þessa daga [er þu] hefer aa ferd uerit, enn nu uil ek ecki leynazst leingur fyrir þier, ok er ek Gabriel ein[gill s]endur af gudi at reyna stadfesti þina, ok ueit ek at þier þiker marger hluter [und]arliger a uordner j ferd ockari; skal ek nu segia þier merking tiltegna minna: þar [er ek] drap ku karls, þat uar uili guds, þau þurftu ecki leingur þui ata hennar uannzt [þeim meda]nn * þau lifdu bædi, — ok eru j himiriki. Þadan foru uit til eckiunnar, giórdi [hun uid] ockur uel sem uid marga adra; þadan tok ek bordker, ok uar þat uili guds, þui þar [hafd]i hun suo mykla elsku aa, at þar fyrir gleymdi hun tidum ok mórgum au[drum go]dum hlutum, þeim er nu fremur hun. Fra eckiunne foru uit til brædra tueggia; [þann d]ag gióđa ek þier mykla mædu j erfuidi ok gaungu, uar þat guds ui[li at] profa þig suo, skalltu þar fyrir taka aumbun þott sidar se; brædrum þessum gaf [ek keri]t, uar þat ok guds uili, þui þeir taka ut himiriki sitt þessa heims j gledi ok fag[nadi] sæmiligra hluta, er þeir draga saman med agirne ok metnnadi ok missa [þar fyrir] himneskra audæfa. Þadan foru uit til enns goda bonda, ledi hann ockur son [sinn til] leidaruisess, honum kastadi ek j gliufur, suo hann do af; hefdi hann uordit [rosk]inn madr, þa hefdi hann uordit þiofur ok mordingi, enn nu er hann j himiriki; naut (s. 2) hann at þessu faudur sins, en hann skal taka aumbun af gudi fyrir skapraun, er [hann þoldi] fyrir hans saker. Enn fyrir þat er ek onadadi þig, skal ek flytja þig aptur j einset[u þina] ok þar af aungua mædu af hafa. Enn þat er einskis mannzs at koma skiln[ing a] leynda doma guds. For einsetumadr heim med fulltingi eingilsens ok enndi þa[r lif] sitt j godri elli ok lycktazst suo þetta æuenntyr.

P. P.

II.

Til ovenstående anmeldelse skal jeg knytte nogle kortfattede litterærhistoriske bemærkninger om de af dr. Gering udgivne *æventýri*.

Samlingen omfatter i det hele 101 fortællinger, og her findes i broget blanding gamle kristelige legender om paver, biskopper og andre hellige mænd, historiske sagn om romerske

og byzantinske kejsere, om Karl den Store, Vilhelm Erobreren og hans sønner, Thomas af Becket, Lanfranc og Absalon, desuden mange østerlandske noveller, *facetiæ* og ganske enkelte æventyr (*märchen*). Til lettelse for de forskere, der ikke kan benytte de islandske tekster, har Gering i andet bind (s. 1—252) leveret en dels ordret, dels forkortet gengivelse af alle fortællingernes indhold, og med virksom bistand af Reinhold Köhler i Weimar har han til hver enkelt fortælling føjet ligeså udførlige som indholdsrige og belærende oplysninger vedrørende deres oprindelse og senere vandringer. Det er særdeles betydeligt arbejde, som her er præsteret, her er en fylde af nye og for det meste afsluttende undersøgelser, vedrørende saavel kendte som hidtil ukendte temaer, og vort kendskab til middelalderens legende- og sagnlitteratur er herved blevet udvidet på mange væsentlige punkter. Jeg skal i det følgende henlede opmærksomheden på nogle af de interessanteste fortællinger; hertil må min opgave som anmelder væsentligt indskrænke sig, da jeg kun hist og her vil få lejlighed til at tilføje nye oplysninger om fortællingernes udbredelse.

Nr. XI. *Frá Karlamagnúsi.* Indeholder en interessant redaktion af det i middelalderen almindelig udbredte sagn om Karl den Stores rejse til Konstantinopel og Jerusalem (smlg. Nyrop, *Den oldfranske heltedigtning* s. 122). Kilden til den islandske fortælling er *Speculum historiale* (XXIV, 1—3). Hvad der berettes om kongens hanske, at den bliver hængende i luften som båren af usynlige hænder, er et i mange middelalderlige legender forekommende træk. Hos os fortælles der jo således, at den hellige Andreas plejede at hænge sin hue og sine hansker på solens stråler; se nærmere herom E. Schebel, *De danske helgene* s. 164; L. Daae, *Norges helgener* s. 194, 202; Wolf, *Niederländische Sagen* nr. 336; *Fedraheimen* 1882, nr. 26: „Segner frå Listeland“.

Nr. XIV. *Af Silvestro páfa.* Fortælling om Silvester II (999—1003), der sluttede forlig med djævelen og havde fået løfte om, at han ikke skulde dø, førend han havde sunget en messe i Jerusalem. Han mente derfor at have et langt liv for sig, men døde pludselig, da han engang havde sunget messe i Laterankirken, der også førte navn af Jerusalem. Dette sagn er udførligt behandlet af Liebrecht, *Zur Volkskunde* s. 47—48; smlg. Woycicki, *Polnische Märchen* s. 80; *Germania* XXV, 133; *Jerusalems skomager* (Kbhvn. 1828) s. 98.

Nr. XXVI. *Frá því er púkinn gjörðiz ábóti.* En mærkelig prototype for sagnet om „Broder Russ“, der jo er almindelig udbredt i det 16de og 17de århundrede, men hvis ældre kilder man hidtil ikke har kunnet efterspore. Foruden de af Gering anførte behandlinger af sagnet kan også henvises til *Broder Russes historie. 1555* Udgiven påny med en indledning af Chr. Bruun (Kbhvn. 1868).

Nr. XXXIV. *Frá einum dauðum manni er kom til veizlu.* Som titlen angiver, drejer denne fortælling sig om en død mand, som et levende menneske i ungdommeligt overmod indbyder til et gæstebud. Den døde mand modtager indbydelsen og giver møde, men fjærner sig roligt igen, efter at måltidet er forbi og bordsalmen sunget. Gering anfører kun én parallel til denne legende „Dødningen" (Jens Kamp, *Danske folkeæventyr* s. 170). Nær beslægtet hermed er dog sikkert også det islandske æventyr „Brudgommen og spøgelset" (Jón Arnason, *Islenzkar þjóðsögur og æfintýri* I s. 242; Carl Andersen, Islandske folkesagn I, s. 138) og en siciliansk folkesang „Lionziu", der er udgiven af Salomone-Marino (*Leggende popolari.* Palermo 1880. Nr. 26) og handler om en mand, der på en kirkegård finder en hjærneskal, som han med et spark indbyder til sit selskab (smlg. Gröber's *Zeitschrift* IV. 398). Disse forskellige redaktioner fortjener i høj grad at blive gjorte til genstand for nærmere undersøgelse; jeg formoder, at vi i dem alle har udløbere fra det sagn, som blev dramatiseret af Tirso de Molina og derefter knyttet til navnet Don Juan.

Nr. XLII. *Af einum greifa.* To forskellige redaktioner af den bekendte legende, som fornylig er bleven udførligt behandlet af Varnhagen[1]), og som hos os måske er bedst kendt gennem Rudolf Schmidts drama „den forvandlede konge".

Nr. XLV. *Af Marinu munk.* Legenden om den hellige Marina, der i mandsdragt opholdt sig som munk i et kloster. Dette sagn, der jo ogsaa er knyttet under forskellige former til helgeninderne Pelagia, Eugenia og Theodora, foreligger dramatiseret i den oldfranske litteratur i „Miracle de Théodore" (*Miracles de Nostre Dame* p. p. G. Paris og U. Robert III, 67 f. f.).

Nr. XLVI. *Af dauða húsfreyju ok bónda.* Fortællingen om datteren, der så sin moder i helvede og sin fader i himlen. En gammel italiensk versjon er fornylig bleven udgiven af Ulrich (*Romania* XIII, 41—43).

Nr. XLVIII. *Af sýslumanni ok fjánda.* Interessant sidestykke til Theophilus- og Faustlegenderne.

Nr. XLIX—LXXVI inderholder en temmelig fuldstændig oversættelse af „Disciplina clericalis" (af originalens 39 fortællinger findes her de 28). Der er her det mærkelige forhold, at denne oversættelse kun findes i *a*, et Stockholmer-håndskrift, der er skrevet i året 1690 af islænderen Jón Vigfússon. derimod findes den ikke i nogen af de ældre codices. Den indledes imidlertid af en fortale, der genfindes i *B* (14. årh.), og da man i dette hs. tillige finder en rød overskrift „Af Enoch" (begyndelsen til „Disciplina") og endvidere i en meget fri genfortælling tre historier, der sikkert stammer fra „Disciplina", drager dr. Gering den slutning, at den tabte del af *B* må have indeholdt en fuld-

[1]) *Ein indisches Märchen auf seiner Wanderung durch die asiatischen und europäischen Litteraturen.* Berlin 1882.

stændig gengivelse af hele Petrus Alfonsus' novellesamling i lige så fri genfortælling som de tre bevarede historier. Senere, mener dr. G., er denne bearbejdelse falden i hænderne på en mand, der kendte originalteksten, og har foretrukket at levere en ordret oversættelse istedetfor den frie omformning. Imod denne betragtningsmåde har Moltke Moe[1]) fremført adskillige berettigede indvendinger, og jeg er med den sidstnævnte forfatter tilbøjelig til at antage, at den versjon af „Disciplina", der har stået i den nu forsvundne del af hs. *B*, i virkeligheden repræsenteres af Jón Vigfússons afskrift, og at den altså ikke har været nogen fri genfortælling, men en ordret oversættelse; de tre omtalte historier i *B* skyldes rimeligvis mundtlige genfortællinger (af biskop Jón?).

Nr. LXXVII. *Af Poliniano keisara.* En bekendt historie, der også genfindes i en nærbeslægtet form i „Gesta Romanorum" (kap. 102), og som knytter sig til den i middelalderen almindelige overtro, at man kunde tilføje et menneske skade ved at forfærdige et billede af ham i voks og derefter mishandle det på forskellig måde; de sår, man tilføjede voksbilledet, mente man, overførtes på det pågældende menneske[2]). Denne tro går langt tilbage i tiden (smlg. A. Graf, *Roma nella memoria del medio evo* I, 202—203) og har spillet en stor rolle hele middelalderen igennem. Således træffer vi f. eks. i Frankrig i det 14de århundrede flere interessante processer imod folk, der er anklagede for at have forsøgt på *envoûtement*[3]). Denne overtro omtales også i „Malleus maleficarum" (kap. 11 og 12), og endnu i det 17de århundrede har den kostet mange troldmænd livet; at den ikke er uddød endnu, kan ses af en interessant lille oplysning hos Kamp, *Danske folkeminder* nr. 1389[4]), hvortil Köhler henviser.

Nr. LXXVIII. *Af dauða ok kóngssyni.* Den ældste hidtil kendte europæiske versjon af det vidtudbredte æventyr om døden ved hovedgærdet, se Asbjørnsen, II, nr. 45; Grimm, *K. M.*

---

1) *Arkiv for nordisk filologi* II, 180 ff.

2) En anden anvendelse af voksfigurer i middelalderen forekommer en gammel dansk folkevise „hustru og mands moder"; se Grundtvig, *D. g. f.* II, 404; III, 858; *Skattegraveren* I, nr. 234, 436.

3) Således kaldtes den formentlige forbrydelse; ordet er dannet af verbet *envoûter*, (vlat. *invultare*); se nærmere Ducange, Littré og Chéruel, *Dictionnaire historique des institutions de la France* s. 356, 1183.

4) Frimurerne. Det mystiske halvmørke, hvormed frimurerne omgive sig, har gjort, at almuen i alle egne af landet lige til denne dag har antaget, at det at være frimurer og at forskrive sig til djævelen var et og det samme. — Forskrivelsen sker dog ikke til den onde selv, men til formanden for lavet. Denne stikker et hul på synderens finger, og med blodet tegner han et billede af ham på væggen. Den, der forskriver sig, sværger derpå ikke at røbe hemmelighederne og lover ikke at ødsle alt for galt med penge. Hvis han siden bryder de indgåede forpligtelser, kan formanden straks se det, thi da vil billedet på væggen falme, og han behøver da kun at stikke et spyd i billedet for at dræbe den mensvorne.

nr. 44. Til Köhlers henvisninger[1]) skal jeg yderligere tilføje følgende: *Germania* XXV, 138 og *Preludio* V, 1881, s. 71 (bemærkninger af Prato).

Nr. LXXXI. *Af meistara Pero ok hans leikum.* Troldmanden, mester Perus, optræder også i Clarussaga; han er rimeligvis ligesom hans kollegaer Basin, Malaquin og Maugis i den oldfranske litteratur (se Nyrop, *l. c.* 70, 114, 115, 180—183) af orientalsk oprindelse. De tre historier, der fortælles om Perus i det islandske æventyr, fortjener i mange henseender vor opmærksomhed. Til nr. 1 har Köhler føjet nogle oplysende bemærkninger, der imidlertid ikke fuldt ud tilfredsstiller os; hvis virkelig historien er beslægtet med den anførte gamle tyske mestersang, hvad jeg nærer nogen tvivl om, må den også være beslægtet med det æventyr, som H. C. Andersen har benævnet „Fyrtøjet", og af dette æventyr foreligger der såmange orientalske og occidentalske versjoner, at en nøjagtig sammenligning af disse tekster måtte kunne opklare spørgsmålet. Nr. 3 er nær beslægtet med den 11te novelle i „Conde Lucanor"; en orientalsk parallel foreligger i „Magieren Schachabeddin eller beviset for underværkers mulighed" (*Palmeblade.* Kbhvn. 1834. S. 144) og *Manna* nr. 3 (Berlin 1846).

Nr. LXXXIII. *Af rómverska dáranum.* Fortællingen findes også på dansk, se Tang Kristensen, *Jyske folkeminder* VII, 230.

Nr. LXXXIV. *Frá Ratepadio greifa.* Det samme tema genfindes foruden de af Köhler anførte steder tillige hos Vinson, *Le Folk-Lore du pays basque.* Paris 1883. S. 10. Grundtvig, *Danske folkeæventyr.* Ny samling. S. 215. Kristensen, *Jyske folkeminder* III. nr. 458.

Nr. LXXXVII. *Af einum meistara.* Nærmere oplysninger om den indskudte fortælling om sønnernes skiveskydning efter faderens lig findes hos Gaster, *Literatura populară română* s. 151 ff. og i *Mystére du viel Testament* p. p. Rothschild [et Picot] IV, cxv.

Nr. XCI. *Af hálfum vin.* Nr. XCII. *Hèr segir af öllum vin.* Nr. XCIII. *Frá danska manni ok kerlingu.* Disse tre æventyr indeholder frie genfortællinger af „Disciplina clericalis" og svarer til capitlerne 50, 51, 69 i den fuldstændige oversættelse (originalens cap. 1, 2, 16).

Efter anmærkningerne følger et udførligt, indholdsrigt glossar (s. 253—334), der omfatter alle de ord og vendinger, som ikke forekommer i Möbius' *Altnordisches glossar;* herefter følger en fortegnelse over personnavnene (s. 334—338) og stednavnene (s. 338—340). I et tillæg (340—392) har Gering derpå ladet

[1]) Köhler fremhæver særlig, at det er den ældste af de hidtil kendte europæiske versjoner. Jeg har dog i mine papirer en bemærkning om, at æventyret findes behandlet i en *fableau* og en henvisning herom til *Revue politique et littéraire* 1880, I; men dette tidskrift er mig i øjeblikket ikke tilgængeligt

aftrykke de latinske og engelske tekster, der ligger direkte til grund for flere af fortællingerne; her findes således uddrag af „Speculum historiale“, af Martin fra Troppaus krønike, af Caesarius af Heisterbach, af Robert Mannyng af Brunné (*Handlyng synne*), af Petrus Alfonsus (kritisk tekst på grundlag af de to trykte udgaver) og af „Gesta Romanorum“.

Jeg har endnu kun tilbage at bringe dr. Gering en tak for hans interessante og indholdsrige bog. Dens sproglige værdi — æventyrerne indeholder jo f. eks. en mængde sjældne og hidtil ubekendte ord — overtræffes langt af dens betydning for litteraturhistorien. Den giver et vigtigt bidrag til vor kundskab om novellen i middelalderen og forøger vort kendskab til kredsløbet i verdenslitteraturen, idet den føjer et nyt led til den lange kæde af fortællinger, der fra Indien har udbredt sig til alle verdenshjørner. Den giver os tillige mange ny synspunkter vedrørende den nordiske traditionsforskning, og det er at ønske, at dr. Gering såsnart som muligt vil få leilighed til at udgive de gamle islandske fortællinger, der ikke har kunnet finde plads i nærværende samling.

Kbhvn. Januar 1885.

Kr. Nyrop.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ. Contes populaires grecs publiés d'après les manuscrits du Dr. J.-G. de Hahn et annotés par **Jean Pio.** Copenhague. A. F. Høst & fils. 1879. XI + 260 pp.

Anmelderen ønsker paa dette Sted kun at omtale nogle Enkeltheder i de Anmærkninger, hvormed Udgiveren ledsager denne vigtige og lærerige Bog[1]).

S. 1: „*σουφρᾶς* — *σοφᾶς*“. Fortællingens Sammenhæng (*καὶ στρώνει τὸ σουφρᾶ καὶ φέρνει καὶ τὸ φαγὶ*) kunde vise, at der tales ikke om en Sofa, men om et Bord. Og virkeligen betyder *sofra* paa tyrkisk Bord. Jeg benytter denne Leilighed til at udtrykke min Tvivl om Rigtigheden af Forfatterens Forhold til de tyrkiske Ord: kun sjelden betegner han dem som saadanne, for det meste nøies han med at gjengive dem ved de tilsvarende

---

[1]) [I det russiske tidskrift „Russkij Vjæstnik“ har Prof. Korsch givet en mere populær anmeldelse af afd. Prof. Pios bog, hvilken andensteds kan ventes gengivet på dansk. De her meddelte bemærkninger, der af forf. selv ere skrevne på dansk, ere tænkte som en fortsættelse af denne anmeldelse. — Red.]

græske Ord uden at omtale deres Oprindelse. For en Læser, som ikke kjender det tyrkiske Sprog, kan Undladelsen heraf have ubehagelige Følger; endnu for nylig have vi jo seet Ordet *μαϊμοῦ* Abe (pers.-tyrk. *maimun*) udledt af det gamle *μιμώ*, i Forbindelse med deraf uddragne fonetiske Slutninger. Ligesaa vilde det være ønskeligt, om der ved ethvert slavisk Laaneord havde været gjort opmærksom paa dets Oprindelse. Af slige Ord har jeg i Commentaren noteret mig følgende: S. 4 *σῆττα* Sold — *sito*; S. 31 *κλύτσα* (maaske *κλιούτσα*?) en lang i den ene Ende krummet Stok — *kljutsch* eller *krjuk* Krog; S. 85 *γκλάβα* (i Texten *ἡ 'γκλάβα*) „cerveau" (?) — *glava* Hoved; S. 183: *κότσι* Ben — *kostj*; S. 228 *ντεμπέλης* „fainéant" — *debêl* tyk, fed.

S. 22: „*μιντσ'λήσι* — *δικαστήριον*". Apostrofen kan her ikke betegne Udeladelsen af en Vocal, saaledes som i *χατσ'λικι* — tyrk. *chadschilik* (S. 54), thi hint lyder paa Tyrkisk (Arabisk) *medschlis*. Betegner ikke Apostrofen den tyrkiske Udtale af *ντσ*?

S. 52 (ikke 51, som det er trykt): „*ντίπου* (ital. *di più*), *encore davantage*; comp. p. 73". Etymologien kan vel være rigtig, men Sammenhængen paa begge Steder (52: *τὸ κερὶ σβύστηκε ντίπου*, 73: *ὁ μάγειρας τὸ ἔφκειασε τὸ φαγεῖ ντίπου ἀνάλατο*) peger snarere hen paa Betydningen g a n s k e, f u l d s t æ n d i g t, a l d e l e s.

S. 53: „*τάρταρα μάρταρα; μάρταρα* est un mot insignifiant, formé d'après *τάρταρα*". Det er øiensynlig rigtigt; men jeg vilde tilføie, at det ikke er en tilfældig Fordreielse af det foregaaende Ord, men en regelmæssig Dannelse efter tyrkiske Originaler, som *gezmek mezmek* at spadsere og fordrive sin Tid paa andre lignende Maader. Saaledes sige Armenierne *gir mir*, Bøger og andre lignende eller tilhørende Sager, o. s. v., endogsaa naar de tale russisk. Ligesaa er dannet det i Caucasus udbredte Udtryk *churdá-murdá* Udrustning, Effecter — sandsynligvis fra pers. *churdan* at spise. Ogsaa Russerne have et Ord *schury-múry* hemmelighedsfulde Forbindelser og Forstaaelser.

S. 68: „*δωδεκάρα* — *δωδεκάδα, οἱ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως*". Jeg kjender denne Form ogsaa fra en trapezuntisk Vise hos Joannides, *Ἱστορία καὶ στατιστικὴ Τραπεζοῦντος* (*Ἐν Κ-πολει* 1870): *Ἐγὼ νι'σιὰν* (— *nischan*) *θὰ δοίγω σέ, τὸ 'κ' ἔχ'* (— *esch*) *ἡ δωδεκάρα*.

S. 73: „*ἀχ' τὴ δαφνία* — *ἀπὸ τ. δ.*". Ikkedestomindre er *ἀχ* ikke det fordærvede *ἀπό*, men den normale Forandring af *ἀκ* (— *ἐκ*), hvilket findes f. Ex. i Fortællingen om Apollonius fra Tyrus (hos Wagner, Carmina graeca medii aevi) v. 477, 493, 535 og 664. En anden Levning af Præpositionen *ἐκ* eller *ἐξ* i Nygræsk er det trapezuntiske *ἀς* (foran Artiklen, ligesom *ἀχ*), hvilket forholder sig til det gamle bøotiske, thessaliske, arkadiske og kypriske *ἐς* (— *ἐκ, ἐξ*) som *ἀκ* eller *ἀχ* til *ἐκ*. Se min Undersøgelse „Sposoby otnositeljnago podtschinenija" (Maaderne for den relativiske Subordination) S. 89 Anm. m.

S. 81: „*ἀποβραδύς* — *ἀποσπερῆς* (ou *ἀποσπέρας*), *dès le soir* sammenlignes af Forfatteren med *ἀποπολλῆς, ἀποχαραγῆς, ἀποκαινουργῆς*,

ἀπαρχῆς, ἀποκαρδιᾶς og ἀπομιᾶς. Hvis dette er rigtigt, maa Ordet skrives ἀποβραδῆς, hvad der dog synes at være imod Analogien, der snarere krævede *ἀποβραδειᾶς eller i det mindste ἀποβραδειῆς. Udtrykker derimod Forfatterens (eller Hahns) Orthografi virkelig Ordets Oprindelse, da vilde den dertil nærmest svarende Dannelse være ἀπομικρός fra Barndommen af, som Grækerne nu sige i Stedet for det ældre ἀπομικρόθεν.

Ib.: „παιγνιδαρίζω, *jouer*“ — saaledes ellers παιγνιδιαρίζω, som er det sædvanlige?

S. 82: „μπαμπᾶς, *père*, *papa*“. Dette tyrkiske Ord (*baba* Fader) burde være forklaret allerede til S. 74.

S. 93: „ζαρές, *moyen*?“. Hvis dette er Ordets Betydning, — og der kan ingen Tvivl være om, at dette er Tilfældet (= gr. τρόπος) — er dets rigtige Orthografi τζαρές eller τσαρές = tyrk. (pers.) *tscharé*.

S. 97: „ἀμάν = ὤ“. Denne Oversættelse er vistnok altfor svag. Det arabiske *aman* (Fred, Ro, Sikkerhed, Naade) er et vore Soldater vel bekjendt Ord: saaledes raabe Tyrkerne og Tatarerne til de angribende Fjender, naar de ville undgaa Døden og lade sig tage tilfange. Her (ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό, δὲν εἶν' ἐδῶ κἀνένας ἄθρωπος κτλ.) er det omtrent enstydigt med ἀλλοίμονον.

S. 113: „παστέλλι (du latin *pastillus*), *gâteau de noces*“. Sikkerlig ikke umiddelbart fra Latin, men opstaaet af det italienske *pastello*.

S. 154: „ἀνήπλυτος = ἄπλυτος, ῥυπαρός, *non lavé*, *sale* (Jeann., Ἆισμ. Κρητ. p. 319). Comparez ἀνηπρόκοπος = ἀγράμματος. Scarlat., Λεξ.“. Den samme Jeannarakis anfører der ἀνηβουλῆς = „ἄνευ βουλῆς, ἀέκητι“; desuden finder jeg i Weigels Ordbog ἀνηγνωσία, ἀνήγνωστος med nægtende Betydning.

S. 197: „De cette forme ancienne μέγας on emploie même un génitif μέγα“. Der er endnu et andet Exempel paa et Adjectiv flecteret efter 1e Declination, nemlig μακρύς i Betydning af ψωλή, hvoraf Genitiven forekommer i det uanstændige Ordsprog:

Ἡ κοιλιὰ μὲ τὴν κοιλιά
Τοῦ μακρῦ κάμνει δουλειά.

Herved er rigtignok at mærke, at dette Adjektiv i det anførte Exempel bruges som Substantiv; men μέγας er paa Nygræsk heller ikke et sædvanligt Adjectiv og forekommer kun i visse Forbindelser, navnlig som en Titel.

S. 225: „κάστελα (du turc *kassd*?), ἐπίτηδες, *exprès*“. Forfatterens Formodning er ganske rigtig; kun bestaar Ordet af to Dele, af hvilke den anden er Postpositionen *ile* = med: *qaçd ıle* eller, efter den virkelige Udtale, *kástylja* (d. e. *kást-ilj-a*) svarer fuldstændigt til det danske med Flid.

S. 230: „σκορφίζομαι = χτυπῶ σ'τὸ κεφάλι, *se frapper le front*“: Panden eller Issen — κορφή = κορυφή? Det er slet ikke umuligt, Grækerne ved tilsvarende Leiligheder benytte en anden Ge-

bærde end vi. Saaledes skulle, efter hvad der fortælles, Tyrkerne og Grækerne, i det mindste paa nogle Steder, ἀνανεύειν som i fordums Tid, d. e. kaste Hovedet tilbage, som Udtryk for Nægtelse eller Afslag.

S. 231: ἀστρονόμος i Stedet for ἀστυνόμος forekommer ogsaa i Byzantios' Komedie *Βαβυλωνία*.

I Texten S. 84 maa Spørgsmaalstegnet efter Ordene ποιὸς κλαίει, ποιὸς σκοτόνεται være en Trykfeil: se Mullachs Grammatik S. 212, 2 og mit ovennævnte Skrift S. 25 Anm. 5.

Maatte disse Bemærkninger tjene som Vidnesbyrd om den Interesse, som Hr. Pios Bog vækker hos enhver Ven af det græske Sprog og dets Literatur!

Moskva.

Th. Korsch.

Geschichte der griechischen Lyrik nach den Quellen dargestellt v. Dr. **Hans Flach,** a. o. Professor an der Universität Tübingen. Tübingen. Fues. 1884. XX + 6 + 698 s.

Det foreliggende værk behandler den græske lyriks historie fra dens begyndelse til henimod år 400 f. Chr., dog således, at Pindar er forbigået. Fremstillingen er helt igjennem udførlig, især for den ældste tids vedkommende, både kilderne og den nyere litteratur er gjennemgående anførte; i anmærkninger under texten gives jævnlig nærmere begrundelser af enkeltheder og kritik af andre forfatteres anskuelser; dog er denne sondring mellem fremstilling og forskning ikke strængt overholdt. Det hele er delt i to store afsnit; i det første gives, foruden en indledning om lyrikkens tidligste forudsætninger, de ikke-græske folks indflydelse og musikkens udvikling, en behandling af de forskjellige digtarters historie i et tidsrum, som forf. selv angiver at være fra ca. 730—580, men hvor dog Alkaios, Sappho og Solon ikke er medtagne; det andet afsnit giver derpå i det hele de samme digtarters videre historie i samme orden indtil udgangen af den Peloponnesiske krig, men som sagt uden nogen udførlig behandling af Pindar.

Forf. siger i sin fortale (p. IV) nogle ord om den notoriske mangel på en brugbar Græsk litteraturhistorie. For så vidt hermed menes en håndbog, der kunde omfatte den hele litteratur, må man vel give ham ret; men hvad selve det felt angår, han har valgt sig, så må han dog tage konkurrencen op med arbeider som K. O. Müllers og Bernhardy's. Det vilde være ubilligt at forlange af enhver nyere udførlig fremstilling af den Græske

litteraturhistorie, at den som helhed skulde overtræffe disse forgjængere; men man må dog vente, at den på visse områder repræsenterer et fremskridt fra det ældre. Dette synes nu forf. også at have følt; i alt fald søger han i sin fortale (p. IV ff.) at gjøre rede for, på hvilke punkter han mener at have ført forskningen videre. Disse punkter er i korthed- følgende: for det første er musikkens udviklingsgang stadig taget i betragtning og dens betydning for lyrikken påvist; dernæst er de historiske forudsætninger, særlig den orientalske indflydelse, nøiere oplyste; for det tredie er chronologien behandlet med særlig omhu; og endelig er gjennemgående Hesychios Milesios's angivelser, således som de findes samlede i forf.s udgave af resterne af denne biographs *ὀνοματολόγος*, lagte til grund for behandlingen af det biographiske.

Hvad nu det første punkt, musikkens udvikling, angår, så skal jeg ikke indlade mig på at afgjøre, om forf. indenfor selve det musikhistoriske, som han behandler med ikke ringe vidtløftighed, har fortjenester af forskningen; jeg savner dertil bl. a. også den specielle sagkundskab. Kun det skal jeg bemærke, at hans fremstilling af de herhen hørende spørgsmål ikke udmærker sig ved den klarhed og forståelighed, som man netop her kunde ønske; hans bog er jo dog ikke skrevet for musiktheoretikere, men for folk med almindelig philologisk dannelse. Heller ikke kan man uden betænkelighed følge ham i de resultater, han kommer til på enkelte punkter; særlig gjælder dette hans behandling af den Phrygiske musiker Olympos, om hvem de gamle åbenbart havde meget uklare forestillinger, men af hvis levnedsløb og virksomhed Fl. giver et meget detailleret billede. Til at gå nærmere ind på enkeltheder i disse undersøgelser har jeg dog også af den grund følt mig mindre opfordret, at en stor del af dem kun står i meget fjærn forbindelse med den hovedopgave, forf. har sat sig; herhen regner jeg f. ex. afsnittene om fløitespillets og strængespillets udvikling (p. 59—96), der under ingen omstændigheder behøvede at være så udførlige, selv om forf. havde ret i sin påstand, at fløitespillets udvikling i Phrygien har været af største betydning for elegiens fremkomst. Selve denne påstand er mig imidlertid overordentlig tvivlsom. Da vi på den anden side her har et spørgsmål, der er af virkelig betydning for litteraturhistorien, så skal jeg gå lidt nærmere ind derpå.

Det Phrygiske fløitespils og Olympos's umiddelbare betydninn for den Græske elegi søger Fl. deri, at Olympos har komponeret melodier for fløite i en sådan takt, at det elegiske versemål umiddelbart kunde underlægges dem. Han mener altså, at sådanne melodier først existerede uden text; dernæst benyttede digtere dem, idet de skrev text til dem; de første elegier var altså „komponerede“, d. v. s. hver tone dækkedes af en stavelse (p. 159 f.). Heraf sluttes videre ganske rigtig, at de tidligste

elegier må have været korte; thi, siger han, større kompositioner med gjennemgående fløiteakkompagnement er faktisk umulige.

Nu er det jo imidlertid så uheldigt, at de ældste elegiske digtere, Kallinos og Tyrtaios, netop har skrevet sådanne elegier, der efter deres hele art og tone at dømme umulig kan have været „komponerede“, hvad forf. også meget rigtig bemærker (p. 160 ff.). Han har da kun tilbage at antage, at den første elegiske digter (og det må han erklære Kallinos for at være, da Olympos og han efter Fl. var omtrent samtidige) har fjærnet sig betydelig fra elegiens ældste form og på grund af den ræsonnerende charakter, han gav den, væsentlig har måttet vælge det rhapsodiske foredrag. Dog mener forf., at han så vel som de andre ældre og senere elegikere har beholdt det gjennemgående akkompagnement i digte af mindre omfang. (Om sådanne „mindre“ digte af Kallinos er os rigtignok intet overleveret.)

Jeg tror hermed at have angivet hovedtrækkene af denne eiendommelige hypothese, som jeg anser for betegnende for forf.s hele methode. Ganske bortset fra det i og for sig mærkelige i, at en så speciel form som det elegiske distichon skal have existeret i den rene instrumentalmusik før end i poesien, så synes det mig værdt at lægge mærke til den forkerte fremgangsmåde ved hypothesens opstilling. Vi har to faste punkter: en betydelig reform på det musikalske område, foregået i Phrygien og af de gamle tildels knyttet til navnet Olympos, og de opbevarede fragmenter af Kallinos og Tyrtaios. I og for sig synes der ikke at være anden forbindelse mellem disse to ting, end at de efter Fl.s ansættelse af Olympos synes at være nogenlunde samtidige, og at stederne for Olympos's virksomhed (Phrygien) og for Kallinos's (Ephesus) er så temmelig i nærheden af hinanden; derimod findes der, som allerede nævnt, intet i de ældre elegikeres digte eller i beretningerne om dem, der peger hen på en særlig nær forbindelse med musikken, og intet i beretningerne om Olympos, der peger hen på et nært forhold til elegien; thi bemærkningen hos Suidas s. v. Ὄλυμπος (ποιητὴς μελῶν καὶ ἐλεγείων) afviser Fl. selv som beroende på en misforståelse. Det er under disse forhold allerede en betænkelig sag at begynde med at opstille en så lidet begrundet hypothese som den om Olympos's musikalske distichon; men denne fremgangsmåde bliver endnu mærkeligere, når man husker, at hypothesen egentlig slet ikke tilveiebringer nogen tilknytning til det andet faste punkt: den os foreliggende ældste elegi; tværtimod, hypothesen nødvendiggjør en ny, ligeså ubegrundet antagelse: tilværelsen af gamle, kortere, „komponerede“ elegier, om hvilke intet er overleveret. Denne byggen luftkasteller strider ganske sikkert mod sund methode.

Hypothesen om Ol.s distichon søger Fl. at støtte på en etymologi af ordet ἔλεγος (p. 158). Han mener, at det er et fremmed ord og gjenfinder det i Armenisk, i nogle betegnelser for ulykke, klage o. l. Selve afledningen ser just ikke over-

dreven plausibel ud (*jelern* ell. *jegern* ulykke, med nogle smnsætninger og afledninger af denne stamme); men selv om den var rigtig, så ligger det da endnu ingenlunde, som Fl. mener, klart for dagen, at Hellenerne har fået ordet ἔλεγος gjennem den Phrygiske *musik;* heller ikke, at i denne en bestemt, klagende melodi har ført det navn. Også dette vilde kun være en mulighed; at tale om „evidens“ og „udelukkelse af enhver tvivl“ i den slags sager, som Fl. gjør (p. 159), er lidet berettiget.

Også i overleveringen søger Fl. at finde en støtte for sin antagelse; men dette forsøg falder næppe heldigere ud. I Plut. περὶ μουσ. cap. 8 findes en efterretning om, at der var en gammel νόμος Κραδίας, som (efter Hipponax's udsagn) Mimnerm skulde have foredraget på fløite (αὐλῆσαι). Dertil er føiet forklaringen: ἐν ἀρχῇ γὰρ ἐλεγεῖα μεμελοποιημένα οἱ αὐλῳδοὶ ᾖδον — ord, som ikke synes at passe i denne forbindelse; thi efter den hele sammenhæng synes νόμος Κραδίας at måtte have været auletisk, og Mimnerm betegnes heller ikke ellers som αὐλῳδός, men som αὐλητής. Westphal har derfor med rimelighed flyttet den hele bemærkning, så at den kommer til at gjælde Sakadas. Men også uden hensyn hertil skulde man ikke tro, at disse ord kunde anvendes på Olympos af en forfatter, der bestemt har fremhævet, at O. kun var aulet, at hans kompositioner ingen text havde (cfr. ovfr. p. 70). Og dog sker det, både pag. 137, hvor det hedder: „Von den komponirten elegischen Formen [des Ol.] hat uns durch Zufall die Nachwelt nichts näheres berichtet, . . .; wir würden sie annehmen müssen, selbst wenn uns nicht eine zufällige Nachricht darüber erhalten wäre, welche sie ausdrücklich zu bezeichnen scheint“. Dertil noten: „Vgl. Plut. mus. 8 ἐν ἀρχῇ γάρ“ o. s. v. „Für Plutarch aber (oder seine Quelle) steht ἐν ἀρχῇ dieser Auletik [sic!] stets Olympos,“ — og pag. 159: „. . . Die Zeit *vor* diesem [den ovenfor pag. 70 omtalte] Uebergang in die Vokalmusik ist ausgezeichnet charakterisirt durch den Satz des Herakleides: ἐν ἀρχῇ γάρ“ o. s. v. Må man dog ikke her spørge, om auletik og aulodik er ét og det samme, siden de sådan blandes mellem hinanden? Og selv om Plutarch kunde have forvexlet de to ting, viser så ikke udtrykket ἐλεγεῖα μεμελοποιημένα, der dog kun kan betyde: elegiske digte med musikakkompagnement (cfr. de umiddelbart følgende bemærkninger om *auloden* Sakadas, hvor ganske det samme udtryk bruges), at her virkelig er tænkt på sang og ikke på fløitespil alene? Jeg må tilstå, jeg forstår ikke det hele ræsonnement.

Dette vil forhåbentlig være nok til at vise, hvor lidet forf. er egnet til at behandle disse vanskelige og usikre forhold. Om end manglen både på methode og naturlig takt træder særlig skarpt frem i det anførte exempel, så er dog hele fremstillingen af musikkens forhold til poesien også i senere tider, hvor overleveringen er klarere og fyldigere og den nære forbindelse mellem de to kunstarter hævet over enhver tvivl, lidet klar og oplysende.

Noget stort fremskridt tror jeg derfor ikke, værket på dette punkt repræsenterer.

Med påvisningen af de historiske forudsætninger og særlig af den orientalske indflydelse står det næppe bedre til; særlig indeholder afsnittet „Thrakisch-pierisches Lied“ (p. 33—59) meget løst og uantageligt. Forf. tager her af den samling prooemier, der indleder den Hesiodeiske theogoni, anledning til at opkaste det spørgsmål, om der ikke hos Grækerne existerede en gammel kultuspoesi, svarende til Indernes, som den er os overleveret i Rig-Veda, og efter at have besvaret dette spørgsmål bejaende, går han over til en undersøgelse af sporene af denne poesi. Medens i de Lilleasiatiske kolonier disse gamle religiøse digte tidlig skal være trådte i baggrunden, så at vi nu kun finde tarvelige spor af dem i de Homeriske digte (hvorfor hymn. Hom. IX skal regnes til beviserne for sådanne offersanges existens også i Lilleasien, forstår jeg ikke), så skal de have holdt sig så meget des friskere i moderlandet, særlig i Delphi, og allermest i det Pieriske Thrakien, norden for Olymp. Thrakisk påvirkning finder nu forf. i høj grad i Hesiods theogoni (også, men her i alt fald sikkert med urette, i prooemierne dertil); derimod savnes den hos Homer. Dette bringer ham til at slutte, at den Thrakiske poesis blomstringstid har ligget mellem Homer og Hesiod; og som en personification for denne blomstring sætter han Orpheus, der på én gang skal repræsentere en Bacchisk, enthusiastisk og en Apollinsk, mere behersket sang og musik. Sådanne „Orphiske“ digte mener forf. endog har foreligget så sent som ved Terpanders tid, der siges at have benyttet dem. — Kun på ét punkt i hele denne luftige bygning skal jeg henlede opmærksomheden, fordi det er af mere almindelig interesse. De Thrakere, her er tale om, må åbenbart ikke opfattes som Grækere, og det synes Fl. heller ikke at gjøre (p. 43: das am spätesten aus der asiatischen Heimath eingewanderte Volk der Thraker; p. 58 f. bemærkes, at de ældste Thraker var langt nærmere beslægtede med Hellenerne end de senere). Men i så fald bliver det meget vanskeligt at forstå, hvorledes man skal tænke sig en *direkte* påvirkning fra deres side på den Græske litteratur. Sproget var jo dog forskjelligt; og i de dage studerede man ikke fremmede litteraturer. Hvorledes skal vi f. ex. tænke os de „Orphiske“ digte, der forelå Terpander, når de da skal have været ægte? Som oversættelser? Eller som skrevne i et for Grækere umiddelbart forståeligt sprog? Begge dele synes mig lige usandsynlige. At forf. ikke har haft rigtigt blik for denne vanskelighed, fremgaar af hans slutningsord p. 58: „Auch die Einführung dieser Culte [Kotyto- og Bendisdyrkelsen] liefert den untrüglichen Beweis, dass . . . die Griechen der klassischen Zeit . . . kein Bedenken getragen haben, thrakische Feste und Gebräuche zu adoptiren. Dann ist aber keine Veranlassung mehr, deren Einfluss auf die Litteratur zu

leugnen". Således kan man netop ikke ræsonnere[1]). — Hvad den første del af hypothesen, om den oprindelig Græske eller fælles-Ariske religiøse digtning angår, så forstår jeg ikke, hvorledes man af rhapsodernes indledningssange, frie og rent litterære som de er, kan bringes til at tænke på en sådan gammel rituel poesi.

Heller ikke forsøgene på at se digterne og deres virksomhed mod den historiske baggrund er faldne synderlig heldigt ud. De indskrænker sig undertiden til en simpel opregning af begivenheder fra den ydre historie (cf. f. ex. behandlingen af Theognis p. 396 ff.); hvor forf. søger at give et billede af mere kulturhistorisk art, der forfalder han ofte til ensidighed og vilkårlighed; således i skildringen af livet ved fyrstehofferne på Anakreons tid og i undersøgelsen om grundene til den monodiske lyriks undergang (særlig p. 549).

Hvad behandlingen af det chronologiske angår, så bemærker forf. i sin fortale (p. VII), at han i reglen har kunnet blive stående ved Erwin Rohdes banebrydende undersøgelser. Disse er virkelig også gjennemgående benyttede; og om de end mere går ud på at finde grundene til de gamles angivelser og afvigelserne mellem dem, end på objektivt at fastslå chronologiske resultater, så indeholder de dog så megen belæring og giver i så mange tilfælde fast grund under fødderne, hvor der før herskede usikkerhed, at forf.s stadige hensyntagen til dem ikke har kunnet andet end bære gode frugter for hans arbeide. Dog går Fl. en hel del videre end Rohde med hensyn til den vægt, han lægger på Hesychios's (Suidas's) angivelser; hans overdrevne tiltro til denne biograph får ham endog til at sætte andre, langt pålideligere angivelser til side, som f. ex. når han nægter Mimnerms bekjendtskab med Solon, der dog støtter sig på dennes fragment hos Diog. Laert. I, 60, fordi Suidas har sat Mimnerms ἀκμή til den 37te Ol.; og det skjønt denne ansættelse ellers intetsteds findes, og skjønt Suid. føier til, at andre gjorde Mimnerm til en samtidig af de 7 vise, hvilken angivelse Rohde (Rhein. Mus. XXXIII, 201) erklærer for den rigtige.

Vi kommer herved ind på det fjerde punkt: den stadige benyttelse af Hesychios. Forf. siger herom selv i sin fortale (p. VII), at nogle kritikere måske vil finde, at han hist og her har tillagt disse notitser for megen vægt. Men i stedet for en redegjørelse for dette forhold, hvilken ingenlunde vilde være overflødig, følger så et i en lidet værdig tone holdt angreb på visse „phrasenreiche und marktschreierische" philologer, hvorved der åbenbart sigtes til v. Wilamowitz-Moellendorf og hans skole.

---

[1]) Noget ganske lignende er det, når Linossangen uden videre erklæres for at være „kommen til Grækerne fra orienten", gjennem de Phrygisk-Thrakiske folkeslag (p. 6 og 7). Det er her lige så lidt klart, hvorledes Fl. tænker sig denne overførelse foregået.

Jeg tvivler dog på, at disse forf.s fjender vil være de eneste, der vil ytre mistillid til hans fremgangsmådes rigtighed i denne sag. Jeg tror, de allerfleste vil finde, at der gjøres altfor meget af denne Byzantinske biograph, hvis værk ligger til grund for Suidas's litteraturhistoriske artikler. Når f. ex. Hesychios's bemærkning om Tyrtaios: *Λάκων ἢ Μιλήσιος* skal bruges til at fastslå som afgjort, at Tyrtaios stammede fra Milet, således at Lykurgs og Platons vidnesbyrd uden videre skydes til side, så må dette dog betegnes som en mærkelig brug af den historiske kritik. Der er ganske vist ingen grund til at nære særlig tillid til de Attiske forfatteres vidnesbyrd her, og man har vel med rette billiget Strabo.s kritik deraf (VIII, p. 362); men uden videre at sætte dem (og Strabos vidnesbyrd) til side for en ganske isoleret og uforklaret angivelse hos en Byzantinsk grammatiker, der skrev i det 6te eller 7de århundrede e. Chr., det går dog næppe an. Når man så tilmed ser, hvilket skudsmål for flygtighed og upålidelighed denne samme Byzantiner får i E. Rohdes afhandlinger, og hvorledes han overbevises om de groveste misforståelser og sjuskefeil i det chronologiske[1]), så bliver Fl.s blinde tillid til ham næsten uforståelig. — Hvad forf. ellers (p. 181 ff.) anfører for at gjøre det sandsynligt, at Tyrtaios var fra de Ioniske kolonier, er særdeles lidet overbevisende: kun dér, siger han, blomstrede den gang en elegi, der kunde svare til Spartanernes hensigter — som om en digterisk begavelse, der var født i Attika eller Lakedæmon, behøvede andet end en blot formel kundskab om en sådan digtart for at frembringe noget selvstændigt deri. Og endelig, at han har nævnt Midas og Kinyras som exempler på rige mennesker, det skal gjøre det lidet sandsynligt, at han var fra det Græske moderland! — Noget anderledes, men ikke stort bedre er det, når der til grund for levnedsbeskrivelsen af Olympos lægges Suidas's to artikler *Ὄλυμπος* således, at der tages af den første, som egentlig handler om den rent mythiske, gamle Olympos, hvad der kan passe på den anden, senere, og med Plutarchs efterretninger om O.s kompositioner, medens det, der ikke passer, skydes ud. Før man kan bruge dette materiale således, må det hele være bearbeidet således, som Rohde tildels har behandlet den chronologiske del deraf: man måtte finde kilderne til forvirringen og feiltagelserne, se dem i deres opståen. Cfr. herom Rohde i Rhein. Mus. XXXIII, p. 161 f.

Har vi således ikke set os i stand til at tilkjende forf. synderlige fortjenester på de områder, hvor han selv har ment at kunne gjøre krav på anerkjendelse, så gjælder dette endnu mindre for de punkters vedkommende, om hvilke han tier. Allerede Hiller har i sin anmeldelse af 1ste bind (Deutsche Litteraturzeit. IV, 23) gjort opmærksom på, at ordentlige angivelser om for-

[1]) Se f. ex. Rhein. Mus. XXXIII, p. 187, 189, 190, 192, 203 f., 206, 207 osv.

fatternes dialekt, deres stilling til det Homeriske sprog o. l. næsten ganske savnes; og dette forhold er ikke blevet bedre i 2det bind. Det er et meget væsentligt punkt, der her er forsømt.

Jeg har hidtil næsten udelukkende dvælet ved områder, hvor den exakte methodiske forskning er den væsentligste fordring til forf.; men også hele den mere æsthetiske side af værket, hvor der skulde vises overlegenhed over stoffet, takt og smag, fortjener nogen omtale. Rigtignok er det efter mit skjøn den uheldigste del af det hele. Forf. synes på den ene side at have den ærgjerrighed at ville danne sig en selvstændig opfattelse af de digtere, han skriver om, og på den anden side ikke at besidde den aandelige bøjelighed og den energi, der hører til for at sætte sig ind i en svunden tids åndsliv og fælde en uhildet dom derover. Så meget er vist, at hans domme om personligheder som Anakreon, Stesichoros og Xenophanes bærer præg af en vilkårlighed, der egentlig ikke kan undskyldes. I ganske særlig særlig grad har den Eleatiske skoles stifter vakt hans mishag; han taler om hans „sehr unpoetische Abstractionslust“ (og det i anledning af gjæstebudselegien, fr. 1 Bgk.), „vollständige Querköpfigkeit“ (på grund af Xenophanes's kritik over beundringen af de Olympiske seiervindinger, fr. 2). Overfor Stesichoros er den affeiende tone endnu mærkeligere, da de få fragmenter, vi har af denne digter, er af den art, at der ud fra dem ikke kan fældes nogen begrundet dom om hans hele digterindividualitet. Fl. er meget vred over hans forandringer af mytherne og skriver hans store ry næsten udelukkende på de metriske og sproglige fortrins regning. Men hans hele behandling gjør langt mere indtryk af en løs, subjektiv kritik end af et alvorligt forsøg på at nå til en blot nogenlunde plausibel forklaring af det ingenlunde let forståelige phænomen, der her foreligger.

Af en noget anden art er forkertheden i udtalelser som dem om Anakreon. Forf. giver den besynderlige fremstilling (p. 533), at Anakreons digte til skjønne dremges eller ynglinges pris egentlig var skrevne ud fra Polykrates's standpunkt, at han, for at smigre denne tyran, ligesom anstiller sig forelsket i dem; dette giver så anledning til nogle udfald mod hofdigtere i almindelighed, der ender med et peremptorisk: „Menschen mit Charakter können solche Stellungen überhaupt nicht bekleiden.“ På lignende måde hedder det senere (p. 543): „Man kann sagen, dass bei ihm [Anakreon] jedes Gefühl für etwas besseres und jeder sittliche Gedanke vollständig vermisst wird“ o. s. v. Det er her, foruden de ud af luften grebne og ganske urimelige hypotheser, åbenbart hildethed og dogmatiseren, der skader forf.s omdømme og gjør hans betragtninger så godt som værdiløse. Men heller ikke hvor han ytrer sig anerkjendende, som overfor Tyrtaeus og Sappho, gjør hans udtalelser indtryk af inderlighed eller betydeligked. —

Jeg véd helt vel, at et værk som det foreliggende alene på grund af sit omfang og det deri nedlagte arbeide kunde fortjene en mere indgående prøvelse, end jeg på disse blade har været i stand til at underkaste det. Tiden har manglet mig til den nøiere undersøgelse i det enkelte, som det egentlig havde været min hensigt at foretage. Dog er jeg overbevist om, at nogen væsentlig ændring i den her givne opfattelse havde en sådan undersøgelse ikke medført; dertil er bogens feil og mangler altfor iøinefaldende. Når derfor forf. i slutningen af fortalen til 2det bind (pag. F) ikke har generet sig for at udtale det håb, „dass dies von Begeisterung für das Griechenthum getragene, aber auf nüchterner Forschung und ohne modernen Schwindel aufgebautes Buch mehr und mehr Verehrer finden möchte“, så tror jeg også, man er berettiget til at udtale den dom, at der skal ganske andre egenskaber til at skabe „Verehrer“, end dem, Hr. Flach i dette arbeide har vist sig at besidde.

A. B. Drachmann.

Kritisch-exegetische Erörterungen zu Pindar von Prof. Dr. **Joh. Jos. Schwickert**. II. Trier 1884. 4⁰.

Dette lille skrift indeholder en række exegetiske bemærkninger til Pindars 4de og 5te Olympiske ode; ved siden deraf enkelte forslag til rettelse af texten. Hvad de sidste angår, så står to af dem i åbenbar modstrid mod metrum: Ol. IV, 6 *ἀνεμοέσσας* (for hdss.'s *ἀνεμόεσσαν*)˙ og V, 2 *Οὐλυμπίας* for hdss.'s *Οὐλυμπίᾳ*, hvor -ᾳ forkortes foran den følg. vokal. Ved to andre er der alvorlige grammatiske betænkeligheder: Ol. V, 10 *ἀείρει μετ'* for *ἀείδει μέν* (brugen af *μετά* i bet. „til“ er på dette sted vistnok meget betænkelig), og ibid. v. 16 *εὖ δὲ τυχέοντες* for hdss.'s metrisk urigtige *εὖ δ' ἔχοντες* (*εὐτυχέω* kan næppe adskilles ved tmesis). Ibid. v. 12 indføres den tvivlsomme form *ἵν* (dat. af *ἕ*) uden nogensomhelst nødvendighed (*οἷς ἵν* for *οἷσιν*). Endelig rettes i v. 23 det aldeles klare: *ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει* til det kunstige og forskruede: *ὑγίεντα δ' εἴ τιν' ὄλβος ἄρδει* med forandring af interpunktionen i det følg. (komma efter *ἐξαρκέων*).

Med exegesen er det ikke bedre bevendt. Hvor der gås ud over rene trivialiteter (som f. ex. Ol. IV, 22: „*ἐν ἔντεσι χαλκέοισι* — in eherner rüstung, *ἔντεα*, hier — rüstzeug“), opnås sædvanlig ikke andet end at erstatte Boeckh's og Dissens rigtige og naturlige forklaringer med kunstige og forkerte. Som et oplysende exempel kan anføres forkl. til Ol. IV, 11: ...*δέκευ*...*τόνδε κῶμον. Ψαύμιδος γὰρ ἵκει ὀχέων, ὃς ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς Πισάτιδι κῦδος ὄρσαι*

σπεύδει Καμαρίνᾳ. Her forklares først ὀχέων: på vognen (således også tidligere kommentatorer; denne lokale genetiv er dog vist meget tvivlsom; de exempler, Schw. anfører, er næppe ret bevisende); og spørgsmålet: hvorfor sangen holder sit indtog i Juppiters lund i Olympia på en vogn? besvares dermed, at Psaumis har travlt (σπεύδει) med at hædre Kamarina. Hermann har, under tilslutning af Boeckh og Dissen, allerede rigtig forklaret ὀχέων som styret af det underforståede κῶμος: sangen kommer til ære for P.s vogn (hvormed han har seiret). Σπεύδει er naturligvis = studet; cfr. Herwerden Pindarica p. 10. — Og således næsten overalt.

Endnu kan blot bemærkes, at det ikke er passende, når man anfører håndskrifternes læsemåde på steder, man vil rette, da at gjøre det i følgende form (Schw. pag. III): [Pyth I, 28] wo von Herrn Ty. Mommsen irrig statt ΠΕΔΑΙΣ gelesen wird ΠΕΔΟΙ (= πέδῳ) [sål. alle hdss. og udgg.], während doch usw. Og på samme måde overfuses Th. Bergk strax efter med et: durchaus unrichtig, fordi han Pind. fr. prosod. 69 (ligesom alle andre) læser ὑπερφίαλος og ikke, som Schw. vil, ὑπερφιάλῳ.

A. B. Drachmann.

J. Aars: Sokrates, skildret gjennem Oversættelser af Platon, med Indledning og Anmærkninger. Kristiania. W. C. Fabritius. 1882.

Hensigten med denne smukt udstyrede og med et Billede af Sokrates (efter Sokrateshermen i Neapel) forsynede Bog er at give en Skildring af Sokrates's Karakter, som kunde være tilgængelig for alle dannede, og som tillige øste af selve Kilderne, eller rettere tjente som Indledning til Fordybelse i Platons egne Skildringer af Sokrates. Denne Plan fortjener al mulig Sympati. Der er gjort altfor lidet for at gøre den græske Oldtid tilgængelig for dem, der ikke kunne studere den i selve Kilderne. Selv den studerende Ungdom trænger højlig til en saadan Hjælp, som Forfatteren her yder; thi det er kun saare lidet af den græske Litteratur, der læses i Skolerne, — saa lidet, at det er et fuldt berettiget Spørgsmaal, om den anvendte Tid og Kraft ogsaa staar i Forhold til Udbyttet. Særlig hvad Sokrates angaar, kan der sikkert ikke gjøres nok for at stille hans forunderlige, paa én Gang saa klare og saa gaadefulde Skikkelse frem for den almindelige Bevidsthed. Den Maade, hvorpaa han bevægede sig gennem sin Tids aandelige Modsætninger, hævdende Tankens Ret som den væsentlige Betingelse for Udfoldelsen af det sande per-

sonlige Liv, kan i mange Henseender tjene til Forbillede i en Tid som vor, hvor Appel til Samvittigheden saa ofte anvendes som Skræmmemiddel over for den frie Forsken, og hvor paa den anden Side Tankefrihed ofte betragtes som uforenelig med Pietet. Rigtignok vil hans Skæbne tillige kunne tjene som tragisk Exempel paa, hvor hensynsløs Reaktionen kan optræde, naar den først er bleven vakt. Vi maa her vel vogte os for at kalke Profeternes Grave. Dette er en Bemærkning, som naturlig fremkaldes ved Forfatterens i Skildringen indskudte teologiske Henvisninger. Han sympatiserer med den antike Sokrates, men vilde neppe sympatisere med en moderne Sokrates. Alt hvad Sokrates brød sit Hoved med i hele sit lange Liv, synes for Forfatteren at have fundet sin fulde Besvarelse i den kristelige Teologi. Hans Ytringer i denne Retning ville ikke undlade at vække adskillige af hans unge Læseres Kritik. En moderne Discipel af Sokrates vil nemlig ganske simpelt svare Forfatteren paa hans Henvisning til Dogmerne, at han ikke har Tid til at tænke derpaa, da han har nok at gøre med at prøve sig selv, — ganske som Sokrates svarede Faidros, da denne spurgte, om han troede paa Myten om Oreityjas Bortførelse. Man kunde i det hele have ønsket at genfinde noget mere sokratisk Aand i den ellers smukke og fyldige Skildring. Der mangler faste Linier og skarpe Grænser, som meget vel kunne forenes med en populær Fremstilling. Det er, for at nævne et enkelt Exempel, en meget uklar Maade, hvorpaa Forfatteren stiller sig til det Spørgsmaal, om Sokrates hyldede Nytteprincipet eller ikke. Han indrømmer, at Sokrates, naar han nærmere skal bestemme, hvad det gode er, ofte sætter det ligt mød det nyttige; „men," tilføjer han, „Grundtanken hos ham er dog [sic] den, at alt kommer an paa, hvad der er væsentlig nyttigt, altsaa ikke paa den ydre og timelige Lykke, men paa hvad der er til Gavn for Menneskets Sjæl og dets evige Bestemmelse" (p. 63). Efter hvilken Logik hører det væsentlig nyttige ikke ind under Nytteprincipet? Det maa dog snarere høre derind end det uvæsentlig nyttige. — Udtrykket „Menneskets evige Bestemmelse" er aldeles usokratisk, er ikke en Gang platonisk.

Oversættelserne ville være særdeles velkomne for mange. Saa vidt jeg kan dømme, ere de heldige og nøjagtige, maaske undertiden for nøjagtige, for græsk-norske. Man skal ganske vist høre en græsk Tone klinge, men det er ikke det samme som at høre græske Vendinger og Konstruktioner. — Det havde maaske været mere fortjenstligt, om Forfatteren havde oversat nogle af de Dialoger, der hidtil ikke ere oversatte (f. Ex. Faidros); derved vilde han have udfyldt et virkeligt Hul. Dog maa det bemærkes, at den af Forfatteren givne Oversættelse af Apologien er den første gode Oversættelse af dette mærkelige evig unge Skrift.

Jeg tillader mig at benytte Lejligheden til at omtale, at *Th. Ziegler* i sit omtrent samtidig med det foreliggende udkomne Skrift „Geschichte der Ethik" (1ster Theil) har søgt at godtgøre, at det er med Urette, at Aristip betragtes som en egentlig Discipel af Sokrates. Allerede den hos Xenofon opbevarede Samtale mellem dem taler derimod. Derfor kan Aristip godt have lært meget af Sokrates.

Trods de fremførte Indvendinger bør Bogen modtages med Tak og vil sikkert være til Gavn og Glæde for mange.

Harald Høffding

Svar til hr. A. Larsen.

Da hr. Larsen to gange i det forsvar, han har skrevet (i dette tidskr. VI s. 328—29) imod min anmeldelse af hans bog om engelsk udtale, har misforstået mine udtalelser, nødes jeg til med et par ord at se at berøve ham den tro, at han har gjort det af med mine udsættelser på hans skrift. — Jeg har ikke sagt, at hr. Westerns lydbetegnelse var let at lære og at huske, fordi den i det væsentlige var den samme som prof. Storms, eller at hr. L.s var uheldig, fordi den fjærnede sig derfra; til en udtalelse om det nævnte fortrin ved W.s betegnelse knyttede jeg blot (for deres skyld, som muligvis kendte Storms ikke aldeles ubekendte værk) oplysningen om de to lydskrifters lighed; derpå udtalte jeg, at hr. Larsens betegnelsesmåde derimod ikke var heldig, og for at retfærdiggøre denne dom anførte jeg så en del grunde, som hr. L. imidlertid aldeles ikke rører ved. — For det andet har jeg ikke med en stavelse antydet, at det skulde være umuligt eller vanskeligt at udtale et lukket o foran et u, men blot sagt, at man på den måde næppe kan frembringe et engelsk w; hvor svært det end lader til at falde hr. Larsen at forstå dette, håber jeg dog, at de fleste kyndige vil give mig ret heri. — De øvrige bemærkninger, hr. L.s svar kunde give anledning til, skal jeg rolig lade ligge.

Kbhvn. i oktober 1884.

O. Jespersen.

Om det græske Aorists Tidsbetydning i conjunctiviske Relativ-, Tids- og Betingelsessætninger.[1])

Af C. P. Christensen Schmidt.

Som det vil være bekjendt, udkom der for lidt over et Aar siden af J. N. Madvigs græske Syntax i den tydske Bearbeidelse en 2den forbedret Udgave, som næsten umiddelbart efterfulgtes ogsaa af en Oversættelse paa Fransk. I Hovedsagen, og navnlig i hele Grundplanen og Anordningen, er denne nye Udgave ikke forandret, men derimod byder den i det Enkelte et ikke ringe Antal mindre, men for største Delen meget værdifulde Tilføininger, saa der er al Grund til at være den høitfortjente Forfatter taknemmelig, fordi han endnu i sin fremrykkede Alder og under vanskelige Arbeidsvilkaar har vidst at finde Leilighed til ved Siden af andre betydelige Arbeider ogsaa at føre dette til Ende. Det kunde nu synes at være en egen Maade at vise sin Taknemmelighed paa, naar jeg her vil forsøge at reise Indvendinger mod een af de foretagne Forandringer, og det mod en Forandring, der maa betegnes som fremfor alle indgribende og, i Betragtning af, at den paa et saa vigtigt Punct først er foretagen nu, henved 40 Aar efter den første (danske) Udgave af Bogen, som øiensynlig modent overveiet, og man vil maaskee finde det noget dristigt af mig. Jeg veed imidlertid ikke nogen bedre Form at give min Tak, saa vist som det er den udmærkede Forfatter selv, der har lært mig bestandig fortrinsviis at raadspørge selve de sproglige Kjendsgjerninger og at prøve de forskjellige Opfattelser deraf først og fremmest paa Phænomenerne selv, og saa vist som Indvendinger i alt Fald vise, at jeg stadig er op-

[1]) Meddeelt, paa Anmærkningerne og enkelte uvæsentlige Ændringer nær, i det philologisk-historiske Samfund d. 12. Febr. 1885.

mærksom paa Mesterens Ord og lader dem anspore mig til fortsatte Bestræbelser for at finde det Rette, og Dristigheden maa da finde sit Forsvar i den gode Hensigt.

Den Forandring, jeg sigter til, er den, hvorved i § 128 (om Conjunctivs Tider) Aorist Conjunctiv er bleven fjernet fra den Plads, den i alle tidligere Udgaver har indtaget ved Siden af Imperativen som den ene af de to Modi, i hvilke Aorist udenfor Indicativ erkjendtes ikke at have nogensomhelst Fortidsbetydning, og rykket ind i Rækken af de Modi, som der tillægges en deelviis Fortidsbetydning, hvilken Række altsaa nu er kommen til at indbefatte baade Conjunctiven, Optativen, Infinitiven og i Virkeligheden ogsaa Participiet; thi om end Forfatteren meget bestemt hævder Participiets gjennemgaaende Fortidsbetydning, kan han dog ikke undgaae selv at statuere en Undtagelse med Hensyn til Participiet med ἄν. Jeg for mit Vedkommende — thi mit Syn særlig paa dette Forhold hænger naturligviis sammen med, at min Opfattelse af de græske Verbalformer i det Hele, som der jo foreligger ogsaa andre Vidnesbyrd om, i Tidernes Løb paa væsentlige Puncter er bleven noget afvigende fra min høitagtede Lærers — jeg kan nu, for strax paa Forhaand tydelig og bestemt at betegne mit eget Standpunct i Sagen, slet ikke gaae ind paa en saadan deelviis Fortidsbetydning i den Forstand, hvori Madvig antager den, nemlig saaledes, at de paagjældende Former fra først af skulle være dannede med den dobbelte Bestemmelse at betegne deels Handlingen som forbigangen og deels Handlingen uden Tidsbestemthed[1]; jeg kan kun tænke mig eet af to Alternativer, nemlig at de paagjældende Former, hvad der saa end kan være skeet med dem senere, i deres Tilblivelses Øieblik enten fik eller ikke fik Fortidsbetydning, og det forekommer mig, at der efter alle foreliggende Data er over-

[1]) Bemerkungen über einige Puncte der griechischen Wortfügungslehre S. 33: Während sich also ein λάβω ohne alle andeutung der vergangenheit bildete, entstand ein λαβεῖν zugleich um ἔλαβον in dem indirecten berichte zu repräsentiren (ἔφη λαβεῖν) und um bloss den begriff des verbums als einzelne und momentane handlung gedacht auszudrücken (βούλομαι λαβεῖν neben β. λαμβάνειν).

veiende Sandsynlighed for, at de ikke fik den[1]). Indirecte og middelbart erkjender jeg, at Aorist Optativ i declarative Gjenstandssætninger og afhængige Spørgesætninger om det Factiske ved Yttrings-, Menings- og Kundskabsverber og Aorist Infinitiv i samme Forbindelse virkelig gjennemgaaende har faaet en Art Fortidsbetydning, men kun ad reent negativ Vei, idet Fremtiden her betegnedes ved de netop dertil dannede og conseqvent anvendte Futurumsformer, og det Samtidige ved den Slags Verber i Regelen kun kunde fastholdes som saadant ved at sees i Præsensform, saa at der for Aorist væsentlig kun blev netop Fortiden tilbage[2]), hvorimod Aorist Participium (uden ἄν) vel er udelukket fra at

---

[1]) Her kan jeg kun i al Korthed minde om følgende bestemmende Momenter: 1) Aoriststammen i sig selv indeholder i ingen Form noget Element, hvori man kunde see en utvivlsom Fortidsbetegnelse, og er i sine to meest primaire Former identisk med selve den rene Verbalstamme. 2) Selv om Aorist Indicativ har været dannet nok saa længe forud for de øvrige Modi og dannet udelukkende i den historiske Tids Form, kan Fortidsforestillingen heller ikke antages ad den Vei at have amalgameret sig med Aoriststammen; thi i Hovedsætningen, hvor vi maae søge den ældste og oprindeligste Brug, har ingen personlig Aoristmodus undtagen Indicativ Fortidsbetydning (eller rettere overhovedet Tidsbetydning). 3) Aorist Infinitiv og Participium ere rene Nominaldannelser og medføre som saadanne ingen Tidsforestilling, der ikke allerede ligger i Stammen.

[2]) Dog ligger der, naar det Lys. II, 39 hedder ᾗ που διὰ τὸν παρόντα φόβον πολλὰ μὲν ᾠήθησαν ἰδεῖν ὧν οὐκ εἶδον, πολλὰ δ' ἀκοῦσαι ὧν οὐκ ἤκουσαν, imellem Infinitiverne og Hovedverbet ikke mere end det forsvindende Minimum af Tid, der skiller Sandseindtrykket fra Forestillingen derom, og i den ureflecterede Anskuelse vare de vist for Grækerne lige saa samtidige, som de ere det for os, naar vi sige „de troede at see og at høre". Hyppigere bruges paa denne Maade δοκεῖν, saaledes — foruden de talrige Steder, hvor der er Tale om Drømmesyner — Soph. El. 78, Oed. R. 729, Xen. Anab. IV, 5, 4, Cyr. VIII, 3, 14, Oec. 8, 11, Apol. 23, Plat. Phæd. 62 E, Prot. 315 E (sml. det ganske lignende Tidsforhold mellem et Sandsningsverbum og det tilhørende Participium, f. Ex. γρύξαντος ἀκοῦσαι Arist. Nub. 963, παρακύψαν ἰδεῖν Thesm. 799 o. l.). Endog om det absolut Samtidige synes Aorist Infinitiv ved δοκεῖν mig at staae Eur. Iph. Taur. 785 og Panyas. Stob. flor. XVIII, 22 v. 9, hist om en reent momentan Handling, her om et heelt Menneskeliv seet under Eet (sml. den anden Anmærkning herefter).

bruges om det Fremtidige, som man ogsaa her har Participium Futurum til at betegne, men derimod — indenfor de ved selve Aoristformen givne Grændser — lige saa vel kan bruges og i stor Udstrækning er brugt om det med Hovedverbet Samtidige, ja enkeltviis endog om det Efterfølgende, som om det Forbigangne. Jeg kan efter mine Iagttagelser ikke andet end i alt Væsentligt dele den navnlig af G. Curtius forfegtede Opfattelse, efter hvilken de græske Tempusformer udenfor Indicativ — med Undtagelse af Futurum — overhovedet slet ikke indeholde nogen egentlig direct Tidsbetegnelse, men blot betegne, hvad han kalder „Tidsarten", Andre have kaldt „Udviklingsstadiet", og hvad jeg vilde kalde Handlingens Anskuelses- eller Fremtrædelsesform, nemlig Præsens Handlingen seet — for at tale med Syntaxens Fader Apollonios Dyskolos[1]) — i *παράτασις*, d. v. s. i Udstrækningens Form, som fortsat og fremskridende Handling, som gaaende for sig, Perfectum Handlingen seet i Afsluttethedens Form, som færdigt Resultat, som foreliggende i sine Virkninger, og Aorist Handlingen seet, som Apollonios siger, i *συντελείωσις*, d. v. s. i selve Fuldbyrdelsens Form, altsaa Handlingen i sig selv, Handlingen som saadan, derfor baade i sin Enkelthed og Særskilthed og i sin Sammenhørighed og Fuldstændighed, Handlingen seet under Eet fra dens Begyndelse til dens Ende som een, som heel, som samlet Handling[2]). Jeg antager, at overalt, hvor man har villet see Fortidsbetydning i Aoristformer udenfor Indicativ, beroer dette paa, at man har forvexlet denne Anskuelse af Handlingen i Fuldbyrdelsens Form, som fuldbyrdet i sig selv, med Anskuelsen af Handlingen i Forbigangenhedens Form, som fuldbyrdet i Tiden, en Forvexling, som frem-

---

[1]) S. f. Ex. de constr. I, 36 (p. 70, 24 ff. Bekker).

[2]) Handlingens „Momentanitet", „Punctualitet", eller hvad man nu har kaldt det, udgjør ingen nødvendig Side af Aoristformens Betydning. Hvad enten der er Tale om Gnisten, der springer af en Flintesteen, eller om Tartessiernes Konge Arganthonios, der herskede i 80 Aar og levede i 120 (Herod. I, 163), kan der om Handlingen bruges Aorist, for saa vidt den sees som een enkelt samlet Handling.

træder i sin meest slaaende Form, naar G. Bernhardy, der sætter Aoristets eiendommelige Betydning i den absolute Forbigangenhed, troer at finde den af Aoristets personlige Modi, der næstefter Indicativen skarpest har bevaret denne Betydning, i Imperativen, der aldrig kan angaae Fortiden[1]), men som forøvrigt maa indrømmes at ligge meget nær, da en Handling, der er seet under Eet i sin Heelhed, derved efter Sagens Natur er saa godt som udelukket fra at sees som nærværende[2]), hvorved altsaa udenfor Fremtidens Sphære Aoristformerne faae et vist Skin af temporal Modsætning til Præsensformerne[3]), og da Aoristet jo i overordentlig stor Udstrækning, og i Indicativ bestandig, er brugt netop om Handlinger, der ogsaa maae tænkes som fuldbyrdede i Tiden, som virkelig forbigangne, hvad der imidlertid i Indicativ er betegnet ved særlige Midler og udenfor Indicativ slet ikke er betegnet. At saadanne Verbalformer uden temporal Betydning virkelig vare i Stand til at gjøre Fyldest, troer jeg ikke vil kunne benegtes, naar der sees hen til den Lethed, hvormed vi formaae at opfatte og gjøre Rede for Tidsforholdet ogsaa i et Verbalsubstantiv, som jo i Forening med sin Subjectsgenitiv netop repræsenterer Indholdet af en Sætning uden Tidsbestemthed, eller særlig paa Dansk i det passive Participium, som jo i sin eneste Form maa gjøre Gavn for hele tre græske, blot ved Hjælp af Forbindelsen og Sammenhængen i Forening med Forskjellen mellem den enkelte samlede og den vedvarende eller gjentagne Handling, skjøndt vi her ikke engang have denne grammatisk betegnet, men maae see den enten af selve Ordet som Ord eller ligeledes af Sammenhængen. Naar man siger „jeg beklager

[1]) Wissenschaftliche Syntax der griechischen Sprache S. 383.

[2]) Om der af Aoriststammen nogensinde har været dannet Indicativ ogsaa i Hovedtidsform, vil vel aldrig med Sikkerhed kunne afgjøres; i φημί (s. G. Curtius, das Verbum der griechischen Sprache I S. 142) kunde man uden væsentlige Hindringer enten fra Formens eller fra Brugens Side see et enkelt særlig seiglivet eller i det Hele exceptionelt Exemplar af en saadan Dannelse (ἔφησα er jo først en senere Udvæxt).

[3]) Sml. Chr. Cavallin, Grekisk Syntax § 146 A.

hans Uheld", veed Enhver, at Manden har havt et Uheld, og naar man siger, „jeg ønsker ikke hans Undergang", tænker Enhver sig Undergangen som endnu kun forestaaende; det er givet ved Forbindelsen. Siges der „hans Sygdom vække Bekymring overalt", da forstaaer man strax, at Sygdommen er nærværende, siges der derimod „hans Død vækker Sorg overalt", da veed man, at Døden er indtraadt; og hvoraf veed man det? kun af selve Substantiverne, kun af, at Sygdom er noget Vedvarende, men Døden en samlet Begivenhed. Men hedder det saa endelig „hans Død indtraf netop i det beleilige Øieblik", da see vi den samme samlede Begivenhed som samtidig med den ligeledes samlede Handling, der betegnes ved Verbet, ligesom paa Græsk i ἔτυχε θανών og lignende Forbindelser. Men hverken „Uheld", „Undergang", „Sygdom" eller „Død" indeholder nogensomhelst Tidsbetegnelse, men de betegne blot Begivenheden eller Tilstanden som saadan. Og ligesaa ved det passive Participium. Naar der siges „ramt af et fjendtligt Spyd holdt han endnu længe Stand i Kampen (maatte han tilsidst trække sig tilbage til sit Telt)", da opfatte vi strax „ramt" som førtidigt, siges der derimod „agtet og elsket af Alle levede han endnu en lang Række af Aar (døde han tilsidst i en høi Alder)", da opfatte vi „agtet og elsket" som samtidigt, ikke paa Grund af nogen i Participiets Former betegnet Tidsforskjel — thi Formen er ganske den samme —, men udelukkende fordi „ramt" udtrykker en enkelt samlet Handling, „agtet og elsket" derimod en vedvarende og fortsat. Men siger saa en Digter „brat slukt i Nattens Mulm forsvandt nu Stjernens Glands", da see vi ogsaa den samlede Handling „slukt" som samtidig med Hovedverbets ligeledes samlede Handling. Denne Handlingens Charakteer som samlet eller som vedvarende Handling sees selvfølgelig heller ikke af nogen Forskjel mellem Formerne — thi en saadan existerer ikke —, men kun af selve de enkelte Verber som saadanne, og ikke engang altid det; men selv ved absolut Congruents baade i Ord og i Form ere vi alligevel i Stand til at gjøre Forskjellen, og at gjøre den ogsaa i personlige Verbalformer,

blot ved Hjælp af Forbindelsen alene. Siges der f. Ex. „han følte sig i de Dage ganske forladt“, da skjønner Enhver, at „følte“ her er brugt om en chronisk Sindsstemning, medens Participiet „forladt“ er brugt om en dermed samtidig af forbigangne Begivenheder resulteret Tilstand — paa Græsk Perfectum Participium ved Hovedverbum i Imperfectum —, siges der derimod „saae du? han følte sig øiensynlig truffen“, da skjønner man lige saa let, at det samme „følte“ er brugt om en acut Fornemmelse og Participiet „truffen“ om en dermed, for at tage det meget nøiagtigt, relativ samtidig samlet Indvirkning — paa Græsk Aorist Participium ved Hovedverbum i Aorist —. I Regelen sees et Participium, der udtrykker en fortsat og vedvarende Handling, som samtidigt, et Participium, der udtrykker en enkelt samlet Handling, som førtidigt, men hvor Hovedverbet selv er af samme Art, kan ogsaa et saadant Participium sees som samtidigt; ellers maa den enkelte samlede Handling i Participialform for at opfattes som samtidig være seet iterativt og paa den Maade paratatisk, f. Ex. „skjøndt atter og atter ramt af fjendtlige Spyd, vedblev han at forsvare sig til det Yderste“, hvorimod stundom i Medfør af Forbindelsen en vedvarende Handling ogsaa kan opfattes som forbigangen, f. Ex. „længe haanet og spottet fandt han tilsidst fortjent Anerkjendelse“, eller en samlet Handling som efterfølgende, som jeg f. Ex. for nylig i en Dagbladsfeuilleton læste følgende Sætning: „Efterat han saaledes havde slæbt sig gjennem tre eller fire Aar, døde den anden Søster, nogle Maaneder senere fulgt af den tredie“. Paa samme Maade antager jeg da — thi i enhver af disse Sætninger har et græsk Sprogphænomen sit Analogon —, at ogsaa Grækerne have opfattet Tidsforholdet i alle Verbalformer udenfor Indicativ, for saa vidt ikke en særlig Trang til Betegnelse af den specielle Tid havde skabt særlige Midler dertil (i Futurum Optativ, Infinitiv og Participium), blot ved Hjælp af Forbindelsen og Sammenhængen i Forening med den i deres Sprog ved selve Tempusstammernes Form betegnede Forskjel mellem den samlede og den vedvarende Handling.

Saameget har jeg troet at burde forudskikke til Redegjørelse for min egen Opfattelse af Forholdet, da jeg forøvrigt gjerne vilde søge at holde min Fremstilling af de sproglige Kjendsgjerninger ligesaa objectiv og forudsætningsløs, som jeg har bestræbt mig for at holde mig ved selve Undersøgelsen af dem. Mit Apparat af Exempler vil komme til at bære et vist Præg af min tilfældige Læsning i den Tid, der er forløben, siden Bogen udkom — thi jeg havde aldrig troet at skulle faae Brug for Steder særlig til at bevise, at Aorist Conjunctiv i nogen Slags Sætning ikke havde Fortidsbetydning —, men nogenlunde tilstrækkeligt, haaber jeg, det i Hovedsagen dog vil vise sig at være.

Medens altsaa i de tidligere Udgaver ved Siden af Imperativen ogsaa Conjunctiven var beskreven som den ene af de to Modi, i hvilke Aoristformen „aldeles ikke betegner den forbigangne Tid“, gjælder dette efter § 128 i den nyeste Udgave kun om Aorist Conjunctiv i Opfordringer, i Spørgsmaal og i Hensigts- og Gjenstandssætninger, medens den i Betingelsessætninger med ἐάν, ved relative Ord med ἄν og ved Tidsconjunctioner med ἄν siges at „betegne Handlingen eller Tilstanden som gaaende forud“, hvad der da naturligviis ogsaa i § 134 medfører en Tilføining om, at Aoristformen i de tilsvarende optativiske Sætninger ligeledes „antyder den forudgaaende Handling“, og i Overeensstemmelse dermed hedder det i Noten under Texten til § 111, at Aorist, ligesom i Indicativ, saaledes ogsaa i visse Arter bl. A. af Conjunctivsætninger har „Betydning af den forbigangne Tid“. Skal nu denne forandrede Opfattelse af Aorist Conjunctivs Tidsbetydning i Relativ-, Tids- og Betingelsessætninger med ἄν kunne accepteres, da maa det, bortseet fra Spørgsmaalet om, hvorfra Aoristformen her ligesom overhovedet udenfor Indicativ skulde have faaet denne Betydning — thi Udtrykkene kunne kun forstaaes sensu strictiori om en Betydning, der er betegnet ved Formen som saadan —, dog vel i alt Fald kunne betragtes som givet, at disse Sætningers Indhold factisk overalt gaaer forud for Hovedsætningens. Om denne Omstændighed, dens Rigtighed forudsat, alene er tilstrækkelig til at begrunde

Antagelse af Præteritums Betydning for Aorist Conjunctiv i disse Sætninger, kan der vel endda være Tvivl om. Thi at en Form bruges under visse givne Forhold, berettiger i sig selv endnu ikke til at antage, at Formen betegner disse Forhold; Sproget kan jo ogsaa lade Forhold ubetegnede. Naar f. Ex. Aorist Indicativ i Tidssætninger med ἐπεί, ἐπειδή og ὡς ved et Hovedverbum af Fortid bruges om Handlinger, der gaae forud for Hovedsætningens, og om hvilke vi paa Dansk i Regelen bruge Plusqvamperfectum, berettiger dette ikke til at tillægge Aorist Indicativ Evne til foruden Fortiden ogsaa at betegne Førfortiden, og i Syntaxens § 114 b lader Madvig ogsaa i hine Sætninger Tidsforholdet være betegnet ved Conjunctionerne og siger i den tilsvarende Paragraph i den latinske Grammatik (§ 338 b), uden Tvivl fuldkommen correct, at „begge Handlinger blot ligefrem betegnes som forbigangne, uden at deres indbyrdes Forhold tilkjendegives i Verbet“. Her derimod, hvor vi paa Dansk i Regelen ikke betegne Tidsforholdet, men for det Meste sætte Præsens, skal Aorist Conjunctiv virkelig have Fortidsbetydning. Man kunde vel have Lov til ikke at finde det nødvendigt, og Madvig selv maa jo længe have antaget det Modsatte; men dette Spørgsmaal kræver i ethvert Tilfælde først Besvarelse, for saa vidt det virkelig stadfæster sig, at Formen factisk her overalt er brugt om det, der gaaer forud, og jeg skal derfor her ikke gaae nærmere ind derpaa. Heller ikke skal jeg opholde mig videre ved de forskjellige Anomalier, der fremkomme ved, at der her tillægges Aorist Conjunctiv en Tidsbetydning, som ikke tillægges andre Aoristmodi i Forbindelser, hvor de staae i ganske det samme Tidsforhold, saaledes Aorist Optativ i hypothetiske Betingelsessætninger, f. Ex., for dog at antyde Forholdet ved en enkelt Sammenstilling, τί δῆτ' ἄν (εἴποις), εἰ πύθοιο Arist. Nub. 154, hvor πύθοιο ikke skal have Fortidsbetydning, medens derimod, naar det hedder τί δῆτα λέξεις, ἢν πύθῃ (Pherecrat. com. fr. 106 v. 22)[1]), πύθῃ skal have For-

[1]) Fragmenter af Komikerne ere citerede efter Meinekes mindre Udgave.

tidsbetydning, eller Aorist Infinitiv ved πρίν, som dog kan forekomme ogsaa, hvor πρὶν ἄν med Conjunctiv er det Almindelige[1]), eller endelig Aorist Infinitiv ved almindelige charakteriserende Udsagn, hvor der jo i samme Betydning ogsaa kan staae ὅς ἄν med Conjunctiv, som i det § 195 b anførte Sted Thuc. VI, 14 (νόμιζε τὸ καλῶς ἄρξαι τοῦτ' εἶναι, ὃς ἂν τὴν πατρίδα ὠφελήσῃ ὡς πλεῖστα ἢ ἑκὼν εἶναι μηδὲν βλάψῃ), hvor Relativsætningen ὃς ἂν ὠφελήσῃ ἢ βλάψῃ dog ikke staaer i noget andet Tidsforhold, end Infinitiverne ὠφελῆσαι og βλάψαι ogsaa vilde staae i, og end Infinitiven ἄρξαι virkelig staaer i[2]), ligesom der jo ogsaa her i visse Tilfælde (hvor der er Tale om en Handlings Følge eller Nytte), og ligeledes som Æqvivalent for en Betingelsssætning saavel i optativisk som i conjunctivisk Form, kan staae Aorist Participium, som Madvig meget bestemt tillægger Fortidsbetydning. Men jeg skal strax gaae til Hovedsagen: er Aorist Conjunctiv i Relativ-, Tids- og Betingelsessætninger med ἄν virkelig overalt brugt om det, der „gaaer forud“?

Det maa da nu strax fra først af uden Betænkning indrømmes, at i det Hele og Store forholder det sig virkelig saaledes, og det ligger jo, nærmere beseet, i Sagens Natur. Hvad Relativsætningerne af denne Form angaaer, da høre de, naar vi see bort fra det homeriske Sprog, netop til den Classe af Relativsætninger, som man i nyere Skrifter efter B. Delbrücks Exempel kan finde betegnede som prioriske Relativsætninger (K. W. Krüger kalder dem hypothetiske), d. v. s. saadanne, hvis Indhold danner Forudsætningen for Hovedsætningens, og det Samme gjælder ogsaa om Betingelsessætningerne; men Forudsætningen maa jo, logisk

---

1) F. Ex. Eur. Med. 94, Herc. fur. 605, Arist. Pac. 307, Herod. I, 165, 2, Thuc. V, 10, 3, VII, 50, 4, Plat. R. publ. 501 A. Omvendt Conjunctiv istedenfor sædvanligere Infinitiv Eur. Or. 1218, Herod. VII, 10, 7.

2) Eller er, for ogsaa her at sammenstille bestemte givne Exempler, Tidsforholdet et andet, naar det Lys. VII, 21 hedder οὐδεμίαν ἄλλην ἡγούμην ἂν εἶναί μοι σωτηρίαν ἢ σὲ πεῖσαι, end naar der I, 5 staaer ταύτην γὰρ ἐμαυτῷ μόνην ἡγοῦμαι σωτηρίαν, ἐὰν ὑμῖν εἰπεῖν ἅπαντα δυνηθῶ τὰ πεπραγμένα? eller er Tidsforholdet forskjelligt for τὸ δυστυχῆσαι og for ὅταν τις ἀποτύχῃ Æsch. III, 88?

seet, altid være given forud for Hovedsætningen, og for saa vidt der er en real Nexus imellem dem (men rigtignok ogsaa kun for saa vidt), maa den ogsaa i Tiden gaae forud eller kan i alt Fald ikke falde bagefter den. Den kan falde samtidig dermed; men da der om det Samtidige nærmest tør ventes Præsens, bliver Aorist ganske naturligt den regelmæssige Form, hvor Bisætningens Handling i sin Heelhed falder forud for Hovedsætningens. Tidsforholdet kan efter vor Opfattelse være snart af større, snart af mindre Betydning; undertiden føle vi Nødvendigheden af at betegne det paa Dansk (ved Perfectum), som naar Æschylos Arist. Ran. 1431 siger: *οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν, ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν,* men i Regelen sætte vi Præsens. Ogsaa paa Græsk sættes der, som Madvig bemærker, stundom Præsens selv om det Forudgaaende, men paa Dansk er dette som sagt det Almindelige; imidlertid er det jo i sig selv meget tænkeligt, at Grækerne kunne have følt en stærkere Trang end vi til at fremhæve Tidsforholdet, om der end gaves Tilfælde, hvor det ogsaa i deres Øine var mindre magtpaaliggende. Hvad endelig Tidssætningerne angaaer, da følger jo her Tidsforholdet af sig selv, hvor Conjunctionen netop betyder „efterat“, og for saa vidt som Conjunctionen efter sin Natur kan indlede Sætninger baade af samtidigt og af førtidigt Indhold, vil der jo atter her om det Samtidige kunne ventes Præsens, hvad der da naturligviis ogsaa er Tilfældet, hvor Conjunctionen betyder „medens“. *Πρίν* bruges med denne Sætningsform jo kun ved benegtet Hovedsætning, hvor altsaa Negtelsen bevirker et Omslag i Tidsforholdet, hvorved dette bliver et lignende, som hvor Conjunctionen betyder „efterat“, saa det vil heller ikke a priori kunne volde videre Betænkelighed. Tilbage blive da de Conjunctioner, der bestemt henvise til en paafølgende Tid ved Betydningen „indtil“. Her kan nu ganske vist Bisætningens Handling aldrig opfattes som gaaende forud for selve Hovedsætningens Handling, hvad jo forøvrigt Madvig heller ikke siger, men kun for Afslutningen deraf („der skal være Vaabenhvile, indtil Kongen har faaet eders Besked“ — Xen. Anab. II, 3, 7 — ɔ: Vaabenhvilen skal

først *høre* op, naar Kongen har faaet eders Besked; Vaabenhvilen selv gaaer forud for dette); men bortseet derfra have vi jo her netop samme Tidsforhold ved en Hovedsætning i affirmativ Form, som vi have for πρίν ved en Hovedsætning i negativ Form („Vaabenhvilen skal *ikke* høre op, *førend* Kongen har faaet eders Besked"). Der kan rigtignok møde Tilfælde, hvor det for vor Opfattelse seer høist paafaldende ud, at Grækerne skulde have følt særlig Trang til at betegne den Begivenhed, der medfører Afslutningen, som gaaende forud for denne, f. Ex. i Forbindelser som „han spiser, til han *er revnet*" (Phoenicid. com. fr. 3) eller „han vil blive staaende som fastnaglet, indtil en af hans Venner *har trukket* ham bort" (Hegesipp. com. fr. 1, 25); men udenfor Mulighedens Grændser, tør man vel ikke paastaae, det ligger. Ogsaa ved πρίν kunne slige Tilfælde møde; vi kunne paa Dansk heller ikke sige „han gaaer ikke, før man *har trukket* ham afsted", og naar Kinesias Arist. Av. 1408 siger: οὐ παύσομαι, πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα, ville vi ganske sikkert foretrække at sige „jeg hviler ikke, før jeg *kan flyve*", men det maa unegtelig indrømmes, at for at vide, at han kan flyve, maa han have prøvet det først.

I det Hele og Store er altsaa det Tidsforhold, som i disse Sætninger skulde give Aorist Conjunctiv Præteritums Betydning, virkelig tilstede og begrundet i selve Sætningernes indre Væsen. Man kunde nu naturligviis, med Henviisning ogsaa til hine Sætninger med Aorist Indicativ efter ἐπεί, ἐπειδή og ὡς ved et Hovedverbum af Fortid, gjøre gjældende, at Tidsforholdet netop derfor ikke *kræver* nogen Betegnelse, ligesom det jo paa Dansk i Regelen heller ikke *faaer* nogen saadan; men jeg vil for det Første holde mig til Spørgsmaalet om det factiske Tidsforhold. Med Hensyn til dette skal jeg da nu, idet jeg forbigaaer hele den store Masse af Tilfælde, i hvilke Bisætningens Indhold umiddelbart viser sig som virkelig gaaende forud for Hovedsætningens, d. v. s. den Handling, Bisætningens *Verbum* betegner, forud for den ved Hovedsætningens *Verbum* betegnede, og idet jeg sammenstiller de andre efter indbyrdes Slægtskab, først gjøre opmærksom paa de Sætningsforbin-

delser, som i deres simpleste Form repræsentere blotte almindelige Syntheser eller prædicative Udsagn. Her tilhører da selvfølgelig hverken Hovedsætningen eller Bisætningen nogen virkelig eller speciel Tid, men begge tilhøre Tiden i reen abstract Almindelighed eller, for at tale grammatisk, Nutiden som almeen Tid, kun at Bisætningen betegner den enkelte Person, det enkelte Tilfælde, Hovedsætningen det almindelige Begreb. Vi møde her først den simple Definition, som vi have den f. Ex. Menand. fr. 293 *τὸ γνῶθι σαυτὸν ἔστιν, ἂν τὰ πράγματα ἴδῃς τὰ σαυτοῦ καὶ τί σοι ποιητέον* eller, for at tage Exempler fra en anden Sphære, Philemon. jun. fr. 1, 6 *μάγειρός ἐστιν οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν ἔχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρός τινα, οὐδ' ἄν τις εἰς τὰς λοπάδας ἰχθῦς ἐμβάλῃ* og Posidipp. com. fr. 24, 17 *ὥσπερ γὰρ εἰς τἀμπόρια τῆς τέχνης πέρας τοῦτ' ἐστιν, ἂν εὖ προσδράμῃς πρὸς τὸ στόμα.* Mig forekommer det nu stadig naturligst at opfatte Aoristerne i slige Sætninger som Betegnelse blot for den enkelte samlede Handling i Nutiden som almeen Tid, og efter den tidligere Affattelse af § 128 var der heller ikke Noget til Hinder derfor, idet Aorist ogsaa kunde staae „om den nærværende Tid for at betegne det Forbigaaende og Enkelte". Jeg kan imidlertid tænke mig Muligheden ogsaa af en anden Opfattelse, hvorved Bisætningens Handling kan sees som gaaende forud, idet man nemlig seer det almindelige Begreb, der danner Hovedsætningens Indhold, som det, der først ved Bisætningens Handling realiseres, saa at det altsaa bliver Resultatet af det i Bisætningen Udsagte og for saa vidt i Tiden falder bagefter det. Ligesaa, hvor Hovedsætningen indeholder en simpel charakteriserende Benævnelse, som Eur. Cycl. 538 *ὃς ἂν μεθυσθεὶς ἐν δόμοις μείνῃ, σοφός* eller Phoen. 584 *ἀμαθίαι δυοῖν εἰς ταὔθ' ὅταν μόλητον, ἔχθιστον κακόν.* Man kan forstaae, at En først bliver viis ved at holde sig hjemme med sin Ruus o. s. v. At den blotte Manifestation af en Egenskab kan opfattes som en Realisation deraf, have vi jo ogsaa i anden Form et Exempel paa i Udtryk som *ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι* „at vise sig tapper", og til Støtte for Aorist Conjunctivs Præteritumsbetydning her kunde man endog anføre, at Grækerne i den Slags Sætninger ogsaa have brugt Aorist-

former med utvivlsom Præteritumsbetydning, nemlig Aorist Indicativ, som f. Ex. Eur. Phoen. 509 ἀνανδρία γάρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας τοὔλασσον ἔλαβε eller Anaxandrid. com. fr. 55 ὅστις λόγους παρακαταθήκην γὰρ λαβὼν ἐξεῖπεν, ἄδικός ἐστιν ἢ ἀκρατὴς ἄγαν. Disse Aorister kunne jo rigtignok betragtes som gnomiske; de staae paa en Maade om Nutiden (d. v. s. om enkelte samlede Handlinger i Nutiden som almeen Tid), og de kunne findes forbundne med Præsensformer, som Philemon. fr. 92 ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν οὐχ . . . . ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο, ἀλλ' ὡς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων; men spørger man mig, om jeg da ikke anseer et gnomisk Aorist for et virkeligt Præteritum, da tør jeg, skjøndt det syntaktisk kan fungere som Præsens, ikke benegte det. Særlig let falder Opfattelsen af Aorist Conjunctiv i Bisætningen som gaaende forud og af Hovedsætningen som Resultat deraf, hvor Udsagnet istedenfor at staae i reen Almindelighed henføres til Fremtiden, altsaa til en bestemt speciel Tid og derved mere til Realitetens Sphære, som Eur. Or. 1316 καλὸν τὸ θήραμ', ἢν ἁλῷ, γενήσεται (sml. Arist. Eccl. 631), eller hvor Hovedsætningen er gjort afhængig af et futurisk Verbum, saa at man kan see Bisætningen i Relation til dette, som i det før omtalte Sted Thuc. VI, 14 νόμιζε τὸ καλῶς ἄρξαι τοῦτ' εἶναι, ὃς ἂν τὴν πατρίδα ὠφελήσῃ ὡς πλεῖστα ἢ ἑκὼν εἶναι οὐδὲν βλάψῃ (sml. Philemon. fr. 93). Lidt vanskeligere vil man maaskee finde denne Opfattelse at gjennemføre, hvor man fra den simple Definitions eller Benævnelses Omraade kommer over paa den egentlige charakteriserende Doms. Ja, hvor der er Tale om en Handlings Nytte eller Behagelighed, falder det let nok at see Nytten eller Behageligheden som Resultat; men ogsaa, hvor der er Tale om, at en Handling er god eller slet, smuk eller styg o. s. v., maae Grækerne have seet Sagen paa samme Maade, hvis Aorist Conjunctiv her skal være brugt om det Forudgaaende, hvad enten Dommen udsiges reent objectivt, f. Ex. i Formen καλόν ἐστιν Arist. Av. 758 (τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν, ἤν τις τῷ πατρὶ προσδραμὼν εἴπῃ πατάξας· αἶρε πλῆκτρον, εἰ μαχεῖ) eller αἰσχρόν ἐστιν i et Fragment af en ubekjendt Digter Stob. flor. XXXVI, 12 (αἰσχρόν γ' ὅταν τις . . . . . γλώσσῃ ματαίους ἐξακοντίσῃ λόγους), eller den har

mere subjectiv Form, f. Ex. *μισῶ* Menand. monost. 352 (*μισῶ, πονηρὸς χρηστὸν ὅταν εἴπῃ λόγον*) eller et dermed eenstydigt Udtryk paa et Sted, som vistnok Mange med mig jævnlig have benyttet til at paapege Forskjellen mellem Aorist netop uden Præteritumsbetydning og Præsens, Iliad. IX, 312 *ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀίδαο πύλῃσιν, ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ*). En Handling bliver jo ganske vist ikke smuk o. s. v. først ved at udføres, man hader ikke Hykleren først, naar han den enkelte Gang har sagt noget Andet, end han mener, men Handlingen er smuk i sig selv som blot tænkt Handling, man hader Hykleren som saadan til enhver Tid; men Grækerne maae, hvis Aorist Conjunctiv her skal være brugt om det Forudgaaende, alligevel overalt have seet Begrebet som realiseret eller Dommen som resulteret af den enkelte Handling; anden Mulighed seer i alt Fald jeg ikke til at forklare Forholdet som et Fortidighedsforhold, og denne Opfattelse, troer jeg ogsaa, lader sig gjennemføre, hvis der ikke viser sig Hindringer paa andre Puncter.

Hermed har jeg da sagt, hvad jeg havde at sige om de Tilfælde, hvor Aorist Conjunctiv efter den tidligere Affattelse af § 128 maatte opfattes som brugt om det med en almeenpræsentisk Hovedsætning Samtidige; thi i et Par Exempler af Herodot, som jeg tidligere har lagt Vægt paa som særlig bevisende for dette Forhold, maa jeg indrømme, at der dog kan statueres en Tidsforskjel[1]), og hvor der en enkelt Gang forekommer Aorist Conjunctiv i Bisætningen om det med et gnomisk Aorist i Hovedsætningen Samtidige, kan Formen jo siges at være brugt endog om det absolut Forbi-

---

[1]) S. Nord. tidskr. for filol. Ny række III S. 169 f. Conjunctiverne i Bisætningerne kunne her forstaaes om forudgaaende Begivenheder og Hovedsætningerne om Resultaterne deraf (*ἐκφέρει* om den indvundne Afgrøde). Ogsaa Eur. fr. 901, 7 Nauck (*εὖ λέγειν δ', ὅταν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ*) kan *λέξῃ* forstaaes om den enkelte faldne Udtalelse og *εὖ λέγειν* ligesom *λέγῃ* om dens vedblivende Charakteer. Derimod seer jeg ikke ret, hvorledes *ἂν μὴ τύχητε* Demosth. XIV, 13 skulde blive fortidigt, uden at *ἁμαρτεῖν* blev det Samme; sml. ogsaa *φθέγξηται* Æsch. I, 38, *καταλίπῃ* Isæ. III, 68.

gangne, som Menand. fr. 679 *ἐὰν τροφὴν δοὺς τὸν λαβόντ' ὀνειδίσῃς, ἀψινθίῳ κατέπασας Ἀττικὸν μέλι* eller Demosth. I, 11[1]). I de Tilfælde, jeg i det Følgende vil tale om, maatte Aorist Conjunctiv efter den tidligere Affattelse forstaaes om det Fremtidige.

Af dem kan nu en stor Deel ved meget simple og fuldkommen forsvarlige Midler bringes til at gaae ind under Regelen ogsaa i dens nye Skikkelse. Jeg skal ikke opholde mig ved Forbindelser, hvor man alligevel, aldeles bortseet fra Bisætningens Tidsforhold, maatte statuere en i ethvert Sprog naturlig og umiddelbart forstaaelig Brachylogi, som naar vi Sosipat. com. fr. 1 (*οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη, ἂν κατανοήσῃς, ἔστιν ἡμῶν, Δήμυλε*) maae opfatte Hovedsætningens „vor Kunst er ikke foragtelig“ som et kort Udtryk for „du vil indsee, at vor Kunst ikke er foragtelig“[2]). Saadanne brachylogiske Vendinger, hvorved man istedenfor at betegne en Ting som Gjenstand for Omtale eller Erkjendelse nøies med en umiddelbar Angivelse af Tingen selv, medfører almindelig Sprogbrug overalt, og vi vilde finde en saadan her, selv om vi slet ikke tænkte paa Tidsforholdet mellem Bisætningen og Hovedsætningen. Men der er andre Tilfælde, hvor dette spiller en større Rolle. Naar Kreusa Eur. Ion. 1415 siger med Hensyn til Kjendetegnene i Kurven: *κἂν μὴ φράσω 'γώ, κατθανεῖν ὑφίσταμαι,* saa kunde vi tidligere opfatte dette som en Forpligtelse, hun indgaaer paa Forhaand for det eventuelle fremtidige Tilfælde, at hun ikke maatte være

---

[1]) Men længere tilbage kan man saa rigtignok heller ikke komme, hvor Bisætningens Conjunctiv i Virkeligheden falder forud for det gnomiske Aorist i Hovedsætningen, som Demosth. II, 21, XIX, 225, Lys. XXVII, 6. Hvor vi i almindelige Udsagn finde Aorist Conjunctiv i Bisætningen med Perfectum i Hovedsætningen, vil allerede den Omstændighed, at Perfectum jo betegner netop det nærværende Resultat, være tilstrækkelig til at begrunde Opfattelsen af Bisætningen som fortidig, ikke blot hvor der er Tale om reent tænkte Forhold (som Demosth. XVIII, 247, Æsch. III, 233), men ogsaa — hvor dens Handling i sig selv nok kunde betragtes som virkelig forbigangen — i Udsagn om det factisk sig Gjentagende (som Demosth. VIII, 12).

[2]) Sml. det Madv. § 125 Anm. 1 anførte Sted Demosth. XXVII, 20.

i Stand til at angive Kurvens Indhold overeensstemmende med Virkeligheden; men saadanne Forpligtelser paa Forhaand for et eventuelt fremtidigt Tilfælde kjender § 128 nu ikke mere til. Midlet ligger imidlertid her — og saaledes i mangfoldige lignende Forbindelser — nær nok; vi behøve blot istedenfor at betragte Bisætningen i Relation til Hovedverbet ὑφίσταμαι at see den i Relation til den deraf afhængige Infinitiv κατθανεῖν, saa have vi Fortidighedsforholdet ganske tydeligt. En saadan Infinitiv kan nu ogsaa være erstattet ved et Pronomen, og da maa Bisætningen sees i Relation til dette, som Arist. Nub. 1499 τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι (nml. ἀπολέσαι ὑμᾶς), ἢν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας ἢ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών[1]). Eller Bisætningen maa sees i Relation til Hovedverbets Object, som Arist. Pac. 371 ἆρ' οἶσθα θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεύς, ὃς ἂν ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ[2]). Eller den Forestilling, Bisætningen maa

---

[1]) Det her tilføiede πρότερον beviser naturligviis Intet med Hensyn til den i Verbalformen liggende eller ikke liggende Betegnelse af Fortid, saa lidt som paa andre Steder et tilføiet νυνί (Arist. Equ. 389, Vesp. 1351, Lys. 1056, Antiph. de cæd. Her. 90). Vi Danske bruge jo Præsens og tilføie lige godt „forinden", ligesom ogsaa efter præsentisk Forsætning paa Dansk Eftersætningen jævnlig indledes ved „saa" og i tydske Dialekter med endnu tydeligere udtrykt Forestilling om Tidsforskjel ved „hernach" eller „nachher" (sml. Grimm, Deutsch. Wörterb. IV, 2 p. 1117 Exemplet „denn, wenn er mich in schaden bringt, hernacher hilft nichts").

[2]) Exempler ogsaa paa dette Tilfælde ere ikke sjeldne. Dog kan Forklaringen hist og her vække Betænkelighed, som f. Ex. Arist. Pl. 480 τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, ἐὰν ἁλῷς, hvor den kun kan anvendes, naar man tager τίμημα ligefrem som Betegnelse for selve Straffen; thi Klagerens Forslag om denne gaaer jo forud for Domfældelsen (hvorimod Delinqventens følger bagefter, saa at det er ganske correct, naar Æsch. II, 59 θανάτου τιμῶμαι — i hvilket Udtryk man ellers maa see Bisætningen i Relation til θανάτου — staaer sideordnet med det utvivlsomme præsens pro futuro καταβαίνω). I alt Fald hvor Objectet er et substantiveret Adjectiv af ubestemt almindelig Betydning, som ἀπειλήσας παντοῖα Herod. I, 117 eller πολλὰ ὑπισχνούμενος Demosth. XIX, 160, ligger det nærmere at see Bisætningen som fortidig i Relation til den fremtidige Handling, der kan siges at være antydet i Hovedverbet (s. det nærmest Følgende). Ligesaa f. Ex. Eur. Alc. 363 ἀλλ' οὖν ἐκεῖσε προσδόκα μ', ὅταν θάνω. Imidlertid vil man let see, at

sættes i Relation til, kan ved en Prægnants i Udtrykket ligge implicite i Hovedsætningens Verbum, som Eur. Rh. 614 *ἀλλ' ἐκτὸς αὐτὸν τάξεων κατεύνασεν Ἕκτωρ, ἕως ἂν νὺξ ἀμείψηται φάος*, hvor *κατεύνασεν* kan opfattes som „bød at ligge"[1]), eller i et Substantiv, som Arist. Eccl. 287 *ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρός, ἢν ἁλῶμεν*, hvor *κίνδυνος* kan siges at medføre Forestillingen om det, de vedkommende Personer ville komme til at lide. Alt dette vilde man med fuldkommen god Samvittighed kunne gaae ind paa.

I andre Tilfælde maa Bisætningens Handling bringes til at falde forud for Hovedsætningens ved, at man i Hovedsætningen antager den dertil fornødne Fremtidsforestilling for ubetegnet, idet der er sat Præsens istedenfor Futurum. At dette kan skee, er bekjendt nok og omtalt Madv. § 110 a Anm. 3 med en Tilføining i sidste Udgave, som netop angaaer den Form af Phænomenet, der her finder Anvendelse, og denne Sprogbrug falder ganske ligefrem og naturlig, saa at vi uden Betænkning kunne gjøre den gjældende, hvor denne Opfattelse af Præsensformen ogsaa uden Hensyn til Spørgsmaalet om Bisætningens Tidsforhold maa ansees for indiceret ved de forøvrigt givne Omstændigheder, som f. Ex. Xen. Cyr. VI, 1, 3 *ἂν ὑμεῖς ἀπέλθητε, ἔρρει τἀμὰ παντελῶς* og paa mangfoldige andre Steder. Hvad der har fremkaldt Brugen af Præsensformen, er naturligviis Forestillingen om Beredvilligheden eller Visheden som nærværende, men der tænkes utvivlsomt paa Fremtiden og det netop paa den specielle Fremtid, der falder efter Bisætningens Tid. Betænkelig kan man derimod have Grund til at blive paa saadanne Steder, hvor der forøvrigt ikke er nogen tvingende Grund til ved Præsensformen at tænke paa Fremtiden. Til denne Kategori maa jeg ogsaa henregne det som Exempel i selve § 128 anførte Sted Xen. Cyr. V, 5, 13 *ἤν τί σ' ἐγὼ*

---

ogsaa Opfattelsen af resp. Straffeforslaget, Truselen, Løftet, Forventningen som Forslag o. s. v. for det fremtidige Tilfælde eller Tidspunct i sig selv fuldstændig tilfredsstiller Tankens Krav; sml. endvidere Iliad. VI, 225, Lys. XXX, 22, Demosth. XVII, 22.

[1]) Sml Soph. Oed. Col. 114, Lys. XIII, 25 (Optativ), Æsch. III, 21.

φανῶ κακὸν πεποιηκώς, ὁμολογῶ ἀδικεῖν, hvor man ganske vist til Støtte for Opfattelsen af ὁμολογῶ = ὁμολογήσω kan henvise til, at der i andet Led staaer Futurum (ἂν μέντοι μηδὲν φαίνωμαι κακὸν πεποιηκὼς μηδὲ βουληθείς, οὐ καὶ σὺ αὖ ὁμολογήσεις μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ ἀδικεῖσθαι;), men hvor der dog i det umiddelbart Foregaaende ogsaa staaer et Præsens, som ὁμολογῶ lige saa vel kan opfattes som sideordnet med (καὶ τὴν ἐν φίλοις δικαιοτάτην ὑπόθεσιν ἔχω ὑποτιθέναι, altsaa „jeg kan foreslaae dig det Grundlag, det Vilkaar, som er meest passende mellem Venner: for det Tilfælde, at det skulde vise sig o. s. v., indrømmer jeg at have handlet urigtigt, men hvis det derimod viser sig o. s. v., vil du vel saa til Gjengjæld indrømme ikke at være forurettet"). Jeg skjønner ikke rettere, end at man i sig selv meget godt kunde nøies med at opfatte ὁμολογῶ som en saadan Indrømmelse paa Forhaand for det eventuelle fremtidige Tilfælde, altsaa som virkeligt Præsens, og jeg skal til Sammenligning anføre et andet lignende Sted, hvor denne Opfattelse ligger endnu nærmere, nemlig Antiph. Tetr. 1, 4, 8, hvor den Anklagede siger: ὁπόσοι γάρ δοῦλοί μοι ἢ δοῦλαί εἰσι, πάντας παραδίδωμι βασανίσαι, καὶ ἐὰν μὴ φανῶ ταύτῃ τῇ νυκτὶ ἐν οἴκῳ καθεύδων ἢ ἐξελθών ποι, ὁμολογῶ φονεὺς εἶναι. Her er ὁμολογῶ utvivlsomt sideordnet med παραδίδωμι, og det forekommer mig, at Tilbudet først faaer den rette Charakteer af Selvsikkerhed, naar vi opfatte ogsaa ὁμολογῶ som virkeligt Præsens, som Betegnelse for en Indrømmelse, der gjøres paa Forhaand inden Forhøret, og hvorved Taleren forud lukker Munden paa sig selv for det Tilfælde, at Vidnesbyrdet gaaer ham imod. Imidlertid er jo den anden Opfattelse unegtelig ogsaa mulig, og jeg tør paa Undersøgelsens nærværende Trin ikke bestemt forkaste den[1]).

---

[1]) Det var maaskee ogsaa muligt at bringe Fortidighed i Bisætningen ved at see den i Relation til den afhængige Infinitiv (ἀδικεῖν, φονεὺς εἶναι); man kunde nemlig gjøre gjældende, at ἀδικῶ og φονεύς εἰμι jo have en Slags Perfectsbetydning, og at altsaa Præsens her paa en Maade kan siges at fungere som Perfectum = Futurum exactum (s. det nærmest Følgende), ligesom det kan siges f. Ex. om νικῶ Æsch. Eum. 741. At Bisætningen formelt nærmest slutter sig til Hovedverbet ὁμολογῶ, vilde ikke kunne betragtes som nogen

Ligesom Præsens istedenfor Futurum kan der fremdeles ogsaa forekomme Perfectum istedenfor Futurum exactum, f. Ex. Arist. Pac. 364, hvor Trygaios paa Hermes' Trusel ἀπόλωλας, ὦ κακόδαιμον svarer: οὐκοῦν ἢν λάχω· Ἑρμῆς γὰρ ὢν κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅτι. Ogsaa dette er almindelig Sprogbrug (til Sammenligning skal jeg anføre Xen. Anab. I, 8, 12 κἂν τοῦτ', ἔφη, νικῶμεν, πάνθ' ἡμῖν πεποίηται), og man kunde ønske, at der til § 112 var føiet en Bemærkning derom i Lighed med den i § 110 om Præsens. En enkelt Gang maa ogsaa et Aorist opfattes paa denne Maade, hvis Tidsforholdet skal komme frem, saaledes Philemon. fr. 182 ἐὰν πένητα γυμνὸν ἐνδύσῃς ὁρῶν, μᾶλλον ἀπέδυσας αὐτόν, ἢν ὀνειδίσῃς. Thi vilde vi her opfatte Udsagnet som Udsagn om Nutiden som almeen Tid, saa at ἀπέδυσας kunde betragtes som ligefrem Præteritum, og dermed ogsaa ἐνδύσῃς — thi det er jo den selvsamme Handling, de begge ere brugte om —, da kunde den anden Bisætning ἢν ὀνειδίσῃς slet ikke sees som gaaende forud, og paa den anden Side lader ogsaa Brugen af Aorist istedenfor Futurum exactum sig sikkert nok constatere. Af Prosasteder

---

afgjørende Hindring, da det Samme kan være Tilfældet, hvor Bisætningen repræsenteres ved et Participium i Aorist (Soph. Phil. 618 f., Eur. Rh. 172). Man maatte da selvfølgelig overalt ikke tænke paa selve den forbigangne Handling (den begaaede Uret, det forøvede Drab, den vundne Seir), men kun paa den fremtidige (af Forhandlingen, Forhøret, Stemmeoptællingen afhængige) Constatering deraf; thi istedenfor Futurum exactum i egentlig Forstand (om den i Fremtiden afsluttede Handling) kan ἀδικεῖν og φονεὺς εἶναι naturligviis ikke fungere, ligesom der heller ikke kunde sættes ἀδικήσειν, φονεὺς ἔσεσθαι i Stedet, medens der hos Æschylos godt kunde staae νικήσει. Om man i det med Hensyn til Bisætningens Stilling ganske analoge Sted Demosth. XV, 16 (ὀλίγου δὲ δέω λέγειν, ἐὰν αὐτοῖς ἐθελήσητε βοηθῆσαι, ὡς καὶ συνενήνοχε ταῦτ' αὐτοῖς) vil forstaae συνενήνοχε paa lignende Maade (= συνενηνοχότα φανεῖται) eller simpelthen = Futurum exactum (συνενηνοχότα ἔσται) eller forklare det som fremtidigt ved en Slags Prægnants (om den nærværende Tilstand som Disposition med Hensyn til Fremtiden) eller endelig forlægge λέγειν til en fjernere Tid (bagefter ἐθελήσητε), kan jeg kun henstille; det Simpleste var dog vel, om man turde lade Meningen være ligefrem „jeg er næsten fristet til at sige — forudsat da, at I ville hjælpe dem —, at de endog have havt Gavn deraf“.

fra den ældre Tid har jeg rigtignok kun optegnet eet, nemlig Herod. VIII, 102 *ἢν καταστρέψηται (Μαρδόνιος) τά φησι ἐθέλειν καί οἱ προχωρήσῃ τὰ νοέων λέγει, σὸν τὸ ἔργον, ὦ δέσποτα, γίνεται· οἱ γὰρ σοὶ δοῦλοι κατεργάσαντο*, men paa samme Maade findes Aorist ogsaa baade hos Homer (Iliad. IX, 412 ff.) og hos Euripides (Alc. 386, Med. 78), og Sextus Empiricus (Pyrrhon. Hypotyp. II, 151) siger ligefrem *ἐὰν δείξω . . . .*, *ἔδειξα* = „si ostendero —, ostendero“, saa jeg seer ikke Noget, der kunde være til Hinder for at paaberaabe sig den samme Sprogbrug ogsaa her.

Men der vil møde større Misligheder. Hvorledes skulle vi, for at begynde med en enkelt bestemt Forbindelse, bære os ad f. Ex. med Xen. Anab. VII, 7, 18 *ἐθέλοιτε δ' ἂν τούτοις ἐπιτρέψαι, ὁπότερ' ἂν ψηφίσωνται*; eller med Herod. III, 83 *ἐπιτρεψάντων τῷ Περσέων πλήθεϊ, τὸν ἂν ἐκεῖνο ἕληται*? Skulle vi tillægge *ἐπιτρέπειν τινί* en særegen Betydning, hvorefter dets Handling kunde falde bagefter Bisætningens, en Betydning som „rette sig efter En“, „godkjende Ens Beslutning“ el. l.? Man kunde maaskee troe sig beføiet til at statuere en saadan Betydning paa Grund af Steder som Xen. Cyr. III, 2, 5 *ἢν δέ τις μαλακύνηται, μὴ ἐπιτρέπετε* o. a. l.; men ganske analoge ere den Slags Steder dog ikke, for saa vidt som her Bisætningens Verbum staaer i Præsens, og der kun er Tale om forsøgte Handlinger, som man tillader Vedkommende at fremture med, og ikke om allerede udførte Handlinger, som man bagefter giver sit Samtykke til. Eller skulle vi lade *ἐπιτρέπειν* beholde den nærmest liggende Betydning „overlade“, opfatte Bisætningen som afhængig Spørgesætning og antage, at saa behøver dens Handling ikke at gaae forud? Der er vel ikke Andet for; men vi maae da vove det paa egen Haand, thi Madvig lader os desværre her i Stikken. Han siger vel i § 128 a, at Aorist Conjunctiv i Spørgsmaal „kun adskiller sig fra Præsens ved at betegne Handlingen som enkelt og forbigaaende“, altsaa ikke har Fortidsbetydning, men han taler her, som Parenthesen — (§ 121) — tydeligt viser, kun om reent conjunctiviske Spørgesætninger (uden *ἄν*), Spørgesætninger om hvad der skal gjøres, hvilke Sætninger have deres ikke-spørgende Correlat i Op-

fordringssætningen, hvor Aorist Conjunctiv jo ikke angives at have Fortidsbetydning, saa det er meget naturligt, at den i de tilsvarende Spørgesætninger heller ikke har det; om Verbets Tidsbetydning i conjunctiviske Spørgesætninger med ἄν udtaler han sig slet ikke [1]). Man kan beklage denne Lacune, man kan, om man vil, gaae i Rette med Forfatteren derfor; men den er der, og den maa paa den ene eller den anden Maade udfyldes. Troer man altsaa — og jeg maa indrømme, at jeg ikke seer, hvorledes Madvig selv kan have opfattet Sagen anderledes — at kunne frakjende Aorist Conjunctiv Fortidsbetydning i relativt indledede Spørgesætninger med ἄν uden med det Samme at frakjende den Fortidsbetydning ogsaa i egentlige Relativsætninger med ἄν — hvad jeg for min Part ikke troer, men foreløbig og med fornødent Forbehold vil gaae ind paa —, da er unegtelig for denne Forbindelses Vedkommende Spørgsmaalet dermed løst. Det samme Expediens kan man da fremdeles anvende ogsaa paa en Række af Steder, hvor der ved Verber, som efter deres Natur kunne forbindes med en afhængig Spørgesætning, navnlig saadanne, der betyde „give Agt“, „passe paa“, „oppebie“, staaer Aorist Conjunctiv efter et relativt Tidsadverbium med ἄν, som f. Ex. Arist. Ran. 1002 *καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς*, Arist. Eccl. 633 *ἐπιτήρει, ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν* eller Lycurg. in Leocr. 86 *παραγγείλαντα τοῖς Ἀθηναίοις προσέχειν, ὅταν τελευτήσῃ τὸν βίον.* Man kunde her ganske vist ogsaa, idet man sammenlignede Forbindelser som *μέμνημαι ὅτε, οἶδα ὅτε* o. l., tage Sætningerne som rene Tidssætninger og supplere det substantiviske Begreb „Tid“ — „passe paa den Tid, naar Vinden har lagt sig“ o. s. v. [2]) —, men derved vilde

[1]) Der findes i det Hele ikke Andet om dem end den korte og noget reserveerte Bemærkning § 199 b (om ἐάν ved Verber, der betegne at see til og overveie), som efter sin Form — navnlig i de danske Udgaver — endog kan synes at lade det uafgjort, om Forfatteren overhovedet regner nogen Slags conjunctiviske Sætninger med ἄν for virkelige fuldbaarne Spørgesætninger.

[2]) Sml. Xen. Hell. VI, 3, 15 *τί οὖν δεῖ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἀναμένειν, ἕως ἂν ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπείπωμεν.*

man dog kun faae den ved Aorist Conjunctiv betegnede Handling til at gaae forud netop ved denne specielle Slags Hovedverber; naar det derimod f. Ex. Eur. fr. 257 Nauck hedder: ὃν χρὴ κολάζειν, οἶδεν (ἡ δίκη) · ἀλλ' οὐκ οἶσθα σύ, ὁπόταν ἄφνω μολοῦσα διολέσῃ κακούς, saa kan der her slet ikke være Tale om, at Meningen skulde være „du veed ikke Tiden, naar hun har ødelagt“, men kun „du veed ikke Tiden, naar hun vil ødelægge“. Man maa da vel ogsaa her havne i den spørgende Opfattelse, om ellers denne Havn yder tilstrækkelig Sikkerhed, hvad jeg foreløbig lader staae hen; nogen anden Udvei er jeg ikke i Stand til at øine.

Vi komme nu til to Grupper af Sætningsforbindelser — ja, efter min Mening er det i Virkeligheden kun to Nuancer af een og samme Grundform, men for Undersøgelsens Skyld vil jeg til en Begyndelse holde dem adskilte —, i hvilke Bisætningen indledes ved ἐάν og betegner en i Forhold til Hovedsætningen utvivlsomt fremtidig Eventualitet, i den ene Gruppe simpelthen en fremtidig Eventualitet, som man ved Hovedsætningens Handling tænker paa og forudsætter, i den anden mere specielt en fremtidig Eventualitet, som man ved Hovedsætningens Handling har for Øie som ønskelig eller ligefrem tilsigter[1]). Som Exempel paa den første Gruppe skal jeg anføre Arist. Eccl. 122, hvor Praxagora siger til de andre Qvinder: περιδήσομαι κἀντὴ μεθ' ὑμῶν, ἤν τί μοι δόξῃ λέγειν[2]), som Exempel paa den anden Arist. Ran. 339, hvor Dionysos siger til Xanthias, som synes, der i Nærheden af Mysternes Festplads lugter rart af Flæsk: οὔκουν ἀτρέμ' ἕξεις, ἤν τι καὶ χορδῆς λάβῃς. I begge Grupper har man opfattet Sætningsforbindelsen som elliptisk, og i den ene af dem kan man ogsaa ved denne Opfattelse faae Bisætningens Handling til at falde forud, d. v. s. forud for det, man indskyder,

---

[1]) Det er nærmest denne sidste Gruppe, der er Tale om Madv. § 194 a Anm. 2, altsaa, som man vil lægge Mærke til, under Betingelsessætningen.

[2]) Sml. Eur. Rh. 572, Arist. Vesp. 807, Ran. 623, 1517, Plut. 481, Hermipp. com. fr. 46, Æsch. I, 49. Præs. Conj. staaer Eur. Rh. 521, Arist. Vesp. 1515, Thuc. IV, 42, baade Præs. og Aor. Arist. Ach. 317. Ogsaa Optativerne Lys. XXXI, 28 o. a. St. høre herhen.

nemlig i den første. Hvorledes Madvig selv betragter Stederne af denne Gruppe, tør jeg ikke have nogen Formodning om; som særskilt Gruppe blev den udsondret og beskreven i philologisk-historisk Samfund paa et Møde A. 1873 af nuværende Adjunkt K. Mikkelsen[1]), som i de herhen hørende Steder fuldkommen correct oversatte ἐάν ved „for det Tilfældes Skyld, at“, men forklarede Forbindelsen ved Hjælp af en „i Sammenhængen liggende“ Hensigtsforestilling, som han gav Udtryk i forskjellig Form efter hvert enkelt Steds specielle Indhold (i det af mig benyttede Exempel vilde han vel have suppleret „for at jeg strax kan tage Ordet“), men som man uden Vanskelighed ogsaa kunde udtrykke i mere almindelig Form („for at vedkommende — i Hovedsætningen omtalte — Person eller Ting kan være til Tjeneste, kan komme til Nytte“ el. l.). Der findes nu ganske vist Steder, hvor der i lignende Forbindelser er tilføiet en Hensigtsbetegnelse, f. Ex. Arist. Vesp. 812 καὶ προσέστηκεν φακῆ ῥοφεῖν ἐὰν δέῃ τι (sml. Timocl. com. fr. 32), saa, hvis man af den Grund troer sig berettiget til at supplere en saadan, hvor der ingen staaer, vil man unegtelig i denne supplerede Hensigtsbetegnelse have Noget, som Bisætningen gaaer forud for. En Hensigtssætning af denne Art kan nu i den anden Gruppe i Regelen ikke tænkes til, eller det vilde i alt Fald være futilt at gjøre det, da selve den ved ἐάν indledede Sætning her netop indeholder det, som Subjectet for Hovedsætningen ønsker sig (naar Xanthias har faaet Pølsen, ja saa spiser han den formodentlig; men hvem vil forlange, at man skal tænke særlig paa den Conseqvents?); man har da ogsaa her tænkt sig udeladt en Hensigtsbetegnelse i anden Form, nemlig „for at see, om“, „for at prøve, om“ o. dl. — hvad der slet ikke passer i den første Gruppe; Praxagora binder ikke Skjæget om for at prøve, om hun saa faaer Lyst til at tale, men for at være parat, ifald hun faaer Lyst til at tale —, og man kunde da, med Henviisning til, at Sætninger med ἐάν ogsaa findes ved Ver-

[1]) S. Kort Udsigt over d. philol.-hist. Samfunds Virksomhed i Aarene 1860—1874 S. 51 f.

ber, som efter deres Natur kunne forbindes med Spørgesætninger, ved et saadant Supplement faae Bisætningerne i denne Gruppe ind under Spørgesætningens Schema og paa denne Maade forklare deres Ikke-Fortidighed. Af saadanne Verber har jeg optegnet σκοπεῖν, ὁρᾶν, ἀκούειν, φυλάσσειν, ζητεῖν, πειρᾶσθαι o. fl. a., og der findes uden Tvivl adskillige, som jeg ikke har optegnet.

Saa vidt kunde vi altsaa synes at være ganske vel farne. Men nu paatrænger der sig rigtignok to Spørgsmaal, som synes mig at være af afgjørende Betydning, nemlig: med hvilken Ret supplere vi disse forskjellige Hensigtsbetegnelser? og med hvilken Ret troe vi os beføiede til at see bort fra Fordringen om Bisætningens Fortidighed, naar vi opfatte den som afhængig Spørgesætning? Hvad det første Spørgsmaal angaaer, vil jeg blot gjøre opmærksom paa, at medens gjennemgaaende Supplementet „for at være til Tjeneste" ikke passer i den anden Gruppe, og Opfattelsen af Sætningen som Spørgesætning aldeles ikke passer i den første Gruppe, gives der ogsaa Steder, hvor begge de opstillede Supplementer passe lige godt, saaledes Arist. Ran. 175 ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἐάν ξυμβῶ τί σοι, hvor man lige godt kan supplere „vent lidt, for at du kan være til Tjeneste, hvis jeg bliver enig med dig" og „vent lidt, for at du kan prøve, om jeg bliver enig med dig", eller — thi ogsaa i indicativisk Form uden ἄν kunne vi have slige Sætninger[1]) — Eur. Herc. fur. 1170 ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον „jeg er kommen hid for at være til Tjeneste, hvis det behøves" og „jeg er kommen hid for at see, om det behøves". Dette synes dog at være et temmelig ubedrageligt Tegn paa, at disse Supplementer i Virkeligheden begge ere lige vilkaarlige og lige lidt be-

[1]) Sml. til yderligere Illustration af disse Sætninger som blotte Angivelser af den Forudsætning, hvorunder en Handling foretages, men uden i nogen Maade at være betinget af den, Æsch. Ag. 1661, Eur. Hel. 868, Herc. fur. 490, Iph. Taur. 43, Æsch. III, 164 og Optativerne Plat. Phæd. 60 E og 61 A. I det første euripideiske Sted angaaer Forudsætningen et Forhold i Fortiden, men ligesom i alle de andre Steder et ubekjendt Forhold.

grundede i nogen indre i Sætningsforbindelsen selv liggende Nødvendighed, og ere de det, da blive begge Grupperne i Virkeligheden kun een, da bliver i dem begge Bisætningen simpelthen en Betegnelse for den blot fremtidige Eventualitet, ligesom den er det paa Dansk, hvad enten det hedder „tag en Overfrakke med, om det skulde blive koldt i Aften“ (første Gruppe), eller det hedder „slaa op i Veiviseren, om han skulde staae der“ (anden Gruppe). Der er her overalt Tale simpelthen om et ubekjendt Forhold, hvis Realitet eller Ikke-Realitet først kan vise sig i Fremtiden, efterat Hovedsætningens Handling er udført, og som danner den subjective Forudsætning, men ikke den reale Betingelse for denne. Saaledes var det ogsaa efter den tidligere Affattelse af § 128; man kunde efter den simpelthen opfatte Bisætningen som Betegnelse for den Fremtiden tilhørende Forudsætning, under hvilken Handlingen foretoges, og lade de forskjellige opstillede Supplementer staae hvert ved sit Værd, medens det nu, bortseet fra Nødvendigheden af at udvide Regelen om conjunctiviske Spørgesætningers Ikke-Fortidighed til ogsaa at omfatte de afhængige Spørgesætninger med ἄν, bliver en uafviselig Fordring, at vi ogsaa paa Steder, hvor begge Supplementer kunne anvendes, alligevel maae bestemme os enten for det ene eller for det andet af dem, da vi ellers ikke kunne vide, om Aorist Conjunctiv er brugt om det Fortidige eller om det Ikke-Fortidige. Og hvor vi nu bestemme os for at opfatte Bisætningen som afhængig Spørgesætning, er vi der saa virkelig hjulpne? Er ikke enhver afhængig Spørgesætning, indledet ved εἰ, altsaa ogsaa ved ἐάν, ligesom paa Dansk ved „om“, i sin Oprindelse en Betingelsessætning? er ikke baade „siig mig, om du har seet ham“ egentlig = „siig mig, ifald du har seet ham“ og „prøv, om du kan bevæge ham“ egentlig = „prøv, ifald du kan bevæge ham“? Og kan der ikke hist og her findes Sætninger, der staae paa Overgangen, Sætninger, om hvilke det er vanskeligt, ja umuligt at afgjøre, hvorvidt de ere at opfatte som Betingelsessætninger eller som afhængige Spørgesætninger, eller som have Noget af begge Sætningsarters

Charakteer?[1]) Og det Samme gjælder for de før omtalte afhængige Spørgesætninger i relativ Form. Er ikke ogsaa enhver relativt indledet afhængig Spørgesætning i sin Oprindelse netop en Relativsætning? og gives der ikke ogsaa her Sætninger, der staae paa Grændsen mellem begge?[2]) Men er dette saa, hvorledes er det da tænkeligt, at Grækerne skulde have kunnet bruge Aorist Conjunctiv i den Slags afhængige Spørgesætninger om det Ikke-Fortidige, naar de i Betingelsessætninger, Relativsætninger og Tidssætninger kun brugte denne Form om det Fortidige?[3]) Jeg seer det ikke. Hertil kommer nu for de ved ἐάν indledede Sætningers Vedkommende fremdeles, at der findes bestemte Spor af, at Grækerne stundom have seet den Slags Sætninger under endnu en tredie Sætnings Schema, nemlig under Hensigtssætningens, idet f. Ex. ikke blot Homer (Odyss. IX, 229) forbinder ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη, men ogsaa Aristophanes (Eccl. 105) forud antyder en ved ἤν πως indledet Sætning ved et τούτου οὕνεκα („i den Hensigt, om maaskee") — thi saa vidt vil man vel ikke drive Ellipsetheorien, at man anseer ὄφρα ἴδοιμι for sideordnet med og τούτου οὕνεκα for Antydning af den Hensigtssætning, som ikke følger efter —. Saa længe nu Aorist

[1]) Som Exempler paa Sætninger af den første Art skal jeg anføre: med εἰ Eur. Suppl. 1044, med ἐάν Arist. Equ. 39 og Vesp. 1409, af den anden Art: med εἰ Xen. Oec. 8, 21, med ἐάν Xen. Mem. II, 2, 13 (κοσμῇ) og Oec. 12, 3, hvorimod den tilsvarende Sætning Oec. 6, 15 utvivlsomt er en blot og bar Spørgesætning (sml. det efterfølgende ἀλλ' οὐκ ἄρα εἶχεν οὕτω; κτλ.). I Forbigaaende maa jeg dog her, hvor Spørgesætningens Hovedverbum er καταμανθάνειν, henstille, om den, der seer et Fortidighedsforhold i ᾐσθησαν ἰδεῖν, ἔδοξα ἰδεῖν og lignende Forbindelser, kan undgaae stundom at see et saadant ogsaa i en conjunctivisk Spørgesætning med ἐάν eller en tilsvarende optativisk; man kan strengt taget dog ikke opdage en Ting, før den er skeet.

[2]) S. f. Ex. som tvivlsomme Plat. Charm. 164 B (ὅταν) og Xen. Cyr. II, 4, 1 (ὅπως ἄν), som dobbeltsidigt Plat. Soph. 222 B (ὁπότερ' ἄν).

[3]) Ikke at tale om, at Relativ-, Tids- og Betingelsessætninger dog vel maae antages oprindelig at have været Hovedsætninger, og at altsaa Tidsbetydningen maatte antages at have forandret sig to Gange.

Conjunctiv ikke skulde betragtes som fortidig i Relativ-, Tids- og Betingelsessætninger, kunde alt dette godt forenes; man var ikke forpligtet til at afgjøre, om en Sætning med *ἐάν* var en Betingelsessætning, en afhængig Spørgesætning eller en Hensigtssætning o. s. v., man kunde lade Grændsen være flydende og havde Plads for Overgangsphænomener, thi Verbalformens Tidsbetydning var overalt den samme. Nu derimod er, bortseet fra den stadige Tvivl om Berettigelsen til at forklare Sætningernes Ikke-Fortidighed af deres spørgende Charakteer, intet non liquet tilstedeligt, ingensomhelst Latitude tilstaaet. Jeg negter ikke, at jeg befandt mig bedre ved den tidligere Frihed og fandt en vis Ubestemthed og Fleertydighed ogsaa paa dette Punct vel stemmende med Sprogets almindelige Væsen og Vilkaar; men maaskee det endnu kan forundes os at vende tilbage til den gyldne Tid, som svandt.

Lad os efter det nu Udviklede betragte et Sted som Eur. Hec. 751, hvor Hekabe efter at have betænkt sig noget paa, om hun skal bede Agamemnon om Hjælp til at hævne sig paa Polymestor eller ei, endelig beslutter sig dertil med de Ord *τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχω κἂν μὴ τύχω.* Bisætningens Indhold er her aldeles utvivlsomt fremtidigt baade i Relation til hele Hovedsætningen og særlig til Infinitiven *τολμᾶν*, og selv om vi til *τολμᾶν* endnu tænkte os føiet den eneste mulige Infinitiv, der kan tænkes til (*ἱκετεύειν*), vilde det vedblive at være fremtidigt ogsaa i Forhold til denne. Ingen Enallage, intet Supplement er i Stand til at tilveiebringe noget Led i Sætningsforbindelsen, som *κἂν τύχω κἂν μὴ τύχω* kunde tænkes som gaaende forud for. Ikke heller vil man kunne opfatte Sætningen som afhængig Spørgesætning; thi vel vilde *τολμᾶν* maaskee i sig selv nok være modtageligt for en spørgende Betydning som „løbe an paa“ (man kunde sammenligne Eur. Her. 148 *κίνδυνον ῥίπτοντες, εἴτ' οὖν εἴτε μὴ γενήσεται*), saa at man ikke engang behøvede at supplere „for at prøve“, men at forbinde Ledene i en disjunctiv Spørgesætning ved *καί — καί* turde vel dog være noget voveligt; at de kunne forbindes ved *τε — τε* (i *εἴτε — εἴτε*) eller endog — ved benegtet Hovedverbum — ved *οὔτε — οὔτε* (i

οὔτε εἰ — οὔτε εἰ), er dog neppe ganske det Samme. Men selv om Nogen maatte være dristig nok dertil, vil han dog maaskee betænke sig, naar han i Forveien kaster et Blik paa et Par Steder, hvor Bisætningen er indledet ved et enkelt *κἄν* „selv om" og altsaa paa ingen mulig Maade kan opfattes som Spørgesætning. Naar hos Antiphon (Tetr. I, 2, 2) den for en Uvens Drab Anklagede efter at have begyndt med at betegne sig som *ἀτυχέστατος τῶν πάντων ἀνθρώπων*, siden alle Andres Ulykke dog hører op, naar dens Aarsag er fjernet, fortsætter saaledes: *ἐμοὶ δὲ ζῶν τε ἄνθρωπος ἀνατροπεὺς τοῦ οἴκου ἐγένετο, ἀποθανών τε, κἂν ἀποφύγω, ἱκανὰς λύπας καὶ φροντίδας προσβέβληκεν*, saa hører ogsaa her *κἂν ἀποφύγω* aldeles utvivlsomt Fremtiden til, og at tage Hovedsætningens Perfectum *προσβέβληκεν* som Futurum exactum, gaaer ikke an, deels fordi det er sideordnet med *ἐγένετο*, deels fordi de *λύπαι* og *φροντίδες*, han taler om, ved den følgende Sætning *εἰς τοῦτο γὰρ βαρυδαιμονίας ἥκω* udtrykkelig betegnes som nærværende (de bestaae nemlig i, at han seer sig i den sørgelige Nødvendighed at maatte grunde paa at udfinde og paavise den virkelige Drabsmand for ikke paa Grund af det Fjendskab, hvori han har levet med den Dræbte, selv at blive dømt paa Mistanke), saa at Meningen med Bisætningen netop kun kan være „selv om jeg bliver frikjendt bagefter"[1]). Og naar Arist. Equ. 700 Pølsekræmmeren, som Paphlagoneren har truet med at „spise ud af Landet", paa sin Side truer med at drikke den Anden ud „*κἂν ἐκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ*", saa er her endog Begrebet „bagefter" baade givet ved Forholdet til Participiet *ἐκροφήσας* og udtrykkelig betegnet ved Præpositionen *ἐπί*, og selv om vi ville nøies med at oversætte som Dorph „om selv jeg ogsaa skulde revne ved den

[1]) Sml. Demosth. XVIII, 21, 87, 110, LIV, 41. Vilde man her hævde Bisætningens Fortidighed, maatte man antage, at der ved Angivelsen af den nærværende Tilstand tillige var tænkt paa dens fremtidige Uforanderlighed, og at Bisætningen da refererede sig særlig til denne. For en saadan Medindbefattelse af Fremtiden kunde der maaskee nok paavises Analogier, men jeg veed rigtignok ikke ellers at have fundet Exempler derpaa undtagen Demosth. X, 52, hvor den desuden mere fremtræder som en accessorisk Udvidelse af Tidsforestillingen.

Drik", kan i alt Fald Bisætningens Handling umulig være tænkt som gaaende forud; thi revner Manden forinden, da er virkelig Experimentet mislykket og Paphlagoneren gaaet af med Seiren. Men ere vi saaledes under alle Omstændigheder nødsagede til at gjøre en Undtagelse fra Regelen med Hensyn til Sætninger indledede ved κἄν og κἄν — κἄν, da maae vi vel have Lov til at blive lidt betænkelige ved Regelen selv og at spørge, om der da ikke ogsaa ellers gives Tilfælde, hvor Aorist Conjunctiv i de paagjældende Sætninger er brugt om det blot Fremtidige.

Og saadanne Tilfælde gives der aldeles sikkert. Jeg har allerede for ca. 7 Aar siden mere i Forbigaaende etsteds[1]) omtalt et Par Steder, hvor ved en Hovedsætning i Futurum en Aorist Conjunctiv i en Relativ-, Tids- eller Betingelsessætning er brugt om det med Hovedsætningen absolut Samtidige, saa vist som en Handling dog ikke kan være andet end samtidig med sig selv, og de kunne forøges med flere. Naar Arist. Plut. 598 Chremylos afslutter sin Discussion med Penia med de trøstelige Ord ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύξῃς ἔτι μηδ' ὁτιοῦν · οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς — hvor jo forresten Sætningsforbindelsen er ganske af samme Art som i de sidst omtalte Steder med κἄν i Bisætningen —, ja, saa kan man her maaskee endnu ved at gaae ud fra den bekjendte Nuance i Betydningen πείθειν („overbevise" og „overtale") komme til en vis Tidsforskjel mellem Hoved- og Bisætningen, idet man forstaaer Bisætningens πείσῃς om den Handling at bringe Modstanderen til at indsee, at man har Ret, og Hovedsætningens πείσεις om den Handling at bringe ham til at indrømme det[2]). Men naar Eur. Alc. 725 Admetos siger til Pheres θανεῖ γε μέντοι δυσκλεής, ὅταν θάνῃς, eller naar Eur. Troad. 904 Helena siger til Menelaos οὐ δικαίως. ἢν θάνω, θανούμεθα, saa synes det mig her aldeles umuligt at see nogen Tidsforskjel mellem Bisætningens og Hovedsætningens Handling; man kan kun døe een Gang, og den hæderløse eller den uretfærdige Død er ikke Noget,

[1]) Nord. tidskr. for filol. Ny række III S. 169.
[2]) Sml. παύσει og παύσωσιν Demosth. XVIII, 82.

der kommer bagefter den legemlige Død. Ja, Ære og Vanære kan ganske vist siges først at komme efter Døden — og Pheres svarer da ogsaa κακῶς ἀκούειν οὐ μέλει θανόντι μοι —, og Realisationen af Retfærdighedens eller Uretfærdighedens Begreb kunde maaskee, som tidligere indrømmet, være seet som Resultat af Drabet; men her staaer jo ikke δυσκλεὲς ἔσται eller οὐ δίκαιον ἔσται, ja der staaer ikke engang δυσκλεής eller οὐ δίκαιος ἔσται ὁ θάνατος, men der staaer ligefrem δυσκλεῆς θανεῖ, οὐ δικαίως θανούμεθα, hvad der dog vel ikke uden videre kan identificeres med en saadan simpel charakteriserende Dom. Og vilde man end antage, at i disse Forbindelser Hovedsætningens Verbum havde mistet sin Selvstændighed ved at forbinde sig med den tilføiede Bibestemmelse til en ny sammensat Forestilling, og at saaledes under Indflydelse af Bibestemmelsen dets Handling ligesom var rykket længere ud i Fremtiden[1]), saa mangler endelig endogsaa denne svage Støtte for Bisætningens Fortidighed, naar Herodot (II, 3) siger: τὰ θεῖα οὐκ εἰμὶ πρόθυμος ἐξηγέεσθαι · τὰ δ᾽ ἂν ἐπιμνησθέω αὐτῶν, ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκαζόμενος ἐπιμνησθήσομαι; thi her falder Hovedverbets Bibestemmelse ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκαζόμενος ikke i en fjernere Fremtid, men kan kun sees i det Høieste som samtidig baade med Hovedsætningens og med Bisætningens Verbum, saa, vilde man her have Bisætningens Handling til at gaae forud for Hovedsætningens, kunde man kun faae det ved med det Samme at erklære Hovedsætningens Futurum for at være = Futurum exactum, en Mulighed, som vel dog maa antages at ligge udenfor Discussion. Nei, i Virkeligheden have vi her overalt baade i Bisætningen og i Hovedsætningen den samme Handling, betegnet ved det samme Verbum[2]), altsaa absolut Samtidig-

[1]) Men hvor skulde den fjernere Fremtid søges Demosth. XIX, 195 (οἷαν μοι δώσει; δωρεάν, ἂν ἄρα δῷς)? maaskee i οἷαν (hvorved der, som det Følgende viser, unegtelig tænkes paa Gavens senere Consequentser)?

[2]) Ogsaa Forbindelser som Arist. Eccl. 803 f. (ἢν διαρραγῶ δέ, τί; — καλῶς ποιήσεις) høre, skjøndt Verbet ikke er det samme, nærmest herhen. At der paa Latin i lignende Tilfælde bruges Fut. exactum, som Dr. Siesbye med sædvanlig Velvillie gjør mig opmærksom paa (s. f. Ex. Sall. Cat. 51, 26 og 43), viser selvfølgelig ikke, at der er

hed, d. v. s. Aorist Conjunctiv brugt om det simpelthen Fremtidige. Det Samme er fremdeles ogsaa Tilfældet, hvor vi maae underforstaae Hovedsætningens Verbum i Futurum af en Aorist Conjunctiv i Bisætningen, som Eur. Or. 644 χρήματ', ἢν ψυχὴν ἐμὴν σώσῃς, ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν, eller omvendt Bisætningens Verbum i Aorist Conjunctiv af Hovedsætningen, hvad der kan være Anledning til ved ἢν μή „undtagen“, som vel i alt Fald noget mere end det blotte εἰ μή opfordrer til at tænke sig et Verbum udeladt, saaledes Eur. Rhes. 117 πῶς δ' αὖ γεφύρας διαβαλοῦσ' ἱππηλάται, ἢν ἆρα μὴ θραύσαντες ἀντύγων χνόας, hvor man ikke godt kan supplere anden Form end διαβάλωσι, Arist. Equ. 994 ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν, ἢν μὴ δωροδοκηστί, hvor man dog vel maa supplere μάθῃ, eller Arist. Lys. 249 οὐ γάρ τοσαύτας οὔτ' ἀπειλὰς οὔτε πῦρ ἥξουσ' ἔχοντες ὥστ' ἀνοῖξαι τὰς πύλας ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν ἡμεῖς εἴπομεν, hvor der slet ikke kan tænkes Andet at supplere end ἀνοίξωσιν (sml. Demosth. XXIII, 86 og det fuldstændige Udtryk Isæ. VI, 9). Mere slaaende kan dog vel Bisætningens Samtidighed med Hovedsætningen og derigjennem Aorist Conjunctivs Ikke-Fortidighed ikke let tænkes manifesteret, end hvor vi saaledes i begge Sætninger have samme fremtidige Handling udtrykt ved samme Verbum.

Der bliver altsaa, selv bortseet fra hele det temmelig udstrakte Omraade, hvor vi, tildeels gjennem en Ellipse af mere end tvivlsom Berettigelse, maatte skyde os ind under den spørgende Opfattelse, og bortseet ogsaa fra de Sætningsforbindelser, hvor vi kun kunde bringe Bisætningens Fortidighed til Veie ved en Ellipse af lignende Værd, altid en lille Rest af Steder tilbage, hvor vi selv med den bedste Villie — og jeg troer ikke, man skal kunne beskylde mig for ikke at have søgt at strække mig saa langt, som jeg paa nogen Maade kunde naae — ikke ere i Stand til at finde det mindste Skjær af Fortidighed ved Aorist Conjunctiv i de paagjældende Sætninger. Men denne lille Rest kræver ogsaa sin Ret, tilmed naar vi allerede desforuden ere stødte paa Tilfælde, hvor vi kun meer eller mindre

---

nogen Forskjel i Sætningernes Tid, men kun, at Romerne have brugt Fut. exactum ogsaa om det blot Fremtidige.

tvivlende og modstræbende kunde gaae ind paa at anerkjende Fortidigheden; skal vor Bestemmelse af den omspurgte Forms Tidsbetydning slaae til i alle Tilfælde — og det bør man vel dog forlange —, da gjør denne Rest, i hvor stort Omfang end forøvrigt Formen factisk er brugt om det Fortidige, det umuligt at tillægge den som Form Præteritums Betydning. Og kan vi ikke det, da maae vi ogsaa have Ret til paa de tvivlsomme Puncter at foretrække en anden Opfattelse for den, vi for ikke at foregribe Resultatet foreløbig acqviescerede ved; da maae vi have Ret til at forbeholde os et vist frit Spillerum med Hensyn til Opfattelsen af vedkommende Sætninger som Relativ-, Tids- og Betingelsessætninger eller som afhængige Spørgesætninger, da maae vi have Ret til at antage Muligheden af Forpligtelser, Indrømmelser og overhovedet Udtalelser og Foretagender under Forudsætning af en fremtidig Eventualitet eller for et fremtidigt Tilfældes Skyld, og da maae vi endelig have Ret til at ansee Aorist Conjunctiv for brugelig om enkelte samlede Handlinger ogsaa i Nutiden som almeen Tid.

Imod at tillægge Aorist Conjunctiv i de paagjældende Sætninger Fortidsbetydning tale forøvrigt ogsaa andre Kjendsgjerninger, som det forekommer mig uafviselig nødvendigt at tage Hensyn til. Ligesom vi ikke kunde drage nogen skarp og bestemt Grændse mellem Relativ-, Tids- og Betingelsessætninger paa den ene og afhængige Spørgesætninger paa den anden Side, saaledes melder der sig ogsaa særlig for Relativsætningens Vedkommende med Krav paa oprindeligt Slægtskab en anden Art af Sætninger, hvor Aorist Conjunctiv gjennemgaaende ikke kan have Fortidsbetydning, nemlig Hensigtssætninger og Handlingsgjenstandssætninger, der jo ogsaa, for saa vidt som de ere indledede ved ὡς eller ὅπως, tildeels kunne opvise et ἄν ved det indledende Ord. Thi vi tør dog vel ikke vægre os ved at erkjende, enten at overhovedet enhver Hensigts- eller Gjenstandssætning, der er indledet ved et pronominalt Adverbium af Relativstammen, efter sin første Oprindelse er en Relativsætning, eller at særlig ogsaa Tilføielsen af ἄν i disse Sætninger er endnu et yderligere Beviis paa, at der her foreligger oprindelig be-

slægtede Sætninger[1]). Paa et saadant oprindeligt Slægtskab tyde desuden ogsaa andre sproglige Kjendsgjerninger, navnlig den vistnok ikke ganske almindelige, men fuldkommen sikkre Sprogbrug, hvorved et ὅπως eller ὡς i en saadan Bisætning sættes i Correlation til et οὕτως i Hovedsætningen. Saaledes finde vi først den navnlig hos Xenophon ikke saa ganske sjeldne Forbindelse οὕτω ποιεῖν ὅπως = „facere ut“, f. Ex. — for at tage det Sted, hvor Verbalformen kommer den her omhandlede nærmest — Xen. Cyr. VII, 3, 10 ἐγὼ ἡ μώρα πολλὰ διεκελευόμην αὐτῷ οὕτω ποιεῖν, ὅπως σοι φίλος ἄξιος λόγου φανείη[2]); saaledes finde vi endvidere ogsaa οὕτως foran ὡς eller ὡς ἂν med andre Verber, som f. Ex. Eur. Hel. 997 οὕτω δὲ κρῖνον, ὡς ἅπασιν ἁνδάνῃς[3]); og saaledes finde vi da endelig ogsaa οὕτως foran en Sætning med ὅπως ἂν og Aorist Conjunctiv Arist. Ach. 929 ἔνδησον ὦ βέλτιστε τῷ ξένῳ καλῶς τὴν ἐμπολὴν οὕτως ὅπως ἂν μὴ φέρων κατάξῃ, en Forbindelse, der paa Tempusformen i Bisætningen nær har et fuldkommen tilsvarende Sidestykke i Eur. Rhes. 877 ἄγοντες αὐτὸν εἰς δόμους ἐμοὺς οὕτως, ὅπως ἂν μὴ 'γκαλῇ, πορσύνετε. Udtømmende kunne Sætninger som disse sidste egentlig kun charakteriseres ved tre Bestemmelser: efter deres Oprindelse og sproglige Materiale ere de Relativsætninger, efter Anskuelsens formelle Schema Hensigtssætninger og efter deres Indhold og Mening Følgesætninger, d. v. s. Udtryk for den tænkte og tilsigtede Følge. I den attiske Litteratur ere nu den Slags Sætninger ikke saa hyppige, at de jo kunne

---

[1]) Om man ogsaa gaaer ud fra, at Hensigtssætninger af denne Form have deres umiddelbare Udgangspunct i den afhængige Spørgesætning (sml. Madv. § 123 Anm. 1), kan det dog ikke være i den ved πῶς indledede, af den directe Spørgesætning fremgaaede, men kun i den ved ὡς og ὅπως (sml. ἵνα) indledede, af Relativsætningen og med denne af den anaphoriske Hovedsætning fremgaaede afhængige Spørgesætning.

[2]) Sml. Xen. Cyr. II, 4, 31, V, 3, 9, VI, 3, 28, Hell. II, 4, 17, Oec. 7, 15, Herod. VII, 18, 2.

[3]) Sml. Xen. R. equ. 12, 3, Cyr. V, 3, 21 (ὡς ἂν), Hell. VI, 2, 31 og Cyr. II, 1, 29 (Optativ). Heraf udvikle sig saa Forbindelser som Xen. Anab. VII, 6, 16, hvor οὕτως har mistet Charakteren af Maadesadverbium og blot tjener til at antyde den efterfølgende Hensigtsbetegnelse (= ἐπὶ τούτῳ).

tænkes at unddrage sig selv en opmærksom Iagttagelse; men er man bleven opmærksom paa dem, da vise de sig efter deres hele Charakteer ligefrem som sildigere Udløbere af den gamle homeriske Sprogbrug, efter hvilken denne Form for Sætninger, der betegne den tænkte eller tilsigtede Følge, netop er den regelmæssige; s. f. Ex. Iliad. XXIV, 336 *βάσκ' ἴθι καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ὣς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ μήτ' ἄρ τε νοήσῃ.* Men ere nu ogsaa Sætninger af den Art som *ὅπως ἂν μὴ φέρων κατάξῃ* hos Aristophanes i deres Oprindelse at betragte som Relativsætninger, da kunne vi ogsaa af Hensyn til dem ikke gaae ind paa at Aorist Conjunctiv i Relativsætninger med *ἄν* kan som Form i sig selv have havt Fortids Betydning.

Jeg er her kommen til at berøre den homeriske Sprogform, hvis særegne Phænomener jeg hidtil med Forsæt har holdt udenfor Betragtningen, indtil Kjendsgjerningerne fra det senere, udviklede Sprog vare tilbørligt fremdragne og værdsatte. Men her til Slutning tør jeg maaskee dog tillade mig et Øieblik at dvæle ogsaa ved denne den ældste Form af Sproget, for at prøve, i hvad Retning dens Vidnesbyrd gaae i det foreliggende Spørgsmaal. Jeg skal da først henlede Opmærksomheden paa, at i det homeriske Sprog Relativsætningerne af den her omhandlede Form ingenlunde gjennemgaaende ere af priorisk Natur, men — bortseet fra de Tilfælde, hvor de fungere som afhængige Spørgesætninger, — ganske jævnlig ogsaa betegne Hensigt og Bestemmelse eller blot fremtidig Mulighed, ligesom jo overhovedet Conjunctiv med *ἄν* hos Homer er en hyppig Form for det potentiale Udsagn. Hvad enten det hedder (Iliad. XVII, 93) *μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται* — priorisk Relativsætning — eller (Iliad. VII, 171) *κλήρῳ νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν* — afhængig Spørgesætning — eller (Odyss. IV, 29) *ἦ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ* — final Relativsætning —, har Sætningen overalt ganske den samme Form som i en simpel potential Relativsætning som f. Ex. (Iliad. XXIII, 345) *οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος οὐδὲ παρέλθῃ.* Skulde det da være tænkeligt, at i den ene af disse formelt fuldkommen ligedannede Arter af Sætninger Aorist Conjunc-

tiv kan have havt Betydning af Fortid, i alle de andre ikke? Det ligger ikke nær at antage det. Og endnu Eet. Ogsaa i virkelig prioriske Relativsætninger saavel som i Tids- og Betingelsessætninger med ἄν eller κεν findes der hos Homer istedenfor Aorist Conjunctiv enkelte Gange ogsaa Futurum Indicativ, hvad der dog ikke synes at kunne have været Anledning til, hvis man pleiede at opfatte disse Sætningers Indhold som fortidigt. Saaledes læse vi f. Ex. i en Relativsætning Iliad. IX, 167 *εἰ δ' ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼ ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων*, i en Tidssætning Iliad. XX, 335 *ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ* og i en Betingelssætning Iliad. XV, 213 *αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης . . . Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται* o. s. v., ganske paa samme Maade som i Relativsætninger, der betegne Bestemmelse eller fremtidig Mulighed, f. Ex. Iliad. I, 174 *πάρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι*, ligesom jo ogsaa dette hos Homer er en overhovedet ikke ualmindelig Form for det potentiale Udsagn. Snarere end paa en med Aorist Conjunctiv i nogle af disse Sætninger forbunden Fortidsforestilling tyde da ogsaa de her paapegede sproglige Kjendsgjerninger paa et oprindeligt Slægtskab mellem alle disse Sætningsarter, og spørge vi saa atter om deres fælleds Oprindelse, da er der kun eet eneste Sted, hvor vi kunne søge det for dem alle fælleds Udgangspunct, nemlig i Potentialitetsforestillingen, og den historiske Proces, der er foregaaet, bliver da den meget naturlige og ingenlunde usædvanlige, at den Overflødighed af Former, som det ældre Sprog havde til sin Raadighed for denne Forestilling, under den senere Udvikling deels blev opgiven (Futurum Indicativ med ἄν) og deels fordeelt paa forskjellige oprindelig uadskilte Omraader, saa at man til Betegnelse af den rene Potentialitetsforestilling som saadan kun anvendte Optativ med ἄν, medens man beholdt Conjunctiv med ἄν som Udtryk for de mere secundaire og afledede Former af Potentialitetsforestillingen, den enkelte ubestemte Mulighed mellem flere i Forudsætninger og Bibestemmelser og den i potential Form anskuede Forestilling om Hensigt og Formaal. Først ved at betragte alle conjunctiviske Bisætninger med ἄν, hvad enten det er Relativ-

sætninger, Tidssætninger, Betingelsessætninger, afhængige Spørgesætninger eller Finalsætninger, som i deres første Oprindelse potentiale, først derved bliver det muligt at samle dem alle under eet Synspunct og see dem i deres indbyrdes Sammenhæng, og den Mulighed, finder jeg, er saa værdifuld, at vi ikke uden meget tvingende Grunde bør give Afkald derpaa.

Det endelige Resultat med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Tidsbetydning vi skulle tillægge Aorist Conjunctiv i de her omhandlede Sætninger, bliver altsaa dette, at vi under alle Omstændigheder ubetinget maae foretrække den tidligere Affattelse af § 128 for den nuværende, at vi vel kunne give den reent negative Bestemmelse, at Aorist Conjunctiv ikke kan bruges om den specielle netop nærværende Nutid, fordi den samlede Handling ikke i Forestillingen kan fastholdes som nærværende, men at den forøvrigt, alt efter Forbindelsens Medfør, kan bruges om Handlinger (d. v. s. enkelte samlede Handlinger) baade i Fortiden, i Nutiden som almeen Tid og i Fremtiden, d. e. den har aldeles ingen Tidsbetydning, men betegner blot Handlingen som enkelt og samlet Handling i den ved Conjunctivformen udtrykte Modalitet. Bisætningens Fortidighed i Forhold til Hovedsætningen, for saa vidt den er tilstede — og at den er tilstede i særdeles stor Udstrækning, har jeg fra første Færd af anerkjendt — er altsaa overalt ubetegnet, ligesom Fortiden ogsaa er det, hvor den en enkelt Gang viser sig i en conjunctivisk Frygtssætning eller Hensigtssætning eller i en optativisk Ønskesætning eller hypothetisk-betinget Sætning[1]),

---

[1]) S. Kort Udsigt over d. philol.-hist. Samfunds Virksomhed i Aarene 1874—1876 S. 32 f. og Nord. tidskr. for filol. Ny række III S. 163 ff. og 195 ff. (sml. 176 ff.). Dog bør jeg ikke undlade, med Hensyn til de Uds. S. 33 og tidskr. S. 169 omtalte Exempler paa Hensigtssætninger, hvis Handling tilhører Fortiden — hvortil jeg kan føie Arist. Ran 1416 —, at gjøre opmærksom paa, at hvad jeg tidskr. S. 196 ff. har bemærket om Muligheden af en Opfattelse af visse hypothetisk-betingede Sætninger hos Homer, hvorved de kunde sees som ikke fortidige, ogsaa kan gjøres gjældende her. Til Exemplerne paa Frygtssætninger kan jeg føie Eur. Rh. 292 (sml. 289) og fr. 781 v. 48 Nauck, samt af Prosaister Demosth. XIX,

og ligesom Førfortiden er det i indicativiske Tidssætninger med ἐπεί; ἐπειδή og ὡς ved et Hovedverbum af Fortid; men da det jo i Forveien var in confesso, at Tidsforholdet ogsaa i conjunctiviske Relativ-, Tids- og Betingelsessætninger alligevel ofte ikke fremhævedes, men at ogsaa Præsens her var brugt om det Fortidige, kan der ikke ligge noget Foruroligende deri; Fortidigheden betegnes jo heller ikke, hvor Relativ-, Tids- og Betingelsessætninger staae i Futurum Indicativ eller i hypothetisk Optativ, uagtet den her fuldkommen lige saa godt kan være tilstede i Virkeligheden. Paa Dansk betegne vi, som ofte bemærket, jo heller ikke Tidsforholdet i den Slags Sætninger undtagen i enkelte Tilfælde, hvor det af os føles som særlig magtpaaliggende; at Grækerne ikke kunde betegne det heller i saadanne Tilfælde, ja, det kan man, om man vil, betragte som en Ufuldkommenhed ved deres Sprog, men vi ere jo heldigviis ikke satte til at documentere det græske Sprogs Fuldkommenhed, men kun til i al Beskedenhed at søge at forstaae det.

Til Løsningen af denne Opgave skulde da ogsaa de her meddeelte Bemærkninger om muligt yde et lille Bidrag; maatte kun Evnen ikke være bleven alt for langt tilbage for Villien!

---

224 (Cavallin Gr. Synt. § 207 Anm. 4) og Antiph. Tetr. II, 3, 4, hvor dog Phænomenet kan forklares ved Assimilation.

Forblommede ord.

Af Kr. Nyrop.

Ved forblommede ord forstår jeg sådanne omskrivende ord eller vendinger, hvormed man tilsyneladende siger ét, medens man i virkeligheden mener noget ganske andet; det følger af sig selv, at denne omskrivning, som regel i alt fald, må være af en sådan art, at den tillige på en eller anden let forståelig måde, peger hen på eller står i forbindelse med det direkte uomskrevne udtryk, så at meningen er klar for den hørende. Sådanne forblommede talemåder er især ejendommelige for det mere folkelige sprog; de hører fortrinsvis hjemme i let spøgende spil, byernes argot, tyvesprog o. s. v.; derimod træffer man dem kun sjælden i højere stil, skønt de i og for sig selv aldeles ikke er udelukkede herfra.

Som oplysende eksempler skal jeg fra spansk[1]) anføre: *Vámos á la comedia* for *á comer; es un Don Cómodo* om en magelig person; *mas vale ser Cornelio Tácito que Publio Cornelio* om en hanrej med hentydning til „tacitus“ og „publicus“ [2]). Spot over hanrederiet synes overhovedet hyppig at skaffe sig luft i forblommede udtryk; i et katalansk digt omtales således en hanrej som „kaptajn af Cervillo“ [3]); Ariosto skriver *Credeano che da lor si fosse tolto — Per gire a Roma, e gito era a Corneto* (Orl. fur., canto 28, v. 24), og på fransk siger man *envoyer en Cornouailles*, eller som Sganarelle ud-

[1]) De spanske eksempler skylder jeg dr. phil. E. Gigas, og de senere anførte græske cand. philol. C. Jørgensen.

[2]) Smgl. hermed følgende copla:

Cásate, y tendrás muger,
Y vivirás santamente;
Llegarás á Coronel
Sin haber sido Teniente.

[3]) *Romania* X, 499.

trykker sig: *Sganarelle est un nom qu'on ne me dira plus, — Et l'on va m'appeler Seigneur Corneillius* (Molière, Sganarelle sc. 6). Af andre franske eksempler skal jeg anføre det ældre *faire un voyage à Naples* for *avoir le mal de Naples*, det moderne *coucher à l'hôtel de la Belle-Etoile* for at sove under åben himmel; *monsieur Dufour est dans la salle* for at betegne, at et stykke må gøre fiasko (*four*); *aller voir monsieur Bernard*, at aflægge et besøg hos madam Sørensen, eller som Tyskerne siger: *zur Tante Meier gehen.* Den franske talemåde forklares iøvrigt som en „allusion irrévérencieuse à saint Bernard, représenté ordinairement avec des tablettes à la main“, og skal oprindelig være opstået i de gejstlige seminarier. En moderne provençalsk talemåde, der især anvendes, når man har mistet et eller andet, er *Anueg es Sent-Leugier — M'es degreu d'aco d'ier*[1]: idag er det den hellige Léger's dag, jeg er ked af „det“ igår, altså med hentydning til adj. *léger*; på gl. fransk havde man vel påkaldt *Saint Pou*, Apostelen Paulus (med hentydning til *pou* af *paucum*), som Rustebuef gør, når han, betragtende alle de rigdomme i Paris, som han ikke ejer, siger: *Il m'i souvient plus de saint Pou — Qu'il ne fait de nul autre apotre.* Pa dansk vilde man i et sådant tilfælde ty til *Tomas*; om han oprindelig er hellig eller ej, ved jeg ikke. Af andre danske udtryk skal anføres *at ofre til Neptun; at kalde på Ulrik*, der svarer til det tyske *den heiligen Ulrich anrufen;* eller som man med en anden omskrivning siger *nach Speier appellieren;* hermed kan sammenlignes *nach Bettingen wollen* d. v. s. at ville gå iseng (B. en Landsby ved Basel); *aus Taubach sein* d. v. s. at være døv (T. en Landsby ved Weimar).

Der kan let anføres en mængde andre eksempler, men de anførte må være tilstrækkelige til at vise, hvilke midler man i almindelighed tager sin tilflugt til for at danne sådanne talemåder. Som de sidst anførte tyske eksempler godtgør, bruger man også den fremgangsmåde at sætte en person i en eller anden forbindelse med et stednavn, idet

[1]) *Zeitschr. für rom. Philologie* VI, 540.

man betegner dette som hans oprindelse, hans opholdssted eller hans mål og undgår således direkte at betegne vedkommende persons væsen eller handling, medens den egentlige mening må søges i stednavnet, hvis lydlige beskaffenhed leder tanken hen på det uomskrevne udtryk. I almindelighed tager man sin tilflugt til virkelige stednavne, men hyppig danner man også efter deres mønster nye stedlige benævnelser; eksempler herpå er det spanske udtryk *poner piés en Polverosa*, at løbe sin vej, hvor P. hentyder til den støvede landevej, og de danske talemåder *at være født i Fjollerup*, *at være døbt i Tosserup* o. s. v., der næppe behøver nogen nærmere forklaring, ligeså lidt som det slesvigske mundheld: *Det tordner i Røvstrup*, *og e lysn slær ned i Bovstrup* (Kok, nr 1695). Da jo disse forblommede talemåder hyppig vedrører ting, man nødig siger rent ud, og tilmed i almindelighed har et meget humoristisk anstrøg, er det let forståeligt, at de med forkærlighed anvendes af folkelige forfattere, der særlig efterstræber at iklæde deres tanker en vittig stil, og som derfor også hyppig selv skaber sådanne. Abraham a Santa Clara siger således i en af sine prædikener: *Was der verlorne Sohn für ein Landsmann gewest, ist eigentlich nit bekannt: ich glaube aber ein Irrländer.* Her have vi med en ligefrem vittighed at gøre; det er ikke og har næppe været nogen almindelig brugt talemåde.

Den tyske sproglærde Wilhelm Wackernagel har i andet afsnit af sin fortræffelige afhandling: *Die deutschen Appellativnamen*[1]), udførlig behandlet de forblommede talemåder, der således knytter sig til et stednavn, og senere har Reinhold Köhler givet et interessant tillæg hertil[2]). For de romanske sprogs vedkommende har Adolf Tobler særlig behandlet disse talemåder i gl. fransk[3]). I tilslutning til disse artikler skal jeg nedenfor give en række nye eksempler fra

[1]) *Germania* V, 290—356. Afhandlingen er genoptrykt i *Kleinere Schriften* III, 59 ff.
[2]) *Germania* VII, 235—237.
[3]) *Verblümter Ausdruck und Wortspiel in altfranzösischer Rede* (Særtryk af Berlinerakademiets Sitzungsberichte 1882, XXVI, 531—559).

nyere fransk, italiensk og dansk, hvor dette spørgsmål, så vidt jeg ved, endnu ikke er blevet behandlet.

I.

Franske eksempler[1].

Angoulême. *Aller à Angoulême, faire passer par la voie d'Angoulême* at sluge (*engouler*). Blason populaire s. 62. Villatte s. 5. Sachs. Iøvrigt bruges A. i Paris ligefrem i betydning af en mund, f. eks. i talemåden *se caresser l'angoulême.*

Argenton. *J'ai besoin d'aller à Argenton. Il y a longtemps que je n'ai été à Argenton*, jeg trænger til penge (*argent*). Blason populaire s. 99. Sachs.

Bavière. *Aller en Bavière.* „Manière de parler libre: pour *baver* ou suer la vérole" (Le Roux, *Dictionnaire comique*). Her hentydes altså til den salivation, som følger med den mod syfilis anvendte merkurialkur.

Béthune. *Un carrosse de Béthune* d. v. s. en enspændervogn. Blason populaire s. 69. Vel nærmest en dårlig vittighed.

Cachan. *Aller à Cachan* d. v. s. at skjule sig (*cacher*). Blason populaire s. 184. Villatte s. 31. Talemåden findes allerede hos Oudin, *Curiosités françoises* (Paris 1640). Smlg. Furetière, *Roman bourgeois* II, 38.

Cornouailles. *Envoyer en Cornouailles* at gøre til hanrej. Eksempler findes hos Tobler *l. c.* s. 534.

Cracovie. *Avoir ses lettres de Cracovie, venir de Cracovie* at lyve, at have patent (være bekendt) som løgner (*débiter des craques*). Rigaud s. 103. Villatte s. 56. Littré, *suppl. Une cracovie* bruges i Paris spøgende for en løgn.

---

[1]) Der henvises foruden til Littré's og Sachs's leksika til følgende bøger:

Gaidoz et Sébillot, *Blason populaire de la France.* Paris 1884.

Lorédan Larchey, *Dictionnaire historique d'Argot.* Huitième édition. Paris 1880. Supplément; ib. 1883.

Lucien Rigaud, *Dictionnaire du jargon parisien.* Paris 1878.

Césaire Villatte, *Parisismen.* Berlin 1884.

Crevant. *Aller à Crevant* d. v. s. at dø (*crever*). Blason populaire s. 100. Jaubert, *Glossaire du centre* I, 301.

Flandre. *Estre de Flandro* bruges i Provence i betydning af at blive ruineret. Blason populaire s. 153. Her forklares talemåden som hvilende på et ordspil mellem *Flandre* og *flambé*. Muligvis foreligger her blot en sydfransk form for det nordfranske *faire Flandre*, der af Le Roux forklares som „faire banqueroute, s'enfuir“ [1].

Montpézat. *Boli pas estre un ouncle de Mòuntpézat* bruges i Gascogne i betydning af *je ne veux pas être un oncle à charge.* Blason populaire s. 169.

Montretout. *Aller à Montretout* bruges i Paris om offentlige fruentimmer, der lader sig underkaste lægevisitation. Rigaud s. 227. Villatte s. 141.

Mortaine. *Aller à Mortaine* d. v. s. at dø (*mourir*). *Tant oppressée de mal qu'on cuidast bien qu'elle allast à Mortaigne.* Eksemplet findes i *Cent nouv. nouv.* p. p. Le Roux de Lincy II, 183.

Niort. *Prendre le chemin de Niort* d. v. s. at nægte (*nier*), lyve. *Ne pas aller à Niort* at bekende for retten. *Envoyer à Niort* at afvise, sige nej til. Blason populaire s. 256. Rigaud. Larchey (suppl.). Littré. Sachs. Talemåden findes allerede hos Le Roux. J. Richepin opfører i sit „Glossaire argotique“ (*La chanson des gueux* s. 287 ff.) *niort* i betydningen nej.

Rouen. *Aller à Rouen* at gå til grunde, at blive udpebet; *envoyer à Rouen* at bringe i fordærv. Rigaud. Larchey. Larchey har i sidste tillæg (s. 139) tilbagekaldt sin tidligere uholdbare forklaring: „Allusion à la Seine qui „coule“ de Paris à Rouen“ (at ruinere hedder i argotsproget *couler*) og mener, at her snarere foreligger et ordspil mellem *Rouen* og *ruine.* Dette er næppe rimeligt. Dr. V. Thomsen træffer åbenbart det rette, når han antager, at, hvad der tænkes på her, er *roue*, *rouer*, *rouet.* Smlg. „rouer

[1] I friaulisk dialekt siger man også *fâ Fiandre*, hvilket betyder at at gøre stort bytte eller at slå ihjel (se Ostermann, *Proverbi* s. 287). Hvorfra stammer denne talemåde?

qn. signifie aussi faire souffrir à qn. beaucoup de douleur" (Furetière, *Dictionnaire universel*), og „on dit qu'on a mis un homme au rouet, pour signifier qu'on l'a déconcerté, qu'il ne sait plus que faire ni que dire" (Le Roux, *Dictionnaire comique*).

Suède. *Aller en Suède.* „Manière de parler figurée qui signifie *suer* la vérole" (Le Roux, *Dictionnaire comique*). „Quand on dit absolument qu'un homme a *sué*, on entend qu'il a été traitté de la vérole" (Furetière, *Dictionnaire universel*). Den anførte talemåde betyder altså „at være smittet af veneriske sygdomme" og hentyder til de især tidligere så almindelig anvendte svedekure. Mange eks. findes i den ældre litteratur; se f. eks. Tabarin (p. p. Georges d'Harmonville. Paris 1858) s. 58, 106, 110.

Surie. *Aller en Surie*, samme betydning som det foregående og ligeledes med tilknytning til *suer*[1]). *En une demy-heure . . . elles baillent une lettre de change à un homme pour aller en Surie* (Tabarin s. 134). *Leur travail est si pénible qu'ils suent perpétuellement pour elles; ils font des voyages estranges pour ce sexe, ils vont en poste à Naples; de là, passant sur la ligne equinoctiale, où est la zosne torride, ils reviennent par le pays de Sirie, Suède et Bavière, et tous ces voyages se font sans bouger de leur place* (Tabarin s. 106).

Versailles. *Aller à Versailles* d. v. s. at vælte (*verser*). Blason populaire s. 190. Sachs. Talemåden var i brug allerede i det 17de århundrede, den anføres således af Oudin, *Curiosités* s. 569. Smlg. Furetière, *Roman bourgeois* I, 60.

---

[1]) Dette ordspil godtgør således, at man i ældre tid har udtalt Surie; en forbindelse mellem suer og Syrie vilde næppe være mulig. Tabarin's vaklende ortografi synes imidlertid at vise, at ordet dengang har haft en dobbelt udtale. Formen med *u* har vel været den simplere. På lignende måde har man også tidligere sagt *murte* og *myrte*, *arrumer* og *arrimer*, *bugne* og *bigne* etc., se Thurot, *De la prononciation française* I, 235.

II.

Italienske eksempler[1]).

Calcinaja. *Mandare a Calcinaja* d. v. s. at sparke (*maltrattare co' calci*). Modi s. 333.

Fuligno. *Andare a Fuligno* d. v. s. at skulle hænges (tilknytning til ordene *fune* og *legno*). Modi s. 125.

Legnago. *Andare a Legnago* d. v. s. at få prygl (*legnata*). Rigutini e Fanfani. Boerio, *Dizionario del dialetto veneziano.* Den samme betydning har

Legnaja. *Andare a Legnaja.* Modi s. 235, 332.

Levante. *Mandare in Levante* d. v. s. at stjæle (*levare*); *venire di Levante* d. v. s. at være stjålet (*levato*). Manuzzi.

Lodi. *Andare a Lodi* d. v. s. at rose (*lodare*). Rigutini e Fanfani.

Lungona. *Andare a Lungona* d. v. s. at blive hængt (rimeligvis tilknytning til ordet *lungo*). Modi s. 124.

Mattelica. *Venire da Mattelica* d. v. s. at være gal (*matto*)[2]). Modi s. 333.

Morea. *Visitare il Re di Morea* d. v. s. at dø (*morire*). Modi s. 332.

Mortara. *Andare a Mortara* d. v. s. at dø. Modi s. 332.

Patrasso. *Andare a Patrasso* d. v. s. at dø (*ire ad patres suos*). Modi s. 85. Canello i *Archivio glottologico* III, 372. Morandi s. 20.

Pelacani. *E passata per la via de' Pelacani* brugtes tidligere som en spøgende omskrivning for verbet *pelare* („plukke"). Modi s. 297. Via de' Pelacani (garvergaden) var indtil for nogle få år siden navnet på en gade i Firenze.

---

1) Der henvises til følgende bøger:
Modi di dire toscani ricercati nella loro origine. Venezia 1740.
Manuzzi, *Gran vocabolario della lingua italiana.* Firenze 1859—67.
Rigutini e Fanfani, *Vocabolario italiano della lingua parlata.* Firenze 1883.
Luigi Morandi, *In quanti modi si possa morire in Italia.* Seconda edizione 1883.

2) I ældre italiensk brugtes talemåden *aver del Matteo = essere matto*; se Comparetti e d'Ancona, *Rime antiche* I, 208.

Piacenza. *Andare a Piacenza* d. v. s. at behage (*piacere*). Rigutini e Fanfani.

Piccardia. *Andare in Piccardia* d. v. s. at blive hængt (*impiccato*). Rigutini e Fanfani.

Terracina. *Andare a Terracina* d. v. s. at dø, at lægges i jorden (*terra*). Morandi s. 20. Rigutini e Fanfani.

Valdibuja. *Andare in Valdibuja* d. v. s. at dø, at rejse til mørkets dal. Modi s. 80.

Volterra. *Andare a Volterra*, samme betydning som de foregående. Modi s. 86. Morandi s. 20. Rigutini e Fanfani.

Med et nøje kendskab til dialekterne vilde man naturligvis kunne anføre mange flere eksempler paa sådanne talemåder, men nyere dialektforskere synes ikke at have skænket dem videre opmærksomhed; jeg skal dog anføre, at Salvioni[1]) i anledning af den milanesiske talemåde *Vē qui de Pisa* (ɔ: è qua il sonno; med tilknytning til *pis* — *pesante, languido*) bemærker følgende:

E cioè non infrequente in milanese che quando un nome proprio abbia una qualche rassomiglianza esteriore con una parola del dialetto il senso di questa parola venga espresso perifrasticamente prendendo ad ajuto quel nome proprio; così *el dotor de Leña* significa „un pezzo di legno", *andà a Müsòcc* divenir imbronciato [at blive muggen] a causa di „müso" che significa broncio, *vèss de Biasònn* mangiar sopra qualcuno [at leve på borg?] a causa di „biassà" biasciare, *andà a Lècc* adulare [at smigre] a causa di „lècà" leccare, *vèss de Locā* (Locate) essere sbadato, balordo [at være distrait] a causa di „locc" sbadato e così via.

For den friauliske dialekts vedkommende anføres nogle eksempler af Ostermann[2]):

Bagnarole. *L'è stāt di Bagnarole* siges om én, der er bleven våd (*bagnato*).

---

[1]) Carlo Salvioni, *Fonetica del dialetto moderno della città di Milano*. Torino 1884. S. 61.

[2]) Valentino Ostermann, *Proverbi e modi proverbiali friulani*. Udine 1877. S. 286—87.

Capadocie. *A l'è om di Capadocie*[1]) siges om én, der har et godt hoved (*capo*).

Cerneglons. *A l'è di Cerneglons* siges om en mand med en høj pande (*cerneli*).

Cragn. *Al ven fur dal Cragn* siges om en griset (*cragn* — *sporco*) person.

Curnin. *A l'è di Curnin* siges om en hanrej.

Datimis se *Raspan*.

Legnago. *A l'è passāt par Legnago;* se ovenfor.

Malamoc. *Al l'è di Malamoc* siges om én, der løber sin vej (tilknytning til verbet *mocâse*, at flygte; i præs. *me la môchi*, jeg flygter). M. er én af de smaa øer ved Venezia.

Menarul. *A l'è de Menarul* siges om en onanist (tilknytning til verbet *menâ*, at bevæge). M. er en lille landsby i Friaul.

Napoletan. *A l'è Napoletan* siges om én, der har en stor næse (*nâpe* bruges overført i betydning af *nasone*).

Patras. *L'è lāt a Patras;* se ovenfor.

Pest. *Lu han fat passâ par Pest*, d. v. s. man har pryglet ham ordentlig igennem (tilknytning til verbet *pestâ*, at slå).

Raspan. *L'è di Raspan e no di Datimis* bruges om én, der er gærrig (tilknytning til *raspā*, at file og stjæle[2]), og *dā*). På spansk udtrykkes den samme tankegang finere med *Mas me gustan los tomátiles que los dátiles*[3]), jeg holder mere af „tomater“ (hentydning til *tomar*, at tage) end af „dadler“ (hentydning til *dar*), altså — modsat Evangeliets ord —

---

[1]) Når Pirona (*Vocabolario friulano* s. 51) opfører *capadocie* som en anden form af *capidòrie* (af *capi*), gør han sig vist skyldig i en lignende fejl som Rigaud, der opfatter *angoulême* (i betydning mund) som en afledning af *goule*.

[2]) Også på italiensk har *raspare* fået betydning af at stjæle; er også vort at *rapse* (platt. *rapsen*) oprindeligt det samme som at *raspe?* *ps* = *sp* er vel ikke umuligt, smlg. *hveps* ligeoverfor lat. *vespa*.

[3]) Også som copla:

Segun dice quien lo sabe,
Todas las mugeres son
Amigas de los tomates,
Mas de los dátiles no.

det er bedre at tage end at give. På friaulisk bruger man iøvrigt også *San Donāt*, der opfattes som en afledning af *donare: Pretindi che tal doni? Eh! che a San Donāt lui no l'è nance passāt par donge* (Tror du, sådan en giver noget? Han er såmænd ikke engang kommet forbi S. D.). Således også på gl. fransk; når Rustebuef klager over, at alle har mistet lyst til at give, siger han: *Chascuns a son Donet perdu* (se Tobler, *l. c.* s. 538).

III.

Danske eksempler[1]).

Bisserup, se Flakkebjærg.

Ennegsted. *Han er præst ved Ennegstedkirke* siges om en lediggænger. (*Enneg* slesvigsk form for ingen.) Kok nr. 1783[2]).

Ferholm. *Vil du med til Ferholm,* d. v. s. vil du med iseng. Kok nr. 1695.

Ferup. *At gå til Ferup*, d. v. s. at gå iseng. Skattegraveren II, 127. Kristensen s. 336.

Flakkebjærg. *At have hjemme i Flakkebjærg*, d. v. s. at være landstryger. Molbech, s. 366. Peder Syv (*Aldmindelige Danske Ordsproge.* Kbhvn. 1682, II, 80) giver *„Haver hjemme i Bisserup i Flakkebjærgs herrit.“*

Gryderup. *At gå til Gryderup*, d. v. s. at koges (meddelt mig fra Jylland).

Skive. *„A hår soeld hæjsten ve Skyww markend.“* — *„Ja, Skyww markend er åw de bæjst.“* Meningen er, at hvad der sælges hjemme ved bordskiven, sælges bedst, for det tærer mindst. Kristensen, s. 335.

---

[1]) Der henvises til følgende bøger:

J. Kok, *Danske Ordsprog og Talemåder fra Sønderjylland.* Kbhvn. 1870.

Molbech, *Danske Ordsprog.* Kbhvn. 1850.

Skattegraveren ved Tang Kristensen I—III. Kolding 1884—85.

Tang Kristensen, *Sagn og overtro fra Jylland.* Kbhvn. 1883.

[2]) Kok tilføjer „I Norge bruges *Vidheim*, *Allstad* og *Ingenstad* som navn på den husvildes hjem.“

Slumstrup. *At skulle til Slumstrup og have Fjederholt over sig* bruges i Hammerum herred om at gå iseng; Sl. og Fj. er to byer i Rindsogn. Skattegraveren III, 179.

Sovstrup. *At være i Sovstrup* bruges vistnok over hele landet for at sove eller være søvnig. Skattegraveren I, 635.

Tange. „*Wås de æ gån te Tånng*“, siges om noget spiseligt eller drikkeligt, der er sluppet op. Bruges i egnen omkring Tange, Højbjærg sogn, da *Tånng* er både Tange og tunge. Kristensen, s. 334.

Tarm. *At sende noget til Tarm*, d. v. s. at spise det. „Vi sender det til Tarm“ [vi avler ikke mer, end vi spiser] sagde manden fra Brande, de spurgte ham, om han solgte smør. Skattegraveren I, 610. *Der er middag i Tarm* siges, når man er sulten. Kristensen, s. 334.

Et par jydske mundheld, som Tang Kristensen anfører (s. 336), hører vel også herhen: „*Suelen gor ålle nie i Dawstrup, å den stor ålle åp i Mørke.*“ (Dagstrup ligger i Mørke sogn, Øster-Lisbjærg herred.) Om et par nygifte siges der hyppig, når der spørges, hvor de skal bo: „*Di skal bow o Hwegholm å ha Ræhndholm i forpagtning.*“ Begge stednavnene ere opdigtede. At *hvege* er at høre og spørge omkring efter noget.

Ovenstående samlinger gør naturligvis aldeles ikke fordring på at være endog blot tilnærmelsesvis fuldstændige. De forskellige ordbøger giver i almindelighed kun få oplysninger, og jeg har hverken haft tid eller lejlighed til systematisk at gennemgå den litteratur, hvor jeg kunde vente at finde oplysninger; jeg giver nærmest kun, hvad jeg tilfældigvis har truffet på. Det vilde være mig kært, om mine få bemærkninger skulde fremkalde supplerende bemærkninger fra andre sider.

Jeg skal endnu blot gøre opmærksom på, at forblommede udtryk af den omhandlede art også forekommer hos klassiske forfattere; således f. eks i Aristophanes's komedie „Acharnerne“, v. 808, hvor Megarenseren vil sælge sine døtre som grise til Dikaiopolis, siger denne, da han prøver,

om de vil spise, og opdager, at de grådig æder den tilkastede føde: „Hvor er de grise fra? de synes at være fra *Tragasai*“ (lille by i Troas) med hentydning til aoristen ἔτραγον (af τρώγω, gnasker). Woldemar Ribbeck oversætter: „Wo sind die Ferkel geboren? sicher im *Essener Land.*“

Müller anfører et par steder til af samme komedie (*Sykophanter* fra *Phasis* med tilknytning til φαίνειν). En tredobbelt forblommelse forekommer hos Aristophanes i „Ridderne“ (vers 78 ff.) om Kleon, der spottende siges at skræve umådeligt langt, hans ene ben er på krigsskuepladsen i Pylos, det andet i folkeforsamlingen i Athen og imens er hans bagdel ἐν Χαόσιν i *Chaonernes land* (med hentydning til χάσκειν, at gabe, her om utugt), hans hænder i Aitolien (αἰτεῖν begære, om havesyge) og hans tanke i *Klopidai* (fordrejelse af Kropidai, en deme i Attika og med hentydning til κλωπεία, κλοπή, tyveri). Dorph oversætter:

> Og medens han nu sådan står og skræver ud,
> Så er hans bag livagtig over *Fløseby*,
> Hans hænder i *Tiggerrød*, hans sjæl i *Tyverup*.

På latin skal findes et udtryk *litare Vacunae* „at ofre til gudinden Vacuna“ i betydningen: *otiosum esse*, *vacuum esse* (være ledig) ved en let forståelig etymologi af den sabinske gudindes navn; Scheiffele (i Pauly's Realencyclopädie VI, 2, s. 2283 f.) anfører udtrykket, men uden at citere steder, hvor det forekommer.

Kritiske Bemærkninger til græske Forfattere.[1])

Af Sofus Larsen.

I Aristofanes' Skyer V. 440—451 udtaler den af sine Kreditorer haardt trængte Strepsiades sin Beredvillighed til at underkaste sig alt muligt ondt, naar han blot kan blive en dygtig Lovtrækker. Versene lyder saaledes[2]):

τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν
παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,
αὐχμεῖν, ῥιγῶν, ἀσκὸν δείρειν,
εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,
τοῖς τ' ἀνθρώποις εἶναι δόξω
θρασύς, εὔγλωττος, τολμηρός, ἴτης,
βδελυρός, ψευδῶν συγκολλητής,
εὑρησιεπής, περίτριμμα δικῶν,
κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρίμη,
μάσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλαζών,
κέντρων, μιαρός, στρόφις, ἀργαλέος
ματιολοιχός.

Der kan ikke være nogen Tvivl om, at de Egenskaber og Færdigheder, Strepsiades her ønsker sig for at kunne kaste Sand i Dommernes Øjne, alle maa henhøre til den „lavere Jus", og saaledes forholder det sig i Virkeligheden ogsaa; kun den sidste Betegnelse „*ματιολοιχός*", der i denne Henseende ikke kan danne nogen Undtagelse, har hidtil trodset alle Fortolknings- og Rettelsesforsøg.

Bentley foreslog med Henvisning til et hos Athenaios[3]) og Martial[4]) opbevaret Ord at skrive *ματτυολοιχός*, hvilket da

---

[1]) Disse Bemærkninger er for største Delen en Gengivelse af et i det filologisk-historiske Samfund holdt Foredrag.

[2]) Jeg benytter Bergks Udg. Leipzig. 1881.

[3]) XIV p. 663 B: *ματτύην ὠνόμαζον πᾶν τὸ πολυτελὲς ἔδεσμα.*

[4]) XIII, 92, 2: inter quadrupedes mattea prima lepus.

maatte betyde en, som slikker paa lækre Sager; men denne Formodning har de fleste Fortolkere med Rette tilbagevist, især, som Teuffel siger i sin Kommentar til Stedet, „weil ‚Leckermaul' für einen verschmitzten Rechtsverdreher keineswegs die passendste Bezeichnung oder gar der höchste Trumpf ist."

Jeg formoder, at Forfatteren oprindelig har skrevet *μαρτυρολοιγός* ɔ: en Vidnepest; at Ordet er dannet „för tillfället" og ellers ikke findes i den græske Litteratur, har efter min Mening intet at betyde, hvor Talen er om en Forfatter som Aristofanes, der har en sand Mani for og Virtuositet i Dannelsen af den Slags efemere Ord. I dette Tilfælde har han desuden haft til Forbillede den ærværdige Homer, som flere Steder[1]) kalder Ares „*βροτολοιγός*". I Teksten passer Betegnelsen fortræffeligt; ingen Lovtrækker kan ønske sig noget bedre end at være en Vidnepest ɔ: kunne mistænkeliggøre og fordreje Vidnernes Udsagn, saa de falder virkningsløse til Jorden.

Skyerne V. 1214—15. Situationen er følgende: Aagerkarlen Pasias træder ind med et Stævningsvidne, for hvem han maa tænkes at have fremsat sit Forhold til Strepsiades udenfor Scenen; efter at være traadt ind fortsætter han dernæst saaledes:

εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι;
οὐδέποτέ γ', ἀλλὰ κρεῖττον εὐθὺς ἦν κτλ.

Det er bekjendt nok, at den udhævende Partikel *γέ* ikke sjældent paa Dansk kan gjengives ved ja, jo el. lign., men jeg har aldrig sét omtalt, at den ogsaa kan betyde „nej"; dette er imidlertid Tilfældet her; *οὐδέποτέ γε* maa oversættes: Nej ingensinde! Et aldeles tilsvarende Sted findes i denne Komedie V. 102. Strepsiades ytrer dér om Sofisterne:

μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.

Hvortil Feidippides svarer:

αἰβοῖ, πόνηροί γ', οἶδα.

ɔ: Tvi! Nej slette er de. Det ved jeg.

---

[1]) Il. V, 31; Od. VIII, 115.

Skyerne V. 1283—1289.

Stedet lyder efter Haandskrifterne saaledes:

Strepsiades.

πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ,
εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;

Amynias.

ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον γ'
ἀπόδος γε.

Strepsiades.

τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;

Strepsiades stræber gennem hele denne Scene ved Hjælp af sin nys erhvervede „højere filosofiske Indsigt“ at narre Aagerkarlen Amynias for de Penge, han skylder ham; navnlig lader han, som om han misforstaar den andens Mening. Saaledes siger Amynias i de ovenfor citerede Vers: „Men hvis du er i Bekneb, saa giv I[1]) mig i det mindste Renten af min Kapital“. Strepsiades's Svar paa denne Opfordring hviler paa det dobbelttydige i Ordet *τόκος* ɔ: Rente og Afkom. Strepsiades holder sig mod bedre Vidende til den sidste Betydning og lader, som han ikke forstaar Amynias. Saavidt er alt klart; men i den overleverede Skikkelse er Strepsiades's Spørgsmaal meningsløst. Hvad enten man oversætter: „Dette, Afkommet, hvad er det for et Dyr?“ eller: „Dette, Renten, hvad er det for et Dyr?“, er det lige galt; i sidste Tilfælde gaar Pointen tabt; i første maa man tage sin Tilflugt til besværlige Underforstaaelser for at faa Meningen ud af den klodsede Form. Alle Vanskeligheder hæves, naar man læser: *τούτου δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον; τούτου* gaar naturligvis paa *τἀργυρίου* (ɔ: „Kapitalens Afkom? Hvad er det for et Dyr?“).

Skyerne V. 1385—90 lyder den overleverede Tekst:

— — — — *σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων*
βοῶντα καὶ κεκραγόθ' ὅτι
χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης

---

[1]) ɔ: du og din Søn; man retter nemlig *ἀπόδος γε* til *ἀπόδοτε.*

ἔξω 'ξενεγκεῖν, ὦ μιαρέ,
θύραζέ μ', ἀλλὰ πνιγόμενος
αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν.

Forud for de anførte Ord gaar en 5—6 Vers, hvori Strepsiades udmaler den faderlige Ømhed, han i svunden Tid har vist sin vanartede Søn. Han slutter med at minde om, at ikke saasnart havde denne givet Tegn til at være trængt, før han tog ham, bar ham ud og holdt ham frem. I Modsætning til den sidste Omhu søger han i de citerede Vers at stille Sønnens Optræden overfor ham i hans Alderdom i det sorteste Lys; i de sidste to Linier af Systemet har der imidlertid i den overleverede Tekst indsneget sig et Par meningsforstyrrende Smaafejl. Det er allerede stødende, at Feidippides ikke er den handlende Person i den sidste Sætning, men aldeles utilstedeligt er det sikkert at forbinde ἐποίησα med Infinitiven κακκᾶν paa denne Maade. Denne Vanskelighed fjærnes imidlertid, og en bedre Mening vindes, naar man skriver:

θύραζέ μ', ἀλλὰ πνιγόμε ν ο ν
αὐτοῦ 'ποίησας κακκᾶν.

Akharnerne V. 126—128 siger Dikaiopolis, da Herolden bekendtgør, at Perserkongens Gesandt (Kongens Øje) — naturligvis i Forbindelse med hans Følge — er bleven indbudt af Raadet til Spisning i Prytaniet:

ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κἄπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι;
τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα.

Infinitiven ξενίζειν kan ikke forklares, saaledes som Versene nu læses; ligeledes volder δέ efter τούς nogen Vanskelighed, da Meningen tydelig nok viser, at τοὺς δέ ikke danner en korresponderende Modsætning til ἐγώ i V. 126. — Alle Vanskeligheder hæves saa at sige uden nogen Rettelse ved at forbinde og interpungere rigtigt:

ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κἄπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι;
τούσδε ξενίζειν· οὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα.

Paa Dansk altsaa: „Er dette ikke til at gaa hen og hænge sig over? Og saa tøver jeg her? At beværte disse Menne-

sker (sc. Gesandterne)! Døren staar jo ingensinde stille." Infinitiven betegner et forundret Udraab, smlgn. Madv. gr. Synt. § 168 a, 3; Sofokles Aias 410—11 τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν.

Efter at denne Rettelse var gjort, har jeg sét, at Blaydes i sine Addenda allerede har foreslaaet at læse τούσδε; hans Rettelse er imidlertid ikke bleven optaget af nogen Udgiver, og hans Forsøg paa at gøre Infinitiven ξενίζειν forklarlig er temmelig ubehændigt og voldsomt; han bytter nemlig V. 127 og 128 om og interpungerer saaledes;

ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη,
τούσδε ξενίζειν;

hvorved man kommer til at savne et Subjekt til Infinitiven.

Platons Symposion 205 D. — Diotima søger her og i det foregaaende i Samtalen med Sokrates at vise, at Eros er et meget omfattende Begreb, der egentlig i sig indeslutter hele Lysten til at opnaa Livets Goder og Lykken, men i daglig Tale bruges i indskrænket Forstand om en enkelt begrænset Side af denne Tendens. Hun oplyser sin Tankegang ved at bruge som Eksempel Poesien, der ogsaa kun betegner en enkelt Side af det i Ordet ποίησις liggende Begreb. Derefter vender hun tilbage til ἔρως og siger: Οὕτω τοίνυν καὶ περὶ τὸν ἔρωτα· τὸ μὲν κεφάλαιόν ἐστι πᾶσα ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμία καὶ τοῦ εὐδαιμονεῖν ὁ μέγιστός τε καὶ δολερὸς ἔρως παντί. — At δολερός er galt, har alle indsét, men de Rettelser, som er blevne bragte i Forslag[1]), ligger dels for langt borte fra den overleverede Teksts Ordlyd, dels fjerner de sig for meget fra det, Meningen kræver. Hvad om man rettede Stedet saaledes: τὸ μὲν κεφάλαιόν ἐστι πᾶσα ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμία καὶ τοῦ εὐδαιμονεῖν ὁ μέγιστός τε καὶ ὁλέρως ἔρως, ɔ: „i det Hele taget er Lysten til Livets Goder og Lykken i videste Forstand (πᾶσα) den største og hele Eros omfattende Eros". Ordet ὁλέρως findes ganske vist ikke ellers i den opbevarede Litteratur, men det er dannet i Analogi med bekendte Former som ὁλάργυρος, ὁλόκληρος o. fl. Det maa betragtes som en af de Former, der i ethvert Sprog dannes i rigelig Mængde for at

¹) Se den kritiske Note til Schanz's Udgave.

tilfredsstille et øjeblikkeligt Krav, og som formedelst det døgnflueagtige i deres Eksistens sjælden findes paa mere end et enkelt Sted[1]).

Platons Faidros 241 B læser alle Udgivere saaledes: *φυγὰς δὴ γίγνεται ἐκ τούτων, καὶ ἀπεστερηκὼς ὑπ' ἀνάγκης ὁ πρὶν ἐραστής, ὀστράκου μεταπεσόντος, ἵεται φυγῇ μεταβαλών.*

Sokrates søger her at vise det uheldige og sørgelige i det hos Grækerne almindelig eksisterende Elskovsforhold mellem Mænd og Ynglinge, særlig for de sidste, som, naar Elskeren var kommen til Fornuft, ofte blev bedragne for alt det, han havde lovet dem, medens Lidenskaben holdt ham fangen. Derfor flygter den, der tidligere var Elsker, naar han mindes om sine Løfter, og fjærner sig hastigt, saasom han har skiftet Sind. — Tanken er klar nok, men i de ovenfor citerede Ord har der, som alt flere har set, uden Tvivl indsneget sig en Fejl; *ἀπεστερηκώς* er meningsløst, som det staar her, og alle Forklaringsforsøg preller aldeles af. Skulde Platon maaske have skrevet *ἀπεστοργώς*?[2]) Verbet findes i den Betydning, som her kræves, flere Gange i den opbevarede Litteratur (se Ordbøgerne). Oversættelsen vilde saa komme til at lyde saaledes: „Som Følge heraf bliver den tidligere Elsker en Desertør, og da hans Kærlighed paa Grund af Nødvendighedens tvingende Magt er dunstet bort (egenl. da han har ophørt at elske), flygter han ilsomt af Sted med forandret Sind, efter at der er indtraadt et Omslag".

Plutarkh — eller hvem der nu end maatte være Forfatter dertil — siger i Skriftet om Børns Opdragelse 4 C

---

[1]) Dr. Siesbye har velvilligt henledet min Opmærksomhed paa en Del lignende Former i Dansk. En af de mest karakteristiske findes hos Goldschmidt, der paa en yderst træffende Maade benytter Ordet „Æresbuxer" (Bl. Skrifter I. Bd. S. 18), som vel ellers næppe turde findes indenfor den danske Litteratur; smlgn. det ovenf. om Arist. bemærkede (S. 132).

[2]) Samme Tanke har, hvad jeg først ved Korrekturlæsningen er bleven opmærksom paa, Dorville haft, idet han, rigtignok med en gal Form, vilde skrive *ἀπεστερχώς*.

(Kap. VII): νῦν δέ τις κἂν καταπτύσειε τῶν πατέρων ἐνίων, οἵτινες πρὶν δοκιμάσαι τοὺς μέλλοντας διδάσκειν, δι' ἄγνοιαν, ἔστι δ'ὅτε καὶ δι' ἀπειρίαν, ἀνθρώποις ἀδοκίμοις καὶ παρασήμοις ἐγχειρίζουσι τοὺς παῖδας. Ἄγνοια og ἀπειρία betyder væsentlig det samme, men da Forfatteren udtrykkelig betegner de to Led som noget forskjelligt, maa der vistnok for ἄγνοιαν skriver ἄνοιαν ɔ: Tankeløshed.

Sammesteds 8 F (Kap. XI) staar der: καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῷ λόγῳ παρεφορτισάμην, ἵν' ἐφεξῆς καὶ τἄλλα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ὀρθὴν τῶν νέων ἀγωγὴν συνάψω. Den sidste Sætning bliver — særlig paa Grund af det efter ἐφεξῆς følgende καί — meningsløs; man bør vistnok læse . . . . παρεφορτισάμην· νῦν δ'ἐφεξῆς καὶ τἄλλα κτλ.

Sammesteds 9 B (Kap. XIII) læses i Følge den overleverede Tekst saaledes: Ἤδη δέ τινας ἐγὼ εἶδον πατέρας, οἷς τὸ λίαν φιλεῖν τοῦ μὴ φιλεῖν αἴτιον κατέστη. τί οὖν ἐστιν ὃ βούλομαι λέγειν; ἵνα τῷ παραδείγματι φωτεινότερον ποιήσω τὸν λόγον. σπεύδοντες γὰρ κτλ. Hvad enten der læses ἵνα τῷ, som alle Udgivere har, eller ἵνα τῳ, som andre har foreslaaet, er en Hensigtssætning paa dette Sted mildest talt højst generende, da den kommer til at mangle en uundværlig Hovedsætning. Der bør uden Tvivl staa ikke ἵνα τῷ παραδείγματι, men ἱκανῷ παραδείγματι, smlgn. Pl. Hipp. min. 369 C: ἀποδείξω σοι ἱκανῷ λόγῳ Ὅμηρον Ἀχιλλέα πεποιηκέναι ἀμείνω Ὀδυσσέως. Symp. 179 B: τούτου δὲ καὶ ἡ Πελίου θυγάτηρ Ἄλκηστις ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται κτλ.

Mindre meddelelser.

Om etymologien af ἄνωγα.

Ordet förekommer hufvudsakligen i det episka språket, dessutom hos Herodot och hos tragici, samt en gång i de kypriska inskrifterna (jfr Kühner Gr. I², s. 775, Steph. Thes. s. v., Frohwein Verbum hom. s. 13[1]), Fick Die hom. Od. s. 324). Till sin ursprungliga form är det, hvad det i yttre måtto också aldrig fullständigt upphört att vara, ett perfektum: ἄνωγα, -ας, -ε(ν) etc., med. ἄνωχται (cod. ἀνῶχται) · κελεύεται Hes., plqpf. ἠνώγεα, 3 s. ἠνώγει(ν), ἀνώγει(ν) (ἀνώγεεν Christ *Ε* 899) o. s. v. Betydelsen är däremot presentisk[2]), och denna omständighet har naturligtvis i hög grad medverkat till uppkomsten af vissa sidobildningar, som tyckas återgå till en tematisk presensstam ἀνωγο-: ind. pres (2 s. ἀνώγεις Qu. Smyrn. 13, 238), 3 s. ἀνώγει, 2 du. ἀνώγετον *Δ* 287, en form som man med hänsyn till det å nämda ställe efterföljande digammaordet ἶφι (Knös De dig. s. 128) har velat rätta till 2 pl. ἀνώγετε — att den i alla händelser är en ind., icke en imper. (Seiler-Capelle, Frohwein o. a.), är väl tydligt af sammanhanget — vidare impf. (= plqpf.) 1 s. ἄνωγον, 3 s. ἄνωγε(ν) (ἤνωγε h. Cer. 297, Hes. Op. 68), 3 pl. ἤνωγον, ἄνωγον m. m. (jfr Curtius Vbm II², s. 200, 256). Hos Homer har denna sistnämda böjning af somliga forskare betraktats med en viss misstro; framförallt har man tagit anstöt af den dubbeltydighet hos 3 p. ἀνώγει och ἄνωγε(ν), hvartill densamma gifvit upphof, och följaktligen ansett sig böra skrida till ändringar af texten, i syfte att härutinnan åvägabringa ett mera likformigt och redigt språkbruk (se Ebelings lex. s. v., La Roche Hom. Textkr. s. 194 f. och isynnerhet Christ Hom. Il. proleg. s. 114). Sannt är också, att samtliga homeriska bevisställen för pres. ἀνώγει ytterst lätt kunna undanskaffas, enär detsamma endast träffas i slutet af versen[3]) och således öfverallt kan utbytas mot perf. ἄνωγε(ν), därest man icke en eller annan gång skulle föredraga att göra det till plqpf. (t. ex. *Ζ* 439 ἐπώτρυνεν καὶ ἀνώγει Christ (Düntzer), Nauck i n., samma läsart Christ *Ο* 43; *Ο* 180 är med orätt af Frohwein uppfördt bland presensexemplen). Hvad återigen angår försöket att på samma

---

[1]) I nästsista raden af den där meddelade förteckningen på Homerställen bör det heta *Ρ* 357. — Veitch's arbete, Greek verbs etc. har jag icke varit i tillfälle att begagna.

[2]) Äfven Soph. Oed. Col. 904, trots Ellendt-Genthe Lex. Soph.; jfr Kühner Gr. II, s. 117.

[3]) För jämförelsens skull må nämnas, att också perf. 1 s. ἄνωγα blott en gång (υ 364) af inalles 13 fall står inuti versen.

sätt ersätta impf. ἄνωγε(ν) med plqpf. ἀνώγει, så strandar detta fullkomligt på de två ställen, ε 276, ο 97, där förstnämda form står inuti versen och före konsonantiskt början de ord — ἄνωγεν δ 482, υ 139, ψ 368 efterföljdt af vokaliskt framljud kunde ändras till ἀνώγει, eller möjl. ἀνώγε' — och på pluralen ἤνωγον ἄνωγον motsvarande kypr. ἄνωγον (Cauer Del.[2] 472, 2), hvilken man i alla händelser måste lemna orubbad. Häraf framgår också, att Christ's i sig själft möjliga läsningsförslag ἀνώγεα (l. ἀνώγε') i st. f. 1 s. ἄνωγον, ι 331 och Ε 805, måste förfalla[1]). Tager man nu vidare i betraktande, att åtminstone (med und. af tragici) i senare källor — jag bortser således från det nyss omnämda, möjligen tvistiga ἀνώγετον (-τε) — den tematiska flexionen af ordet finnes så godt som fullständigt genomförd, att därtill den redan hos Homer uppträdande första aoristen, inf. ἀνῶξαι, konj. ἀνώξομεν (Hes. Sc. 479 ἤνωξε), i sin mån hänvisar på en verbal-[2]) och presensstam ἀνωγ(ο-) — fut. ἀνώξω kan likaväl tillhöra perf. — och slutligen att en öfverflyttning från perfekt- till presensböjning ju icke innebär den ringaste osannolikhet (jfr Curtius a. st.), så synes det vara ganska tydligt, att äfven den jämförelsevis så lätta ändringen af hom. pres. ἀνώγει till perf. ἄνωγε(ν) är obefogad. Därmed är naturligtvis ingalunda sagdt, att nämda presens icke en eller annan gång, särskildt t. ex. i formeln ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει (ἐ. κ. ἄνωγεν Ο 725 Christ), skulle kunna ha utträngt den äldre perfektformen ur vår text. Men den själfgjorda analogistiska regeln, man velat häfda, är ohållbar.

En ytterligare presensbildning ἀνωγεο- (jfr γεγωνέω : γέγωνα) skulle föreligga i impf. 3 pl. ἠνώγεον Η 394, i fall denna de bästa handskrifternas läsart vore riktig. Emellertid hafva nyare utgifvare, med undantag af La Roche (se hans skoluppl. II[2], s. 159), i allmänhet frångått densamma och skrifva i stället ἠνώγει (ἤνωγον).

ἄνωγα har redan inom den gamla grammatiken framkallat en del etymologiska tolkningsförsök. Ett par af dessa tankar ha kommit att återupptagas af moderna språkforskare, och det torde således icke vara alldeles olämpligt att förberedelsevis ägna de antika härledningarne någon uppmärksamhet, huru ringa också det verkliga utbyte i sak, som därigenom vinnes, af flera skäl måste blifva. En, såvidt jag kan bedöma, tämligen fullständig uppräkning af desamma lemnar artikeln ἄνωγε i Etymologicum magnum 115,24 f., som jag därföre här vill anföra efter Gaisfords upplaga:

Ἄνωγε: Λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν [Α 313] Ἐκέλευεν. Ἔστι τὸ θέμα ἀνωγῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. Γέγονεν

---

[1]) Leo Meyer, Vgl. Gr. I[2], s. 893 anser tvärtom, att ἠνώγεα och ἠνώγει böra rättas till ἤνωγον och ἤνωγεν.

[2]) Jfr. ytterligare de primära nomina ἀνωγή (Ap. Rhod.), ἄνωξις· βούλευσις (κέλευσις?), ἄνωχμον (ss. ῥωχμός: ῥηγ)· κελευστικόν, Hesych.

γρ ω
[γίνεται δὲ παρὰ τὸ Va.] ἀνωγή τοῦτο παρὰ τὸ ἄνω [ἄνα Va.] τὸ ἐγκελευσματικὸν ἐπίρρημα. Ἢ παρὰ τὸ ἄγω, ἀγῶ, ἀγὴ [ἀγωγὴ Va.], καὶ ἀνωγὴ, ἡ ἐγκέλευσις, δι' ἧς ἄγομέν τι καὶ φέρομεν. Ὁ παρατατικὸς, ἠνώγουν · τὸ τρίτον, ἠνώγει · Δεῖξαι δ' ἠνώγει ᾧ πενθερῷ [Z 170]. Ὁ μέλλων, ἀνωγήσω · ὁ ἀόριστος, ἠνώγησα · ὁ δεύτερος, ἤνωγε, καὶ κατὰ
σσω
συστολὴν, ἄνωγεν. Ἢ ἐκ τοῦ ἀνάγω, ἢ ἐκ τοῦ ἀνάξω [ἀνάξω Vb.] μέλλοντος [ἀνάγω. τοῦτο ἐκ τοῦ ἄναξ. ὁ μέλλων ἀνάξω Sorb.] · ὁ μέσος παρακείμενος, ἀνῆγα · καὶ ὥσπερ ἐκ τοῦ πέπληγα μέσου παρακειμένου ἐγένετο ῥῆμα πεπλήγω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνῆγα μέσου παρακειμένου γίνεται ῥῆμα ἀνώγω, τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν τοῦ ἀνήγω κτλ.

De ögonskenliga fel, hvaraf texten på detta ställe lider, kan man till större delen utan svårighet afhjälpa genom att anlita Gaisfords kritiska apparat, ur hvilken jag ofvan inom klammer bifogat de för mitt ändamål viktigare varianterna. — Det första stycket om ἀνωγῶ (-έω, jfr ofvan) af ἀνωγή och detta senares tvänne härledningar återfinnes med några få afvikelser i den utförligare redaktionen af Zonaras' lexikon, ed. Tittmann I, 223, något som Gaisford lemnat oanmärkt. γέγονεν ἀνωγή ger ingen mening, och synes därföre böra ändras till γέγονε δὲ *παρὰ τὸ* ἀνωγή, detta i öfverensstämmelse med Vossianus a. och till någon del också med Zonaras, som har γέγονε δὲ ἀ., med ett i detta sammanhang oförklarligt δέ, som Tittman vill stryka. Luckan är naturligtvis framkallad af den i nästa sats omedelbart följande ordförbindelsen παρὰ τό. Hvad nu beträffar nomen ἀνωγή, grundordet till det föregifna verbet ἀνωγέω, så får man att välja mellan två förklaringar. ἀνωγή kan för det första komma af det „uppmanande adverbet" ἄνω (om afledningen lemnas ingen upplysning; jfr t. ex. ἰωγή : ἰέναι 481,21). Detta är emellertid för öfrigt alldeles obekant. Är läsarten riktig [1]), kan det således icke gärna vara någonting annat än en just i och för denna etymologi och efter mönstret af det lokala ἄνω i förhållande till prep. ἀνά uppgjord biform till det imperativiska ἄνα = ἀνάστηθι (ἀνάστα), och möjligtvis har detta förhållande på något sätt varit uttryckt i ställets ursprungliga ordalydelse (ἄνα ἐξ οὗ ἄνω l. ngt dyl.). Benämningen ἐπίρρημα ἐγκελευσματικόν, likbetydande med den vanliga termen ἐ. παρακελευσματικόν (ex. εἶα, ἄγε, φέρε, δεῦρο o. dyl.), är kanske i fråga om ἄνα (hvarom jfr Lentz Herodian. II, 207 not.) mindre bruklig; men man kan i detta afseende jämföra Et. M. 100,54, där ἄνα : ἄνατε (?) ställes på samma linie som ἄγε : ἄγετε, eller Et. Gud. 53,22 och Cramer An. Oxon. II, 281,21, på hvilka ställen ἀνάστα kallas ett ἐπίρρημα παρακελεύσεως. — Den andra härledningen af ἀνωγή utgår från verbet ἄγω. Enskildheterna däraf bli olika, alltefter som man läser ἀγῶ ἀγή eller, med Voss. a., ἀγωγή. Ehuru tvifvelsutan

---

1) ἄνω i st. f. ἄνα, som man väntade, beror kanske på någon slags förblandning med det närmast förut etymologiserade ἀνώγειν, jfr Et. Gud. 61,55.

ἀνωγί genom hvarjehanda konstgrepp skulle kunna vinnas äfven ur en grundform ἀγή[1]), torde dock den sistnämda läsarten, som dessutom bestyrkes af Zonaras a. st. (ἡ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγωγή. καὶ γίνεται ἀγωγὴ [ἀν—?] ἡ ἐγκέλευσις κτλ.), ur meningens synpunkt böra föredragas: ἄγω, ἀγωγὴ (l. ἄγω ἀγὴ ἀγωγὴ? Jfr 55,32) καὶ — scil. κατὰ τροπὴν — ἀνωγὴ ἡ ἐγκέλευσις κτλ.; något annat exempel på bokstafsförvandlingen γ till ν kan jag för tillfället icke påvisa, men detta är också af bekanta grunder alldeles obehöfligt. I afseende på uttryckssättet i sin helhet kan man med vårt ställe t. ex. jämföra Et. M. 168,33 αὐγή: παρὰ τὸ ἄγω, ἀγή, καὶ αὐγή, δι' ἧς ἀγόμεθα. Läsarten ἀγῶ ἀγὴ beror kanske på förvexling med ἀγή: ἀγῶ, κλάνω (Et. M. 9, 9) och ἄγη: ἀγῶ, θαυμάζω (8,36). — De båda följande etymologierna tyckas äga det draget gemensamt, att de sätta ἄνωγα i nära samband med subst. ἄναξ: τοῖς γὰρ ἀνάσσουσι [καὶ ἄρχουσι An. Ox.] πέφυκε τὸ κελεύειν, heter det i cod. Sorbonensis af Et. M. och i An. Oxon. I, 14. Denna åsikt om ordets ursprung träffas redan hos Apollonius Sophista, ed. Villoison I, 152: ἀνώγειν. κελεύειν. κυρίως δέ, ἄνακτος ἐπίτασις (-ξις?). Det ena etymon ἀνάγω skulle enligt ordalagen i cod. Sorbonens. och An. Oxon. I, 14,3, hvartill Gaisford hänvisar, komma från ἄναξ, men å andra sidan finna vi bland de olika härledningarne af ἄναξ också ett par, som omvändt göra ἀνάγω till dess grundord, dels i passiv bemärkelse: πρὸς ὃν πάντα ἀναφέρομεν (Et. M. 97,52, jfr Et. Gud. 50,43 och 52,24), dels äfven i aktiv mening: Et. Gud. 52,16 ὁ τὴν ἄνω τάξιν ἔχων (jfr Et. M. 97,52, An. Oxon. I, 34,16) καὶ ἄγων. παρὰ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν καὶ τὸν ἄξω μέλλοντα. Samma obestämdhet i beteckningen af ett ord såsom primitivum eller derivatum kan man äfven eljest iakttaga. t. ex. i art. παίζω och παῖς Et. M. 657,35 f. — I det andra satsledet bör det väl i st. f. ἢ ἐκ τοῦ ἀνάξω μέλλοντος riktigare skrifvas: ἢ ἐκ τοῦ ἀνάσσω, ὁ μέλλων ἀνάξω, i öfverensstämmelse med Et. Gud. 61,57. I hvarje fall åsyftas härledningen från ἀνάσσω, Et. M. 100,18, efter hvilket ställe ἀνάσσω (hvarmed Et. M. 95,50 också subst. ἀνάγκη sammanföres) skulle vara en paragogisk form af verbet ἄνω = ἀνύω. Det är väl också på grund af en likartad tankegång, som Eustathius 1784,39 omedelbart förbinder ἀνώγω med detta ἄνω (ἀνύω), hvaraf det skall vara bildadt på samma sätt som τρώγω af dess prototypon τρῶ.

Af nyare uttalanden i denna fråga äro följande mig bekanta:

Enligt Buttmann, Lexil. I[4] (Berlin 1865), s. 276 f., vore roten i ἄνωγα ἀνηγ, en fullare form af det ἀγγ, som uppträder i ἄγγ-ελος, -έλλω; vokalvexlingen skulle vara att jämföra med den i

---

[1]) Det förklarande tillägget δι' ἧς (v. l. δι' οὗ) ἀγόμεθά τι καὶ φέρομεν visar, att man endast har att tänka på den enkla stammen ἀγ, icke på en sammansättning med prep. ἀνά; jfr Et. M. 6,51 ἀγγεῖον: ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ τι ἄγειν καὶ φέρειν.

ἀρωγή af ἀρήγω. Buttmann vill dock icke hafva denna sin etymologi betraktad såsom något annat än en afsevärd gissning och anser endast så mycket vara säkert, att ἄνωγα hvarken är ett sammansatt ord, ej häller ett perfektum af pres. ἀνώγω. Pott Et. F. I[1], s. 184 (jfr II[2], 2, 2, s. 52) erinrar häremot, att ἄγγελος självt troligen är ett kompositum[1]), en uppfattning, som låter försvara sig äfven i det fallet, att nämda ord är i släkt med skr. áṅgiras och med pers. ἄγγαρος (Fick II. s. 13, jfr Vaniček Gr.-lat. etym. Wbch s. 203). Ytterligare anmärkningar äro, att *ἀνηγ, den för ἄνωγα erforderliga biformen af r. ἀγγ, är alldeles obestyrkt, att frånvaron af reduplikation, vare sig attisk eller temporalt augmenterande, måste anses i viss mån besynnerlig hos en med enkel kort vokal i öppen stafvelse börjande verbalstam, såsom *ἀνηγ (jfr Curtius Vbm II[2], s. 167 f.), och att öfverensstämmelsen i betydelse mellan ἄγγελος, ἀγγέλλω och ἄνωγα är ingenting mindre än slående.

Benfey, K. Z. IX, s. 126 f. (jfr Griech. Wzllex. II, s. 144), sammanställer ἄνωγα med ἄναξ, st. ἀναγ-τ-, ἀνακτ- och på grund häraf, med fasthållande af det engång assimilerade slutljudet, äfven ἀνακ-; detta i trots af det senare ordets framljudande digamma, hvilket kan vara ett „oorganiskt“ tillägg, såvida icke tilläfventyrs tvärtom ἄνωγα mycket tidigt mistat det dig., som från början tillkom detsamma. Den förstnämda möjligheten har mera för sig, ity att ἄνωγα (och därmed ϝ-ανακτ-) sannolikt utgår från en rot *ἀγγ = ἀγχ (ἄγχω, ἄχνυμαι, ango etc.) „tränger“ och i öfverflyttad mening „tvingar“. Nämda rot vore här reduplicerad till ἀν-αγγ och af denna reduplicerade form skulle perf. ἄνωγα vara bildadt, med undvikande af ytterligare reduplikation och med nasalbortfall (i analogi med ἀνήνοθε, ἐνήνοχα) samt vokalförlängning i den ursprungliga rotstafvelsen. — Huru oriktigt allt detta numera måste anses vara, torde knappt behöfva antydas. ϝάναξ med sitt säkra digamma (flera inskriftsexempel G. Meyer Gr. § 231 f.) och ἄνωγα med sin lika säkra brist på digammatiskt framljud (Hom.; kypr. ἄνωγον) kunna rimligtvis icke höra ihop (jfr Pott a. st.), och skulle man också vilja tillåta sig den förmodan, att digamma i ϝάναξ vore ett blott yttre påhäng, d. v. s. något prefixfragment, så återstode dock alltid olikheten i slutljudet mellan ἄνακ(ες, -οι) och ἄνωγ(α), hvilken man också blott gissningsvis kunde förklara (tarent. ἀνάζω för -σσω är analogibildning, jfr Osthoff Perf. s. 297). Det förefaller således ganska underligt, att de Saussure Mém. sur le syst. prim. des voyelles indoeur. s. 155 funnit denna jämförelse värd att omnämnas, ehuruväl han anser, att den till grund liggande roten är oklar. — Hvad angår Benfeys vidare utförande af sin etymologi, så kan det vara

---

[1]) -γελ- för han ihop med lat. *gallus* och t. *gellen*. Den senare jämförelsen är naturligtvis oriktig; snarare kunde man tänka på no. *kall*, *kalla* och därmed samhörande germ. ord.

nog att fästa uppmärksamheten därpå, att nasalens försvinnande i ἄνωγα af ἀν-αγγ vore alldeles oförklarligt.

Curtius, Vbm II² 168. yttrar sig på följande sätt: „Die Herkunft ist noch dunkel, doch ist der Zusammenhang mit ἀνάγκη nicht unwahrscheinlich. Vielleicht beruht daher ἄν-ωγα auf attischer Reduplication in der Art wie ἀκ-ωκή, wobei der Nasal in der Stammsylbe, nachdem er Erweichung des Consonanten bewirkt, verschwunden wäre. Auch das oskische *angit* (tab. Bant. 2), nebst *angetuzet* (ib. 20), das man ohne hinreichenden Grund mit lat. *agere* identificirt hat, während ihm die Bedeutung auferlegen, befehlen zukommt, könnte verwandt sein.“ Mot detta, såsom man ser, mycket tveksamt framstälda antagande gäller ungefär detsamma som mot det föregående, endast att öfvergången från ἀν-αγκ- till ἀν-ωγ-, med „uppmjukning“ af det slutande κ till γ, är ännu en grad svårare att rättfärdiga. Det ännu ej fullt utredda osk. *angetuzet* (*angit* är osäkert) torde numera de flesta efter Büchelers föredöme hålla för en sammansättning med prepos. *an* (= ἀνά).

De forskare, hvilkas meningar jag ofvan återgifvit, synas ha tagit det som en afgjord sak, att ἄνωγα skulle vara en osammansatt form. Vore denna ståndpunkt riktig, så vore knappast mer än en möjlighet till förklaring öfrig: man finge antaga, att roten är *‚nag', d. v. s. *năg l. *năg (nŏg), jfr Leo Meyer Vgl. Gr. I², s. 892. Häraf kunde man måhända föreställa sig ἄνωγα vara bildadt på samma vis som skr. *uvāca* af *vac*, således med reduktion af reduplikationsstafvelsen *ne-* till *n-* (‚sonans') = gr. ἀ-. Ett annat sätt vore kanske att, i likhet med Leo Meyer a. st., afskilja ἀ- såsom säregen grekisk protes, så att perfektstammen *νωγ blefve utan reduplikation. Ett perfektum af denna art föreligger, som bekant, i ϝοῖδα, och det är ju ganska tänkbart, att denna reduplikationslösa bildning i tidigare språkskeden ägt en ganska betydande utsträckning, kanske också att den oreduplicerade, enstafviga perfektstammen (jfr τρᾰχ-ύς : ταραχ-ή, τρη-τός : τέρε-τρον o. dyl.) enligt regeln haft lång rotvokal, såsom till ex. torde vara fallet i ἐπ-ώχατο (om samhörigt med ἐπ-έχω, Curtius Vbm II², s. 240), lat. *sēdi*, *vēni*, germ. *sêtum* etc.[1]). Härmed må emellertid förhålla sig hurusomhelst: skulle också det nämda förslaget vara oklanderligt i formelt hänseende, så förblir det likafullt utan allt värde, sålänge en rot ‚*nag*' med här användbar betydelse icke är funnen.

ἄνωγα har också af några etymologer uppfattats såsom ett sammansatt ord, och det återstår nu att se till, huruvida man på den vägen har ernått lyckligare resultat. Beståndsdelarne i formen kunna under denna förutsättning icke vara några andra

---

[1]) Gr. γέγωνα af *gen* ‚känna' äger både lång rotvokal och reduplikation, liksom skr. *jajāna* af *gen* ‚föda', o. s. v.

än prep. ἀνά och, då hvarje tecken på inre spirantbortfall saknas, *ὦγα, perfektum till en verbalstam ‚*ăg*' (‚*a*' = *a*, *e*, *o*). Visserligen har Pott Et. F. I[1], s. 183 f. yttrat den åsikten, att ἄνωγα utginge från en sammansättning af roten γνω (γιγνώσκω), motsvarande det skr. *anu-jñā*, men han har sedermera i Et. F. II[2], 2,2 (= Wurzelwbch I, 1), s. 51 så godt som öfvergifvit denna högst betänkliga förklaring, som jag därföre också alldeles lemnar åsido. — Gå vi nu att bland de befintliga eller antagna rötterna af formen ‚*ag*' (Fick Wbch II, s. 10 f., Leo Meyer Vgl. Gr. I[2], s. 863 f.) uppsöka den, hvarifrån det förmodade perf. *ὦγα skulle härledas, så tyckes det egentligen icke finnas mer än en, som här kan komma ifråga, näml. *ag* ‚drifva', ἄγ-ειν. Vid första påseendet skulle man väl kunna tveka mellan denna och den rot *ag* ‚säga', som gemenligen anses ligga till grund för lat. *adagium*, *indigitare*, *(an)axare* etc. (jfr om denna ordfamilj Osthoff Perf. s. 174)[1]), men vid närmare besinnande märker man lätt, att den sistnämda vida sämre lämpar sig för det angifna ändamålet, ty dels är denna icke med säkerhet påvisad i något annat grekiskt ord, dels kunde den faktiska användning, hvari ἄνωγα förekommer, endast med svårighet förklaras ur en grundbetydelse ‚indīco'. Återstår således det antagandet, att ἄνωγα kommer från det vanliga verbet ἀνάγειν ‚drifva fram'. Detta är en äfven i nyare tid för länge sedan uttalad mening, som blott haft det missödet att bli bortglömd i den för ögonblicket mera gängse och anlitade språkvetenskapliga litteraturen[2]). Så heter det t. ex. hos Grimm D. Gramm. I[3] (1840), s. 572: ‚ἄνωγα jubeo wird mit fug zu ἀνάγω gehalten, man vgl. ἀνωγή impulsus, mandatum'[3]).

---

[1]) ἠμί (Curtius Vbm I[2], s. 153, Osthoff a. st.) brukar tagas från r. *agh* (skr. *āha*, lat. *aio*), hvilkens förhållande till *ag* (*gh*: *g*) är ytterst oklart. Enl. Fick Wbch II, s. 12 skulle den lat. gruppen *ag*, och därtill *aio*, höra tillsammans med gr. ἄγαν, ἄγαμαι, ἀγάλλομαι (dessa ord har han sedan, Bezzenb. Beitr. V, s. 168, förklarat på helt annat sätt), ἀγανός, ἀγαθός etc., rot *ag* „ehren — billigen", hvilket förefaller ganska osannolikt. För öfrigt kunde det förtjäna att undersökas, om icke nyssnämda lat. ord medgifva härledning från *agere*. *Indigitare* (*-etare*, jfr subigitare) ‚åkalla en för det särskilda fallet kompetent gudomlighet' (Preller Röm. Myth.[3] I, s. 136. II, s. 204) skulle då från början hafva betydt ‚arcessere', ‚adhibere'; desiderativbildningen *axare* (jfr *axites*, *axitiosi*) kunde möjligen fattas på något härmed analogt sätt; *prodigium* kommer säkert af *prodigere* = ‚prodere', jfr *portentum* (*ostentum*, *monstrum*). *Adagium*, *-io* (jfr *exagium*?) är dock svårt att förklara ss. ‚id quod adigitur'.

[2]) Åtminstone har jag själf först under utarbetningen af föreliggande uppsats kommit under fund därmed, att denna etymologi redan förut var framställd.

[3]) Det hos Pott a. st. af Et. F.[2] efter omnämnandet af Grimms, ‚säkerligen falska', åsikter rörande γέγωνα (: γάνος splendor) och ἄνωγα tillfogade citatet: „Vgl. Crecelius Höfer [Zeitschr. f. d. Wissensch. d. Sprache] III. 344," har tvärt emot sammanhangen endast afseende på den Grimmska förklaringen af γέγωνα, hvilket Crecelius på nämda ställe utan vidare åberopat.

I Matthiae Lex. Eurip. I (1841), s. 316 f. är samma förklaring utförligare motiverad: ‚Imo ἀν-ἄγειν stirps est. Cuius verbi perf. 2 vel simpliciter fuit (ἀν-έογα) ἄνωγα vel exuta compositi natura primum ἤνογα, deinde ut in ἠόργειν — ἐώργειν — — — permutatis quippe intervallis ἄνωγα.' I afseende på vokalvexlingen ο (ω): α jämföras såsom beslägtade ord ὄγμος, ὄχϑη (och οἴγειν!); betydelsen anges sålunda: permovere, impellere (antreiben), iubere. För öfrigt har jag endast på tvänne ställen hittat ifrågavarande etymologi, näml. i Passow's större ordbok, hvarest utom Buttmann's *ἄγγω samt de antika ἄνω (-ύω) och ἀνάσσω äfven ἀνάγω, förmodligen efter Et. M., omnämnes såsom föreslaget grundord, och i Suhle-Schneidewin's Übersichtliches gr.-d. Handwbch (Leipz. 1875), där, utan uppgifven källa, den förmodan yttras, att ἄνωγα är besläktadt med ἀνάγω; i Pape-Sengebusch säges blott i allmänhet, att ordet troligen är ett kompositum.

Efter denna förklaring är alltså ἄνωγα ett perf. ‚secundum' till ἀνάγω. Rotens afljud ω : α kan jämföras med det i ἀγωγή, ἀγωγός o. dyl. (G. Meyer Gr. § 49). Accentens ställning på prepositionen (jfr σύνοιδα) är att fatta på enahanda sätt som vid perf. (jfr Osthoff Perf. s. 170 f.) κάϑημαι : -ωγα har aldrig haft augm. temp., ej häller kommit att sättas i gemenskap med de (ersättningsvis för reduplikation) augmenterade perfekterna, detta en följd af hela formens tidigt förvärfvade självständighet och karaktär af verbum simplex (jfr ἠνώγεα, ἤνωγον; ἀνῶκται hos Hesych. måste rättas, se ofvan).

Ordets betydelse är den af ett præsens intensivum (jfr Curtius Vbm II², s. 170 f., 177[1]), Delbrück Synt. Forsch. IV, s. 94): ‚jag drifver (förmår) till', och därnäst ‚jag manar (råder, beder), bjuder, befaller'. Begreppsöfvergången är således alldeles densamma som i κελεύω, κέλομαι, egentligen ‚jag sätter i rörelse, drifver fram' (μάστιγι κελεύειν, ἱπποκέλευϑος = ἱππηλάτα[2])?), se Fick Wbch II, s. 57, Curtius Et.⁵ s. 139, och jämförlig med den som förekommer i en mängd andra verba hortandi (incitandi, jfr Albrecht, Curtius Studien IV, s. 24 f.), ss. t. ex. ἀνίημι (ἐφίημι), ὄρνυμι ἐπόρνυμι, ὀτρύνω ἐποτρύνω — παρορμῶ, προτρέπω o. a. Att grundbetydelsen hos ἄνωγα är den nyss angifna, framgår väl alldeles tydligt af vissa bekanta, mer eller mindre stående och just därföre lärorika talesätt, hvari ordet användes, för att uttrycka en inre drift eller ett yttre nödgande (jfr Benfey's och Curtius' etymologier): t. ex. ϑυμὸς (ἐνὶ στήϑεσσιν) ἀνώγει (ἄνωγε), ϑυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. κραδίη καὶ ϑυμὸς ἀνώγει (ο 395), μένος καὶ ϑυμὸς ἄνωγε(ν) (Ω 198), φίλον ἦτορ ἀνώγῃ (α 316) — ἀχρη-

---

1) Curtius' yttrande å det senare stället, att i ἄνωγα den intensiva betydelsen skulle vara utplånad eller förbleknad (verwischt), blir mindre träffande, om man antar härledningen af ἀνάγω.

2) Att κελεύω ‚drifva', ‚mana' skulle hänga ihop med κέλευϑος (Fick a. st.), är ingalunda osannolikt, ss. Curtius a. st. s. 146 påstår; jfr ἐλ-άω, transit ἐλευσίω Hesych., ἐπελεῦσαι inskr. fr. Gortyn : intr. ἤλυϑον, ἦλϑον.

μοσύνη γὰρ ἀνώγει (ρ 502). Härmed jämföre man: θυμὸς (ἐνὶ στήθεσσι) κελεύει, κραδίη θυμός τε κελεύει, κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ (M 300), κέλεται δέ ἑ γαστήρ (ζ 133), κέλετο μεγάλη ἴς (μ 175), ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ (σ 61), ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν (θ 45), θυμὸς ἀνῆκεν (t. ex. Z 256). Särskildt beaktansvärd är den yttre och inre likheten mellan ἄνωγα och ἀνίημι ‚drifver, äggar. manar', egl. ‚sänder, släpper fram (immitto, admitto)'; se ordb. Upplysande är äfven den vanliga förbindelsen ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει (jfr γ 317 κέλομαι καὶ ἄνωγα) eller en rad af samhöriga uttryck sådan som den vi finna i ξ 463 f.: οἶνος γὰρ ἀνώγει ἠλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον (jfr Δ 286 f. ὀτρυνέμεν — κελεύω — ἀνώγετον (-τε), I 703 θυμὸς ἐνὶ στ. ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ, η 217 f. (γαστὴρ) ἐκέλευσε — κέλεται — ἀνώγει, χ 483 f. ἄνωχθι — ὄτρυνον)[1]).

Slutligen kan också erinras därom, att ordets syntaktiska behandling snarare talar för än emot den etymologi, som jag här söker försvara. Det förbindes nämligen med ack., en eller tvänne (T 102 τά με θυμὸς ἐνὶ στ. ἀνώγει, hvarest antagande af ellips är öfverflödigt, jfr Albrecht s. 25), med inf. och med acc. c. inf.; se Ebelings lex. och Albrecht Curt. Stud. IV, s. 26 f. Dat. c. inf. förekommer blott på två ställen hos Homer, κ 531 f. (ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι med blandad dat.- och ack.-konstruktion) och υ 139, i den senare litteraturen ett par gånger hos Ap. Rh. (I, 693, IV, 100). Såsom äfven Albrecht a. st. är böjd att anse, beror den senare konstruktionen (jfr ἐποτρύνειν med dat. c. inf. O 258 och därst. La Roche) helt säkert på analogiskt inflytande från andra verba iubendi — förnämligast väl från κέλομαι och κελεύω, hvilkas rektionsförhållanden för öfrigt möjligen äro mindre ursprungliga och påverkade af verba ‚säga till' och ‚ålägga'.

Såvidt jag ser, finnes det öfverhufvud blott en mera allvarsam invändning, som kan riktas mot denna etymologi, nämligen den, att ἀνάγω hvarken hos Homer eller i det senare språket förekommer i den öfverflyttade betydelse, som skulle lämpa det till stamverbum för ἄνωγα, utan endast i de mera egentliga och ursprungliga: ‚jag för upp, fram, åter'. Visserligen tyckes Hesychius känna till ett ἀνάγειν = πείθειν, men den ifrågavarande glossan: ἀνάγειν · ἄγειν. πείθειν. ἀναγινώσκειν, är i oordning och innesluter tydligen en annan ordförklaring: ἀναγινώσκειν (ion.) = πείθειν. I sin mindre upplaga har därföre Schmidt utsöndrat de båda första orden såsom utgörande den ursprungliga glossan och tillfogat „πείθειν (Iones)“ till det några rader längre ned följande ἀναγινώσκειν · ἀναγνωρίζειν. Jag vet icke, om det kunde gå an att upplösa den

[1]) Ett ganska viktigt ställe vore Ω 90 τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; ifall man på grund häraf med Ebel. lex. finge uppställa ‚arcesso' ss. en betydelse hos ἄνωγα. Troligen bör man dock, med Hentze o. a., underförstå ἐλθεῖν eller ett dyl. begrepp, som kan lånas ur καλέει (och ὄρσο) i v. 88; uttryckets korthet är endast något större än vanligt, jfr t. ex. π 404, ι 374, Z 444, Ω 670 m. fl.

första glossan i följande tvänne: ἀνάγειν · ἄγειν. πείθειν och ἀναγεινώσκειν · πείθειν, så att ἀναγινώσκειν skulle hafva förekommit två gånger i olika skrifning (ss. δείνη — δίνη o. dyl.) och med olika tolkning. — I alla händelser kan härpå ingenting bygges (jfr Steph. Thes. ed. Paris. s. v., sp. 337). Jag tror emellertid icke, att ofvannämda inkast kan betraktas såsom synnerligen graverande. Det är ju nämligen en ganska vanlig företeelse, att en viss form af ett ord erhåller en mer eller mindre självständig betydelse: οἶδα ‚vet' är egl. ‚vidi', perf. till ϝειδ ‚se' (εἶδον), hvilket i sin ordning förmodligen hänger samman med *vid* ‚finna' (*vindāmi*), πνίω betyder ‚andas' men πέπνυμαι ‚har besinning, förstånd', χράομαι ‚nyttjar' men κέχρημαι ‚behöfver, åstundar', βέβλημαι ‚är träffad' kroppsligen, βεβόλημαι andligen (en betydelse som hos Homer endast förekommer i denna form af ordet) — i lat. är *pepigi* (: *pango*, *pago*, jfr *tetigi*) till bruket perf. af *paciscor*, icke af *pango*, har *prae-sens* (säkerligen icke af adv. *praes* [?] = praesto + *ens*, ss. Georges antar) alldeles skiljt sig från *praeesse*, m. m. dyl. I det förevarande fallet borde omständigheterna kunna hafva varit rätt gynnsamma för åstadkommande af en sådan ‚isolering' af formen med däraf föranledd ‚differentiering' i dess betydelse. Ett perf. till ἄγω saknas hos Homer och hittils öfverhufvud i den älsta grekiskan; det aktiva, aspirerade ἦχα är, såsom bekant, en jämförelsevis ung form och träffas först hos attici, ἀγήοχα l. ἀγήγοχα (jfr Dittenberger Syll. Inscr. 156; not. 11) är, efter hvad det ser ut, en bildning af ännu senare datum och står på gränsen till det hellenistiska språket (se Curtius Vbm II², s. 218, 221, 235 f.)[1]. I hvarje händelse bör det förhållandet, att ἄνωγα icke (rättare måhända: icke längre) hade någon perfektform *ὦγα af ἄγω eller dess sammansättningar att sluta sig till, hafva varit alldeles nog för att bereda detsamma en afgjord undantagsställning, hvilken endast kan hafva blifvit ännu mera framträdande därigenom, att perfektvokalismen ō af pres. ă, ehuru efter den nu gällande vokalläran fullkomligt regelmässig, är nästan alldeles utan exempel inom

[1]) ἀγήοχα, -γοχα och i dorisk κοινή ἀγάγοχα är möjligtvis en analogibildning efter det till betydelsen nära besläktade (ἄγειν καὶ φέρειν) ἐνήνοχα (jfr t. ex. δεδειπναμεν : ἠρίσταμεν, G. Meyer § 555 anm.): ἐνεγκ-εῖν : ἀγ-αγ-εῖν = ἐν-ήνοχ-α : ἀγ-ήοχ-α. ἀγ-ήγοχ-α, som med mindre trohet återger detta mönster, vore tillika påverkadt af ἀγ-αγ-εῖν o. s. v. (med γ i de två första st.), — eller också kunde tilläfventyrs ἐνήνοχα för en grumlig språkkänsla sönderfalla i elementen ἐνην-, pfst., och -οχα, ändelse, och därigenom framkalla ἀγήγ-οχα ss. efterbildning. Om ljudlagsenligt bortfall af γ i ἀγή[γ]οχα kan väl icke blifva tal. Det ‚boeotiska' ἀγείοχα (Et. M.) är, i fall uppgiften händelsevis skulle vara riktig, sannolikt en attisk lånform; långt rimligare är dock det antagandet, att både ἀγείοχα och det af G. Meyer § 220 citerade ἐπαγειοχότος äro vulgarismer (med ει för η), liksom också är förhållandet med det egypt. διαγέωχα (med εω för ηο); jfr om dessa vokalförvexlingar Blass Musspr.² s. 30, 52, 32. — Inskriftformen ἱερίτευχε, hvarpå Curtius (a. st. s. 236) förnämligast stöder sin uppfattning af ἀγή(γ)ο-χα ss urspr. κ-perf., har antagligen blott ortografisk betydelse och kan i hvilket fall som helst icke bevisa mycket.

den historiska grekiskan. Det är af ungefärligen samma anledningar, som γέγωνα „jag gör mig förnummen, hörd' kommit att söndra sig från roten γνω (eller egentligare, dess primärrot *γεν), hvarmed detta ord från början sammanhänger (Fick II s. 93, Pott Et. F. 1 och 2 uppl. å ofvan a. st. och redan Et. M. 224, 11; jfr den Aristophaneiska nybildningen τετορήσω : *τορέω : τορός = γεγωνήσω : -έω : γεγωνός).

Det är alltså långtifrån oförklarligt, om perf. ἄνωγα uteslutande för sig och för det nyskapade verbet *ἀνώγω (ἀνώξω, ἤνωξα) skulle hafva lagt beslag på den öfverflyttade betydelse, som åtminstone till möjligheten, kanske också engång i verkligheten tillkom hela temat ἀνάγω. Ty att förmågan af en sådan utveckling förefanns hos detta senare ord och dess former, vill väl ingen betvifla. Den här ifrågakommande betydelseöfvergången — från „drifva, föra' till „drifva, (söka) förmå till' (hvarur hos ἄνωγα „befalla', se ofvan s. 145) — är ju i och för sig en af de mest otvungna och vanliga (jfr lat. *ago*, *adigo*, *cogo*, *subigo*), och den har dessutom icke så sällan ägt rum både hos det enkla ἄγω och hos flere af dess sammansättningar. Jfr t. ex. ἄγω: Eur. Hec. 43 ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι. Ap. Rhod. I, 236 εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι. Eur. Med. 309 ἐξέδου κόρην ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν; ἐνάγω: Herod. IV, 79 θεὸν — ὅστις μαίνεσθαι ἐνάγει ἀνθρώπους. V, 104 πολλάκις μὲν καὶ πρότερον τὸν Γόργον παρηγορέετο ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλέος, τότε δὲ — — πάγχυ ἐπικείμενος ἐνῆγε· ὡς δὲ οὐκ ἔπειθε τὸν Γόργον κτλ.; ἐξάγω (hänför, förleder) Theogn. 413 οὐδέ με οἶνος ἔξαγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ (jfr Hom. οἶνος γὰρ ἀνώγει); ἐπάγω (adduco): Hom. ξ 392 οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω. Eur. Hec. 260 πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν ...; προάγω (förmår, förleder, jfr παράγω, ὑπάγω): Dem. de Cor. 206 προήγαγον ὑμᾶς ἄξια τῶν προγόνων φρονεῖν; προσάγω: Soph. Oed. R. 130 ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὸ πρὸς ποσὶν σκοπεῖν μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ προσήγετο (se vidare lex.).

Det tyckes mig sålunda, som om den etymologi, jag i det föregående sökt att belysa och rättfärdiga, skulle äga en icke ringa grad af sannolikhet. Befunnes den vara riktig, så finge ordet i fråga, såsom ofvan antyddes, ur formell synpunkt ett alldeles särskildt intresse. I detta fall blefve nämligen ἄνωγα — möjligtvis jämte πέπτωκα af πτα-(κ), hvaraf dock Osthoff Perf. s. 383 f. gifvit en annan, men något för invecklad förklaring — det enda perfektum af en verbalrot med vokalismen ă, som troget bevarat afljudet ō, hvilket man af flera skäl har förutsatt såsom ursprungligen tillkommande ett perfektum af det slaget. På samma gång kunde ἄνωκται, *ἀνώγω, ἀνώξω, ἀνῶξαι tjäna att bestyrka de Saussure's (Mém. s. 155, jfr 140) och G. Meyer's (Gr. § 49) åsikter, att de dor. formerna τέθωκται, τεθωγμένος, θωχθε'ς, θῶξαι : θάγω (θήγω) och sådana praesentia som τρώγω : ἔτραγον (jfr t. ex. lit. *pŭlu*: σφάλλω, germ. *fallan*) lånat sin ō-vokal från det aktiva perfektet.

Upsala i Augusti 1885. **O. A. Danielsson.**

Om de Ord, som Augustus efter Sueton. Octav. 99 udtalte paa sit Dødsleje.

Suetonius beretter, at Augustus, da han følte Døden nærme sig, lod sig bringe et Spejl, lod sit Haar ordne og „malas labentes corrigi“; dernæst spurgte han de tilkaldte Venner, „ecquid iis videretur mimum vitæ commode transegisse“, og tilføjede følgende „clausula“:

εἰ δέ τι
ἔχοι καλῶς τὸ παίγνιον, κρότον δότε
καὶ πάντες ἡμᾶς μετὰ χαρᾶς προπέμψατε.

Almindeligt opfattes disse Ord saaledes, at Augustus ved dem skulde have kastet den Maske, han havde baaret hele sit lange Liv igjennem, og vedkjendt sig, at han i alt, hvad han havde gjort, havde lagt an paa „at synes og ikke at være“. Beulé (Auguste, sa famille et ses amis, citeret i nedenfor anførte Skrift af Hirschfeld) siger: „Toute sa vie se résume dans ces mots qu'il prononça le jour de sa mort: ‚La farce a-t-elle été bien jouée? Applaudissez!' Il meurt en comédien.“ Forsigtigere have andre (ligeledes af Hirschfeld citerede) Forfattere udtrykt sig, hvilket ogsaa gjælder om den danske Bearbejdelse af Cantùs Verdenshistorie, hvor der (II S. 244) siges, at „Augustus spurgte „sine tilstedeværende Venner, 'om de syntes, at han havde „opført sig vel i Livets Skuespil?' Han tilføjede et græsk Vers „af en Komedie, hvori Forfatteren beder om Publikums Bifald, og „udaandede derpaa. For ham var altsaa Livet et Skuespil og „Mennesket ikke andet end en Skuespiller i et af dets Optrin; „hele hans Liv havde i Virkeligheden været et Komediespil, hvori „han lagde an paa at synes noget andet end han var, og at rette „sig efter Omstændighederne.“ Hvad der her siges, er i det væsentlige rigtigt indtil Ordene „Publikums Bifald“ inklusive; naar der derefter tilføjes „og udaandede derpaa“, stemmer dette ikke med Suetonius's Beretning, som vi strax skulle se, og det øvrige er en uberettiget Slutning af de foregaaende Præmisser. At den deri udtalte Dom om August som Menneske og Regent kan være vel begrundet, er det ingenlunde min Mening at benegte; men jeg finder det a priori usandsynligt, ja vel endog umuligt at tænke sig, at Augustus, der efter Suetons Beretning bevarede sin Bevidsthed saa godt som usvækket lige til det sidste, ikke ogsaa i Dødsøjeblikket skulde have lagt an paa at efterlade et saa smukt Minde om sig som muligt. Læse vi videre det anførte Sted hos Suetonius, siges der ikke som hos Cantù, at han udaandede efter at have citeret ovenstaaende græske Vers, men der tilføjes: omnibus deinde dimissis, dum advenientes ab urbe de Drusi filia ægra interrogabat, repente in osculis Liviæ et in hac

voce defecit: „Livia, nostri conjugii memor vive ac vale“. Hans sidste Ord er en kjærlig Forespørgsel til en fraværende syg Slægtning og dernæst en Afsked til sin Hustru, der, omsat i moderne Tankegang, vel nærmest vilde svare til: „Bevar mig i venlig Erindring og Gud velsigne Dig!“ I alle Tilfælde aander dette Træk og dette Ord en Stemning hos den døende, som paa ingen Maade vil rime sig med den frække Cynisme, Historikerne hidtil have tillagt ham ifølge en forhastet og overfladisk Opfattelse af Suetonius's Beretning.

Der kan vel neppe være Tvivl om, at O. Hirschfeld har truffet det rette i en lille Opsats, der under Titelen „Augustus und sein Mimus“ læses i Wiener Studien V, S. 116 ff. Augustus „ruft die umstehenden Freunde zu Zeugen auf, dass er schicklich und würdevoll den letzten Akt des Lebens abgeschlossen habe“, og i det græske Vers have vi „der wehmüthig scherzhafte Ausdruck des Lebewohls: der Schauspieler geht von dannen, der letzte Akt des Lebens ist ausgespielt“. Det undrer mig blot, og det er det, der har foranlediget mig til at udtale mig om dette Spørgsmaal, at Hirschfeld ikke har henvist til nogle Steder i Ciceros Cato major, der vistnok vilde have bragt Historikerne paa det rette Spor, hvis de havde haft dem nærværende for Erindringen. Stederne ere: § 5 a qua (natura) non veri simile est, quum ceteræ partes ætatis bene descriptæ sint, extremum actum tanquam ab inerti poeta esse neglectum; § 64 quibus (auctoritatis præmiis) qui splendide usi sunt, ii mihi videntur fabulam ætatis peregisse nec tanquam inexercitati histriones in extremo actu corruisse (kan der forlanges noget mere tydeligt og oplysende Parallelsted til at vise den rette Mening af Augustus's Ord?); § 70 neque enim histrioni, ut placeat, peragenda fabula est — — neque sapienti usque ad „plaudite“ veniendum est; § 85 Senectus ætatis est peractio tanquam fabulæ. Det fremgaar af disse Steder, at Cicero (og det samme gjælder vel ogsaa Augusts og Suetonius's Samtidige) ikke har fundet nogetsomhelst stødende i at ligne Menneskelivet ved et Skuespil og Mennesket ved en Skuespiller, der skal stræbe at spille den Rolle til Ende paa en tilfredsstillende Maade, som er overdraget ham i Livets Skuespil. Denne Lignelse har for den Tids Mennesker ikke været en Smule mere stødende og unaturlig, end naar vi sammenligne Livet med en Rejse eller en Flod, og Augustus havde ved at anvende den ligesaa lidt Grund til at frygte en Mistydning, som den, der nu til Dags vilde ligne et smukt afsluttet Liv ved en vel tilendebragt Rejse, behøvede at ængstes for at nogen deri vilde se en Beskyldning mod den Afdødes Liv f. Ex. for at have været præget af Rejselivets Ustadighed og feberagtige Uro.

Det maa selvfølgelig indrømmes, at der i Suetonius's Ord er ikke saa lidt, som kan foranledige og undskylde en Misforstaaelse. Det viser sig atter her, hvor nødvendigt det er ved Behandlingen af antike Forfattere at være stadig paa sin Post

mod uvilkaarlig at overføre sin egen Tids Forestillinger paa en fjern Fortid og at interpretere skarpt og nøjagtigt. Har man først ved en løselig Gjennemlæsning af Suetonius's Ord faaet et almindeligt Indtryk, som jo ofte bliver bestemmende for Fortolkningen af Enkelthederne, vil man let glemme, at der staar *commode* og ikke *bene*, *transegisse* og ikke *egisse* (begge Dele bemærket af Hirschfeld), ligeledes hvad der ligger i Betegnelsen *clausula*, og have ondt ved at frigjøre sig for det ugunstige Indtryk, som unægtelig strax betager den moderne Læser ved 3 mere fremtrædende Punkter i Beretningen. De to af dem, Ordet *mimus* og det græske Vers, har Hirschfeld aldeles tilfredsstillende forklaret. *Mimus* er her ikke nævnet som Farce eller Narrespil, men som Slutningsstykke, *exodium*, der fulgte efter Opførelsen af de store Tragedier og afsluttede Forestillingen; paa denne Maade var Mimen allerede begyndt at anvendes i Stedet for Atellanen paa Ciceros Tid (Epp. ad. fam. IX, 16, 7). Hirschfeld mener, at Seneca i epist. 80, 7 (hic humanæ vita mimus, qui nobis partes, quas male agamus, adsignat) har haft Augustus's Ord for Øje; mon vi dog ikke snarere her have to af hinanden uafhængige Exempler paa at Ordet mimus i denne Sammenhæng ligesaa lidt antyder nogen Dadel som fabula i de anførte Steder af Cicero? Det græske Vers, antager Hirschfeld, har været anvendt som en staaende Slutning paa den Slags Stykker; dertil kan føjes, at allerede Suetonius's Udtryk clausula betegner dem som en saadan; naar man altsaa ofte hørte dem i Theatret, bleve de let til et Ordsprog eller Mundheld, og naar Augustus ved denne Lejlighed aabenbart har anvendt dem paa denne Maade, er det vist ikke Ordene κρότον δότε (de, der fornemmelig støde den moderne Læser), han særlig har villet have lagt Vægt paa, men snarest den sidste Linie. Cic. Cat. maj. § 70 viser iøvrigt, at det ikke har været stødende for den Tids Mennesker i ét Aandedræt at tale om en smuk Afslutning paa et Menneskes Liv og om de Bifaldsklap, som Tilskuerne opfordredes til ved Forestillingens Slutning.

Tilbage bliver, hvad Hirschfeld ikke omtaler, den for os mildest talt kuriøse Omsorg for at bringe Haar og Ansigt i Lave. Den, der læser dette, fristes ganske vist til at udbryde med Beulé: Il meurt en comédien. Men Oldtiden delte ikke vor Tids Opfattelse af det affecterte og theatralske i denne Omhu for at bevare den ydre Anstand i Dødsstunden. Hvad Suetonius her beretter om Augustus, finder han aabenbart ligesaa naturligt, som naar han fortæller om Cæsar (c. 82), at denne „ut animadvertit undique se strictis pugionibus peti, toga caput obvolvit, simul sinistra manu sinum ad ima crura deduxit, quo honestius caderet etiam inferiore parte corporis velata. De Ord, som Euripides i Hecuba 568 ff. lægger Talthybios i Munden, da han beretter Polyxenas Offerdød:

ἡ δὲ καὶ θνῄσκουσ' ὅμως
πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών

vil en Nutids Læser eller Kritiker vistnok finde pedantiske og snerpede, ja vil maaske endog paa Grund af dem mistænke Forfatteren for at være et Stykke af en Tartuffe; i Oldtiden stødtes man neppe ved dem.

Dio Cassius 56, 30 (citeret af Hirschfeld): *τούς τε ἑταίρους συνεκάλεσε — κρότον δὲ δή τινα παρ' αὐτῶν ὁμοίως τοῖς γελωτοποιοῖς ὡς καὶ ἐπὶ μίμου τινος τελευτῇ αἰτήσας καὶ πάμπανυ πάντα τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον διέσκωψε*, har allerede Misforstaaelsen, aabenbart foranlediget ved Ordes *mimus*; dog er den ikke her endnu, saaledes som hos de nyere Historikere, bleven til et direkte Angreb paa Augustus's Karakter og hans Holdning i hans sidste Stund.

Fastholder man den hos Cantù udtalte Dom over Augustus's Karakter — og den er det vel neppe muligt at omstøde — kan man af Suetonius's Beretning om hans sidste Øieblikke ikke uddrage anden Slutning end den, at det er gaaet ham som saa mangen anden Pharisæer og Tartuffe, at han for ramme Alvor har troet at kunne lægge sig til at dø med en rolig Bevidsthed og en god Samvittighed.

J. P. Bang.

Anmeldelser.

C. M. Zander: de relatione pronominali ea quae est per *quod* et *id quod*. Lundæ 1885 (Gleerup). (Særtryk af Årsberätt. för Karolinska Katedralskolan i Lund, 1885). 54 pp. 4.

Det er Brugen af relative Indskudssætninger med quod og id quod, der er Gjenstanden for Lektor, Universitetsdocent Zanders foreliggende Afhandling. Det er bekjendt, at der ofte til Indholdet af en Sætning føjes en Bemærkning i en relativ Sætning med quod, og at der hyppig i Steden for det enkelte Pronomen sættes den vidtløftigere Betegnelse id quod, f. Ex. si a vobis, id quod non spero, deserar, tamen animo non deficiam (Cic. Rosc. Am. 10, Madvig, Lat. Spr.[3] § 315 b). En nærmere Redegjørelse for, i hvilke Tilfælde enhver af de to Udtryksmaader anvendes, eller om de bruges i Flæng, savnedes hidtil og er i nærværende Arbejde forsøgt givet.

De ældre latinske Forfatteres bevarede Værker give, hvad Brugen af id quod angaar, kun meget sparsomme Oplysninger,

og med Undtagelse af et Par Exempler fra Komikerne har Forf. intet kunnet finde. Først paa Ciceros Tid kan en rigeligere Anvendelse af id quod paavises, først og fremmest hos Cicero, men ogsaa hos Caesar, Lucretius og Sallust (foruden i de af andre til Cicero skrevne Breve), derimod ikke hos Varro, hvis Sprogbrug i mange Henseender mere ligner det gammeldags og daglige Sprog end Ciceros, og om hvilken Forf. forbeholder sig senere at give Oplysninger. Hvad den senere Tids Forfattere angaar, findes id quod ofte hos Livius, medens efter Forf.s Angivelse den augusteiske Tids Digtere ikke bruge det, ligesom senere Forfattere, saa vidt Forf. har haft Lejlighed til at undersøge det, kun sparsomt anvende den vidtløftigere Betegnelse.

Førend Forf. gaar til Behandlingen af de samlede Exempler paa Brugen af quod og id quod i relative Indskudssætninger, udsondrer han de Tilfælde, hvor en relativ Sætning med Pronominet i Intetkjøn ikke kan siges at være en forklarende Bemærkning til det hele Indhold af en Sætning, men maa siges at slutte sig til enkelte Ord i denne Sætning og høre saa nøje dertil, at den ikke kan undværes, naar Sætningen skal være fuldstændig. De simpleste Tilfælde af den Art ere saadanne Exempler som Ter. Andr. 764 mitte i d q u o d scio, dic q u o d rogo; men andre Tilfælde spille over i de parenthetiske Udtryk, som Cic. de orat. II, 29 docebo vos discipuli, i d q u o d ipse non didici, quid de omni genere dicendi sentiam. Endvidere maa udskilles de Sætninger, i hvilke quod maa opfattes som Conjunction („at“, „naar“); endelig de Tilfælde, hvor quod betegner Grunden, i Udtryk som: est, quod, „der er Grund til at“, eller: h o c erat, alma parens, q u o d me per tela . . . eripis, ut . . . cernam? (Verg. Aen. II, 664). Forf. gjør opmærksom paa, at quod (id quod) undertiden ved Unøjagtighed viser hen til Ord af forskjelligt Tal (Kjøn), hvor Tanken sammenfatter Flerheden under et, f. Ex. pecunia, militibus et, q u o d maxime deerat, a r m i s nostros duces adjuverunt (Cic. Phil. XII, 10).

Efter disse indledende Bemærkninger gaar Forfatteren over til sit egentlige Æmne, Brugen af parenthetiske relative Sætninger med quod og id quod. Først maa da Hensyn tages til den Plads, Relativsætningen indtager; den kan nemlig sættes foran, skydes ind i og tilføjes efter den Hovedsætning, til hvilken den føjer en Bemærkning. Sættes Relativsætningen foran, bruges næsten altid det blotte quod, f. Ex. q u o d facile homini ingenioso in causa aequissima fuit, multa . . . dixit (Cic. Verr. I, 126), i de to andre Tilfælde ere begge Udtryksmaader, baade med quod og id quod, brugelige; id quod er hyppigere i Sætninger, der indskydes i Hovedsætningen, end i dem, der tilknyttes bag efter, og i det hele naturligvis meget sjældnere end quod. Dernæst anvender Forf. en Inddeling af de omhandlede Relativsætninger efter deres Indhold, d. v. s. efter Betydningen

af den parenthetiske Bemærkning, der indeholdes i Relativsætningen: quod restat, quod reliquum est o. l. betegnes som en Art af transitio, quod bene vertat, quod di omen avertant o. l. som ønskende (precative, optative) parenthetiske Relativsætninger (hos Livius ogsaa: id quod di omen avertant, 23, 13, 4). Det er i det hele de samme Betydninger, der findes i disse relative Sætninger, som dem. der indeholdes i parenthetiske Hovedsætninger, enten indskudte med autem, enim o. s. v. eller uden saadan Betegnelse, og det er meget oplysende, som Forf. har gjort, at sammenstille Exempler paa parenthetiske Sætninger af begge Arter, baade Hovedsætninger og relative Sætninger. Følgen betegnes som bekjendt ved relative Sætninger i Conjunctiv, Forf. finder den ogsaa i Sætninger af denne Art med quod, som ere løsere tilknyttede, f. Ex. in enodandis nominibus, quod miserandum sit, laboratis (Cic. nat. deor. III, 62 — laborem, qui miserandus sit, suscipitis). Hertil knyttes det ejendommelige Udtryk ved oro: quod per ego te hanc nunc dextram oro . . . ne — (Ter.) ligesom i Verg. Aen. II, 141, VI, 363, Hor. Ep. I, 7,94 o. s. v., hvor quod har samme Betydning som qua re. Indskrænkende (restrictivt) bruges disse Sætninger ofte (i Conj. eller Ind.): quod sciam, quod ad populum pertinet, quod in vobis fuit. En Modsætning fremtræder i Sætninger som: qui si tum illam labem pestemque vicisset, quod ei tuo scelere non licuit, res publica victa non esset (Cic. in Vatin. 25); aut ipsum sua manu fecisse, id quod negas (Rosc. A. 79). I indrømmende Betydning, svarende til indskudte Sætninger med tametsi, etsi id quidem o. l. staar id quod f. Ex. hos Cic.: sin a vobis, id quod non spero, deserar (Rosc. A. 10); sin ea crudelitas vestros quoque animos, id quod fieri non potest, duriores . . . reddidit — (ib. 150). Til samme Kategori hører quod ego praetermitto eller id quod miserrimum est, quod equidem non curo o. s. v. En Betegnelse af Grunden finder Forf. i Sætninger som: a parentibus, id quod necesse erat, parvus sum procreatus („thi", Cic. p. red. ad Quir. 5); ne non ille solus, id quod ad me nihil attinet, sed alii quoque plures laesos se esse putent (Rosc. A. 124). Saaledes til Bekræftelse af et Factum: regem esse, id quod erat, rata (Liv. 30, 12, 11), og i begrundende Exempler: quod Pompejus fecit, quod (quidem) mihi accidit o. s. v., og i det hele som begrundende Parenthes: id quod saepe audistis, id quod facile intellectum est („jo"). Endelig indeholdes i de ved quod eller id quod til hele Sætningen knyttede Udsagn særdeles ofte en Forklaring, Oplysning, en Art adjectivisk (adverbielt) Tillæg, hvorunder maaske en Del af de Exempler, som Forf. henregner under de foran nævnte Kategorier, kan gaa ind: consules, quod ante id tempus accidit nunquam, — („noget som", Caes. B. civ. 1, 6, 7); qui cum fide defendat, id quod in hac causa satis est, non deest profecto (Cic. Rosc. A. 30); Catilina, id

quod factu facillimum erat, omnium flagitiorum atque facinorum circum se tanquam stipatorum catervas habebat („med største Lethed“, Sall. Cat. 14, 1); undertiden med stærkere Eftertryk: etenim si, id quod praeclare ac sapienter dicitur, vultu saepe laeditur pietas — (Cic. Rosc. A. 37); id quod multo gravius est, o. s. v. Der opstaar undertiden en Tvivl, om en Sætning med quod skal knyttes lige til det foregaaende som en Forklaring dertil eller begynde en ny Periode i samme Betydning som et demonstrativt Pronomen; saadanne Vanskeligheder maa løses efter hvert enkelt Steds Mening. I Forbigaaende omtales de ejendommelige Forbindelser af quod med Conjunctioner, quod is o. s. v., og den Brug af quod, hvor der til Pronominet knyttes epexegetisk en infinitivisk eller anden appositiv Tilføjelse.

I det foregaaende er i det hele Forf.s Opstilling af de forskjellige Tilfælde fulgt; efter denne Inddeling af det samlede Stof giver han til Slutningen Resultatet med Hensyn til Brugen af quod og id quod. Hvad Stillingen af Relativsætningen angaar, er allerede omtalt, at en Sætning med id quod aldrig begynder, men kun bruges som Indskud eller (sjældnere) Tilføjelse bagefter. I øvrigt bruges de to Udtryksmaader (quod eller id quod) i mange Tilfælde i Flæng, men ikke i alle. Quod bruges saaledes i Reglen eller udelukkende ved transitio, ved Betegnelse af Modsætning, Ønske, Følge, Indskrænkning. Begge Dele bruges ved Betegnelse af Grund, Indrømmelse og ved Tilføjelse af Forklaring eller Oplysning og Bekræftelse. Men id quod bruges langt hyppigere hos Cicero end hos de øvrige Forff. paa den Tid. Forf. slutter med at fremhæve, hvad han under Opregningen af Exemplerne oftere har gjort opmærksom paa, at den indskudte Relativsætning med id quod snart viser tilbage til det foregaaende, snart foregriber og peger hen paa det følgende, uden dog paa denne eller andre Iagttagelser at ville grunde nogen Hypothese om, hvorledes fra først af den særegne Udtryksmaade (id quod) har udviklet sig, hvad selvfølgelig ikke direkte vilde kunne paavises, eftersom ældre Sprogmindesmærker ere saa faa.

Man kunde maaske mere, end Forfatteren har gjort, fremdrage den Omstændighed, at id quod saa overvejende hører hjemme i det prosaiske Sprog, hvor det ogsaa synes særlig egnet for det docerende eller almindelige Foredrag, saa at saa vel de historiske Forfattere som Talere kunne finde Anvendelse derfor. Dets Oprindelse kunde derfor maaske snarere søges i det rhetorisk uddannede Sprog end i ældre eller dagligdags Tale. Med denne Henstilling til Overvejelse vil jeg slutte den korte Redegjørelse for Indholdet af dette Arbejde, hvori med Lærdom og Flid er sammenstillet et stort Materiale til Behandling af det begrænsede Æmne, og hvori dette Materiale har fundet en ind-

gaaende Behandling af den ogsaa ved andre Arbejder paa den latinske Grammatiks Omraade bekjendte Forfatter.

C. J.

Joseph Haller, Altspanische Sprichwörter und sprichwörtliche Redensarten aus den Zeiten vor Cervantes, in's Deutsche übersetzt, in spanischer und deutscher Sprache erörtert, und verglichen mit den entsprechenden der alten Griechen und Römer, der Lateiner der späteren Zeiten, der sämmtlichen germanischen und romanischen Völker und einer Anzahl der Basken, endlich mit sachlichen, sprachlichen, geschichtlichen, literarhistorischen, biographischen, geographischen und topographischen Erläuterungen versehen, nebst Vorwort, Einleitung, Index und einem kleinen Anhang. Regensburg 1883. Erster Theil. XXXII + 652 s. Zweiter Theil: Literatur der Sprichwörter. XVI + 304 s.; stort 8vo.

Hvor udførlig denne titel end er, angiver den dog ikke nøjagtig bogens indhold. Her foreligger i virkeligheden ikke, som man kunde fristes til at tro, en almindelig behandling af de ældre spanske ordsprog; her foreligger kun et aftryk af de første 555 ordsprog (bogstavet A) i Pedro Valles' *Libro de refranes* (Saragossa 1549) ledsaget af udførlige forklaringer, tysk oversættelse og komparative noter. Får man således på den ene side mindre end man havde ventet, og nødes man til at undertrykke en beklagelse over, at heller ikke denne gang den spanske ordsprogsskat, der er så interessant og righoldig som få andre nationers, er bleven gjort til genstand for et samlet arbejde, må man på den anden side indrømme, at mængden af de oplysninger, der ledsager hvert enkelt ordsprog, overtræffer ens forventning.

I indledningen meddeler forfatteren os med den ham ejendommelige udførlighed og nøjagtighed, at værket er en frugt af 1223 dages ihærdige arbejde. At han har arbejdet ihærdigt, derfor afgiver næsten hver side i bogen talende beviser; man forbavses over hans belæsthed, over det umådelige apparat, han har benyttet til de forklarende noter, og over de umådelig mange paralleler, det har været ham muligt at påvise. Bogen kan derfor ogsaa betegnes som en „fundgrube" for alle dem, der sysselsætter sig med studiet af ordsprog. Hallers paralleler er nemlig hentede fra alle mulige europæiske litteraturer, særlig dog de romanske og germanske, og rigssprogene såvel som dialekterne er rigt repræsenterede.

Det er ganske vist ikke uden interesse således at se sammenstillet i en klar oversigt alle de forskellige måder, på hvilke

man hos de forskellige nationer, lige fra oldtiden og til vore dage, har udtrykt den samme tanke; det har sin store interesse i demopsykologisk og kulturhistorisk henseende; dr. Haller tilføjer, at det også kan have sin betydning i sproglig henseende. Det skal indrømmes, at det, fra et rent praktisk standpunkt set, kan være bekvemt og belærende at have den samme sætning gengivet på en række forskellige dialekter, ordnet i geografisk rækkefølge — der er således i den foreliggende bog mange interessante sammenstillinger, særlig for de italienske dialekters vedkommende — men den sproglige betydning er dog noget underordnet, og desværre må man tilstå, at de sproglige iagttagelser, som forfatteren har gjort, og hvoraf der meddeles nogle prøver i indledningen til første bind (s. XV ff..) ikke altid er videre heldige; således meddeler han f. eks., at man på Sardinien sætter *l* i stedet for *s* i artiklen, altså *su—sa* for *lu—la*[1]). Endnu mærkeligere er hans bemærkning om milan. *nagott*, hvilket ord han siger også forekommer i de nordiske Sprog (sv. *något*, d. *noget*), men med modsat betydning![2]) Jeg skal dog ikke opholde mig herved; H.s filologiske ekskurs er en biting, som man let kan se bort fra. Bogens hovedformål er litterært, og fra dette synspunkt må den bedømmes.

De noter og sammenstillinger, der ledsager hvert enkelt ordsprog, er, som jeg alt har sagt, udførlige og pålidelige, undertiden vel endogså lidt for udførlige. Hver gang han således får lejlighed til at omtale en eller anden lille spansk by, meddeler han ombyggelig, hvor stor den er, og giver også oplysninger om dens handel og industri, dens kirker, postvæsen o. s. v. (se f. eks. s. 7, 14), hvilket dog altsammen ikke kan siges i nogen væsentlig grad at hjælpe til forståelsen af de tit dunkle ordsprog. Denne udførlighed, der i længden virker trættende, genfinder vi også ved citeringen; s. 543 anføres således som to forskjellige ordsprog: „det er hip som hap“ og „det er hib som hab“. Omvendt savner man undertiden forklaringer eller i alt fald forsøg på forklaringer ved flere vanskelige ordsprog. Hvem er således den s. 10 omtalte *Gribouille qui s'saveve ès l'aiwe po l'plaive?* Hvad er oprindelsen til refran nr. 9: *A fuer de Aragon: a buen seruicio mal galardon,* til refran nr. 23: *Abad de Corçuela, comistes la olla, pedis la caçuela* og til refran nr. 511: *A fuer d'Toledo: que pierde la dama y paga el cauallero?* Hvad er grunden til at Aragonien, Toledo og Corçuela nævnes her? Det eneste positive, vi får at vide, er, at der i Castilien findes en landsby Corçuela med 358 indbyggere; og dog er det netop

---

[1]) Sard. *su—sa*, *issu—issa* stammer fra lat. *ipsus*.

[2]) Mil. *nagott(a)* eller *negott(a)*, (intet) synes at komme af *(u)na gutta*; ordet forekommer i flere norditalienske dialekter og i rætoromansk, oberl. *nagutt(a)*, engad. *inguotta*, *ünguotta*; især disse sidste former gør Diez's afledning af *ne gutta* tvivlsom.

alle den slags ordsprog, som det er af vigtighed at få opklaret for at kunne skrive en „Blason populaire de l'Espagne“.

Jeg skal dog ikke længer opholde mig ved, hvad der mangler i bogen, men blot tilføje nogle korte bemærkninger om de givne forklaringer.

Nr. 3. *Abaxo está la miel* kunde vel på dansk bedst gengives med „på bunden er rosinerne“. H. sidestiller det — uden iøvrigt at anføre den danske form — med „hvo der vil æde kærnen, fåer bryde skallen“ (Peder Syv I, 21). Dette svarer dog mere til *Lo que mucho vale, mucho cuesta*, der anføres s. 12.

Nr. 5. *Aborrecí el cohombro: y nació me en el hombro.* Nr. 6. *Aborrecí el perexil: y nació me en la frente.* Disse to ordsprog synes absolut at måtte have den samme betydning, og dog sammenstiller H. det første med „ingen kan undgå sin skæbne“ og det andet med „at falde fra asken og i ilden“, hvilket næppe er ganske korrekt. Blandt de s. 9—10 anførte former for at falde fra Scylla i Charybdis savnes den neapolitanske form, hvor der har fundet en interessant udjævning sted mellem de to ord *Carella—Scella*[1]).

Nr. 8. *A buen bocado, gran grito,* må vel betyde „efter den søde kløe kommer den sure svie“ og har sikkert ingen berøringspunkter med det anførte franske ordsprog: „Après un bon morceau, il faut boire un bon coup“.

Nr. 16. *Acá lo ha marta con sus pollos.* For at få mening heri må man læse Marta.

Nr. 19. *A cada necio agrada su porra o porrada.* Her burde H. have gjort opmærksom på småfortællinger, som illustrerer de forskjellige former for dette ordsprog, således f. eks. „Hver synes bedst om sine børn“ (Asbjørnsen I, nr. 11); dette tema findes hyppigt behandlet af fabeldigterne og kan forfølges meget langt tilbage i tiden[2]). Jeg skulde være tilbøjelig til at antage, at det er fortællingen, der her er det oprindelige, og ordsproget[3]) det afledte. Desværre er der trods de mange sammenlignende ordsprogssamlinger kun gjort meget lidt for at påvise, hvorfra ordsprogene stammer; at ordsprog (måske snarere mundheld) i mange tilfælde har deres oprindelse i små „facetiæ“, tør vel betragtes som en afgjort sag, jeg skal som eksempel an-

---

[1]) Se D'Ambra, *Vocabolario napoletano-toscano.* Napoli 1873. S. 104. Diez, *E. W.* I[3], xxiv.

[2]) Man sammenligne La Fontaine, *Fables* V, 18 („L'aigle et le hibou“); Galfredo nr. 88; Rothe, *Romans du Renard* s. 478, 502; Robert, *Fables inédites* I, 343; Avianus nr. 18.

[3]) Det findes også på dansk i forskellige former, smlg.: De ær ål min de køn, soi æ rawn om sine onger (Grundtvig, *Gamle danske minder* III, s. 208).

føre det norske „det stend ikkje på setelen“ [1]), hvis sammenhæng med en tamulisk historie, jeg andetsteds [2]) har påvist.

Nr. 20. *A cada puerco su san Martin.* „Hver so har sin mortensdag“ eller som man siger i Slesvig: „Der gror enneg krud for e død“ (Kok s. 79); andre danske former anføres af Molbech s. 41.

Nr. 33. *Açotan la gata, si no hila nuestra ama.* Blandt de anførte (iøvrigt ikke ganske tilsvarende paralleler) savner jeg det fortræffelige oldfranske ordsprog: „On sert le chien por le seignor — Et por l'amur le chevalier — Baise la dame l'escuier“ (Dolopathos).

Nr. 36. *Achaques quieren las cosas.* H. er i tvivl om, hvilket ord der er subjekt i denne sætning; efter al sandsynlighed må det være las cosas, og meningen er altså, at til enhver handling finder man let et påskud, eller som det hedder, „den der vil have hunden hængt, siger den bider får“ (Molbech s. 170).

Nr. 66. *Agua de Duero, caldo de pollos.* Dette mundheld, som H. er noget i tvivl med, er sikkert opstået i en by, der ligger ved vedkommende flod; et pendant hertil har vi i forskellige talemåder fra Bukarest, hvor Dimbovitsa's vand roses i høje toner, hvor slet det i virkeligheden end er [3]).

Nr. 94. *A la moça mala la campana la llama, a la mala mala ni campana ninada.* H. oversætter „niñada“ ved Kinderschelle, hvilket ikke giver nogen mening, man må læse det i to ord, *ni nada.*

Jeg skal ikke trætte læseren med flere bemærkninger om ordsprogene, skjønt der naturligvis endnu er meget at tilføje og ændre i H's kommentar, men gå over til bogens anden del, der indeholder en udførlig oversigt over hele ordsprogslitteraturen hos de germanske og romanske folkeslag og hos Baskerne. Foruden titlerne, der er givet med al ønskelig omhu og tit ledsaget med gode oplysninger, findes her tillige optryk i uddrag af ældre ordsprogssamlinger (s. 12, s. 61, s. 149, s. 222). Bibliografien er særlig righoldig hvad dialekterne angår, og da H. foruden ordsprogssamlinger tillige anfører alle forhåndenværende hjælpemidler til filologiske dialektstudier, kan denne bibliografi i virkeligheden være til nytte for mange, både romanister og germanister. At den skulde være fuldstændig kan man naturligvis ikke vente, men man er dog mange steder forbavset over at savne almindelig bekendte bøger, medens man paa den anden side stadig kan glæde sig over de mange rariteter, forfatteren har fremdraget; hist og her er der indløbet småfejl, der viser, at forfatteren ikke selv kan have set, de af ham anførte bøger. Den bolognesiske samling *La ciaqlira dla Banzola* indeholder således ikke, som det

---

[1]) Aasen, *Norske ordsprog.* Kristiania 1881. S. 226.
[2]) *Romania* XI, 413—14.
[3]) Se Kr. Nyrop, *Romanske mosaiker.* Kbhvn. 1885. S. 21.

angives s. 249, ordsprog; det er en oversættelse af den gamle neapolitanske æventyrsamling „Pentamerone“. S. 171 anføres en til dato ukendt forfatter hr. Lomme, der skal have skrevet en ny dansk-tysk ordbog.

Alt i alt er dog det foreliggende værk et omhyggeligt og flittigt arbejde, der vel ikke giver nogen fuldstændig udsigt over de gammelspanske ordsprog, men som dog med sit rige og afvekslende indhold kan gøre god nytte.

Kr. Nyrop.

Om nogle Steder i Tacitus's Agricola[1]).

Af F. C. C. Birch.

5,3: *Nec Agricola licenter more iuvenum, qui militiam in lasciviam vertunt, neque segniter ad voluptates et commeatus titulum tribunatus et inscitiam rettulit; sed noscere provinciam, nosci exercitui* cet. Ordene *neque segniter*, hvis Betydning kun lidet passer til *ad voluptates et commeatus rettulit*, anser jeg med Wex for uægte. Jeg antager, at de ere tilføjede af en Afskriver, der savnede et Correlat til *nec—licenter*.

8,10: *nec Agricola umquam in suam famam gestis exsultavit: ad auctorem ac ducem ut minister fortunam referebat.* I Vat. A findes *fortunam* ikke i Texten, men er kun tilføjet i Marginen; heller ikke findes det i Puteolans Udgave, hvor der desuden i Stedet for *auctorem ac ducem* læses *auctorem et ducem.* Da det nu ogsaa i sig selv synes mindre rimeligt, at Agricola giver Overgeneralen Æren for Lykken, der vel snarere tilkom Guderne, er jeg tilbøjelig til at anse *fortunam* for uægte og, hvis *referebat* ikke kan antages brugt uden Object — som det forresten forekommer hos Varro —, enten fra *gestis* at underforstaa *gesta* eller med Indskydelse af *ea* at læse: *ad auctorem ea et ducem ut minister referebat.*

10,17: Til Beskrivelsen af Britanniens Beliggenhed og Skikkelse føjer Tacitus en Beretning om, at Nordkysten af Caledonien under Agricolas Statholderskab for første Gang blev omsejlet af en romersk Flaade, der bragte det til Vished, at Britannien var en Ø, og med det Samme opdagede og undertvang Orknøerne. Derefter hedder det: *Dispecta est et Thyle, quia hactenus iussum et hiems adpetebat. Sed mare pigrum et grave remigantibus perhibent ne ventis quidem perinde attolli* cet. Det er klart, at Aarsagssætningen *quia hactenus iussum et hiems adpetebat* slet ikke passer til Hoved-

---

[1]) Tildels efter et Foredrag i det philologisk-historiske Samfund.

sætningen *Dispecta est et Thyle.* At man ogsaa skimtede Thyle, kan ikke fornuftigvis siges at have sin Grund i, at man kun havde Ordre til at gaa saa langt, og at Vinteren stundede til; og paa den anden Side gaar det heller ikke an med de fleste nyere Fortolkere, der holde paa Haandskrifternes her anførte Læsemaade, at lægge den Betydning i Ordene, at man *kun* skimtede Thyle, men ikke forsøgte at komme det nærmere, fordi man kun havde Ordre til at gaa saa langt, efter hvilken Forklaring *quia* vilde komme til at henvise til et Begreb, der ikke alene ikke ligger i *dispecta*, men ogsaa er uforeneligt med det til *Thyle* føjede *et* „ogsaa", da det Samme jo ikke i Forvejen er sagt om andre Lande eller Øer. Men selv bortset fra det Forkerte i det ved *quia* betegnede Aarsagsforhold mellem de to Sætninger lader *hactenus iussum* sig kun ved en meget søgt Forklaring forlige med den foregaaende Beretning om, at Nordkysten ved denne Lejlighed virkelig blev omsejlet og med det Sted i Slutningen af Kap. 38, hvor der udtrykkelig siges, at Agricola kort efter Slaget ved Graupiusbjerget beordrede Flaadepræfecten at omsejle Britannien, om end derved kun menes i det Omfang, som behøvedes — men som ikke forud kunde nærmere bestemmes — for at constatere, at det var en Ø. Endelig er det endnu at bemærke, at den følgende Sætning *sed mare pigrum* cet. ikke indeholder den ved *sed* betegnede Modsætning til den foregaaende, naar denne angiver Grunden til, at man kun skimtede Thyle, men tvertimod er i fuld Overensstemmelse med den. Wex har nu ment at fjærne alle Vanskeligheder ved i Stedet for *quia* at læse *sed* og derimod udelade dette Ord der, hvor det stod. Ogsaa Urlichs udelader det her, men indskyder saa mellem *Thyle* og *quia* Ordene *sed omissa.* Mod begge disse Læsemaader har jeg især det at indvende, at den i Haandskrifterne med *sed* begyndende Sætning, der kun forsaavidt hører hjemme her i Beskrivelsen af Britanniens Form, som den angiver de Hindringer, Havet ved sin ejendommelige Beskaffenhed lagde i Vejen for den videre Undersøgelse af Nordkysten ved Omsejling, ved Udeladelsen af Bindeordet kommer til at savne Udtrykket for sin Sammenhæng med det Foregaaende,

ligesom den ogsaa ved at fremtræde som et nyt, selvstændigt Udsagn kommer i Strid med det næstfølgende Stykke: *Naturam oceani atque æstus neque quærere huius operis est ac multi rettulere.* Derimod slutter den sig ganske naturlig umiddelbart til Hovedsætningen *Dispecta est et Thyle.* Jeg er derfor meget tilbøjelig til at antage, at hele Sætningen med *quia* er uægte og skyldes en Afskriver, som hermed har villet betegne, hvad han ifølge Kap. 38 Sl. antog var Grunden til, at Toget ikke gik videre. Den tidligere almindelige Læsemaade *quam hactenus nix et hiems abdebat* tør jeg allerede af den Grund ikke anbefale, at den savner al Hjemmel i Haandskrifterne, idet den kun støtter sig paa Conjectur dels af Puteolan, dels af Rhenanus. — I Slutningsstykket *sed mare pigrum* cet. har Bloch med Rette sat et større Skilletegn efter *remigantibus*, saa at *perhibent* alene kommer til at høre til det Følgende.

11—13,3. Wex antager, at hele 11te Kapitel tilligemed Begyndelsen af 12te indtil Ordene *singuli pugnant, universi vincuntur* baade i Haandskrifterne og Udgaverne have faaet en urigtig Plads, idet den her begyndte Beskrivelse af Folket afbrydes ved Fortsættelsen af den i Kap. 10 indeholdte Beskrivelse af Landet, der saa ved Slutningen af Kap. 12 atter afbrydes og med Begyndelsen af Kap. 13 efterfølges af en ny Bemærkning om Folket. Han mener derfor, at det anførte Stykke fra Begyndelsen af Kap. 11 til 12,7 bør henflyttes til 13,3 efter *iam domiti ut pareant, nondum ut serviant*, hvorved der først kommer Sammenhæng mellem de hidtil adskilte Stykker henholdsvis om Landet fra Ordene *Britannia, insularum quas Romana notitia complectitur maxima* (10,4) til *Ego facilius crediderim .. avaritiam* (12,24) og om Folket fra *Ipsi Britanni* (13,1) til *universi vincuntur* (12,7). Et Par af de nyere Fortolkere, der forøvrigt ere enige med Wex, afvige dog forsaavidt fra ham, som de ville have det omhandlede Stykke indskudt mellem Kap. 12 og 13, idet navnlig H. Schütz (i Neue Jahrb. f. Philol. u. Pädag. 1881, 4. H. S. 241), til hvem Halm henviser, bemærker, først at i Kap. 13,3 den med *igitur* begyndende Sætning, hvor der siges, at J. Cæsar ikke erobrede Britannien, men kun viste Efter-

kommerne det til Erobring, aldeles passende slutter sig til Ordene *iam domiti ut pareant, nondum ut serviant*, mindre passende derimod til et foregaaende Udsagn om en almindelig Besejring (*universi vincuntur*), dernæst at Bemærkningen i Begyndelsen af Kap. 13 om Briternes politiske Forhold til Romerne paa Forfatterens Tid, der nu danner en ganske naturlig Indledning til den følgende Oversigt over Romernes tidligere Erobringsforsøg, vil, naar man følger Wex, paa en uheldig Maade blive skilt fra denne ved det forholdsvis lange Stykke om Briternes Herkomst og Nationalcharakter og om de religieuse, militaire og borgerlige Forhold hos dem. I begge disse Punkter er jeg enig med Schütz. Men mod den af ham selv anbefalede Omstilling rejser sig en anden Indvending. Ordene *Ipsi Britanni*, hvormed Kap. 13 begynder, der i den almindelige Text danne den naturlige Modsætning til Landet — ganske som *Ipsos Germanos* i Begyndelsen af 2det Kapitel af *Germania* —, disse Ord ville ved den foreslaaede Omstilling savne deres Modsætning, da der ogsaa i det umiddelbart Foregaaende kun har været Tale om Folket. Begge de foreslaaede Ændringer frembyde saaledes store Vanskeligheder, men ere ogsaa, saavidt jeg skjønner, aldeles ufornødne. Formodningen om en indløben Fejl i den almindelige Text med Hensyn til Ordningen af de forskjellige Stykker beror efter min Mening kun paa en urigtig Opfatning af den foreliggende Disposition. Efterat Tacitus nemlig i Begyndelsen af 10de Kapitel har sagt, at han vil *referre Britanniæ situm populosque*, afslutter han endnu i samme Kapitel den førstnævnte Del, Landets Beliggenhed og Skikkelse og i Forbindelse dermed det omgivende Havs ejendommelige Beskaffenhed. I det næste Kapitel gaar han saa over til Beretningen om Folket, dets blandede Herkomst og dets Nationalcharakter, som han sammenligner med de lige over for boende Gallers. Denne Skildring fortsætter han nu i 12te Kapitel, men saaledes, at han tager nærmere Sigte paa deres politiske Stilling til Romerne, idet han beskriver deres Krigsføring og borgerlige Forhold, deres Splittelse i Smaastater og deraf følgende Mangel paa Sammenhold mod Fjenden, hvad der mere end noget andet er kommet Romerne

tilgode i Kampen imod dem; sjældent, siger han, forene sig endog blot to eller tre Stater for at afslaa den fælles Fare; *ita singuli pugnant, universi vincuntur.* Umiddelbart hertil knytter han nu forskjellige Oplysninger om de klimatiske, meteorologiske og geologiske Forhold (*caelum crebris imbribus ac nebulis foedum* cet.), ikke som Fortsættelse af den i 10de Kapitel givne Beretning om Landets Beliggenhed og Skikkelse, men — som Dräger og Andresen rigtig have set — for at stille Romerne hvad han kalder *pretium victoriæ*, Betydningen for dem af Landets Erobring, for Øje. Endelig slutter han i Begyndelsen af Kap. 13 Skildringen af Indvaanerne med den Bemærkning, at, om de end villig underkaste sig Udskrivning til Krigstjeneste hos Romerne og Paalæg af Skatter, finde de sig dog ikke i uretfærdig Behandling (*iam domiti ut pareant, nondum ut serviant*), og med denne Bemærkning indleder han da tillige den følgende Beretning om Romernes tidligere Erobringsforsøg.

13,12. Wex og Doederlein have uafhængigt af hinanden rettet Haandskrifternes meningsløse Læsemaade *Divus Claudius auctoritate operis* til *Divus Claudius auctor iterati operis*, hvad der ligger nærmere end Madvigs *auctor iterandi operis. Iterati* synes derhos at passe bedre til Fortidsformerne i de følgende ablativi consequentiæ *transvectis legionibus auxiliisque* cet., ligesom ogsaa Betegnelsen af Foretagendets Gjenoptagelse som virkelig fuldbragt danner en heldig Modsætning til det foregaaende *agitasse de intranda Britannia*, der siges om Caligula. Spørgmaalet er kun, om man paa Latin kan sige *auctor iterati operis*; men, skjøndt jeg ikke kan anføre noget ganske analogt Exempel, tror jeg dog det maa besvares bekræftende. *Auctor fuit iterandi operis* mener jeg betyder: han gav Stødet til at gjenoptage Foretagendet, *auctor fuit iterati operis* derimod: Gjenoptagelsen (den virkelig udførte) skyldtes ham. Ovid (met. 9,207) siger *facti auctor* om den, der har gjort noget, og saavel han (ibd. 8,349) som Virgil (Æn. 9,421) *teli* (*sc. iacti*, ikke *iaciendi*) *auctor* om den, fra hvem et Spydkast er kommet. (Derimod betyder hos Horats (A. P. 45) *promissi carminis auctor* vel næppe simpelt hen den, der har lovet et Digt, men Forfatteren af et

i Forvejen lovet eller bebudet og derfor med store Forventninger imødeset Digt.) Aldeles uheldig forekommer mig Andresens i Orellis af ham besørgede 2den Udg. optagne Conjectur: *auctor statim operis.*

14,8. *Didius Gallus parta a prioribus continuit, paucis admodum castellis in ulteriora promotis, per quæ fama aucti officii quæreretur.* Madvig bemærker til dette Sted, at den, *qui provinciæ fines profert,* næppe kan siges *suum officium augere,* og at paa den anden Side *officium* heller ikke kan bruges om de Undertvungnes Pligtopfyldelse ɔ: Lydighed. Han mener derfor, at Haandskrifternes i alle Udgaver optagne Læsemaade *aucti officii* er en Fejlskrift for *aucti obsequii* (nl. barbarorum), saa at Meningen bliver: Ved at skyde nogle ganske faa Skandser længere frem søgte Didius at skaffe sig Ry for at have forøget ɔ: befæstet Lydigheden (blandt Briterne). At nu *officium* her ikke kan betyde Pligtopfyldelse i snævrere Forstand, være sig Statholderens eller de undertvungne Briters, synes indlysende, og, hvad navnlig den første Forklaringsmaade angaar, gaar det vistnok ikke an med et Par nyere Fortolkere, der henvise til Sallust's Jug. 75,8 *Numidæ officia intenderant,* at forstaa *officium augere* om „at gjøre mere end Pligten fordrer"; derimod er jo *officium* ligesom vort „Tjeneste" meget almindeligt i Betydningen Embede, Forvaltning (som i Begyndelsen af Kap. 25 *sextum officii annum inchoabat* og hos Cæs. b. c. III,5 Sl. *officium maritimum* Flaadebestyrelsen, hos Plin. ep. I,5,11 *me convenit in prætoris officio* endog om Retslocalet, jfr. *provincia*). og jeg mener derfor, at det vel kan siges om Didius, der i Virkeligheden kun holdt det af hans Forgængere erobrede sammen, at han ved at rykke nogle Skandser længere frem søgte at skaffe sig Ry *aucti officii,* „for at have udvidet sin Virkekreds, givet sin Forvaltning et større Omraade."

19,3: (Agricola) . . . . *causas bellorum statuit excidere. A se suisque orsus primum domum suam coercuit . . . . Nihil per libertos servosque publicæ rei, non studiis privatis nec ex commendatione aut precibus centurionem, milites ascire, sed optimum quemque fidissimum putare; omnia scire, non omnia exsequi* cet. Saaledes Kritz og den norske Udgiver Voss, i

det Væsentlige overensstemmende med Haandskrifterne, dog med den vigtige Undtagelse, at disse i Sætningen *non studiis privatis nec ex commendatione aut precibus centurionem milites ascire* i Stedet for dette sidste Ord, der stammer fra Puteolan, have *nescire.* Wex læser *centurionem militesve ascire* og mener ligesom de fleste senere Fortolkere, at *ascire* her er brugt prægnant i Betydningen *beneficiarios* eller *inter beneficiarios ascire*, tage i sin Tjeneste som Beneficiarier. Saaledes kaldtes nemlig Soldater, der vare fritagne for deres Tjeneste i Legionerne og ansatte hos de højere Officerer i et til disses Rang svarende Antal for ligesom frumentarii at benyttes til forskjellige civile Hverv, deriblandt ogsaa Polititjeneste hos Statholderen. I Spidsen for Beneficiarierne, dog uden selv at regnes til dem, stod en Centurion, der altsaa i denne Stilling beholdt sin militaire Titel. Af et Par af Plinius's Breve til Kejser Trajan og dennes Svarskrivelser — hvis ellers disse sidste ere ægte — se vi, at Provindsembedsmændene stundom begjærede flere Beneficiarier end der anordningsmæssigt tilkom dem (*supra numerum*), og at Kejseren i saadanne Tilfælde kun nødigt gav sit Samtykke til deres Fraværelse fra Legionerne. Men jeg tvivler i flere Henseender om Rigtigheden saavel af Wex's Læsemaade som af hans Forklaring af Stedet i det Hele. Naar han saaledes forstaar *studiis privatis* som ensbetydende med *studiis suis*, fremkommer strax den Synderlighed, at Agricolas personlige Tilbøjeligheder skulde have stemt ham for at vælge Andre til Beneficiarier end *optimum quemque*, „netop de dygtigste og braveste“. Jeg mener med Bloch, at *studiis privatis* betyder private ɔ: Uvedkommendes Ønsker og Indblanding, og at der strax efter som Modsætning dertil med Puteolan bør læses *ex commendatione aut precibus centurionum.* At læse *centurionem militesve* — hvor *ve* skal være en Rettelse af *ne* i Haandskrifternes *nescire* — gaar heller ikke an af den Grund, at Centurionen, som før bemærket, ikke selv var *beneficiarius.* Hovedspørgsmaalet drejer sig imidlertid om Udtrykket *milites ascire.* Jeg tilstaar, at hvad der først har vakt Mistanke hos mig til Rigtigheden af denne Læsemaade er en rent ydre og, som det kunde

synes, kun tilfældig Omstændighed, den nemlig, at vel ikke Ordet *ascire*, men dog Bogstavrækken i det i en Linies Afstand derfra kommer igjen, kun at *a*'et der som Endebogstav i *omnia* er skilt fra *scire*. Antage vi, at i et ældre Haandskrift den første af de paagjældende Linier har endt med Stavelsen *ne*, den anden med det første *omnia*, saa at den tredie Linie har begyndt med *scire*, kunne vi forstaa, hvorledes Fejlskriften *nescire* er opstaaet, men vide da tillige, at Fejlen ikke er at søge i *ne*, men i Endelsen *scire*, der har indsneget sig her fra Begyndelsen af den følgende Linie. Hvad nu Betydningen af *milites ascire* angaar, da vilde jeg fra et rent sprogligt Standpunkt være mere tilbøjelig til med J. F. Gronov at tage *milites* som Prædicatsaccusativ (jfr. *socios ascire*) og som Object underforstaa *tirones* eller *optiones* end med de nyere Fortolkere at tage *milites* som Object og underforstaa *beneficiarios* eller *inter beneficiarios*. Og selv om *ascire* sprogligt kunde forstaas saaledes, vilde denne Forklaring dog lige saa lidt som Gronovs passe her, hvor der kun er Tale om den af Agricola indførte Hustugt, medens Hensigten med at antage Soldater til Beneficiarier, efter hvad før er bemærket, maatte være at anvende dem til visse Administrationen vedkommende Forretninger eller Hverv (*ministeria*, *officia*); men om saadanne handles først i næste Punctum, hvor det som Modsætning til *domum suam coercuit* hedder: *officiis et administrationibus potius non peccaturos præponere quam damnare cum peccassent.* Snarere vilde jeg derfor efter den hele Sammenhæng ved *ascire* underforstaa *in domum suam*, hvorved der da maatte tænkes paa *cohors amicorum* eller *comitum*, *contubernales*, overhovedet de Personer, der kunne indbefattes under Ciceros Udtryk (ad Qu. fr. I, 1, § 12) *domestica convictio*, og som man, efterat der har været talt om *liberti* og *servi*, med god Grund kunde have ventet omtalte i den forøvrigt temmelig detaillerede Beskrivelse, Tacitus her giver os af Agricolas Husorden og mere personlige Forhold. Paa saadanne forekommer mig ogsaa de næstfølgende Ord *optimum quemque fidissimum putare* at passe nok saa godt som paa Beneficiarierne, skjøndt naturligvis ogsaa disse maatte være Folk, paa hvis Troskab

og Hengivenhed Statholderen kunde stole. Imidlertid frygter jeg for, at der ogsaa ved denne Forklaring lægges et fyldigere Indhold i *ascire* end Ordet i og for sig tilsteder. Jeg har derfor tænkt paa, om der mulig skulde kunne findes en heldigere Rettelse af det meningsløse *nescire* og mener da, at enten *necessarios* som Object for *putare*, „regne for sine Fortrolige", eller *necessarios ascire*, „tage til sine Fortrolige", i alt Fald vilde være at foretrække for det blotte *ascire*. Udtrykket *necessarii* omfatter alle til Statholderens *domestica convictio* hørende Personer, og ligesom Cicero i Talen pro Plancio Kap. 11 navnlig betegner Contubernalforholdet som en *necessitudo*, saaledes møder os ogsaa andensteds Exempel paa. at Overgeneralen, hvor der er Spørgsmaal om særdeles vigtige Tillidshverv, fortrinsvis betror disse til sine *necessarii* (Sall. Jug. 103,2: . . . *ex omni copia necessariorum quinque delegit, quorum et fides cognita* cet.).

19,15: (Om Briternes Kornydelser) . . . . *per ludibrium adsidere clausis horreis et emere ultro frumenta ac ludere pretio cogebantur: devortia itinerum et longinquitas regionum indicebatur, ut civitates proximis hibernis in remota et avia deferrent, donec quod omnibus in promptu erat paucis lucrosum fieret.* Saaledes begge Haandskrifter, kun at de i Stedet for *devortia* have *divortia*, der er rettet af Lipsius, og at i A et Mærke i Marginen synes at betegne en Fejlskrift i Ordene *ac ludere pretio.* Kritz (3. Udg.) har dog beholdt dem og oversætter dem ved „Spiel mit dem Preise treiben", hvad der i alt Fald ikke kan siges om Kjøberne alene. Wex, hvem de fleste nyere Udgivere følge, læser i Stedet for *ludere* *luere*, „de maatte bøde med Penge"; men derved fremkommer der kun en aldeles overflødig Tilføjelse til det foregaaende *emere*, med mindre man, hvad jeg tidligere har heldet til, vil lade Skilletegnet efter *cogebantur* bortfalde, saa at *devortia* bliver Object for *luere*, „for Betaling skaffe sig fri for Omveje" (jfr. *luere pericula*, Liv. 10,28,13). Indtil videre foretrækker jeg Urlichs's Rettelse af *ac ludere* til *auctiore*, „de bleve tvungne til at kjøbe Kornet til en højere

Pris" (end den, for hvilken de selv havde solgt det til Romerne).

24,1: Madvigs utvivlsomme Rettelse af *nave prima* til *Sabrinam* (Advers. crit. I. p. 147) nævner jeg kun, fordi den, underligt nok, endnu ikke har fundet Vei til nogen af de nyere tydske Udgaver.

28,5: (Cohors Usiporum) . . . . *tres liburnicas, adactis per vim gubernatoribus, ascendere; et uno remigante, suspectis duobus eoque interfectis, nondum vulgato rumore ut miraculum prævehebantur.* Saaledes Haandskrifterne. *Remigante* maa vistnok anses for urigtigt, men det samme gjælder om den foreslaaede Ændring *regente* eller *remiges regente*, da de nogle Linier nedenfor følgende Ord *amissis per inscitiam regendi navibus* tydelig nok vise, at Usiperne ikke havde nogen af de tre Styrmænd mere ombord, og det netop var den Omstændighed, at de tre forbisejlende Skibe øjensynlig manglede søkyndig Styrelse, der tiltrak sig Kystboernes Opmærksomhed. Af de øvrige foreliggende Læsemaader foretrækker jeg som den lempeligste, skjøndt ingenlunde sikre Rettelse Puteolans *remigrante.* Den ene Styrmand undveg (før Afrejsen?) og vendte tilbage, og da man havde Mistanke til de to andre, dræbte man dem.

30,11: *Nos terrarum ac libertatis extremos recessus ipse ac sinus famæ in hunc diem defendit: nunc terminus Britanniæ patet. Atque omne ignotum pro magnifico est; sed nulla iam ultra gens, nihil nisi fluctus et saxa* cet. Paa Interpunctionen nær, der her er rettet, er Stedet fuldkommen rigtig skrevet i Haandskrifterne, men med Hensyn til Delenes indbyrdes Sammenhæng blevet misforstaaet af de allerfleste Udgivere — ogsaa af Halm og Andresen —, som derfor have fordærvet Texten ved forskjellige Conjecturer og Omflytning dels af enkelte Ord dels af en hel Sætning. Stykket bestaar af to Par Sætninger, forbundne ved *atque*, der med et vist Eftertryk udhæver det følgende som ikke mindre betydningsfuldt end det foregaaende. I ethvert af disse Sætningspar indeholder den sidste Sætning Modsætningen til den første. Ordene *Nos terrarum . . . . defendit*, „Os, Jordens yderstboende og Frihedens sidste Folk, har netop den Afkrog,

hvor vi have levet, og det Slør, der har dækket vort Navn, hidtil beskyttet", have saaledes deres Modsætning i de følgende: *nunc Britanniæ terminus patet*, „nu er Britanniens yderste Grændse opdaget"; og ligesaa har Sætningen *Atque omne ignotum pro magnifico est*, „Og alt ubekjendt anses for stort og mægtigt", sin Modsætning i Ordene: *sed nulla iam ultra gens, nihil nisi fluctus et saxa*, „men hinsides os er ikke mere noget Folk (altsaa heller ikke noget ubekjendt Folk), men kun Hav og Klipper". Dräger er, saavidt mig bekjendt, hidtil den eneste Fortolker, der er bleven opmærksom paa, at der er en Modsætning imellem de enkelte Led af de to Sætningspar; men ved at optage Rhenanus's uheldige Forandring af *atque* til *atqui* har han givet den paagjældende Sætning Betydningen af en Indvending, der ganske forstyrrer Sammenhængen, og naar han dernæst mener at gjengive Tanken i Sætningen *sed nulla iam ultra gens* cet. ved: „leider müssen wir nun aus diesem nimbus der ignoti austreten", da tillægger han Ordene en Betydning, de slet ikke have, og som tilmed i Grunden kun vilde være en Gjentagelse af, hvad der foran er udtrykt ved Sætningen *nunc Britanniæ terminus patet*.

34,6: *Quomodo silvas saltusque penetrantibus fortissimum quodque animal contra ruere, pavida et inertia ipso agminis sono pellebantur, sic acerrimi Britannorum iam pridem ceciderunt, reliquus est numerus ignavorum et metuentium.* Nogle af de nyere Udgivere, blandt dem Dräger og Halm, have ment, at *ruere* bør læses som *ruēre*, hvad der vistnok ikke gaar an, ikke blot fordi der mangler Exempel paa, at Superlativ med *quisque*, føjet til et Substantiv, kan have Prædicatet i Flertal, men ogsaa fordi Perfectum ikke kan være brugt her, hvor der ikke berettes en enkelt Tildragelse, men beskrives, hvad der maa antages oftere at have gjentaget sig. Lige saa lidt kan *ruere* efter *quomodo* forstaas som historisk Infinitiv. Med Hensyn til Meningen maa derhos bemærkes saavel imod de nævnte Læsemaader som imod Andresens Conjectur *ruebat*, at det vel kan siges om de modige Dyr, at de bleve staaende og syntes opsatte paa at fare løs mod Hæren paa dens Marsch igjennem

Skoven — men netop derfor snarest bleve fældede, med mindre Rimelighed derimod, at de virkelig angrebe den. Denne Indvending gjælder nu ogsaa mod det af Bloch efter *ruere* mellem kritiske Klammer indskudte *properabat*, der desuden frembringer en stødende Tautologi. Imidlertid er jeg for saa vidt enig med Bloch, som ogsaa jeg antager, at *ruere* har været styret af et enten udfaldet eller forskrevet Verbum, dog hverken *properabat* eller, som Halm tidligere har anbefalet, *solebat*, men *avebat*, der har, om just ikke megen, dog nogen Bogstavlighed med det følgende *pavida* og fuldkomment passer her efter sin Betydning. *Avere* bruges nemlig oftere saavel med Accusativ som med Infinitiv netop om Higen efter at gaa Farer imøde (*aspera semper avens* Sil. Ital. Pun. 9,371; *aveo pugnare* Cic. ep. ad Att. II, 18 Sl.). Paa Grund af de til *pavida et inertia* chiastisk svarende Genitiver *ignavorum et metuentium* er jeg mere tilbøjelig til at antage, at *avebat* er faldet ud imellem *ruere* og *pavida* end at *pavida et* skulde være en Forskrivning deraf.*)

34,10. Derefter følger i begge Haandskrifter: *Quos quod tandem invenistis, non restiterunt, sed deprehensi sunt. Novissime res et extremo metu corpora defixere aciem in his vestigiis, in quibus pulchram et spectabilem victoriam ederetis;* kun har B *novissimæ* i Stedet for *novissime*. Af de mange Conjecturer, ved hvilke man har forsøgt at rette Fejlen eller Fejlene i Ordene *Novissime* (eller *novissimæ*) *res et extremo metu corpora defixere aciem*, er der kun to, som jeg finder Anledning til at omtale. Den ene, som kommer Haandskrifterne nærmest, skyldes Madvig og Ritter, der uafhængigt af hinanden have foreslaaet kun at forandre *corpora* til *torpor* og altsaa læse: *Novissimæ res et extremo metu torpor defixere aciem* cet. Det er nu vel saa, at Tacitus paa flere Steder bruger *novissima* ligesom *extrema* og *ultima* i Betydningen „den sidste Stund, den yderste Nød“, men det forekommer mig, at her de tre umiddelbart paa hinanden følgende og efter deres Mening nøje sammenhængende Ud-

*) Vilde Tilføjelsen af *conabatur* foran *contra* ikke være at foretrække? M. C. G.

tryk *novissimæ res*, *extremo metu* og *torpor* frembringe en vis Overlæsselse og Tunghed i Fremstillingen, hvortil kommer, at Forbindelsen *extremo metu torpor* ogsaa i rent sproglig Henseende giver noget Anstød. Fremdeles mener jeg, at *corpora* som Object for *defixere* (jfr. Liv. 27, 47, 9: *fessi* ... *sternunt corpora*), hvorved man ganske naturlig tænker sig *corpora exanimata*, ret passende betegner Caledoniernes baade legemlige Udmattelse og aandelige Kraftløshed, medens derimod *aciem* i Agricolas Mund er et noget paafaldende Udtryk om deres forjagne og neppe endnu i Slagorden opstillede Hær, som han umiddelbart foran har kaldt *numerus ignavorum et metuentium*, ligesom ogsaa Udtrykket *defigere aciem*, der neppe kan betyde andet end „*stabilem et immobilem aciem instruere*“, og i alt Fald ikke udelukker, at det var deres Hensigt at gjøre Modstand, vanskeligt lader sig forlige med det foregaaende *non restiterunt*. Jeg anser derfor *aciem* for et Glossem til *corpora*, der tilmed incuria librariorum er kommet til at staa paa urette Sted. Endelig savnes i den omhandlede Læsemaade, hvor *deprehensi sunt* i Virkeligheden ikke oplyser synderlig mere, end hvad der allerede ligger i *invenistis*, en Angivelse af Grunden til, at de, der foran ere kaldte *ceterorum Britannorum fugacissimi*, ikke fortsatte deres Flugt, men faldt i Romernes Hænder, — den nemlig, at der hinsides ikke var noget Sted, hvortil de kunde flygte. Den anden Conjectur, jeg skal omtale, er Bezzenbergers, af Halm — dog ikke i hans nyeste Udgave — optagne, hvorefter der læses: *novissimi hæsere et extremo metu ac torpore defixere aciem*. Udtrykket *novissimi hæsere* ville de nævnte Udgivere uden Tvivl have opfattet i Betydningen „som de sidste (ɔ: yderst boende) have de ikke kunnet komme fra det Sted, hvor de vare“, men jeg tvivler om, at Ordene uden et tilføjet *quippe* eller en lignende Partikel kunne have anden Betydning end „de have været de sidste, der ikke kunde komme af Stedet“, hvad der jo her er meningsløst. Imidlertid finder jeg det ikke usandsynligt, at der i Endebogstavet af *novissime* eller —*æ* i Forbindelse med det følgende *res* eller *res et* skjuler sig en Form af *hærere*, der i Betydningen „sidde fast, ikke kunne komme

videre“ (jvf. Cic. Phil. 2, 29, 74: *hærebat nebulo*: *quo se verteret non habebat*) netop passer som Motivering af *deprehensi sunt*. Efter alt, hvad der foreligger, skulde jeg derfor anse det for rettest at læse enten . . . . *deprehensi sunt novissime hærentes et extremo metu corpora defixere in his vestigiis*, „de ere faldne os i Hænderne, da de tilsidst ikke kunde komme videre, og i Dødsangsten have de med deres Kroppe klamret sig fast til Stedet her“, eller med Udeladelse af *et*: . . . . *deprehensi sunt. Novissime hærentes extremo metu* cet. (To andre Forskrivninger af Participialendelsen —*ntes* — maaske ligesom denne hidrørende fra misforstaaede Abbreviaturmærker — møde os, som i det følgende vil blive paavist, Kap. 36,18, hvor *gradientes* i Haandskrifterne er blevet til *gra diu*, og 42,22, hvor *se dantes* er blevet til *sed*).

35,7: *Britannorum acies . . . . constiterat ita, ut primum agmen in æquo, ceteri per adclive iugum convexi velut insurgerent.* Jeg finder ingen Grund til med Puteolan og næsten alle senere Udgivere at forandre begge Haandskrifters *convexi til connexi*. Ordet er her i Forbindelse med *insurgerent* — „ligesom højnede sig amphitheatralsk“ — brugt proleptisk, men forøvrigt i samme Betydning som hos Plinius h. n. IV, 8, 31, hvor *convexa iuga* ere de samme, der kort foran ere betegnede som *theatrali modo inflexa*, og om Personer hos Claudian de VI. cons. Honorii 613, hvor Circus's Publicum kaldes *convexum gradibus vulgus*. At *velut*, som Wex mener, skulde have staaet foran *convexi*, kan jeg ikke erkjende for synderlig mere nødvendigt end at sætte det foran *connexi*.

36,14: I Beskrivelsen af Træfningen ved Graupiusbjerget hedder det: *Interim equitum turmæ, ut fugere covinnarii, peditum se proelio miscuere; et quamquam recentem terrorem intulerant, densis tamen hostium agminibus et inæqualibus locis hærebant; minimeque æqua nostris iam pugnæ facies erat, cum ægre clivo instantes simul equorum corporibus impellerentur.* Saaledes Halm og enkelte andre af de nyere Udgivere. *Et* foran *quamquam* bør vistnok, som foreslaaet af B. Schulz, rettes til *sed*, og *recentes*, som findes i B, er maaske at foretrække for *recentem*. De to sidste Sætninger ere i høj

Grad forskrevne i Haandskrifterne, der begge have: *minimeque equestres ea enim pugnæ facies erat: Cum egra diu aut stante simul equorum corporibus impellerentur*, kun at der i A over *a*'et i *ea* er skrevet et *i*. Conjecturen *æqua nostris iam* for *equestres ea enim*, der skyldes Anquetil, er for de første Ords Vedkommende utvivlsomt rigtig. Om en Rytterfægtning kan der her ikke være Tale, da det romerske Rytteri havde blandet sig mellem Fodfolket, og Briterne, efterat Covinnarierne vare flygtede, kun kæmpede tilfods. Heller ikke er Bogstavforandringen saa stor, som den ved første Øjekast kunde synes, da Haandskrifterne i Stedet for *æ* hyppigt have *e*, ogsaa uden det underskrevne Mærke for *a* (32,22: *egra* for *ægra*), og Formerne af *noster* og *vester* som oftest skrives med Abbreviaturer. Hertil kommer endnu, at der i *nostris* ligger det ellers manglende Subject til *impellerentur*. Derimod skjønner jeg ikke, at der er Grund til at udelade Haandskrifternes *ea* eller *ei*, da ethvert af disse Ord ret passende betegner den for Romerne uheldige Vending af Kampen som blot partiel og indskrænket til Rytteriets Deltagelse, hvortil der var saa meget mere Anledning, som Romerne baade før og umiddelbart efter denne nævnes som de sejrende. Om det følgende *enim* bør forandres til *iam* eller paa anden Maade erstattes eller uden videre bortfalde, lader sig neppe afgjøre. Hvad endelig angaar Schoemanns af Halm og enkelte andre, som ovenfor anført, optagne Conjectur *ægre clivo instantes* i Stedet for Haandskrifternes *egra diu aut stante*, da ser den ganske vist noget mere tiltalende ud end nogen anden af de talrige Conjecturer, der her foreligge, men i Virkeligheden strækker dens Rigtighed sig dog neppe videre end til det første Ord (hvorved endnu er at mærke, at *egra* vistnok ikke er en Fejlskrift for *ægre* men for *egregra* ɔ: *ægre gra* —) samt Endebogstavet i det sidste. Af *clivo in* — findes der kun lidet*) Spor i Haandskrifternes *diu aut*, og med Hensyn til Meningen synes det overflødigt ved et nyt Udtryk at betegne, hvad der i Linien ovenover (*inæqualibus locis*) allerede er sagt

*) Ikke sjældent er dog et *cl* i Codd. blevet til *d*. M. C. G.

om Terrainets Beskaffenhed. Jeg mener nu, at hvad der oprindelig har staaet foran *aut*, „eller ogsaa“, maa have have havt en just ikke modsat, men dog fra *stantes* væsenlig forskjellig Betydning, og at Fejlen i Haandskrifternes *gra diu* afset fra Delingen alene ligger i Endebogstavet *u*, der, muligvis som Følge af en misforstaaet Abbreviatur, er kommet til at staa i Stedet for Participialendelsen *entes*. Sætningen bliver derefter at skrive saaledes: *cum ægre gradientes aut stantes simul equorum corporibus impellerentur.*

42,17: (Agricola) . . . . *non contumacia neque inani iactatione libertatis famam fatumque provocabat. Sciant, quibus moris est illicita mirari, posse etiam sub malis principibus magnos viros esse, obsequiumque ac modestiam, si industria ac vigor adsint, eo laudis excedere, quo plerique per abrupta, sed in nullum rei publicæ usum, ambitiosa morte inclaruerunt.* Slutningen af dette Sted, der her er anført efter den almindelige Læsemaade, frembyder i dobbelt Henseende Vanskelighed. Selv om man ikke vil lægge Vægt paa, at der i Stedet for *eo laudis* i alt Fald snarere havde kunnet ventes *eodem laudis*, bliver der dog noget paafaldende i, at Tacitus kun tillægger *obsequium* og *modestia*, forenede med *industria* og *vigor*, den samme Ros (thi *eo laudis excedere* kan ikke betyde andet end *ad eam laudem pervenire*) som den, der opnaas ved *contumacia* og *inanis iactatio libertatis*, og det samtidig med at han dadler disse Fejl i Udtryk som *per abrupta*, *in nullum rei publicæ usum* og *ambitiosa morte*. Wex har derfor ment — rigtignok uden at finde Tilslutning hos nogen af de følgende Udgivere —, at der i Stedet for *eo laudis excedere*, *quo plerique* bør læses *eorum laudes excedere, qui plerique.* Men foruden andet maa herimod bemærkes, at *qui plerique* ikke passer her, hvor Henførelsen til *eorum* kræver en Bestemmelse, der ikke blot gjælder de fleste eller mange af den omtalte Klasse Statsmænd, men disse i Almindelighed. Forsaavidt imidlertid en Rettelse er nødvendig, vilde jeg foretrække at læse *hoc laudis excedere*, „opnaa en bedre Art Ros end den i vore Dage hyppige“, idet Fejlen kunde have sin Grund i, at *eo* er det almindelige Correlat til *quo*. — I den sædvanlige

Text tage de fleste Fortolkere Ordene *quo inclaruerunt* i prægnant Betydning — *quo inclarescentes pervenerunt*, hvad vistnok lige saa lidt gaar an, som med Kritz at forklare *quo* som Ablativus instrumenti, hvorved de to Ablativer *quo* og *ambitiosa morte* vilde komme hinanden altfor nær i Betydning til at kunne henføres til det samme Prædicat. Andre have foreslaaet at læse *enisi* enten i Stedet for *sed* — hvad Urlichs og Andresen have optaget i Texten, sidstnævnte uagtet han i Commentaren kalder det correctio admodum incerta — eller indskudt efter *usum* — hvilket Schoemann anbefaler —; men da den ene som den anden af disse Conjecturer altfor meget fjærner sig fra den overleverede Text og *eniti* derhos vel snarere maa siges at indeholde en Ros end en Dadel, vil jeg hellere foreslaa at forandre *sed* til *se dantes* (jfr. Cic. de or. III, 16, 60: *quamcumque se in partem dedisset, omnium fuit facile princeps*), hvorefter Stedet kommer til at lyde: .... *hoc laudis excedere, quo plerique per abrupta se dantes in nullum reipublicæ usum ambitiosa morte inclaruerunt.*

Efterskrift. I Anledning af det først omhandlede Sted 5,3 har Hr. Professor Gertz som Medlem af dette Tidskrifts Redaction rejst det Spørgsmaal, om dog ikke Ordene *neque segniter* kunne blive staaende, naar *voluptates* henføres til *licenter*, *commeatus* til *segniter*. Jeg tvivler herom, dels fordi det i saa Fald havde været naturligere, om der imellem *voluptates* og *commeatus* havde staaet det adskillende *aut* end det forbindende *et*, dels, og især, fordi *segniter*, der betegner Tilbøjelighed til Ro og Hvile, neppe lader sig forlige med *commeatus*, der tyder paa Stedforandring, Ustadighed. Men, skjøndt jeg endnu anser Udeladelsen af *neque segniter* for den nærmest liggende Rettelse, har dog det rejste Spørgsmaal givet mig Anledning til at underkaste Stedet i det Hele en fornyet Prøvelse. Denne har nu ikke blot befæstet min Formening om, at *neque segniter* ikke passer i den foreliggende Sammenhæng, men tillige kaldt min tidligere Mistanke til de i den næste Linie til *titulum tribu-*

natus føjede Ord *et inscitiam* (der i Haandskriftet B er blevet til *et iustitiam*) paa ny til Live, idet den gængse Forklaring, der tager dem som et Hendiadys for *t. t. cum inscitia iunctum*, forekommer mig mere at tilsløre Vanskeligheden end at løse den. Jeg har tidligere ment og helder nu atter til at mene, at begge Vanskeligheder paa én Gang ville hæves, naar man læser Sætningen i sin Helhed saaledes: *Nec Agricola licenter more iuvenum, qui militiam in lasciviam vertunt, ad voluptates et commeatus titulum tribunatus nec segniter ad desidiam rettulit.* Den dobbelte Forskrivning lader sig forklare paa den Maade, at *desidiam* i et ældre Haandskrift har været delt saaledes, at *de* er kommet til at slutte en Linie, hvor det, sammenskrevet med det foranstaaende *ad* til *adde*, senere er skrevet som &, og at i næste Linie en Afskriver, der i det uforstaaelige *sidiam* har søgt en Modsætning til *noscere provinciam*, har forandret det til *inscitiam*. Ordene *neque segniter* maatte selvfølgelig derefter omflyttes.

Ogsaa med Hensyn til **10**, 17 har jeg i nogle mig velvilligt meddelte Bemærkninger af Prof. Gertz fundet Anledning til paa ny at tage Stedet under Overvejelse. Efterat jeg gjennem Wex — hvis Rettelsesforsøg jeg forøvrigt, som før sagt, ikke anser for heldigt — er bleven opmærksom paa et Par Steder hos Strabo, hvor denne omtaler Pytheas's Beretning om Thule, er jeg nu mere end før stemt for Gjenoptagelsen af den ældre paa Puteolanus's og Rhenanus's Conjecturer støttede Læsemaade *quam* (Haandskriftet A har en Abbreviatur) *hactenus nix et hiems abdebat.* Efter Strabo (p. 63) havde Pytheas henlagt Thule i en Afstand af 6 Dages Sejlads Nord for Britannien ἐγγὺς τῆς πεπηγυίας θαλάττης, og dette tilfrosne Hav betegnes (p. 104) nærmere som οὔτε θάλαττα οὔτ' ἀήρ, ἀλλὰ σύγκριμά τι ἐκ τούτων πλεύμονι θαλαττίῳ (ɔ: Vandmænd, Meduser) ἐοικός. Sven Nilsson („Några commentarier till Pytheas's fragmenter om Thule“) bemærker med Rette, at denne Skildring aldeles passer paa den blandede og sammenpakkede Masse af Sne og Is, der om Vinteren danner sig i de nordlige Have i Nærheden af Kysterne.

[Heller ikke nu kan jeg gaa ind paa Hr. Etatsraad Birchs Opfattelse af og Rettelsesforslag til det første af de to ovenfor behandlede Steder; alene den Maade, hvorpaa Corruptelen søges forklaret, skræmmer mig bort derfra. Den almindelige Læsemaade er sikkert fuldstændig i Orden; vi har tre Forbindelser, hver af to Ord, som i „chiastisk“ Rækkefølge svare til hinanden; den første Række er *licenter* — *voluptates* — *titulum tribunatus*, den anden er *segniter* — *commeatus* — *inscitiam*. Der siges: Agricola benyttede sig ikke af den Magt og Særstilling, hans Tribunværdighed gav ham, til at give sine Lyster og Lidenskaber frie Tøjler og styrte sig i Nydelser; og paa den anden Side benyttede han heller ikke den Ukyndighed til Militærvæsenet, som var saa naturlig hos den unge Mand, til Dække for Dorskhed og Mangel paa Energi til at sætte sig ind i Sagerne, idet han, undskyldende sig med den, søgte Orlov og Fritagelse for de Tjenestehverv, der paalagdes ham.

Hvad det andet Sted angaar, skal jeg først bemærke, at Tegnet i A er den staaende gamle Abbreviatur af *quia* (s. Wattenbach, Lat. Palaeogr. p. 27), som er ganske forskjellig fra Tegnet for *quam;* dernæst, at jeg heller ikke her af mange Grunde kan gaa ind paa nogen af Rettelserne ovenfor, men antager, at man bør skrive: *Dispecta est tm̄ (= tantum) Thule, quia hactenus iussum et hiems adpetebat*; *sed et* („men desuden“; der anføres en tredje Grund; om dette *sed et* se Freunds Lex. IV p. 319ᵃ, C) *mare pigrum et grave remigantibus* (scil. *est*): *perhibent &c.* Der synes mig ikke at være nogen Grund til at betvivle Rigtigheden af *hactenus iussum*, som betegner, at Flaadens „Ordre ikke gik videre“ end til at undersøge, om Britannien var en Ø (hvilket naturligvis bedst constateredes ved at sejle langs med dets Kyst i temmelig Nærhed, medens et Forsøg paa at sejle over til det fjærntliggende Thule vilde lede bort fra Hovedformaalet med Expeditionen, hvorfor noget saadant ogsaa laa ganske udenfor Ordren).

Cap. II, 7 bør man vel af Læsemaaden i A *sedes hitasse* danne: *sedes mutasse*, smlgn. Hor. Carm. II, 16, 18 f.

Cap. **34**, 10 formoder jeg, at man bør skrive: *Obvios quod tandem . . . deprehensi sunt: nouissime haesit et extremo metu torporatum defixit se agmen* &c. Naar man erindrer, hvor ofte Perfectumsendelsen *-it* abbrevieres, vil man let forstaa, at *hes̄* og *defix̄ se* kunde blive til *res* og *defixere*. At skrive *obvios* istdf. *quos* anser jeg for nødvendigt for at motivere *restiterunt* og som Modsætning til den foregaaende Skildring af dem som flygtende og fejge; *quos . . inuenistis* siger ingen Ting.]

M. Cl. Gertz.

Adonis' Fødsel, et pompejansk Væggemaleri.

Af K. F. Kinch.

I det saakaldte Casa dei Dioscuri i Pompei, i det til højre for Tablinum liggende Triclinium, findes paa den nordlige Væg et Maleri, der hos Helbig, Wandgemälde der verschütt. Städte Campaniens, Nr. 1390, beskrives saaledes:

I en Skovdal, ved Bredden af en Bæk, ses en Gruppe af tre unge Kvinder. Den ene, med Baand i Haaret og Spange om Foden, med et rødligt, blaaforet Klædningsstykke over Benene, sidder ned og holder med begge Hænder en nøgen Dreng, som hun enten har i Sinde at bade i Bækken eller løfter op efter Badet. Overfor hende sidder en anden ung Kvinde i blaa og rødlig Chiton og Hovedklæde, støttende sig paa venstre Haand, medens hun opmærksom hæver den højre til Munden. Bag hende [den sidstnævnte] staar en tredje, med et grønligt Klædningsstykke over Ryggen, seende hen mod Drengen. Til venstre ser en vinget *Σκοπιά* med Haarbaand og graalig Nimbus, klædt i en grøn, langærmet Chiton ned paa Scenen. Den gængse Forklaring, ifølge hvilken Thetis er i Begreb med at dykke Achilleus i Styx, er ganske uholdbar. Stephani formoder Dionysosbarnet plejet af Nymferne. Da Billedet intet indeholder af bacchisk Karakter kunde man snarere tænke paa Adonis, der ligeledes blev plejet af Nymferne. Se Ovid. Met. X, 514 ff.

Tegninger af dette Maleri ere offentliggjorte hos Gell & Gaudy i deres Værk over Pompei II, pl. 46, og Raoul-Rochette, Monum. inéd. pl. 48; men til en klar Opfattelse af det fremstillede Sujet vil man kun naa ved en personlig Betragtning af Billedet i Pompei. Træet viser sig at have en ejendommelig, menneskelig Form; de to Grene ligne to oprakte Arme, der bøje sig i Albuerne og tilsidst spalte sig i Fingre, hvis Femtal er ganske tydelig i den bedst bevarede højre Gren.

Imellem de smalle Skuldre sidder en Træbul, der har et Hoveds Form; Ansigtets Dele kunne næppe længer skjelnes, sikrere er derimod den kvindelige Frisure. Nedenunder betegner en tilvenstre for Stammen udgaaende Træbul det ligeledes kvindelige Bryst, og Legemets Linier fortsætte sig derefter ned til de brede Hofter og videre ned til Jorden; dog er den underste Del, Benene, tildels skjult og ukjendelig. Imellem Hofterne har Træet spaltet sig, og ud af Aabningen kommer Barnet til Syne, strækkende Armene frem mod den siddende Kvinde, der modtager det og holder det omsluttet med begge Hænder. Den tilhøjre siddende Kvinde hæver sin højre Haand til Munden med en udtryksfuld, kvindelig Gebærde, hvori der ligger Forundring og Undseelse.

Den i Maleriet fremstillede Scene er altsaa et Barns Fødsel, og Moderen er en til et Træ forvandlet Kvinde. Træets Form er ikke saa karakteristisk udtrykt, at man deraf vil kunne slutte sig til den Mythe, der har dannet Malerens Sujet. Kunstneren har i al Almindelighed tegnet et Træ, men Motivet selv førte med sig, at han ledsagede sin Tegning med en karakteristisk Enkelthed. Ud fra Træet, sandsynligvis fra Spalten, flyder der ned ad Stammen en Strøm, der ved Foden af Træet breder sig og til højre, hvor Maleriet imidlertid er ødelagt, kan have fortsat sig som den af Helbig formodede Bæk; ved Bredden voxer i Forgrunden Græs og Urter. Ved denne af Træet udflydende Vædske er Mythen tilstrækkelig betegnet; Træet er Kongedatteren Smyrna, der af Guderne forvandledes til Myrrhatræet og i denne Skikkelse blev Moder til Adonis.

Sagnet om Adonis fortælles af Apollodor (Bibl. 3, 14, 4) efter Panyasis. Ifølge denne var Smyrna en Datter af den assyriske Konge Theias og blev af Afrodite, da hun ikke viste Gudinden den rette Ære, straffet med en unaturlig Kjærlighed til sin egen Fader. Ved Hjælp af hendes Amme lykkedes det en Tid at bedrage Faderen, indtil denne tilsidst i sin Elskerinde erkjendte sin egen Datter og forfulgte hende med sit Sværd. I sin Nød bad hun Guderne om Frelse, og disse forvandlede hende til Myrrhatræet, hvis Stamme efter kort Tids Forløb spaltede sig og bragte Adonis

til Verden. Rørt af Barnets Skjønhed skjulte Afrodite det, uden de andre Guders Vidende, i en Kasse og overgav denne til Persefone, som, da hun havde betragtet Barnet, vægrede sig ved at udlevere det. Striden mellem de to Gudinder maatte da bilægges med en Voldgiftskjendelse af Zeus, hvorefter Adonis skulde opholde sig en Tredjedel af Aaret hos hver af dem og en Tredjedel kunde leve for sig selv. Adonis besluttede imidlertid at tilbringe ogsaa sin egen Del af Aaret hos Afrodite.

I en anden, tildels afvigende Skikkelse fortælles Sagnet hos senere Forfattere, udførligst hos Ovid a. S., af hvis Fremstilling det her er tilstrækkeligt at anføre nogle Enkeltheder. Myrrhaen er efter ham den forvandlede Kongedatters Taarer; Adonis' Fødsel fortælles dernæst saaledes (v. 510 ff.):

Constitit ad ramos mitis Lucina dolentes
admouitque manus et uerba puerpera dixit.
arbor agit rimas et fissa cortice uiuum
reddit onus, uagitque puer, quem mollibus herbis
Naides impositum lacrimis unxere parentis.

I denne anden, hyppigere forekommende Version af Sagnet omtales hverken Afrodites Tilstedeværelse ved Adonis' Fødsel, Kassen, hvori hun skjulte Barnet, hendes Strid med Persefone eller Zeus' Kjendelse. Desto mere dvæles der her ved det erotiske Forhold, der udspandt sig mellem Afrodite og Adonis, og Døden, som han fandt paa Jagten, hvorimod hele denne Slutning af Sagnet spiller liden eller ringe Rolle hos Apollodor, hos hvem Adonis' Død for Vildsvinets Tand omtales i en kort Passus mod Slutningen, som næppe tilhører Panyasis' egen Affattelse, da der jo hos ham allerede en Gang er skiftet mellem Over- og Underverdenen, Afrodite og Persefone.

Den Skikkelse, hvori Sagnet foreligger hos Ovid, følges gjennemgaaende af de pompejanske Væggemalerier, der hyppigt fremstille Adonis og Afrodite i øm Samværen, den første udaandende i Gudindens Arme. Med denne Version af Mythen stemmer ogsaa paa det nærmeste den af mig behandlede Fremstilling af Adonis' Fødsel, uden dog helt igjen-

nem at følge den. Navnlig ere til Forstaaelsen af dette Maleri to Punkter af den ovidiske Mythe af Interesse, at Nymferne modtage Barnet efter dets Fødsel, og at de bade det i Myrrhaen. De i Maleriet til højre for Træet anbragte unge Piger ere, efter hele deres Udvortes at slutte, mythologiske Væsner af underordnet Rang, sandsynligvis Nymfer; den ved Træet nærmeste er ved sit Hovedklæde yderligere karakteriseret som Barnets tilkommende Amme. Nogen Usikkerhed kan der derimod være om den til venstre for Træet siddende Kvinde. Hendes Ansigtstræk ere værdigere og ikke fuldt saa ungdommelige, paa den anden Side er hun den eneste, hvis hele Overkrop, indtil under Hofterne, er blottet; i Ørerne bærer hun Bandelokker, om Foden en Spange. Hvor vidt det er tilladt at betegne hende som Lucina og saaledes ogsaa paa dette Punkt tilvejebringe Overensstemmelse mellem Maleriet og Ovids Gjengivelse af Sagnet, er næppe helt at afgjøre. Med de faa hidtil bekjendte Fremstillinger af Ilithyia, saaledes som hun f. Ex. kjendes fra ældre græske Vasemalerier, stemmer denne Typus aabenbart ikke; hvorledes hun har været fremstillet i den yngre græske Kunst og hvilke Forandringer denne har indført, synes hidtil ubekjendt, og det er til denne senere Kunst, Maleriet henhører, da det er malet paa en Væg, der tilhører den sidste pompejanske Stil og altsaa ikke er meget ældre end Pompeis Undergang (se A. Mau, Geschichte der dekorat. Wandmalerei). Dog er det tilladt at tvivle om, at denne Kunst kan have betragtet det blottede Legeme, Ørenringe og Fodspange som karakteristiske for Fødselsgudinden; hele Kvindens Ydre fører snarere til den Antagelse, at det er Afrodite, der modtager det nyfødte Barn, sin tilkommende Yndling, i Overensstemmelse med den af Panyasis givne Version af Sagnet. I det næste Øjeblik maa hun tænkes at have badet Adonis i Myrrhaen ved Træets Fod og derpaa at have overgivet hans Opdragelse til Nymferne.

Ud fra denne Forklaring, som her er givet af det pompejanske Maleri, er det nu muligt at forstaa den ejendommelige Dragt, som Naturguden til venstre i Billedet, den

saakaldte Σκοπιά, bærer. Dragten er den langærmede orientalske, fordi Scenen ved Adonis' Fødsel foregaar i Østerleden. Theias, Smyrnas Fader, var efter Panyasis Konge i Assyrien; efter andre laa hans Rige i Fønikien, Syrien eller Ægypten. Efter Ovid forfølger Faderen sin Datter til Arabien, hvor hun endelig bønhøres af Guderne. Scenen er saaledes altid i Orienten, til hvilken jo ogsaa Adonis' Drab henlægges.

Yderligere Støtte eller delvis Berigtigelse kan den her givne Udtydning foreløbig ikke modtage ved Henvisning til andre Fremstillinger i Kunsten af Adonis' Fødsel, da saadanne, som det synes, hidtil ikke ere fundne. Derimod kan der henvises til det beslægtede Sujet af det andet i samme Triclinium bevarede Maleri. Dette, der er beskrevet hos Helbig under Nr. 1337, fremstiller den megariske Kongedatter Skylla, der ledsaget af sin Amme bringer Minos Lokken af sin Faders Haar. Saaledes er Grundtanken i begge Malerier den samme, den unaturlige og forbryderske kvindelige Kjærlighed. Sikkert har der ogsaa paa Tricliniets to øvrige Vægge, hvor Dekorationen dels er ødelagt dels allerede i Oldtiden fjernet, været fremstillet Scener af lignende Indhold. Denne Formodning kan bestyrkes ved et Fund, der andetsteds er foretaget. I 1816 fandt man ved Udgravninger et Par milia udenfor Rom i Munatia Proculas Villa ved den ardeatinske Vej et Værelse udstyret med Malerier, hvis Sujetter ere hentede fra samme Ideomraade som de her omtalte pompejanske Freskers. Malerierne, som ere i et Antal af 5 og nu tilhøre det vatikanske Bibliothek, ere udgivne i kolorerede Gjengivelser hos Raoul-Rochette, Peintures Antiques p. 397 ff. Det hos R.-R. første Maleri fremstiller Kanake bærende det Sværd, som Faderen har sendt hende til hendes eget Selvmord. Navnet er ligesom ved de følgende Figurer tilføjet i latinsk Skrift. Den næste er Pasiphae, støttende sig sørgmodig paa den kretensiske Tyr. Den tredje Skylla, seende ud af Vinduet mod den fjendtlige Lejr. Den fjerde Myrrha, flygtende, som det synes, forfærdet for Faderen. Den sidste er Phædra med det Reb, hvormed hun snart vil ende sine Dage. Overalt er Hovedpersonen en Kvinde, hvis lidenskabelige unaturlige

Kjærlighed har voldet hendes egen Død. Behandlingen er i disse romerske Malerier ganske afvigende fra de pompejanske; det af Mythen valgte Moment er et andet, der giver Anledning til mindre Komposition, men tillader Kunstneren at lægge mere Pathos i sine Figurer. Overensstemmelsen i Tanken, der ligger til Grund for Valget af Sujetterne er derimod umiskjendelig[1]).

Corfu, 6. Oktober 1885.

[1]) Hr. C. Dilthey er allerede tidligere kommen til i Hovedtrækkene samme Opfattelse af det her omtalte Maleri; dog er intet offentliggjort af ham derom.

En nordisk Tragedie af en italiensk Klassiker.

Af E. Gigas.

Dersom der gives noget Afsnit i Digtekunstens Historie, som er særlig uindbydende til at beskjæftige sig med, saa er det den italienske Renaissances Tragediedigtning. Om end Renaissancekomedien i Italien, saaledes som den udvikledes under Bibbiena's, Macchiavelli's og deres Efterfølgeres Hænder, kan være frastødende nok, — den har dog ialtfald adskillige Værker at opvise, der ere beundringsværdige i formel Henseende, ved glimrende vittige Enkeltheder i Situationer og Dialog eller ved behændig slynget Intrige. Men Tragedien har langt fra ydet saa meget Værdifuldt. Det gik med dens tidligste Udvikling omtrent som med det komiske Dramas, under den voldsomme Paavirkning af den gjenfødte Oldtid: ved Slutningen af det 15de Aarhundrede brød man fuldstændig med den nationale Rappresentazione-Form og dens religiøse Tragik og kastede sig med ensidig Iver paa Efterligningen af Oldtidens tragiske Digtere. Og medens Komediens Væsen dog gav Anledning til en modernere Aands Aabenbarelse i visse Frembringelser af mere populær Karakter, idet man ikke helt kunde lukke Øinene for den Tid, man levede i, naar man vilde fremstille virkelige Mennesker paa Scenen i dagligdags Færden, blev Tragedien næsten strax stemplet som de Lærdes og de Fornemmes Eiendom og beholdt dette Stempel. Dens selvskrevne Helte vare først og fremmest de antike Heroer, Handlingen et eller andet Optrin af den græsk-romerske Mythologi eller Historie, og de beundrede Oldtidsdigteres pragtfulde Diktion stræbte man at omplante med alle sine Eiendommeligheder i det italienske Sprog. Mønsteret for denne Tragediedigtning er Trissino's akademiske „Sophonisbe“ med langtrukne Deklamationer i forlorne jambiske Trimetre (versi sciolti), Korsange, Overholdelse af de tre Enheder og et begrændset Personale af Helte og Heltinder med deres respektive Fortrolige. Hulere

og hulere blive de pompøse Frembringelser af den italienske Melpomene, efterhaanden som Tiden gaaer: det er en Kunst, som vel havde havt sin Giotto eller Ghirlandajo (et halvhundrede Aar før Trissino), men aldrig fik sin Rafael, knapt nok en Domenichino eller Guido Reni. Grunden til, at det 16de Aarhundredes Italien ingensinde voxede fra den aandløse Efterligning af Antiken og naaede at skabe en ægte og derhos national Tragedie, har Hermann Hettner[1]) givet med de Ord: det havde ingen Samvittighed, — Cesare Borgia's Tidsalder „entbehrte der festen sittlichen Begriffe und Maszstäbe“ [2]), den besad ingen Sands for den tragiske Katharsis. Hertil kom saa det Hæmmende i de udvortes Begivenheder: Fremmedherredømmet, det spanske Væsens og Inkvisitionens Indtrængen, Antireformationen, som ledede og gjennemførtes saa energisk. Romeren Seneca med sin rhetoriske Pathos og Higen efter Effekt blev mere og mere et uheldbringende Forbillede, og Digterne opdyngede Grufligheder paa Grufligheder for at kildre et blaseret Hofpublikums sløvede Fantasi ved de pragtfulde Theaterforestillinger. Det er Giov. Rucellai, Trissino's Samtidige, som aabner Rækken af disse Virtuoser i Retning af det Uhyggelige, med „Rosmonda“, hvis Æmne er taget fra Paulus Diaconus' longobardiske Krønike. Han bliver dog snart overtrumfet af yngre Digtere. For en Tilskuerkreds i Nutiden vilde det allerede være galt nok at høre Heltinden i Rucellai's Tragedie anstille sørgelige Betragtninger over sin Faders afskaarne Hoved og holde en pæn Tale til det, men det blev dog vel snarere parodisk end modbydeligt. Noget værre er det, at den dræbte Kong Alboins Hoved ogsaa bæres ind i Stykkets sidste Scene, for at hans Hustru Rosmonda, som har ladet ham myrde, kan fryde sig ved sin Daad; men det er alligevel Intet imod, hvad senere Forfattere tør byde. I „Tullia“ af Martelli har Stoffet — hentet fra Livius' 1ste Bog — indbudt til en større Udmaling af Forfærdeligheder, som Forfatteren giver i rigt Maal. Speroni's „Canace“, eengang høit prist, er bygget over

[1]) I sine „Italienische Studien“, 1879.
[2]) Hettner, anf. Værk.

det antike Blodskams-Sagn, som fortælles i Ovids 11te Heroide, og Speroni har ikke skyet noget Middel til at vække Rædsel hos Læser eller Tilskuer. Hvad Stilen og Bygningen angaaer, ere forøvrigt alle disse Stykker Kopier af de Gamle; Versene ere i det hele veldreiede, og Forfatteren brillerer gjerne med sin metriske Færdighed i lange udramatiske Tirader. Det gjælder ogsaa om det Skuespil, hvori den usunde Jagen efter Gyseligheder omtrent naaer Toppunktet, nemlig „Orbecche“ af Giambattista Giraldi. Det foregaaer i Persien iblandt Oldtidens Barbarer; Blodet flyder i Strømme gjennem dets fem Akter, men Intet kan dog sammenlignes med det Optrin, hvor Lemmerne af Heltindens myrdede Børn bringes hende i en Sølvskaal, og hun for Tilskuernes Øine tager det ene efter det andet frem. Man begriber fuldtvel Forfatterens Opfordring i Prologen til den kvindelige Del af Publikum: at gaae bort, før Tragedien begynder, thi den vil være altfor rædselsfuld for dem.

Naar vi alligevel i det Følgende ville tage een af de italienske Renaissancetragedier noget nærmere i Øiesyn, saa er det for det Første, fordi den i poetisk Værd hæver sig endel over de fleste øvrige, dernæst fordi dens Forfatter bærer et af de store Navne i Poesiens Verden, endelig fordi den giver os Leilighed til en litteraturhistorisk Undersøgelse, som berører Norden. Digteren er Torquato Tasso, og Tragedien er „Il Re Torrismondo“. —

Dengang Tasso lagde første Haand paa dette Værk, i Aaret 1574, var han — omend blot for en Stund — kommen til Hvile efter sine stormfulde Ungdomsaar med deres urolige Omflakken. Han var traadt i Tjeneste hos den kunstelskende Hertug Alfonso af Ferrara, der sikkrede ham et godt Udkomme, dels som Pension, dels i Form af en Professorgage ved Ferraras Universitet; han beundredes og feteredes for sin Digterbegavelse, især af de to fintdannede og elskværdige Fyrstinder, Lucrezia og Leonora d'Este, og det er da intet Under, at denne Periode i hans Liv er særlig rig paa digterisk Produktion. Medens han fuldendte sit store Epos, der har gjort ham berømt fremfor noget andet af hans Arbeider, skrev han det yndefulde Hyrdespil „Aminta“ og talrige mindre

Digte: Sonetter, Canzoner, Madrigaler osv., for en stor Del til hans høie Velynderes Pris. Det er rimeligt, at den Lykke, som „Aminta“ gjorde, tilskyndede ham til at forsøge sig som Tragediedigter. Som klassisk dannét Mand tog han fat paa den formelle Behandling af sit Æmne med stor Alvor, gav sig til at studere sin Aristoteles og anvendte sin sædvanlige Omhu paa det Metriske. Men, da Stykkets Plan var lagt, og Lidt over den første Akt var udarbeidet, maatte Tasso standse dermed, vistnok efter Hertugens Ordre, da denne ønskede, at han skulde anvende al sin Kraft paa „Gerusalemme liberata“. Den ufuldendte Tragedie findes trykt flere Steder, saaledes i Aldinerudgaven af Tasso's „Rime“ 1582, i Maffei's „Teatro italiano“ (1723) og i 5te Bind af den store Kvartudgave af Tasso's Værker (Venedig 1735). Den foregaaer i det høie Norden, imellem Gother og Normænd, og, som vi snart ville see, sammensmeltedes dens færdige Partier senere hen med den Tragedie, som det lykkedes Digteren at fuldføre lang Tid efter under Titlen „Il Re Torrismondo“. — Hele tolv Aar varede det, før Tasso atter optog det afbrudte Arbeide. Men da havde Tiderne skiftet paa en sørgelig Maade: ikke Tragedien „Torrismondo“, men Torquato selv havde været „nonum in annum pressus“; og den glimrende Digteryngling, i sit Genis fulde Kraft, levende iblandt Omgivelser, som foreløbig ikke kunde andet end virke befrugtende paa hans Aand, var nu bleven en legemlig og sjælelig syg Stakkel, der saae paa Livet med mørkt og fortvivlet Blik, og hvis Vinger vare stækkede for bestandig. Lidenskabelig, mistroisk og pirrelig havde han altid været, og da det Held, som fulgte ham i de første Aar af Opholdet i Ferrara, virkelig skaffede ham endel Misundere, saa overdrev hans sygelige Fantasi disses Tal og Betydning, han troede at see Fjender og Forrædere paa alle Kanter og svævede stadig mellem Udbrud af Raseri og sløvt Tungsind. Religiøse Skrupler var det, som ret egentlig satte Kronen paa Værket. Tidsaanden var nemlig nu efterhaanden bleven overveiende bigot, siden Pave Paul den 3die havde taget sig for at samle alle Katholicismens Stridskræfter under streng Tugt til Værn mod den nordfra truende Reformation; der

rugede et Aag af mørk Munkedespotisme over Italien, og havde Renaissancens Humanisme forsyndet sig i Meget, saa maatte den nu ogsaa bøde meget haardt derfor. Man bebreidede Tasso, der ved Opdragelse og Udvikling hørte Renaissancetiden til saa godt som Nogen, at han havde fyldt sit Korstogsdigt med verdslige Episoder, Kjærlighedsscener og Reminiscenser fra den hedenske Gudelære; hans letpaavirkelige Sind forvildedes af ængstelige Tanker, han henfaldt til Grublerier og troede sig en Kjætter, lod sig atter og atter katechisere af Inkvisitionen og fandt dog ingen Fred. I 1578 havde hans Ophidselse naaet en saadan Høide, at han ved en Hoffest i Ferrara, hvor han ansaae sig for tilsidesat, udbrød i en Strøm af Skjældsord mod Hertug Alfonso, som lod ham gribe og bringe til St. Anna-Hospitalet, — efter Alt, hvad der nu foreligger, med god Grund. Derimod kan man ingenlunde billige den strenge Behandling, som blev Digteren tildel i de syv Aar, han maatte tilbringe i Hospitalet, og det er med inderlig Medfølelse, at man hører hans dybe Sjælekval tale gjennem de Breve, han skrev fra sit Fængsel. Han siger saaledes i et Brev til Hertugen af Mantua fra Mai 1579: „Ve mig Ulykkelige! Jeg havde isinde at forfatte — foruden to Heltedigte over et høit og ædelt Æmne — fire Tragedier, hvis Plan jeg allerede havde lagt, mange prosaiske Skrifter i skjøn Form og nyttige for Menneskene ved det, de omhandlede, og at forene Tænkning og Veltalenhed paa en saadan Maade, at Verden skulde bevare mit Navn i evig Erindring; og jeg havde sat mig den høieste Hæder og Berømmelse som Maal. Men nu, da jeg er tynget af saamange Ulykkers Vægt, har jeg ladet enhver Tanke om Hæder og Berømmelse fare“. Det var i Sommeren 1586, at Vincenzo Gonzaga, netop den Hertug af Mantua, til hvem Tasso udtalte de nys citerede Ord, endelig fik ham løsladt. Det første Arbeide, som han gav sig i Lag med efter at have gjenvundet sin Frihed, var just en af de Tragedier, hvis Udkast forelaa fra hans Haand, — som om han ikke havde faaet Nok af Tragedie i Virkeligheden —, og gjennem hans Correspondance, hvor den hvert Øieblik kommer paa Tale,

kunne vi følge dens Udarbeidelse Akt for Akt. Den har øiensynlig voldet ham meget Besvær.

Desværre er den ældste Samling Breve fra Tasso saa daarlig udgivet, at der mangler Aars- og Dagsangivelse for de fleste af dem, og de senere Udgivere af de samme Breve have ikke raadet Bod paa denne Mangel; men, naar man sammenholder dem med „Lettere inedite“, der udkom 1616 og 1617 og ere forsynede med de behørige Datoer, saa kan man tildels faae Rede paa Chronologien. — Førend han begyndte paa sit Værk, maatte han som ægte Renaissancetragiker have „exemplaria græca“ for Øie, men rigtignok ikke paa Græsk. Vi læse i et Brev fra ham til Ascanio Ceno: „Jeg beder Eder have den Godhed at skaffe mig en latinsk Sophokles og Euripides tillaans hos en eller anden Ven, som ikke er grumme lærd, thi de grumme lærde Folk holde mest af dem paa Græsk. Gjør mig den Tjeneste, og vær vis paa, at, dersom jeg kunde faae bragt min Hjerne til Ro, saa vilde jeg selv kjøbe dem; men den er endnu ikke kommen saa fuldstændig i Orden, at jeg ikke holder det for det Bedste at gjemme et Par Scudi i min Pung“. Og til en anden Ven (Annibale Ippoliti) skriver han, om han gjennem ham kan faae en Euripides og en Seneca tillaans, — „ma gli vorrei latini“ —, saa skal han snart tilbagelevere ham dem. Jeg formoder, at „Seneca“ er en Trykfeil for „Sophokles“, ikke blot, fordi han ønsker ham „paa Latin“, men ogsaa, eftersom han i et andet Brev, der aabenbart er lidt senere, siger, at nu behøver han ikke nogen Sophokles, da han har faaet een forærende af en Bekjendt. Ja, det sees endog, at han kom i Besiddelse af to Exemplarer af Sophokles, men derimod slet ikke fik nogen Euripides ihænde, uagtet Ippoliti havde givet ham bestemt Løfte om en saadan og Tasso yttrer en nervøs Længsel efter Bogen. Af et Brev til samme Mand fremgaaer det, at han ikke destomindre var i fuldt Arbeide med Tragedien. „Jeg er beskjæftiget med at digte det første Kor af min Tragedie“, hedder det, „og har vaaget mange Nattetimer, men er alligevel knapt nok bleven færdig med et lille Afsnit deraf“. Den 30 November 1586 fortæller han Antonio Costantini, at han nu omtrent er naaet til Ende med

Udarbeidelsen, og den 14de December kan han skrive til ham: „Idag har jeg endt min Tragedie; det er næsten Midnat, og jeg er meget træt.“ Men skjøndt Tasso havde afsluttet „Torrismondo's“ sidste Akt, saa vare de Fortrædeligheder, der knyttede sig til dette Værk, ingenlunde forbi for ham. Snart ærgrede han sig over, at Venner, der havde laant Manuskriptet, ikke leverede ham det tilbage med ønskelig Hurtighed; snart maatte han vente utaalmodig paa den Renskrift, der besørgedes til Brug ved Trykningen, og paa et med Miniaturer forsynet Mæcenatexemplar; flere Gange faldt der ham Smaaforandringer og Tilføielser ind, som han absolut maatte have foretaget ved Digtningen, ellers kunde han ikke faae Ro; saa plagedes han af nye Griller i Anledning af Dens og Dens kritiske Bemærkninger om Stykket, før det endnu var færdig trykt; saa var det Tanken om dets eventuelle Opførelse, der gjorde ham raadvild; saa tirredes han af den sendrægtige Trykning, idet Korrekturarkene altid indtraf for sent for hans urolige Temperament, og da Bogen til Syvende og sidst kom ham i Hænde, tilfredstillede den ham i saa ringe Grad, at han lod den omtrykke med nye Forandringer. Hans Breve bære tilstrækkeligt Vidnesbyrd om alle hans Stemninger i denne Tid; de indeholde mere end een sørgmodig og heftig Yttring, og selv prøvede Venner gaae ikke Ram forbi. „I har kun liden Aarsag til at dele mine Glæder i det hele taget“, skriver han til Annibale Ippoliti, „thi de indfinde sig sent og svinde hurtig; men dersom I blandt Glæderne regner det, at jeg er bleven færdig med Tragedien, saa vil den Fornøielse være i samme Grad forbunden med Melankoli for Eder, som jeg kan mærke, at den er for mig.“ Den første Udgave udkom i Bergamo 1587, samme Aar kom der sex andre, næsten alle lidt forskjellige indbyrdes, hvad Texten angaaer; desuden blev „Torrismondo“ udgivet to Gange til i Tasso's Levetid og adskillige Gange senere i de følgende Aarhundreder indtil vore Dage. En fransk Oversættelse existerer i tre Udgaver fra det 17de Aarhundrede. Man kan altsaa ikke nægte, at dette Digterværk har fundet mange Læsere i sin Tid.

Foran „Il Re Torrismondo“ har Tasso skrevet en Dedikation til Hertugen af Mantua, hvori han ønsker al mulig Sorg og Ubehagelighed fjernet fra denne Fyrste og overført paa Folkene i det yderste Thule, „fra gli ultimi Biarmi e fra gli mostri e le fiere e le notturne larve di quella orrida regione, dove sei mesi dell' anno sono tenebre di continua notte“; og i Forbindelse med dette Ønske yttrer han det Haab, at Hertug Vincenzo's herlige Egenskaber maa blive bekjendte endogsaa i disse barbariske Lande. Til disse Ord har Digteren taget Anledning fra Handlingens Sted i Tragedien, og vi skulle da nu betragte denne Handling lidt nærmere. Stykket aabnes med en Expositionsscene mellem Alvida, norsk Kongedatter, Gotherkongen Torrismondo's Fæstemø, og hendes Amme. Alvida har just seet et skrækindjagende Syn i Drømme og aner en eller anden Ulykke; hun fatter ikke, hvorfor Torrismondo, der har ført hende hjem fra hendes Faders Borg til sit eget Land for at ægte hende der, — efterat hun ganske har hengivet sig til ham, — bestandig opsætter det høitidelige Bryllup, og hun frygter for, at hans Kjærlighed til hende er kjølnet. Ammen kommer med de Trøstegrunde, hun kan finde, uden at det nytter Noget. Af den unge Konges derpaa følgende Scene med hans „Consigliero“ erfares Aarsagen til hans Adfærd; han havde lovet sin Fostbroder, den svenske Konge Germondo, at beile for ham til Alvida i sit eget Navn, thi hendes Fader var Fjende af Germondo's Fader og vilde aldrig have skjænket Svenskerkongen sin Datters Haand. Men Torrismondo var selv bleven greben af heftig Elskov til Vennens Brud og veed nu i sin Fortvivlelse ikke, hvordan han skal staae til Ansvar for Germondo, der snart vil indfinde sig i Gothlands Hovedstad for at hente Alvida. Den eneste Udvei, som synes at staae ham aaben, er Selvmord. Raadgiveren søger at berolige hans Samvittighedsnag ved at forestille ham, at ogsaa Herkules, Achilles og Alexander havde maattet fornemme Kjærlighedens Magt; han foreslaaer at lade Germondo faae Kongens Søster Rosmonda til Hustru, og Torrismondo gaaer ind derpaa som den sidste Redning i Nøden. I 2den Akt melder et Bud, at Kongen af Sverig er nær; Torrismondo's Fortvivlelse stiger;

imidlertid lader han sin Moder tale Germondo's Sag hos Rosmonda, der er skildret som en Slags Mellemting mellem en Diana og en Nonne, og denne siger, at hun vil blive hans Hustru, naar hendes Slægt fordrer det. Der gjøres da Forberedelser til Modtagelsesfesten; og her giver Digteren sig hen til allehaande Udmalinger af, hvad han anseer for nordiske Skikke. Nu indtræffer omsider Germondo (i 3die Akt); det lykkes hans gothiske Fostbroder at overbevise ham om, at Alvida's Hjerte aldrig vil kunne tilhøre ham, og Germondo — der dog ikke har faaet Alt at vide — giver høimodig Afkald paa hendes Haand. Et Øieblik seer Alt festligt og glædeligt ud; der bringes Gaver bl. A. fra „il Re di Dacia"; da tvinger Rosmonda's Samvittighed hende til at meddele Kongen, hvad man har kunnet formode gjennem forskjellige af hendes tidligere Yttringer: at hun ikke er hans Søster, men Datter af hans Amme; den virkelige Kongedatter var bleven skjult og senere forsvunden. Katastrofen nærmer sig med stærke Skridt: det aabenbares af en Spaamand, at den forrige Gotherkonges Datter lever, og et Sendebud fra Norge, som bringer den Efterretning, at den gamle Kong Araldo af Norge er afgaaet ved Døden, giver Anledning til, at det kommer for en Dag, at Alvida kun var hans Fosterbarn; Alvida erfarer (i 5te Akt) Torrismondo's Svig mod Vennen, og, da det tilsidst bliver aldeles klart, at hun er Torrismondo's Søster, dræbe de sig begge. Gjennem Korets gribende skjønne Slutningsstrofe er det, som om vi høre Tasso's egen Klage: „ahi lagrime! ahi dolore!" ere dets sidste Ord.

Det sees, at det ikke var for Intet, at Tasso havde to Sophokles'er liggende paa sin Skrivepult, medens han forfattede sin „Kong Torrismondo"; thi den græske Digters „Kong Oidipus" har jo aabenbart været hans Forbillede i flere Henseender. Stykket er ingenlunde noget Mesterværk, saa lidt som dets Helt er istand til at vinde vor Sympathi i større Omfang; det lider af Brud paa Karakteerudviklingen, af bred Rhetorik, der undertiden bliver til tom Pathos, og Indtrykket af dets virkelig tragiske Momenter svækkes ved mangelfuld Teknik: mere end eet Sted følger

der Monolog paa Monolog, og der findes Replikker paa et Par Hundrede Vers og derover, med vidtløftige, rent episke Beskrivelser og Fortællinger. Imidlertid er Tasso trods Alt kommen Tragediens sande Væsen nærmere end maaskee nogen anden af den italienske Renaissances Tragedieforfattere, og for en længere Stund er hans „Torrismondo“ den sidste nogenlunde værdifulde Frembringelse af den tragiske Muse i Italien. Dette er ogsaa J. L. Kleins Dom, saavidt man kan skimte den igjennem det Væv af Allotria, hvori den efter hans Sædvane indsvøbes (Geschichte des ital. Dramas, II, P. 490 ff.). Dens største Fortrin ere uimodsigelig dens rent lyriske Partier, de overordentlig smukke Korsange, hvor blot engang imellem en altfor søgt Antithese eller opstyltet Concetto minder om, at den Digteraand, hvem de skyldes, var i sin Dalen.

Man har tvistet endel om det Spørgsmaal: har Tasso opfundet Handlingen selv eller øst af en eller anden historisk Kilde? I saa Henseende kan der dog vist ikke paavises nogen anden Indflydelse end den fra Sophokles' før omtalte Tragedie, og „Torrismondo“s Handling maa derfor uden Tvivl betragtes som fri Opfindelse. Men en anden Ting, som det kan have sin Interesse at undersøge, er Digterens Kilder med Hensyn til hans Stykkes ret rigelige nordiske Lokalfarve. Et Sted i hans „Lettere familiari“, som ingen Litteraturhistoriker (saavidt jeg veed) hidtil har bemærket, eftersom Ingen af dem anfører det, giver os Nøglen hertil. Der staaer nemlig i et Brev til Ascanio Ceno, skrevet da han begyndte paa sin Tragedie (altsaa i 1586): „Jeg skulde gjerne bruge Saxo Grammaticus eller Olaus Magnus, og saasnart de ere benyttede, det vil sige om to—tre Dage, skal jeg levere dem tilbage. Hvis der var en elskværdig Gentiluomo, som vilde laane mig dem, saa beder jeg Eder gaae i Borgen for mig ligeoverfor ham.“ Nu vilde det jo være ganske morsomt for Saxo's Landsmænd, ifald det kunde paavises, at vor gamle Historieskriver var bleven tagen med paa Raad af den store Digter; men uheldigvis er der ingen Grund til at troe dette. Derimod er der mere end tilstrækkeligt Bevis for,

at Tasso har kjendt og benyttet den anden Forfatter, som han nævner. Olaus Magnus eller, med sit borgerlige svenske Navn, Olof Månsson (f. 1490, † 1558) var Broder til Johannes Magnus, der har skrevet de gothiske og svenske Kongers Historie, og hans Efterfølger som Erkebiskop af Upsala, men rigtignok kun in partibus, fordi Reformationen da allerede havde vundet Fodfæste i Sverig. Han udgav i Rom sin Broders „Historia de omnibus Gothorum Sueonumque regibus“ og omtrent samtidig (1555) et af ham selv forfattet Værk med Titel „Historia de gentibus septentrionalibus earumque diversis statibus, conditionibus, moribus, ritibus, superstitionibus, disciplinis, exercitiis, regimine, victu, bellis, structuris, instrumentis ac mineris metallicis et rebus mirabilibus, necnon universis pæne animalibus in Septentrione degentibus eorumque natura.“ Bogen, der altsaa baade er Historie, Mythologi, Kulturskildring og Naturhistorie, siger om sig selv ikke aldeles beskedent paa Titelbladet, at den er „opus ut varium plurimarumque rerum cognitione refertum atque cum exemplis externis, tum expressis rerum internarum picturis illustratum, ita delectatione jucunditateque plenum maxima lectoris animum voluptate facile perfundens.“

Den Fornøielse, som den nutildags vækker, er ganske vist for en Del af anden Art end den, som Forfatteren tilstræbte; thi man kan ikke undlade at more sig over dens naive Træsnit og høist eventyrlige Fortællinger; men hvad Olaus Magnus beretter om sin egen Samtids Skikke og Levevis, er endnu værdifuldt og afgiver den Dag idag betydeligt Materiale for Kulturhistorikerne. At den vandt Bifald ved sin Fremkomst i Italien, sees bl. A. af, at den udkom i italiensk Oversættelse 1565 (i Venedig). Tasso havde følgelig havt god Leilighed til at blive bekjendt med dette Værk om Nordboerne, inden han begyndte paa sin nordiske Tragedie; og formodentlig havde han ogsaa allerede læst det, før han anmodede Vennen om at skaffe ham et Exemplar tillaans, thi han har gjort saa stærk Brug af Svenskerens Oplysninger om de fjerne Lande, der vare saa forfærdelige for Italienerens Tanke, at det ikke kan have

været tilstrækkeligt for ham at have Bogen „to—tre Dage“ i Hænde.

Hvad først Personnavnene angaaer, saa forekommer Alvilda („Alvida“) hos Ol. M. som Navnet paa en kvindelig Viking[1]) og paa en norsk Kongedatter, der giftedes med Kong Frode af Danmark[2]), — vi kjende dem begge fra Saxo. I Tragediefragmentet fra 1574, der væsentlig gik op i „Torrismondo“, er Alvida svensk Kongedatter, medens Hovedpersonen hedder „Galealto, Konge af Norge“, og der tales om en Kong Torindo, svarende til Germondo i Tragediens definitive Form; man kan mærke, at Tasso ikke havde studeret sine Kilder saa ivrig dengang.

Gotherkongens Moder hedder Rusilla; hos O. M.[3]) hedder en Skjoldmø saaledes. Frontone, en af Bipersonerne, er samme Navn som Frotone i den italienske Oversættelse af O. M., Frotho i den latinske Original, d. v. s. Frode; „Haldano“ og „Haraldo“ fandt han som Navn paa flere Konger og Kæmper i Norden, og Germondo er aabenbart det nordiske Vermund.

Derimod hører „Rosmonda“ andensteds hjemme. Navnet kjendes bedst fra Longobardernes Krønike, og vi have jo tidligere omtalt Rucellai's Tragedie med denne Titel og Sujettet laant fra Paulus Diaconus. I Henseende til denne Sammenblanding af Nordisk i egentlig Forstand og Barbarisk i Almindelighed ligner Tasso forresten netop Ol. Magnus, der — paa samme Maade som Broderen — gjerne blander Ting, der vedkomme de svenske Gøter, med Begivenheder og Personer fra Gothernes Historie i Spanien eller hvor de ellers kom hen. Ogsaa Navnet paa Tragediens Helt henpeger paa de Gotherkonger, der af Johannes Magnus kaldes „reges externi“, idet vi finde en Thorismund, Søn af Vestgothernes Hersker Theoderik og en af Attilas tappreste Modstandere, samt en „Turismod“, gepidisk Kongesøn[4]);

---

[1]) V, 27.

[2]) X, 7.

[3]) V, 27 og 32.

[4]) Denne Sidstnævnte omtales hos Paulus Diaconus (I, c. 23 f.), der citeres — men urigtig — af Ol. Magnus (VIII, 6).

om ingen af de To fortælles forøvrigt Noget, der stemmer med Handlingen i Tasso's Stykke. — Af geografiske Navne møde vi adskillige, som øiensynlig ere tagne af Ol. Magnus, især fra Kortet foran i hans Bog. Der er „Tile“ (Thule), „i Moschi“ ɔ: Moskoviterne, „i Biarmi“, „Olma“ som Benævnelse paa Sverigs Hovedstad osv. Kuriøst er det, at Tasso kalder Hovedstaden i Norge „Nicosia“; han har vistnok her læst sin svenske Hjemmelsmand lidt overfladisk, thi hos ham staaer „Nidrosia“ ɔ: Nidaros. Den gothiske Konges Hovedstad benævner han med det tilsyneladende mystiske Navn „Arana“. Det er den Fæstning, af hvilken Ol. Magnus giver en længere Beskrivelse samt en fantastisk Afbildning i 2den Bogs 21de Kapitel under Navnet „Aaranes“ (i den ital. Overs. „Arane“); den byggedes, siger han, af en Kong Scarinus, som tillige anlagde Byen Skara, Vestgothernes gamle Hovedstad, i en sumpig Egn; ikke langt fra den, hedder det fremdeles, seer man endnu nogle Ruiner af Aaranes, som skal have været den vældigste Borg i sin Tid, ikke blot i Norden, men i hele Europa. Den omsluttedes mod Vest og Nord af Søen Venern, mod Syd var der talrige Sumpe; selve Borgen laa paa en Klippe, og baade Natur og Kunst gjorde den i alle Maader uindtagelig. Da Ethelred af England var i Norden paa Olof Skötkonungs Tid, boede han som Gjæst i Borgen. Man kan hertil føie, at den kaldes „Aranäs“ i den svenske Udgave af Johannes Magnus' Krønike, og at der i vore Dage ligger en Herregaard ved Navn Årnäs der paa Stedet[1]). En af de geografiske Benævnelser i „Kong Torrismondo“ har jeg forgjæves søgt nogen Forklaring til, og dersom den stammer fra den svenske Erkebiskop, saa har Tasso i ethvert Tilfælde omkalfatret den grundig: det er „il porto di Talarma“, der i 1ste Akts 1ste Scene omtales som en Havn, hvor Torrismondo løb ind med sine Skibe paa Reisen fra Norge til sit Hjemland. Mon det skulde være en Italienisering af Telemarken („Tellemarcha“, Ol. Magn. V, 22)? eller af

[1]) Slg. Höjer, Sverige, II, P. 1417 (hvor man finder en Udsigt over Stedets Historie i Middelalderen og den nyere Tid).

Kalmar („Calmernia“, O. M. IX, 10; „Calmarnia“, X, 8)? Næsten ligesaa uforklarligt er Folkenavnet „Etúli“ (A. III Sc. 7), der findes i omtrent alle ældre og nyere Udgaver, men i Maffei's fra 1723 er forandret til „Eruli“ ɔ: Herulerne. — Naar Tasso ved Siden af de rigtig nordiske Lokaliteter nævner den hercyniske Skov, en fra Plinius tagen Benævnelse (det var en vidtstrakt Bjergskov, som bredte sig lige fra Schwarzwald op til Harzen), saa viser det, hvad man jo kunde vente, at han ikke er helt naaet til Anvendelse af Lokalkolorit i moderne Forstand. Det stemmer med, at Torrismondo i 1ste Akt hører Samvittigheden raabe saa høit som Cerberus og som Skylla og føler den nage som den lernæiske Hydra og som Furiernes Slanger. Paa andre Punkter møde vi Hentydninger til Forhold, som laa nærmere ved Digterens Tid. Saaledes som Alvida i tredie Akts 6te Scene skildrer Vaabendysten ved „Nicosia“, falder den ind under de middelalderlige Ridderspil, og Korets Omtale af „il pigro Arturo“ (i 2den Akts Slutningskor) henhører til en lignende Kategori: den minder om de gamle bretonske Sagn om Ridderkongens Tryllesøvn[1]). I 2den Akts 3die Scene tales der om „Bedeklokkens Klang“, og sammesteds bliver Rosmonda sammenlignet ikke blot med „de strenge Nymfer i Oldtidens Skove“, men ogsaa med „de hellige Møer i Klostrene“ — her er man altsaa næsten ganske paa Katholicismens Grund. Flere Gange forekommer der ligeledes Udtryk som „Piaccia a Dio“ o. Desl., men andensteds er det igjen de græsk-romerske Guder, der nævnes og anraabes. Derimod træffer man intetsteds paa det nordiske Hedenskabs Gudenavne; maaskee Tasso paa dette Punkt har ladet sig paavirke saavel af æsthetiske som af kirkelige Hensyn.

Stykkets Naturskildringer ere heller ikke uden Reminiscenser af Olaus Magnus' Beskrivelser. Naturligvis tales der paa mange Steder om Is og Sne og om den lange Dag og Nat, som karakteriserer Aarstiderne i det høie Nord; men navnlig mærker man Tasso's nordiske Kilde i Skil-

---

[1]) Slg. Dunlop, Gesch. der Prosadichtungen (ved Liebrecht), P. 93 f.

dringen af Malstrømmen og Uveiret paa Havet (A. I, Sc. 3), hvor 2den Bogs 7de samt tildels 4de og 5te Kapitel have leveret Materiale, medens Vergils Æneide er Tasso's poetiske Forbillede i den Grad, at de gamle velbekjendte „rari nantes in gurgite vasto“[1]) dukke op igjen som italienske „rari notatori in vasto gorgo“. Den „hjelmformede“ Havn, hvor de Skibbrudne søge Ly, synes ogsaa at ligge paa Kysten af Olaus Magnus' skandinaviske Halvø. Et Par botaniske Feil er Tasso kommen for Skade at begaae ved at bruge Udtrykket „Bøgenes stedsevarende Løv“[2]) — det kan da ialtfald kun gjælde om de smaa Risbøge — og ved at anføre som nordiske Træer[3]): „faggi, orni, pini, cerri, antiche querce“, hvoriblandt quercus cerris kun høist uegentlig kan kaldes nordisk, thi den trives nok i det nordlige Europas Haver, men hører som vildtvoxende hjemme i Østerrig, Ungarn, det italienske Schweiz, Sydeuropa og Lilleasien.

Vi ville nu vende os til endel Enkeltheder i Tragedien hvor Benyttelsen af Olaus Magnus bliver synlig paa forskjellig Vis. I 1ste Akts 1ste Scene kommer det „dragne Sværd“ paa Tale, der ifølge Ol. Magn. XIV, cap. 4, anbragtes som „custodia pudicitiæ in toro, ut etiam admisso honesto conjugio certis temporibus refrenent amplexus“. Til de nordiske Skjoldmøer, saaledes som Ol. Magn. omtaler dem V, c. 27 ff., alluderes der af Rosmonda i 4de Scene af 2den Akt, og Vikingetogene bringes paa Bane især A. I, Sc. 3 og A. IV, Sc. 5. En ret kuriøs Hentydning til det svenske Værk træffe vi A. III, Sc. 6 af Tragedien: de Gaver, som Alvida modtager i Anledning af sit Bryllup, ere nemlig prydede med det gothiske Vaaben, en kronet Løve, — det samme, der beskrives af Ol. Magn. (II c. 25) og siges af ham at være udhugget fra gammel Tid med flere andre Skjoldmærker i en Klippe ved den finske Havn Hangö. At de nordiske Folk i Tragediens 4de Akt, 1ste Scene, benævnes „tre popoli arcieri“, henpeger vel atter paa Ol.

---

[1]) Æn., I, 118.

[2]) A. IV, Sc. 3.

[3]) A. V, Sc. 6.

Magn., der har Meget at berette om Nordboernes Færdighed i Bueskydning; hvem disse tre Nationer ere, fremgaaer af de Unionsplaner, som Torrismondo's Raadgiver i samme Scene fremsætter angaaende „i tre famosi regni", nemlig Svezia, Gozia og Norvegia — altsaa ingen rigtig skandinavisk Trehed efter nyere Tiders Opfattelse. I 4de Akts 3die Scene taler Rosmonda om „sindrige Nymfer, der pleie at forudsige Andre deres Skjæbne". Hvad Tasso her har tænkt paa, det giver igjen Ol. Magn. os Oplysning om, i 3die Bogs 10de Kapitel, der navnlig handler om den Betydning, som slige „Nymfers" eller „Skovjomfruers" Forudsigelser fik for Kong Hother; disse Væsener — hedder det — boede i Templer, der vare blevne til paa overnaturlig Vis og helligede Diana, Ceres eller Parcerne. Den mere jordiske Spaamand, som Digteren lader optræde i 4de Scene af samme Akt, har øiensynlig ogsaa sit Udspring fra Ol. Magnus, som flere Gange kommer ind paa det gamle Nordens Stjernetyderi og Hexekunster[1]). Vismanden støtter sig til en Stav, hvorpaa Stjernernes forskjellige Indflydelse paa Menneskenes Skjæbne er at læse i sælsomme Tegn: det er selvfølgelig en Runestav, der menes, „baculus Gothicis characteribus insignitus", om hvis Udseende og Anvendelse den gamle upsalensiske Ærkebisp giver sine Læsere Begreb, saavel ved Skildring i Ord som ved Afbildning.

Men den Belæring, som Tasso skylder Ol. Magnus, er især lagt for Dagen i 6te Scene af 2den Akt, hvor Kong Torrismondo giver sine Hofsinder Befaling at gjøre Alt istand paa bedste Maade til Festen for Germondo og hans Brud. Scenen vedkommer grumme lidt Stykkets Handling, og i Maffei's Udgave, som væsentlig er bestemt til Brug for Scenen, gives derfor Anvisning til at udelade den; men for Litteraturhistorikeren har den sin Interesse.

Saavel Rosmonda som Alvida, siger Kong Torrismondo, skulle iklædes fyrsteligt Skrud og ledsages hver af hundrede gyldensmykkede Møer,[2]) medens de raske Ungersvende skulle

[1]) F. Ex. III, c. 18.

[2]) Om Kvindernes Dragter og Smykker se Ol. Magn. VI, c. 79 og XIV, c. 1 f.

deltage i alskens Lege og Idrætter. Nogle have at bygge en Borg af Sne, med en Murkrands og fire stærke Taarne paa Hjørnerne; fra dens Tinde skal der vaie et sort Banner, og denne Borg skal en Del af Ynglingeskaren forsvare, men de Øvrige skulle angribe den. Vi finde den samme Beskrivelse med behørige Omstændigheder samt et Billede i Træsnit hos Ol. Magnus (I, c. 23), der betragter denne Leg, hvor Sneboldte ere de eneste Vaaben, som en ublodig Forskole for den krigersk anlagte nordiske Ungdom. Andre af Kongens Følge faae Befaling til at kappes i Løb og Spring, at kaste med tunge Marmorkugler[1]) og at udslynge Jernkugler „il qual sospinge e caccia La polve, e 'l foco, il magistero e l'arte". Dette Sidste seer jo underligt nok ud, thi da der nævnes „polve" (Krudt), mener Tasso aabenbart, at de gamle Nordboer gave sig af med at skyde tilmaals med Geværer. Rimeligvis foreligger her en Misforstaaelse af, hvad Ol. Magnus fortæller i 7de Bogs 16de Kapitel (slg. XI, c. 34) om glødende Jernkugler, der af de nordiske Slyngekastere anbringes i deres Slynger istedenfor Stene og gjøre Fjenderne stor Skade eller ogsaa ved Blider og lignende Krigsmaskiner kastes ind i en beleiret Fæstning. Fremdeles skal der skydes med Bue og Pile eller Bolte uden Spids; Maalet er i Form af en flyvende Fugl anbragt paa en Stang, der dreier sig rundt. Det er nærmest 15de Bogs 6te Kapitel hos Ol. Magn., som man her maa tænke paa (ogsaa „obtusæ sagittæ" nævnes dér), men forøvrigt forekommer Bueskydning omtalt adskillige andre Steder i hans Værk[2]). Medens endel af de unge Krigere faae det Hverv at forherlige Festen ved de anførte Lege, skal en anden Skare indlade sig i en farligere Dyst. De skulle fægte med Sværd, men saaledes, at de opfange Huggene „in sull' avversa fronte", og hvor haarde Slag der end falder, tør de ikke blinke med Øinene (faccia vergogna il cenno delle palpebre, a chi riceve il colpo). Vi kjende dette strenge Bud fra Fortællingen om Harald Hildetands Kæmper, men sandsynligvis har Tasso det direkte enten fra Ol. Magn.

---

[1]) Se O. M., XV c. 14.
[2]) F. Ex. IV, c. 11; XV, c. 1 ff.

VIII, c. 7, hvor den militære Opdragelse hos Gotherne skildres ganske i Almindelighed, idet den sammenstilles med Spartanernes, eller (og det snarere) fra XV, c. 16, hvor netop nogle af de Udtryk findes, der ere benyttede af Digteren[1]). Foruden Sværdkæmperne skulle ogsaa Nævefægtere vise deres Dygtighed, med Hænderne ombundne med Læderremme og holdende Blyklumper i dem for at ramme rigtig tungt — fuldstændig som disse „pugiles“ beskrives og afbildes hos Ol. Magn. V, c. 26.

De Lege, som derefter opregnes i Kong Torrismondo's lange Replik, falde snarest ind under Begrebet Gjøglerkunster; det er ligefrem Linedands, Kolbøtter, Spring gjennem Tøndebaand og Saltomortaler over dragne Sværd:

„Altri sovra le funi i passi estenda
E sospeso nel ciel si volga e libri.
Altri, di rota in guisa, in aria spinto
Si giri attorno. Altri di cerchio in cerchio
Passi guizzando e sembri in acqua il pesce.
Altri fra spade acute ignudo scherzi.“

Disse og lignende Kunster finde vi imidlertid omtalte i „Historia de gentibus septentrionalibus“, XV, c. 23 og 24, som henhørende til den svenske og gothiske Ungdoms Idrætter og Tidsfordriv; der vedføies forskjellige Henvisninger til den klassiske Oldtids Forfattere, bl. A. Tacitus[2]). Atter her see vi Tasso citere Ol. Magnus omtrent ordret: „Est et alia quædam choreæ, seu ludi species, quæ machina quadam lignea homines per aëra rotarum more, et impulsu jactantur; vel alio modo agilitate corporum insignes ludunt: ut hastis, circa quas se volvunt, funibus etiam, supra quos reciproci ambulant, item circulis, per quos se more piscium transmittunt“. Saa skal der endvidere opføres Dandse af forskjellig Art — alle tydelig nok hjemme-

---

[1]) „Quorum quidam insigni dimicationis arte callentes, adversæ frontis supercilium infallibili ictu ferire solebant: quo si quis recepto versilitate palpebræ timidius conniveret, mox aula ejectus stipendiis defungebatur“ (Kapitlets Overskrift er „De exercitiis gladiatoriis.“)

[2]) „Qui nudos juvenes inter gladios se jactare veterum more testatur,“ siger Ol. Magn.

hørende i Olaus Magnus' Norden[1]). Kongens Replik omtaler tre Slags. Først en Runddands, ført af en saakaldet „Konge", til Akkompagnement dels af „timpani" (rimeligvis at forstaae som Haandpauker eller Tamburiner), dels af de Dandsendes egen Sang, hvori Forfædrenes Heltebedrifter besynges; for at give det Hele et endnu festligere Præg skulle Dandserne binde Bjælder ved Knæet. Endvidere skal der dandses en Sværddands, snart langsom, snart hurtig, til Trompetens eller Fløitens Klang, idet Vaabnene slaaes mod hverandre, saa at det gnistrer. Den tredie Dands er ogsaa en Runddands, men om et knittrende og flammende Baal; de Vers, hvori Tasso skildrer den kortelig, give ikke noget ganske anskueligt Billede af den eiendommelige Forlystelse, men de finde deres Forklaring i følgende Ord hos Ol. Magnus: „Quasi tympanis excitati circumsedentes ignibus fortissimi quique viri, in gyrum saltumque se convertunt, tantoque impetu saltando constringunt, ut necessum sit postremum quemque, quasi rupta fortissima catena, in ignem illabi; moxque exiliens saltantium applausu in sublimiori sede reponitur, ut illico pro Regii ignis violatione (det foregaaer nemlig foran Kongsgaarden) amphoram unam atque alteram, bene magnam, fortioris cerevisiæ epotet." Endnu et Par Festligheder komme paa Tale, nemlig en almindelig Turnering tilhest, med Landser og i fuld Rustning, — her behøvede Tasso just ikke at hente sin Visdom fra den svenske Forfatter, som forresten har en Notits om slige Ridderspil, XV, c. 18 —, og Væddeløb og Kapkjørsel paa Isen, dels med Heste, dels „med de fordums vilde, men nu tæmmede Dyr, der have saa lange, grenede Takker og kunne løbe hurtigere end Vinden", d. v. s. naturligvis Rensdyr og vistnok ogsaa Elsdyr[2]). — Imidlertid vil Kongen selv drage sin Gjæst Germondo imøde med en stor Skare udvalgte Riddersmænd, klædte i hans Farver: Purpur og Hvidt; men den øvrige Hær skal blive tilbage ved Borgen tilligemed Krigsmaskinerne. Af saadanne nævnes „veloci

[1]) Se O. M., XV, c. 23—30.
[2]) Slg. Ol. Magn. XI, 35—37.

carri" (Ol. Magn. giver flere Oplysninger om Levogne, Ildvogne og lignende militære Ødelæggelsesredskaber paa Hjul, som hans Landsmænd anvendte fra gammel Tid[1])) samt „Metalheste, af hvis ildrøde Mund der udgaaer buldrende Luer og sort Røg." Hvad der sigtes til med disse, vilde være temmelig uforstaaeligt uden „Historia de gentibus septentrionalibus" og Saxo; her kunne vi nemlig ogsaa faae den danske Historieskriver med iblandt Tasso's Kilder, omend blot middelbart. I sin 9de Bog, citeret af Olaus Magnus IX, c. 4, fortæller Saxo om Regner Lodbrog, at han i Kampen mod „Kongen af Hellespont" voldte dennes Hær betydelig Skade ved „equos æneos ductilibus rotulis superpositos, ac versatilibus curriculis circumductos"; rigtignok forlyder der Intet om Ild, idet det kun hedder, at de med uimodstaaelig Magt førtes ind mod Fjendernes Slagorden, men paa det Træsnit, hvormed Beretningen illustreres hos Olaus Magnus, seer man Flammer og Røg staae ud af Hestefigurens Mund.

Kong Torrismondo's Monolog er da altsaa at betragte som et helt lille Udtog af det svenske Værk og et Vidnesbyrd om, at allerede Renaissancetidens Forfattere vare ikke ukjendte med det, der kaldes Lokalfarve, skjøndt rigtignok den naive Lærdomsudfoldelse hos Tasso kun er temmelig fjernt beslægtet med vort Aarhundredes mere luttrede Smag eller grundigere Studier eller — til sine Tider — mere raffinerede Pedanteri paa dette Omraade.

[1]) Sc. IX, c. 2 og 12, endv. XI, 19.

Til spörgsmålet om lydlove.[1])

Af Otto Jespersen.

Striden om lydlovene, og navnlig om muligheden af undtagelser fra dem, har i det sidste års tid antaget större dimensioner, navnlig ved Curtius's sidste skrift: Zur kritik der neuesten sprachforschung (1885). De to skrifter, hvormed de angrebne „junggrammatiker“ forsvarede sig, nemlig Brugmann: „Zum heutigen stand der sprachwissenschaft“ og Delbrück: „Die neueste sprachforschung“, bragte egentlig ikke noget nyt synspunkt frem og behøvede da heller ikke overfor det skete angreb andet end på ny at göre de tidligere hævdede anskuelser gældende og anvende dem på de tilfælde, som Curtius havde ført frem. I modsætning hertil er striden kommen ind på væsentlig nye baner ved Schuchardts i december 1885 udsendte åndfulde lille skrift: „Ueber die lautgesetze. Gegen die junggrammatiker.“ — et skrift, som her varmt skal anbefales til nöje studium og prøvelse: de deri indeholdte skarpsindige betragtninger bör kendes af enhver sprogforsker, enten han så hører til det ene eller det andet parti.

Efterfølgende bemærkninger har ikke til formål at orientere om stridens gang eller at fremsætte de stridende

---

1) Udvidet og omarbejdet gengivelse af et foredrag i det filologisk-historiske samfund i København den 29. april 1886. — Hvor dansk udtale er betegnet, er det gjort efter et „Broad Romic“ system, i hvilket der intet hensyn er taget til finere lydafskygninger; q betegner spiranten i ba*g*er, c en „ch-lyd“ (der findes, vekslende med den tilsvarende klusil, i forbindelsen *gt*); længde er betegnet ved et punktum efter lyden, „stød“ (glottal catch) ved et komma. De tyske udtaleformer, der som de danske er indesluttede i skarpe klammer [], skylder jeg meddelelser i breve fra min kære, desværre altfor tidlig afdøde ven Felix Franke i Sorau, Nieder-Lausitz, og de er gengivne med hans betegnelsessystem, dog at wide vowels ikke er adskilte fra narrow vowels.

parters forskellige standpunkter, men kun om muligt at fremkalde en drøftelse fra mere kompetent side af visse tanker og tvivlsmål, der har påtrængt sig mig, dels tidligere, dels navnlig i den sidste tid ved læsningen af Schuchardts bog og af det indledende afsnit „Om lydlov og analogi“ i Kr. Nyrops interessante bog „Adjektivernes kønsbøjning i de romanske sprog“ [1]). Dette sidstnævnte værk tager jeg i det følgende som type på det junggrammatiske standpunkt, fordi dette her for förste gang er blevet fyldig repræsenteret i Danmark, og fordi det i en klar og tiltalende form fremsætter og med righoldige exempelsamlinger oplyser alle de vigtigste læresætninger, som er fremsatte af den „nye retnings mænd“ i Tyskland.

I.

Den sætning, som vel af de fleste, både venner og modstandere, anses for den betydningsfuldeste i junggrammatikernes system, er: „lydlovene virker undtagelsesløst“ eller vel bedre, da man må give Schuchardt ret i, at denne formulering ikke er heldig,: „lydovergange foregår efter undtagelsesløse love“ („der lautwandel geht nach ausnahmslosen gesetzen vor sich“). Nærmere forklaret vil dette efter Nyrop s. 16 sige: „Alle ensartede lydgrupper vil under de samme lydlige betingelser og indenfor det samme område af tid og sted udvikle sig ensartet.“

Finder vi nu i virkelighedernes verden, i noget eksisterende sprog, en sådan lovmæssig ensartet behandling af lydene? Nej, svares der fra junggrammatikernes side; ti den gradvise forskydning af lydene, der konstituerer lydlovene, er ikke den eneste faktor i sprogenes udvikling (Nyrop 32). Men hvis vi i et sprog var i stand til helt at borteliminere låneord og analogidannelser (og muligvis produkterne af endnu andre faktorer, hvis existens dr. Nyrop antyder, at man måske siden vil opdage), så vilde man få lydlovene at se i deres renhed uden nogen undtagelse.

Et par exempler vil vise, at det er uberettiget, hvad

[1]) København. C. A. Reitzel. 1886.

lægfolk er så tilböjelige til, at anføre produkterne af disse andre faktorer som „undtagelser“ fra lydlovene. Der er en lydlov, som siger: latinsk *a* foran en enkelt nasal bliver i betonet stavelse på fransk til *ai*, men holder sig i ubetonet (halvstærk) stavelse, f. ex. *fame(m)* > *faim; amat* > *aime;* men *amaru(m)* > *amer*; *amore(m)* > *amour*. Nu er det ikke nogen undtagelse herfra, at franskmændene nutildags siger *aimer* og *aimé*; disse former er nemlig förat opståede, efterat lydloven havde fuldbyrdet sin virksomhed; de svarer slet ikke til latinsk *amare* og *amatu(m)* på samme måde som *aime* til *amat*. Sagen er den, at de direkte ætlinge af *amare* og *amatu(m)*, nemlig *amer* og *amet*, der længe har levet og som middelalderens franskmænd både har udtalt og skrevet mangfoldige gange, de er uddøde, og det, at man så istedenfor dem har dannet nye former med *ai*, kan da umulig kaldes en undtagelse fra den nævnte lydlov. — Heller ikke det, at vi på fransk har dobbeltformer af den art som *chose* og *cause*, begge af lat. *causa*, taler imod lydlovenes konsekvens, da *cause* er optaget i fransk ad litterær („lærd“) vej, efter at de lydlove, der viser sig i den folkelige udvikling *causa* > *chose*, har ophørt at virke; de er altsaa ikke „sidestillede udløbere af grundformen“ (Nyrop s. 21), og man kan umulig kalde *cause* for en undtagelse fra lydlovene.

Vi er altså nu komne til at foretage en tredeling af sprogstoffet, idet vi foruden arveordene — en benævnelse, der er indført af Lücking („erbwörter“) istedenfor det tidligere af romanister brugte mindre heldige udtryk „folkelige ord“ („mots populaires“) — har först nydannelser, nyskabninger, analogidannelser[1]) og endelig ord, hentede udefra, låneord, hvortil også må henregnes lån fra en tidligere periode af samme sprog, som det nævnte franske *cause* fra klassisk latin („mots savants“). Vil vi studere spörgsmålet om en lydlovs konsekvens, må vi i henhold til det udviklede se bort fra de to sidste klasser og udelukkende

[1]) Ti „neubildungen sind nachbildungen“, Delbrück, Einleitung in das sprachstudium, s. 57; jfr. dog Paul „Principien der sprachgeschichte“, cap. X: Urschöpfung.

holde os til arveordene. Men herved er at mærke, at fra det öjeblik et låneord eller en nydannelse er optaget i sproget, er det naturligvis de samme videre udviklinger underkastet som alle andre ord i sproget — ord som *præst* eller *kontor* er nok „fremmedord" i dansk, men for den nulevende generation og for en del generationer för den har ordene selvfølgelig været samme betingelser underkastet, som alle „gode, ægte nordiske ord", og er altså nu lige så godt hjemlige arveord som disse. Tager man hensyn hertil, reducerer fordringen om at se bort fra låneord og analogidannelser sig til truismen: en lydforandring kan kun afficere de ord, der paa det tidspunkt, den virker, findes i sproget.

II.

Da analogidannelser så ofte opstilles som modsætningen[1]) til lydlove, vil måske en betragtning af analogiens virksomhed kunne kaste lys over lydlovene. Först må vi konstatere, at der gives analogidannelser på syntaxens område. Det er ganske vist blevet benægtet af V. Henry i hans bog Étude sur l'analogie en général et sur les formations analogiques de la langue grecque; Paris 1883, s. 18 — en bog, hvis almindelige del forekommer mig at være en temmelig værdiløs gengivelse af de tyske junggrammatikeres teorier, som han ikke engang altid har opfattet rigtigt —; men da vist ellers alle mennesker er enige om, at der gives syntaktiske analogidannelser, og da exempler på sådanne er lette at påvise, kan vi vel rolig gå ud fra, at de existerer. Men så bliver spörgsmålet, da lydlove og analogi opstilles som modsætninger: gives der sådan noget som syntaktiske lydlove? Eller bedre: hvad er det, der for syntaxen svarer til lydlovene i morfologien? Svaret kan ikke være tvivlsomt, når vi tager et tilfælde på syntaktisk analogidannelse, som Nyrops exempel (s. 54) fra dansk: „at spise til frokost" er åbenbart en analogidannelse efter „at spise til middag, til aften". Modsætningen hertil er

---

[1]) Således f. ex. skarpt af Paul i Literaturblatt für germ. u. rom. philologie, januar 1886.

åbenbart bevaringen af det ældre udtryk „at spise frokost“, og vi får nu at se, at medens analogiprincippet er det nydannende, det reformerende eller endog revolutionære i sproglivet, er det princip, der gör sig gældende i lydlovene, i sin inderste kærne det konservative i sproget, det, der holder traditionerne i hævd. Men lydlove — det er jo da love for forandringer i sproget, ikke for stilleståen? Meget rigtigt; men der er det at mærke, at stilstand kender vi ikke noget til i virkeligheden; dèr gælder Diderots ord „tout change, tout passe“; og når han tilföjer „ce n'est que le tout qui reste“, er dette selvfølgelig uanvendeligt på sproget, der jo kun er en del, og en ringe del, af verdensaltet. I sproget som på andre områder findes kun relativ stilleståen: medens den samme sprogform bruges gang efter gang, ændres den umærkelig, så at den måske tilsidst knap er til at kende igen. Det er et lignende fænomen som det, vi i dyre- og plantelivet kalder vækst: individet er det samme idag som det var igår, men er dog forandret; og analogidannelser kan så parallelliseres med formering: to elementer forener sig og skænker derved livet til et nyt væsen, uden at de derfor selv behøver at gå til grunde; dette finder derimod sted ved knopskydning, hvor et enkelt individ spalter sig til to af hinanden uafhængige: det er det, vi i den sproglige verden kalder differensiering, som når latinsk *pensare* spalter sig i to verber, et med betydning ‚veje, tynge’ (fr. *peser*) og et med betydning ‚overveje, tænke’ (fr. *penser*), eller når vi nu på dansk har *kæreste* — ‚forlovede’ med kort *æ*, og — ‚mest kær’ med langt *æ*; her er moderdyret med sine ubestemte omrids i henseende til lydform og betydningsindhold forsvundet og har veget pladsen for to nye væsener, hvert med sin bestemte udtale og med sin bestemte betydning.

Men ligningen halter — naturligvis! Det enkelte ord er jo ikke noget selvstændigt levende væsen, men formlen for en virksomhed hos et menneske med det formål at bringe en forestilling til et andet menneskes bevidsthed. Og punktet, hvor ligningen ikke slår til for analogidannelsernes vedkommende, er det, at der ved analogivirksomheden ofte,

ja vel oftest, frembringes et resultat, der ikke er til at skelne fra det, der vilde være fremkommet, hvis der ikke havde været andre kræfter med i spillet end den rent konserverende, reproduktionen af det tidligere hørte og sagte. Dette punkt forekommer mig at være af den allerstörste betydning, hvor det gælder om at forstå sproglivet[1]), og det har derfor forbavset mig, at, så vidt jeg kan se, dr. Nyrop ikke med en stavelse har antydet det i sin bog. Skal jeg f. ex. bruge superlativ af et adj. som *ubetydelig* eller *elskværdig*, så kommer det fuldstændig ud på et, om jeg har hørt og brugt formen för og nu blot tager den frem fra min hukommelse, eller om jeg danner formen helt fra ny efter de mangfoldige andre superlativer af lignende adjektiver, jeg bevarer i min hukommelse: dejligste, heldigste, herligste osv.; ja det vil være mig aldeles umuligt, selv ved den mest indgående analyse af min sjælsvirksomhed, at udfinde, hvilken fremgangsmåde jeg i hvert enkelt tilfælde anvender. Lad os tage et exempel på en analogidannelse fra börnesproget: jeg hørte i sommer mange gange börn som den bestemte form i flt. af *blåbær*, altså for *blåbærrene*, bruge formen *blåberne* [blɔbərnə]; idet biakcenten på stavelsen *-bær* som oftest svækkes, kommer *blåbær* også i voksnes mund til at rime med *kopper*, *propper* [kɔbər prɔbər] osv., og i analogi med *kopperne*, *propperne* dannedes altså formen [blɔbərnə][2]). Her er det aldeles tydeligt, at vi har med en analogidannelse at göre; men sæt nu barnet ikke har lært ordet *tropper* för, men i samme öjeblik, som det hører det förste gang, spörger: „jamen, mor. hvor er *tropperne?*“, så har det her altså foretaget akkurat den samme proces, som ovenfor med *blåberne*; formen *tropperne* er også en analogidannelse; men der er den forskel, at medens resultatet der var afvigende fra sprogbrugen, stemmer det her fuldstændig overens med den. Vi kommer altså til en inddeling af

¹) Sml. Paul, Principien s. 68 ff.; se også Franke, Praktisk tilegnelse af fremmede sprog (min bearbejdelse. 1884, s. 8).

²) Også [jo.rbərnə] og [hembərnə] for *jordbærrene* og *himbærrene* brugtes.

analogidannelser i to grupper: en, hvor den nydannende virksomhed arbejder i samme retning som den konserverende, hvor det ny altså ikke er til at skelne fra det gamle, og en anden, hvor der frembringes noget afvigende, noget andet end det, der för var i brug. Medens sprogpsykologien aldeles ikke kan adskille de to grupper, er det egentlig kun den sidste gruppe, sproghistorien taler om, når den bruger udtrykket „analogidannelser“; og vi ser nu, at det egentlig ikke er så aldeles forkert, som junggrammatikerne gærne vil göre det til, at tale om „falske analogidannelser“, som den ældre skole gjorde. Benævnelsen er kun urigtig, når man i den vil lægge en værdibestemmelse og anse den overleverede form for bedre og rigtigere end den nydannede; som Noreen så fortræffeligt har vist[1]), beror en sprogforms værdi aldeles ikke på dens oprindelse, men på den hurtighed og nöjagtighed, med hvilken den kan opfattes, i forbindelse med den lethed, den talende har ved at frembringe den. Skulde man derfor have navne på de to klasser, vilde det være heldigst, om man kunde få et andet navn end falske og rigtige analogidannelser, f. ex. skabende og opretholdende eller omdannende og gendannende analogidannelser: jeg vilde være taknemlig for en bedre benævnelse.

Endnu et må jeg henlede opmærksomheden på i denne sammenhæng. Vi er fra skolen af navnlig gennem den i skrift brugte ordadskillelse blevne i den grad vante til at betragte ordene i en sætning som genstande, der står hver for sig, at det falder os temmelig vanskeligt rigtig at få öjnene op for det virkelige forhold, der i den senere tid tit nok er blevet fremdraget af sprogforskere som Sievers, Sayce, Sweet, Noreen og andre, nemlig det, at i naturlig tale finder der aldeles ingen ordadskillelse sted, uden hvor den talende bliver nødt til at stanse sin tales ström af mangel på „vejr“ eller fordi han ikke har det rette ord på rede hånd, så han må lede efter det, eller endelig, hvor han ved en „kunstpause“ vil slå et enkelt ord særlig fast eller vil göre den hørende spændt på, hvad der følger. En

[1]) „Om Språkriktikhet“ i det Letterstedtske „Nordisk tidskrift“ 1885, s. 377—403 og 465—479.

sætning som „det kan du selv være“ kan altså kun opløses i sine enkelte bestanddele af den, der forstår betydningen og kender de enkelte dele anvendte i andre kombinationer. Men den samme vanskelighed, som man har ved således at sønderdele den sammenhængende sætning förste gang, man hører et fremmed sprog tale, den samme vanskelighed har også barnet overfor sit modersmål. På spörgsmålet „hvad er det for et dyr?“ fik jeg af en treårs pige svaret: „jeg ved ikke hvad det for et dyr er“; hun havde altså endnu ikke opløst *de(t)foret* i de enkelte ord. Af en dannet dame har jeg hørt sætningen „det må da let kunne *få-å-se-s*“ (passiv til *få at se*), og sproghistorien er rig på lignende tilfælde. Jeg skal blot minde om sammensmeltningen med artiklen i dansk *verden* og fransk *lendemain* osv. og om, at i portugisisk omgangssprog *ha de* 'har at' ofte føles som en enkelt verbalform, så at man kan sige *hadem fazer isso* 'de har at (skal) göre det' istedenfor *hão de fazer isso*[1]). — Udsondringen af de enkelte elementer vil således ikke altid falde sammen med vor sædvanlige orddeling, men snart tage mere, snart mindre med[2]); en del afledningsendelser, böjningsmærker og forstavelser kommer ved denne proces til at føles som selvstændige elementer, naturligvis ikke så selvstændige, at de helt kan stå alene eller kan forbindes med et hvilketsomhelst ord — det er der jo også mangfoldige „ord“, som ikke kan, f. ex. dansk *fat*, der kun lever i ganske enkelte forbindelser (få fat, tage fat, hvordan er det fat? og et par til) — men dog relativt selvstændige.

---

[1]) Sweet, *Spoken Portugueze* p. 27. Lignende, mere tvivlsomme verbaldannelser nævnes af Tobler, Kuhns Zs. XXIII, 421 ff.

[2]) Herhen hører naturligvis det kendte fænomen, at en formentlig artikel rives løs, som i fransk *azur* (Diez *Grammatik* I 204), dansk *jætte* (Såby, Universitetsjub. samf.s blandinger I 24; sml. også Nyrop 49); at på svensk endelsen i *satan* føles som den bestemte artikel, ses af flertalsformen „de der små *satarna*“, Strindberg, *Röda Rummet* 299. Ganske morsomt er det, at Holger Drachmann i et digt til Danmark (Dybe strenge s. 69) skriver „at vort smör vi kan kærne og *ævre*“: *ævretsmör*, der som bekendt er en sammensætning af ævret (ævred) 'græsning i stubbene på de høstede agre', er altså sønderdelt i ævret smør, som om ævret var et participium!

Hvor tidligt således genitivsmærket *s* føles som adskilt sprogdel, ses bl. a. af det i tidsskriftet Vor Ungdom 1885, s. 252, anførte exempel fra et toårs barns sprog: istedenfor „hvis (hvems) er det“ sagde det „hvem-er-de(t)-s“; altså var *s* løsrevet, men *hvem-er-det* endnu ikke sønderdelt[1]). Andre løse sprogdele på dansk er f. ex. komparationsendelserne, den efterhængte artikel, afledningsendelser som *-hed*, *-else*, forstavelsen *u-* osv.

Det vil nu ses, at de allerfleste analogidannelser kun består i at forbinde disse elementer med andre elementer, og at en forbindelse *blåbær* + *ne* psykologisk aldeles ikke lader sig adskille fra en syntaktisk forbindelse som *mine blåbær*; i begge tilfælde har vi en på samme måde istandbragt kombination af to på samme måde tilegnede taleelementer Denne opfattelse, hvorefter vi altså her har, hvad man kunde kalde elementforbindelse eller kombinationsdannelser, forekommer mig at være bedre begrundet end den almindelige, navnlig af Paul fremsatte forklaring, at det er proportionsdannelser, idet den talende i sin sjæl ligesom af ligningen *kopper* : *kopperne* = *blåber* : *x* finder den ubekendte *x* = *blåberne*[2]).

Vi har set, hvorledes de to principper, man har opstillet som skarpt adskilte, ja modstridende principper, i virkeligheden slet ikke lader sig holde ude fra hinanden, men tværtimod arbejder hånd i hånd, hvor de begge går ud på at „göre den gamle saga om igen“. At der heller ikke der, hvor de indfører noget nyt i sprogets verden, er nogen kløft mellem dem, har Schuchardt vist (se foruden hans nævnte skrift hans bemærkninger mod Paul i Literaturbl. f. germ. u. rom. philol. 1886 febr. sp. 81). Hans tankegang er denne: mellem et lydskifte, der må betegnes som „rent lydligt“, som f. ex. assimilationen i ital. *conte* af *com*(*i*)*te*, og en „analogi-

[1]) Den af meddeleren, litterat N. J. Nörlund givne forklaring, at „*hvem* for barnet er en langt mere konkret betegnelse end *hvis*“, er åbenbart ingen forklaring.

[2]) Sml. Paul *Principien*, s. 64. Proportionsforklaringen kan dog måske ikke undværes i tilfælde som *strikker strak strukket* efter *drikker drak drukket*.

dannelse“ som it. *grieve* for *grave* på grund af *lieve* kan man indskyde en række tilfælde, der gradvis fører fra det ene til det andet, så at man ikke kan pege på et punkt og sige: her hører det „fysiologiske“ (efter den tidligere junggramm. udtryksmåde) op og her begynder det „psykologiske“. (Hans række er: *conte-comite*, *dunque-nunc*, *treatro-theatro*, *eglino amano-egli amano*, *non grieve ma lieve-non grave magis leve.*) „Ikke blot forestillinger om umiddelbart følgende, men også om fjærnere stående lyd anticiperes, og på den anden side beror analogidannelserne for en stor del ikke blot på en ideel, men på en faktisk sammenstilling af ordene“ (Schuchardt Lautges. 7). Man vil se, at de analogidannelser, her er tale om, egentlig er af en så forskellig beskaffenhed fra de ovenfor omtalte, at det er höjst forunderligt, at de af alle, såvidt jeg ved, er slået sammen med dem under det ene navn „analogidannelser“. Ved den art dannelser, vi her har at göre med — andre exempler er *sjersjant* for *sersjant*, fransk *chercher* for *cercher;* tysk dial. *zehn ölf zwölf* for *zehn elf zwölf* — er der jo slet ikke tale om nogen proportion, hvoraf „den ubekendte“ kan findes, eller om fri kombination af selvstændige eller halvselvstændige elementer. Hvad der her har fundet sted, er nærmest at opfatte som en sammenblanding i tanken, en konfusion, idet ved „for hurtig tænkning“ det, der skulde holdes ude fra hinanden i tiden, ikke bliver det: medens man er ved at sige et, er tanken allerede i færd med noget følgende (i samme eller næste ord), hvilket kan bevirke, at taleorganerne ligesom for tidlig får befaling til at frembringe en lydgruppe eller en enkelt lyd, navnlig når en lydlighed kan frembringe det indtryk, at man er længere henne, end man virkelig er nået. I mange tilfælde udelades lyd og lydgrupper af lignende grunde, som i græsk *amphoréus* for *amphiphoréus* og i *heroi(ko)komisk*, *tragi(ko)komisk*[1]; dansk almindelig udtale *kun(st)stykke*, *po(st)stempel*, *et vi(st) sted*, *engel(sk) stil*[2]), *rib(s)gelé*; tysk ofte *je(tz)tzeit*, *du wei(sst) schon;* fransk *po(st)scriptum*. Her opstår også

---

[1]) En del exemplarer fra latin (*st(ip)ipendium nu(tri)trix* osv.) nævnes af Bréal og Bailly, *Dict. étymol. latin* 1885 s. 369.

[2]) I alle disse tilfælde ofte med langt eller gemineret *s*.

for den hørende en lydlig illusion, et akustisk bedrag, idet f. ex. *-st-* i *kunstykke* høres dels i forbindelse med *kun-* og altså danner *kunst,* dels i forbindelse med *-ykke*, som det udfylder til *stykke*; og derfor kan den forkortede form let sætte sig fast. Dette er derimod ikke tilfældet med andre former, hvis opståen hos den talende er nær beslægtet med de nævnte tilfælde, nemlig de af Nyrop s. 43 noten omtalte sammenblandinger af to ord med samme betydning. Den talende vakler et öjeblik mellem de to synonymer *prop* og *told*, han vælger det förste ord, men idet han ved dette er kommen til vokalen *o* [ɔ], bringer det, at denne vokal også findes i *told*, der lige „har svævet ham på læberne“, ham til at slå over i dette ord, til altså at sige *prold.* Grafisk fremstillet har han i pr ＼ o ⋰ p / (t ／) ＼ ld valgt vejen o—l istedenfor den punkterede o . . . p. Til de af Nyrop l. c. nævnte exempler herpå kan föjes det af Tegnér (Språkets makt öfver tanken, 1880, s. 25—6) anførte svenske *pryl* af *pren* (eller bedre *pryn*, isl. *prjónn*) + *syl.* Nærmere at forfølge denne art og beslægtede arter af dannelser, således på det syntaktiske område, hvor de som „udjævning af to tanke- eller taleformer“ spiller en meget stor rolle[1]), ligger udenfor min opgave her, hvor det navnlig var mit formål at vise, at der heller ikke på dette område er nogen særlig stor kløft mel-

[1]) Se navnlig Ziemer, Junggrammatische streifzüge im gebiete der syntax. Colberg 1883. — Den her forsøgte sondring af „analogidannelser“ i elementkombinationer (proportionsdannelser) og konfusionsdannelser, eller hvad man nu vil kalde dem, trænger til en fuldstændigere gennemarbejdelse, end jeg for öjeblikket er i stand til at give den; jeg skal blot bemærke, at af Nyrops to förste klasser (om den tredje, lydlig analogi, se nedenfor): I virkninger af overensstemmelse i ordenes betydning a) ved ord af samme stamme, b) ved ord af forskellig stamme, og II virkninger af overensstemmelse i ordenes grammatikalske funktion — af dem falder de fleste under I b nævnte exempler ind under min anden klasse, idet det næppe er betydningsligheden, men rækkefølgen, der er det afgörende, medens II og I a svarer til min förste klasse: jeg er heller ikke i stand til at se nogen egenlig gennemgribende forskel mellem et ords betydning og dets grammatiske funktion: forskellen mellem *amo* og *amas* er lige så godt en betydningsforskel som den mellem *amo* og *moneo*.

lem fænomener, der sædvanlig henregnes til lydovergange (navnlig assimilation), og andre, der kaldes „analogidannelser“.

III.

Går vi over til at se lidt på låneordene, så kan vi her anstille ganske lignende betragtninger som ovenfor med hensyn til analogidannelser. For at vise lydlovenes konsekvens eller rettere for, hvor vi i et sprog finder fænomener, der ikke lader sig forklare ved hjælp af lydlovene, da at forklare, hvorfor disse fænomener ligger udenfor lydlovenes rækkevidde, har man ofte grebet til den forklaring: vedkommende ord er et låneord. I mange tilfælde har man selvfølgelig ret: det er indlysende, at f. ex. et ord, der bevislig er trængt ind i höjtysk fra nedertysk efter den höjtyske lydforskydning, ikke kan bevise nogen inkonsekvens i lydforskydningen; men i andre tilfælde er man, synes jeg, ved at benytte låneordsforklaringen gået for vidt. Curtius havde f. ex. spurgt: hvor har vi lydlove i overgangen som dem, der findes i kælenavnene *Bob* for *Robert*, *Beppo* for *Giuseppe* osv.? Dertil svarer Delbrück: vi kan her aldeles ikke spörge om lydlove, for ordene ere jo naturligvis lånte fra et andet sprog, nemlig börnesproget. Og Nyrop (s. 31) skriver ligeså: „de må alle som oprindelige kælenavne betegnes som fremmedord, de hører oprindelig hjemme i börnesproget.“

Men dermed er sagen jo ikke klaret. Har vi ikke, når vi hører, at nht. *echt* er et nedertysk låneord, lov til at spörge: efter hvilke lydlove har formen da udviklet sig på nedertysk grund, inden den blev optaget i höjtysk? Men anvender vi det samme på kælenavnene og spörger om de lydlove, som de har udviklet sig efter i börnesproget, inden de voksne optog dem, — ja så er vi lige vidt: hverken lydlove eller analogi kan forklare formerne. Nu har ganske vist dr. Nyrop en lille bagdör at smutte ud ad: han föjer til de ovenfor citerede ord: „og [de] er altså i yderste instans at betragte som mislykkede forsøg på at efterligne de

voksnes tale, ti barnealderen er jo[1]) på alle områder kun en experimenterende tilstand". Her har vi en antydning, men rigtignok en svag antydning, af det rigtige standpunkt, der forekommer mig at være dette: det går ikke an at opstille börnesproget som et selvstændigt sprog overfor de voksnes sprog på en lignende måde som man stiller nedertysk overfor höjtysk eller jysk overfor fynsk. Der er ingen fast grænse at drage mellem barn og voksen: i den sproglige verden har man ingen konfirmationsattest til at bevise, at man er voksen, og ingen lov kan afgöre, når man er sproglig fuldmyndig. Barnets forsøg på at forstå sine omgivelsers tale og på at göre den efter er kejtede og kluntede; efterhånden blive de mere og mere behændige, men aldrig når noget menneske så vidt, at hans tale bliver nöjagtig ens med noget andet menneskes, hverken med hensyn til lyd eller med hensyn til den med lydene forbundne betydning. Overalt har vi på grund af forholdets hele natur kun tilnærmelser. De groveste fejlgreb i udtalen, de störste misforståelser af ords betydning fjernes efterhånden, ganske gradvis, idet individet stadig er under presset af den sociale nødvendighed at göre sig forståelig og at forstå andre. Men nogle rester af uoverensstemmelse og nogen usikkerhed bliver der altid tilbage. — Kæleformer af navne, som de nævnte *Bob*, *Beppo* osv., er fremkomne akkurat på samme måde som f. ex. *tat* for *tak* eller *doi̊* for *stol;* og holder de sig ud over den tid, da den slags iöjnefaldende fejl ellers er aflagte, er grunden dels den, at der ikke har været så stor vanskelighed for at göre sig forståelig ved anvendelsen af disse navne som ved andre ord, dels den, at mødre og tanter af henrykkelse over deres kæledægge har fundet den af barnet selv „opfundne" benævnelse „sød" og derfor har adopteret den, ligesom de også bruger former som *dengsen* for „drengen" odsl. Men „fremmedord" er de i alt fald ikke for det barn, der har dannet dem, og kun ved en höjst unaturlig brug af ordet for de voksne.

[1]) Sml Paul, Principien 46.

En anden klasse låneord må jeg også omtale. Nyrop omtaler s. 29—30 påvirkning i udtale fra skriftsproget som en påvirkning fra et fremmed sprog. Anvendt på et af hans exempler lyder dette: den naturligt udviklede form af ordet *morgen* er [må.rən]; denne udtale findes også i sammensætninger som *morgengnaven*, *morgensko* o. fl.; når vi derimod finder, at vi (eller mange af os) siger [mɔr.qənrø.ðə], altså med udtalt *g*, så må det skyldes ortografien, det er en bogstavret udtale; ligeså udtalen [gi.və] og [ta.qə], som vi anvender i bibelsproget „det er bedre at give end at tage“, medens man i utvungen daglig tale nöjes med formerne [gi] og [ta]. Denne forklaringsmåde ser jo ganske tiltalende ud, og den er da også hyppig anvendt i sprogvidenskaben; men en nærmere prøvelse tror jeg ikke den kan udholde. Hører man börn stave, — jeg taler her om den gamle metode, hvorefter börnene först lærer bogstavernes navne, ikke om nyere og bedre metoder, der nu er ifærd med at bane sig vej —, ser man, hvordan de stadig efter at have stavet [æl-æ,-æn: læn,—ge,-e,: ge,] kombinerer stavelserne, ikke til [læn,ge,], men til det rigtige [læŋə], med andre ord: barnet foretager bestandig en omsætning fra det, der, således som det har lært at læse, er den bogstavrette udtale: [læn,ge,], til den ofte temmelig fjærnt liggende ordform, der er det bekendt fra talesproget: [læŋə]. Ofte vil barnet, selv om det har læst de enkelte stavelser, have svært ved at föje dem sammen, hvilket ikke kan undre ved den store forskel, der ofte er mellem staveformen og den virkelige form; men læreren, der i reglen er meget langt fra at have nogen forestilling om denne forskels störrelse, vil da nævne ordet; barnet siger det efter, som det hører det, uden ret at göre sig det klart, hvordan [læn,ge,] kan „sige“ [læŋə], så lidt som hvordan [kå,o,] kan sige [ko,], men [kå,o,æm] : [kɔm,]. Barnet vænnes derved til, for en stor del ved gætværk, at sætte kendte lydforbindelser istedenfor ukendte eller meningsløse. Men hvorfor indsætter det nu i *morgenrøde* ikke den form [må.rən], som det siger hver dag, for de to förste stavelser? Svaret kan kun være: fordi læreren her selv læser [mɔr.qənrø.ðə] og ikke tillader nogen anden oplæsning. Påvirkningen

sker altså ikke direkte fra skriftformen — den kan i og for sig fortolkes på begge måder — men fra lærerens mundtlige ord. Hvor har læreren den fra? næppe fra skriften igen, men fra sine læreres eller forældres udtalemåde, når de læste; ja man kan vel påstå, at udtalen [mɔr.qənrø.ðə] gennem mundtlig tradition har forplantet sig fra slægt til slægt lige fra den tid, da man altid sagde [mɔr.qən] og endnu ikke var begyndt på at sige [må.rən]. Jeg vil ikke fraskrive ortografien enhver indflydelse på udtalen; en sådan finder navnlig sted, hvor ord optages gennem tryk og skrift fra et fremmed sprog med et andet lydbetegnelsessystem end vort[1]); men hvor talen er om hjemlige ord, tror jeg rigtignok, at skriftens indflydelse på udtalen for största delen indskrænker sig til det at holde en udtaleform i live nogen tid efter, at den ellers vilde være forsvunden[2]). Mere kan den i reglen ikke göre, bl. a. fordi skriften i de fleste sprog i masser af tilfælde er så overordentlig flertydig (man tænke f. ex. på de fem forskellige værdier, bogstavforbindelsen *ort* har i ordene *stort sort* (adj.) *sorte bort borte*). — Ligesom jeg för betonede, at man ikke kunde betragte börnesproget som et selvstændigt sprog, således må jeg derfor her hævde, at heller ikke skriftsprog og dagligt talesprog står overfor hinanden som selvstændige dialekter eller sprog.

Dr. Nyrop antyder også, at foruden indflydelse fra skriften kan der „endvidere foreligge indflydelse [altså mundtlig

[1]) Sml. også dansk *tjur* med misforståelse af tegnet *i*, der i norsk *tiur* betegner langt og betonet *i*; fuglen selv kendes ikke i Danmark.

[2]) Man kunde mod mig indvende, at når man f. ex. nu begynder almindelig at sige *halve* med udtalt *v* i modsætning til den folkeligt udviklede form [halə], medens man ikke falder på at sige *kølve* for *kølle*, må grunden dertil være, at man skriver *halve*, men ikke længer *kølve*. Jeg vil hertil sige, at for mig stiller sagen sig omvendt således: fordi man i *kølve* ikke mundtlig havde bevaret udtaleformen *v* — rimeligvis fordi ordet ikke forekommer så hyppig i „höjere stil“ — derfor var det, at man i sin tid i skrift kunde indføre formen *kølle*, medens man ikke kunde tillade sig at skrive „halle“, fordi *v* stadig hørtes i höjere stil længe efter dets bortfald i jævn dagligtale.

indflydelse] fra lærere, præster, skuespillere, store talere, juridiske formularer etc." (s. 30). Selv om vi ser helt bort fra det uheldige i, at „juridiske formularer" således stilles ved siden af præster og „store" talere i modsætning til skriftsproget, er tankegangen næppe rigtig, idet det hedder: „Disse ord og vendinger tilhører alle den höjere stil, de cirkulerer (i de omtalte forbindelser) ikke til daglig brug i sproget, de er tilførte ad ren kunstig vej og er altså at betragte som låneord eller, om man vil, fremmedord." Hvad kunstigt er der i, at man hører et ord af en lærer eller skuespiller og så bruger det igen, som man har opfattet det? Er det ikke netop den samme proces, som foregår, når barnet lærer et ord af sine forældre eller søskende eller af Maren amme? Er den forskel, at påvirkningen i det ene tilfælde måske foregår i 2-års alderen, i det andet 10 eller 20 eller 30 år senere, af så gennemgribende en betydning, at vi i det ene tilfælde har naturlig sprogtilegnelse, i det andet kunstig optagen af låneord? Og hvor må ikke det barn være ulykkelig stillet her i verden, hvis fader f. ex. er lærer og hvis moder er skuespillerinde: alle de ord, det hører af sine forældre, er „låneord eller, om man vil, fremmedord"! Teorien er sådan, at man blot behøver at trække konturerne lidt skarpt op for at få en karrikatur frem. —

Det rigtige synspunkt er vel dette: på en lignende måde, som vi i sprogene ofte af samme ord har dobbeltformer på grund af sætningsfonetik (fr. *fol-fou* efter næste ords begyndelseslyd), således har vi i nogle tilfælde dobbeltformer på grund af stilartens forskellighed levende ved siden af hinanden i samme individs sprog og stadig forplantede til nye generationer, hvorved ofte i tidernes løb to fra först af kun lidt forskellige former kommer til at afvige mer og mer fra hinanden (atter ligesom *fol* og *fou*), så at vi tilsidst har så adskilte former som [må.rən] og [mɔr.qən] 'morgen', [gi] og [gi.və] 'give', [ha] og [ha.və] 'have', [fa.r] og [fa.ðər] 'fader', [sa.] og [saqdə][1]) 'sagde' osv. Den inderste grund til disse differensie-

[1]) Også [saqðe] — således læser jyder det.

ringer finder jeg i det overordentlig vigtige, men ved disse undersøgelser næsten altid oversete princip: hensynet til forståeligheden. Wegener har i sine Untersuchungen über die grundfragen des sprachlebens (Halle 1885) givet en udførlig og bred fremstilling af betingelserne for sproglig forståen overhovedet og navnlig på syntaxens område påvist, hvor umådelig mange ting en talende kan undlade at udtrykke i sine ord, fordi situationen fører med sig, at den hørende lægger netop dét til, som den anden ønsker; det rent lydlige ligger denne forf. fjærnt, og han har slet ikke sat sine teorier i forbindelse med det spörgsmål, der beskæftiger os her. Men én bemærkning af ham kan vi her benytte; han siger (s. 186): „I mindre omgangskredse, hvis medlemmer står hinanden nær, f. ex. indenfor én familie, én landsby, gör man meget hyppig den iagttagelse, at de artikulerer ordene meget mangelfuldere og med langt ringere expirationsstyrke, når de taler med hinanden, end når de taler med fremmede[1]). Enhver kender jo så nogenlunde den andens ejendommelige måde at tale på og forstår ham, når han holder hånden for munden, når han har piben mellem læberne eller mellem tænderne, når han gaber eller spiser osv. Man kan derfor vel sige: jo fjærnere de med hinanden talende personer står hinanden, des mere vægt lægger de på en nöjagtig artikulation.“ — Særlig tydelig bliver man også nødt til at tale for at blive forstået, når man som en skuespiller eller folketaler henvender sig til en större mængde på en gang; her kan man jo ikke engang trøste sig med den tanke: forstås jeg ikke, bliver jeg nok afbrudt af et „hvad behager?“ Der kræves her större omhu for sprogformen i det hele: valg af ord, der ikke tilsteder mistydninger, nöjagtig sætningsforbindelse osv., men hvad der her særlig vedkommer os, er, at ligesom man må skrive tydeligere til en fremmed end til en, der daglig læser ens hånd-

[1]) [Herpå beror også en af de mange vanskeligheder ved dialektstudier: en fremmed kan kun meget vanskeligt få en almuesmand til at tale nöjagtig, som han gör overfor sine daglige omgangsvenner.]

skrift, således findes der også med hensyn til udtalen forskellige tydelighedsgrader, forskellige stilarter. Og hvor tydelig man skal tale, afhænger tillige og ikke mindst af den værdi, det har for den talende at blive forstået: en taler vil derfor uvilkårlig komme til at sjuske meget mere med det indledende, intetsigende „Mine herrer!“ end med det, der har betydning for talens indhold, det han ønsker at lægge sine tilhørere på sinde. Det er derfor, vi i sproglivet så ofte ser, at ord og ordforbindelser, der anvendes som ligegyldige meddelelser, ja knap fortjæner at kaldes meddelelser, undergår langt voldsommere forkortelser og afslibes langt mere end andre ord, så at lydovergangene i dem slet ikke lader sig bringe ind under love. Tysk *guten morgen* bliver således til „g'moin, g'mõ“, *guten abend* til [na.mt], dansk *goddag* til [gda,] eller endog [da,], *vær så god* til [værsgo,] eller blot [sgo,], fransk *s'il vous plaît* til „splè“ (V. Henry), ligeså ofte titler og tiltaleord, som spansk *vuestra merced* til *Usted*, russisk *gosudar'* ‘min herre‘ endog til et blot *s*, der kan sættes enklitisk til næsten ethvert ord i høflig tiltale.

Vi er herved komne ind paa det meget omstridte spörgsmål, om et ords hyppige brug spiller nogen rolle ved dets lydlige udvikling, så at det derved kommer til at stå udenfor lydlovene. Det benægtes bestemt af Paul, der bl. a. siger (Litbl. 1886 sp. 6): „Wir sind jetzt zu der einsicht gekommen, dass die singuläre stellung häufig gebrauchter wörter vielmehr darin ihre ursache hat, dass die wirkungen alten lautwandels an ihnen noch zu erkennen sind, während sie bei den selteneren wörtern durch die wirkungen der analogie verdeckt sind“. Derimod besvares spörgsmålet bekræftende af Schuchardt og herhjemme af dr. V. Thomsen, der i sin skarpsindige afhandling om de romanske ord for ‚at gå' (*andare andar anar aller*[1]), motiverer det, at han trods de almindelige lydovergange udleder de nævnte ord af lat. *ambulare*, bl. a. derved, at dette verbum „hører

---

[1]) Filologisk-hist. samfunds mindeskrift 1879 s. 197 ff., se navnlig s. 207—8.

til en gruppe af ord, som i alle sprog mere eller mindre, om jeg så må sige, stå udenfor lov og ret, det vil sige ord, som på grund af deres hyppige anvendelse ere udsatte for langt stærkere og voldsommere forandringer end andre ord, og som derfor tildels gå ganske deres egne veje“ [1]).

Efter det ovenfor udviklede kan min stilling til spörgsmålet ikke være tvivlsom. At ordenes hyppighed skulde være det afgörende, kan jeg ikke tro; dette forholdsvis ydre moment træder grelt frem hos Schuchardt, der (Die Lautges. s. 24) endog taler om, at en form (en lyd) kan behøve 10000 gentagelser [2]) for at blive til en anden, og at derfor et ord, der i samme tid kun bruges 8000 gange, kommer til at stå tilbage for det i lydudvikling, medmindre det påvirkes af det. Nej, var hyppigheden det ene afgörende, måtte jo f. ex. ordet *morgen* behandles nöjagtig på samme måde i alle andre forbindelser, som det bliver i *guten morgen*, og det gör det jo ikke. Det rette synes derfor at være: ikke hyppigheden, men den rigtignok i en vis forbindelse med hyppigheden stående letforståelighed og værdi-

---

[1]) Jeg kan ikke nægte mig den fornöjelse her at göre opmærksom på det kuriøse faktum, at en tysk romanist, Settegast, der (Romanische forschungen I 238 f.) stærkt angriber dr. Thomsens etymologi og siger: „Ich meine, dass eine etymologie, die sich auf kein einziges formell zutreffende analogon stützen kann, die im gegentheil sonst bekannten lautübergängen direkt widerspricht, schon hierdurch endgiltig beseitigt ist. Die ausführungen des verf., wie gelehrt und scharfsinnig dieselben auch sind, ändern hieran nichts; in diesem punkte sollte man keinerlei concessionen machen, sie würden der etymologischen wissenschaft gefährlich sein“ — at denne samme strænge forsker et par sider i forvejen, hvor det gælder at forsvare en af ham selv opstillet etymologi af et provençalsk ord, bl. a. siger: „Denn bei wörtchen so häufigen gebrauches, wie die letztgenannten sind, konnte begreiflicherweise die formabschleifung weiter gehen als bei den entsprechenden, gewissermassen in erstarrung übergegangenen substantiven“, altså netop anvender det samme princip, som dr. Th. ikke må bruge!

[2]) For resten et latterlig lavt tal, da man f. ex. snarere regner for lavt end for höjt ved at anslå de gange, et ord som *han* hver dag nævnes blot i en by som København, til en halv snes millioner.

løsheden for opfattelsen af den talendes mening bevirker ved visse ord og ordforbindelser er exceptionel lydudvikling.

Men herved er vi komne i åbenbar strid med den ortodoxe junggrammatiske lære, at alt lydskifte foregår efter undtagelsesløse love, der intet hensyn tager til betydning eller til hyppig brug. Men jeg synes, at man ved at anerkende dette ræsonnements rigtighed dels kommer i större overensstemmelse med sproglivet, som vi daglig ser dets virksomhed hos os selv og andre, dels får en naturlig forklaring på visse historisk udviklede fænomener, som man ellers kun vil kunne give en tvungen og søgt forklaring på. Når vi f. ex. på dansk i daglig tale altid siger [sa.] og [la.] 'sagde' og 'lagde', medens passivformerne kun kan hedde [saqdəs] og [laqdəs], når vi siger [fa.r — mo.r — bro.r] og ligeledes [*fa*r,bro(.)r — mor,fa(.)r] odsl., men kun [fa.ðərli(q) — mo.ðərli(q) — bro.ðərli(q)] og ligeledes kun [fa.ðərlø,s — mo.ðərsmå,l — bro.ðərsen,] osv., så kan jeg ikke finde nogen lydlov for disse tilfælde, jeg kan ikke tro på lån fra andre sprog eller dialekter, og der kan næppe være analogidannelse med i spillet; hvis jeg altså vil holde mig til de f. ex. hos Nyrop givne forklaringsmåder, bliver der kun to muligheder tilbage: enten er de kortere former med konsonantudstødningen de lydret udviklede, og så er de former, hvor konsonanten er beholdt, at anse som fremmedord, lånte fra skriftsproget — og det må da også antages i tilfælde som *hader*, *boder*, *roder* osv., — eller også siger lydloven, at konsonanten skal beholdes, og så må alle de korte former — og med dem [lar] for *lader*, [har] for *haver* o. fl. — betragtes paa samme måde som kælenavnene *Bob* og *Beppo* osv. og være fremmedord, lånte fra börnesproget. Men hvilken af de to veje vi skal vælge, derom giver teorien os ingen oplysning, og istedenfor at blive stående på skillevejen uden at kunne bestemme os for den ene eller den anden vej vil jeg foreslå, at vi ikke vælger nogen af dem, men slår ind på den sti, jeg ovenfor har anvist; derved slipper vi bl. a. for at kalde nogen af de to klasser gode danske ord, vi har med at göre, for fremmed-

ord: de bliver lige hjemligt og lige naturligt udviklede former.

IV.

I nær forbindelse hermed står spörgsmålet, om der i sprogene som hinder for lydbevægelsens normale forløb findes en stræben efter at konservere de betydningsfulde lyd og stavelser. Dette påstod Curtius, der derved forklarede bl. a. bevaringen af græsk *i* i optativformerne, der, hvis *i* som sædvanlig var bortfaldet, vilde blive ukendelige. Herimod indvender Delbrück (Einleitung in das sprachstudium [1] 105, [2] 106) dels, at man i det enkelte kan finde plausiblere forklaringer — og deri har han vel utvivlsomt ret for de af Curtius nævnte exemplers vedkommende — og dels, at man ikke har ret til at antage, at inderne og grækerne endnu havde en følelse af de enkelte lyds betydning (bedeutsamkeit) i en sprogform: fra slægt til slægt overleveres kun færdige ord. Nyrop (s. 21) vender sig ligeledes mod Curtius og siger: stammestavelserne er ikke mere beskyttede mod lydændringer end andre, „hvad er der tilbage af *avus* i fr. *oncle*?“ — Skulde der ikke heri ligge en misforståelse, grundet på en forblanding af to tiders forskellige opfattelse af det samme ord? Dengang romerne dannede ordet *avunculus*, lå ganske vist den egentlige betydning af 'onkel' i *av-*, medens *-unculus* føltes som bærer af en kælende bibetydning. Men denne fordeling har næppe holdt sig i tidernes løb, medens *avunculus* overleveredes som et fuldtfærdigt ord; *avus* selv gik i glemmebogen, og dermed var for de yngre generationer også betingelsen for i *av-* at se den betydningsfulde del af ordet gået tabt; nu måtte derfor betydningen 'onkel' knyttes til hele ordet, og som følge deraf var der ikke den mindste grund til at holde mere på *av-* end på en hvilkensomhelst anden ligestillet forstavelse. Men så kan da heller ikke *av-*'s bortfald bruges som bevis mod den antagelse, at orddele, der føles som de betydningsfuldeste, bevares særligt. Og når Delbrück hævder, at grækerne ikke havde nogen følelse af de enkelte suffixers betydning, så er det vel rigtigt at polemi-

sere mod den mening, at grækerne skulde have nogen følelse af disse suffixers oprindelige, etymologiske betydning, altså f. ex. skulde føle *s* i det sigmatiske aorist som identisk med roden „*as*, at være“ — forudsat da, at aorist virkelig er dannet med denne meget anvendte rod, hvad man jo nu heldigvis har lov til at tvivle stærkt om —, men han har utvivlsomt ikke ret i, at grækerne slet ikke skulde have nogen følelse for denne lyds betydning, d. v. s. dens aoristbetydning: hvordan skulde de ellers kunne anvende formerne rigtig? Og når der, som begge de nævnte forff. indrömmer (se navnlig Delbrück, Die neueste sprachforsch. s. 14 ff., Nyrop s. 22), för en lydlov er gennemført, findes en overgangsperiode, hvor der vakles mellem den gamle og den nye udtale, synes jeg ikke, at man så absolut tör nægte, at en lyd i en sådan overgangsperiode kan blive bevaret, hvor der til den knytter sig et bestemt betydningsindhold, medens den ellers bortfalder. Men jeg må tilstå, at sikre exempler herpå kan jeg ikke anføre, da der næsten altid vil foreligge tilfælde, hvor vedkommende lyd (af en rent lydlig grund) er bevaret, så at man kan forklare bevaringen i de andre ord som analogivirkning fra dem. — Nyrop oversætter s. 21 den ytring af Paul (Princ. s. 58), at en sådan bevaring på grund af betydningen „kunde jo kun tænkes under den forudsætning, at den talende vidste noget om den truende forandring og søgte at værge sig imod denne.“ Hertil kan svares: den talende behøver slet ikke at vide noget om, at han selv er i færd med at føre en lydlov igennem, og så ønske at modvirke den; han behøver blot at mærke, at han ikke bliver forstået, når han taler utydelig: så skal han nok, når han bliver nødt til at gentage sine ord, lade det betydningsfulde element komme til sin ret, ja han vil endog være tilböjelig til at overdrive det.

Dette bestyrkes yderligere ved en iagttagelse, man daglig kan göre, nemlig at en del ord, der som *reel, formel, ideel, nominel* sædvanlig har sidste stavelse betonet, får en anden betoning, når de sættes i modsætning til hinanden: *både réelt og fórmelt*, ligeså *sýmpati og ántipati*, *prímær og sékundær*, *tur*, *ikke rétur* (men retúrbillet, retúrgods). Dette

lydskifte, der hverken kan henregnes til „lydlove“ eller til „analogi“, findes også, hvor ordene står i modsætning til ord med andre endelser: således kan man ikke sjælden høre *gérmansk*, ikke blot som modsætning til *rómansk*, men også modsat *nordisk*; også det *mínisterielle* parti; „det er et rent *máterielt* fænomen, der ikke har noget med sjælen at göre.“ Sml. også „han vil hellere tale end bétale“; flere af den slags tilfælde findes citerede af Levin (Dansk lydlære og dansk könslære 1844. Anmærkninger s. 39), der dog stiller sig på et unødvendigt doktrinært standpunkt, hvorfra han fordömmer anvendelsen af sådan modsætningsbetoning. — Fra tysk kan jeg anføre „[,infantrí], aber [kávalri. ,unt ,ínfantri.]; [zé.kunda.nər ,unt prí.ma.nər], sonst [pri.má nər]; [ré.a.l ,unt ,ídea.l]; [,ó.rient ,unt ,óktsident], auch „Prinz Karl im O'rient“ (und Oriént), aber wohl nur Oriéntreise.“ — I nogle tilfælde har denne betoning sat sig fast, således i *dírekte*, hvor man temmelig sjælden hører *dirékte*, sml. *índirekte*, og navnlig i en mængde ord på *-iv*, som konsérvativ (ældre folk siger i reglen konservatív), índuktiv, déduktiv, súbjektiv, óbjektiv og en hel del grammatiske udtryk: indíkativ, kónjunktiv, súbstantiv, ádjektiv, nóminativ osv. Mærk forskellen mellem den oprindelige betoning, der er bleven bevaret i „han er et dårligt *subjékt*“, og modsætningsbetoningen „hvad er *súbjekt* i sætningen?“; ligeså taler vi vel i reglen om undersøgelses*objékter*, men om *óbjektet* i en sætning; „han kan sine ting *perfékt*“, men *pérfekt*stammmen [1]). — Man vil af disse exempler se, at når jeg ovenfor har talt om indflydelse fra betydningen på lydudviklingen, kan jeg ikke have tænkt på nogen følelse af ordbestanddelenes etymologi eller oprindelige betydning — en sådan findes selvfølgelig aldeles ikke ved de her berörte ord og vilde jo

---

[1]) Det er ganske interessant, at en fuldstændig lignende akcentflytning i andre tilfælde finder sted af den stik modsatte grund, nemlig ved ubetonet stilling i sætningen, som nærmere påvist af mig i et foredrag d. 27. novbr. 84 (kort referat i Udsigt over det filol.-hist. samfunds virksomhed 1884—5, Kbhvn. 1886 s. 77). Exempel: barón, men proklitisk bâron Wedell. Kortspiludtrykket fr. *carreau* 'ruder' lød oprindelig hos os karó, men káro tré; nu hedder det altid káro, idet den proklitiske form har fortrængt den anden.

f. ex. aldrig kunne komme til at bevirke betoningen *direkte* —; jeg har blot villet hævde, at det, der for den aktuelle sprogfølelse er det betydningsfuldeste, det som det for den talende er af störst værdi at få tilhøreren til nöje at opfatte, at dét netop derved kan få en særlig sikret stilling.

Ja, betydningen har endnu större indflydelse på lydudviklingen. Det er jo den, der i de aller fleste tilfælde regulerer sætningsbetoningen, og som bekendt spiller netop sætningsbetoningen en meget betydelig rolle i den historiske lydlære. Fransk *moi* og *me* kommer begge af latinsk *me*; men det förste har udviklet sig, hvor *me* stod betonet, det sidste, hvor det var ubetonet, og således i mangfoldige andre tilfælde. Nu vil man i reglen sige (sml. Nyrop s. 22 ff.): dobbeltformer som *moi* og *me* beviser ikke noget brud på lydlovene, ti lydene findes jo her ikke under de samme „lydlige betingelser" og udvikler sig derpå på forskellig måde, ligesom gfr. *fol* under forskellige lydlige betingelser (efter det følgende ords forlyd) er blevet dels *fol*, dels *fou*. Hertil er dog at bemærke, at den forandring, at et ord fra at være betonet går over til at være ubetonet, ligeså vel er en lydovergang som f. ex. overgang fra en klusil til en frikativ eller fra en stemt lyd til den tilsvarende stemmeløse. Man kan dog ikke godt opfatte akcenten som noget ydre i forhold til ordets øvrige lydmasse, selv om mange uden tvivl i deres stille sind gör det, vel sagtens forledede af, at akcent så sjælden betegnes i skrift, og når den betegnes, da bliver det ved hjælp af tegn udenfor den almindelige bogstavrække. De organer (mellemgulvet osv.), der ved deres virksomhed bestemmer akcenten (den „expiratoriske", trykakcent, „stress"), er ligeså vigtige for ordets artikulation som f. ex. stemmebåndene. Afveksling i betoning indenfor sætningen er altså ikke noget ydre, „en lydlig betingelse", på samme måde som afveksling i de efterfølgende ords forlyd. Siger vi, at forskellen mellem *moi* og *me* er begrundet i forskellig betoningsgrad, har vi derved kun gjort rede for den sekundære lydovergang; tilbage står den primære, selve akcentforskellen, og den er kun bevirket ved

den forskellige betydning, eller bedre ved den forskellige værdi, ordet i forskellige forbindelser har for den talende.

V.

Efter denne beskydning af udenværkerne kan vi vel nu give os i lag med hovedfæstningen selv, junggrammatikernes deduceren af lydlovenes undtagelsesløshed. Det følgende vil, håber jeg, være en korrekt, om end ikke lidt forkortet gengivelse af tankegangen, således som den navnlig findes hos Paul og efter ham bl. a. hos Brugmann og Nyrop.

Grunden til, at sprogene overhovedet i tidernes løb forandrer sig i lydlig henseende, må søges i, at mennesket ligeså lidt er fuldstændig herre over sine taleorganer som over sit øvrige legeme; det er ham derfor strengt taget umuligt at sige det samme ord to gange med nöjagtig de samme bevægelser af taleorganerne, altså nöjagtig de samme lyd. Ingen lærer at tale ganske således som et andet menneske; der findes altså en uendelig mængde nuancer i udtalen hos de forskellige medlemmer af samme sprogsamfund, nuancer, der imidlertid må holde sig indenfor snævre grænser, da ellers forståelsen og dermed talens brug som meddelelsesmiddel vilde hindres. De enkeltes udtale kontrolleres stadig af de andres, hvorved der sættes en skranke for hans tilböjelighed til at „individualisere", til at udtale, som det netop falder ham bekvemt. Forandringer kan der kun indtræde, når små forskydninger indtræder samtidig hos flere af samme sprogsamfund, og „al forandring i lydsproget [skal vel være: i sproglyd] kan vi derfor, siger Nyrop s. 14, betragte som resultatet, eller om man vil opsummeringen af de tit næsten umærkelige forskydninger i organfølelsen [1]), der indtræder samtidig og ensartet hos en del individer." Da

---

[1]) Jeg sætter dette ord ind istedenfor „bevægelsesfølelse", fordi det jo ikke drejer sig alene om den følelse eller fornemmelse, der svarer til, at taleorganerne er i bevægelse, som ved overgangene, „the glides", mellem de enkelte lyd, men også om den, som svarer til, at taleorganerne er i en bestemt stilling, medens den enkelte lyd produceres.

nu (Nyrop s. 19) al lydudvikling foregår ubevidst, og da al lydforandring går tilbage til forandring i organfølelsen, er det klart, at den samme forandring i organfølelsen må indtræde overalt, hvor det samme element vender tilbage i talen, ti organfølelsen dannes jo ikke for det enkelte ord, men for den enkelte lyd; udtalen læres jo ikke for hvert enkelt ord for sig. —

Imod den sidste kategoriske påstand kunde man fristes til at stille den stik modsatte: udtalen må altid læres for hver enkelt ord, ti udtalen er jo ikke andet end ordet selv eller rettere den ene, den udadvendte side af ordet, modsat den indre, betydningen. Men meningen er åbenbart den, at når barnet er kommet så vidt, at det i nogle ord adskiller f. ex. *k* og *t*, d. v. s. har erhvervet sig en organfølelse for de nævnte lyd i disse forbindelser og, må vi föje til, dermed har lært at associere de forskellige lydindtryk, så anvender det dette videre til, når det i andre ord hører lignende lyd i andre forbindelser, da at efterligne dem med de samme bevægelser; og vi behøver derfor ikke at dvæle videre ved dette punkt.

Hvis ræsonnementet var fuldstændig rigtigt, måtte vi åbenbart, hver gang der foregik en forandring ved en lyd x, have den samme overgang overalt, hvor lyden x forekommer: da organfølelsen jo er den samme for hvert x på det tidligere sprogtrin, må forandringen, der jo efter ræsonnementet indtræder i alle de tilfælde, hvor organfølelsen er den samme, angribe alle x'er. Nu viser imidlertid sproghistorien på hver side, ja næsten i hver linie, tilfælde, hvor lyden x i én forbindelse bliver til x^1, i en anden til x^2, en konsonant behandles på én måde mellem vokaler, på en anden mellem vokal og konsonant; en vokal bliver måske nasaleret foran en nasal, ændret på en anden måde foran *l* og på en tredje foran *r* osv. osv., kort sagt, de allerfleste lydlove er netop udtryk for lydlig differensiering: hvor vi för har haft samme lyd (samme organfølelse), har vi siden to eller tre forskellige.

Man vil måske søge at redde argumentationen ved istedenfor „enkeltlyd“ at indsætte „lydgruppe“. Men er da

organfølelsen forskellig for nöjagtig den samme lyd i forskellige forbindelser? Har der ikke været en tid, da organfølelsen for *b* var den samme i lat. *habere* og *bonus* eller for *n* i *bonus* og *bona*? Og har vi ikke her alligevel forskellig behandling i fransk *avoir*, *bon*, hvor *n* er bortfaldet mod at give vokalen nasal farve, og *bonne* med bevaret *n*? Var beviset fuldstændig rigtigt i alle måder, vilde sådanne spaltninger åbenbart være umulige.

Men det er heller ikke rigtigt; det hviler på det fuldstændig ubevislige postulat, at jeg, fordi jeg et sted har byttet lyden x med x^1, eo ipso skal foretage den samme ombytning, hver gang x igen skulde forekomme under „de samme lydlige betingelser“ [1]). Der er ikke nogensomhelst grund til a priori at antage en sådan fuldstændig konsekvens i en menneskelig vane — og andet er det jo ikke, der her er tale om. Tværtimod er der meget, der taler for, at overskridelsen af den tidligere grænse for lydens spillerum i én retning i nogle tilfælde kan medføre, at der næste gang finder en overskriden sted i modsat retning. Og hvor vi bliver vidne til lydloves vorden, ser vi da også stadig en vaklen, en usikker svingen mellem det gamle og det nye. Man kan f. ex. her i Danmark høre ikke helt få personer i færd med at gennemføre den lydlov: intervokalisk *s* bliver foran betonet vokal halvstemt eller endog stemt [z] [2]). Det er endnu en ren individuel udtalemåde, men det skulde ikke undre mig, om det (hvad jeg dog næppe selv får lejlighed til at kunne konstatere) f. ex. i midten af det 20de århundrede er blevet en gennemgående „lydlov“. Men de, hos hvem man kan høre det, anvender det langtfra overalt; man kan næsten i samme åndedræt høre dem i det samme ord og med samme betoning

---

[1]) Man overveje også her Schuchardts indvending (s. 19 f.), at det, der i et sprog er „de samme lydlige betingelser“, ikke er det i et andet, ja ikke engang i det samme sprog på en anden tid, og at vi altså aldrig kan vide i forvejen, hvad der er de samme lydl. bet., men först kan abstrahere det af selve lydloven.

[2]) Det samme finder ikke heller så sjældent sted efter langt betonet vokal i *rose*, *vise* osv.

sige snart [s], snart [z], således i *besøge*, *basar*, *i sinde*. Jeg har gang efter gang hørt landstingets formand, når han læste stemmesedler op, sige „de samme, de samme, de samme“ osv., med snart indtrædende, snart udeblivende stemmeklang i *s*'et; men jeg mindes aldrig at have hørt ham bruge udtaleformen med [z] i nogen anden forbindelse. —

Der tales endvidere om, at ændringen skal indtræde samtidig hos flere individer, men på den anden side hævdes det, at lydændringen må begynde hos ét individ for fra ham eller hende at gå videre. Delbrück siger således (Einleitung s. 119), at man blot behøver at opstille spörgsmålet, om de omtalte lydændringer indtræder med et slag hos alle medlemmerne af samme sprogsamfund, for at besvare det benægtende; og den slags overgangstilstande, hvor det nye findes hos nogle og det gamle hos andre, indrömmes da vel også af alle (Paul, Princ. s. 55, Nyrop s. 22). Herved indrömmer man, at der gives tider, hvor en eller anden lydlov ikke er gennemført inden for samme sprogsamfund. Men, siges der så, da der ikke findes to mennesker, der taler ens, må vi for at konstatere lydlovenes ubrødelighed strængt taget gå til det enkelte individ, ja endog — ti den enkelte taler jo heller ikke på forskellige stadier i sit liv ens — til et „momentangennemsnit“ i et enkelt individs sprog (Delbrück). Altså, den höjst vigtige sætning, som „sprogvidenskaben må hævde som en livsbetingelse“ (Nyrop 17), den reducerer sig til, at vi kun ved at optage et slags öjebliksfotografi over et menneskes sprog skulde finde lydlovene undtagelsesløse. Men i et enkelt moment existerer for individet strængt taget — og vi må på disse teoretiske höjder stadig bevæge os med et „strængt taget“ — kun ét ord, det han er ved at udsige eller tænke, eller endnu strængere taget, kun en brøkdel af dette ord; og selv om vi vil medtage alle de spirer til ord, der slumrer ufødte i hans sjæl, hele det sprogstof, som han „behersker“ ɔ: som under visse betingelser kan blive til artikulerede ord, så må vi spörge: hvilke lydlove er det, vi der ser i al deres strålende renhed? De gamle, den förste lydforskydning f. ex.? Næppe. Det må vel være de i nutiden

virkende. Men lydlovene er jo (Paul 55, Nyrop 16) udtryk for visse regelmæssigheder i den historiske udvikling, og hvor kan man i et öjebliksfotografi se regelmæssigheder i den historiske udvikling? Og hvordan forbindes talen om, at en lydlovs indtræden kræver samtidig forandring hos flere, med talen om, at vi for at konstatere lydlovene må holde os til en enkelts sprog, da lydene ikke forandres samtidig hos flere? — Der er noget her, som glipper for tanken.

VI.

Desuden er der i dette junggrammatikernes ræsonnement intet hensyn taget til omstændigheder, som dog utvivlsomt spiller en stor rolle ved lydlig udvikling. Der tales kun om udviklingen indenfor samme generation, om de forandringer, voksnes tale gradvis undergår. Paul fremhæver flere steder (Principien s. 36, 79) med hensyn til betydningsovergange, til et ords løsriven fra sammenhæng med den gruppe, det tidligere føltes som etymologisk sammenhørende med, at der her ikke så meget er tale om glemmen hos én generation som derom, at det gamle ikke overleveres til en ny slægt[1]); det er påfaldende, at han ikke med hensyn til lydovergange hævder det samme. Skulde nemlig Havet ikke have ret, når han imod Kruszewskis med Pauls teori stemmende lære om kontinuerlige mikroskopiske lydændringer siger (Revue Critique, 17 oct. 1881): „Or, en pareille matière, *natura facit saltus;* il y a discontinuité d'une génération à l'autre . . . Le changement d'*l* en *l* mouillée après une consonne, qui s'est accompli dans tant de dialectes romans, n'est qu'une prononciation enfantine non rectifiée, prononciation qui aujourd'hui encore naît brusquement sous nos yeux, tels parents disant très nettement *fleur blanche* et leur enfant, nonmoins nettement, *flleur bllanche*"? Og netop ved börns mangelfulde efterligning af deres omgivelsers tale

---

[1]) Dette gælder også om „verallgemeinerung" af en form, der tidligere kun brugtes i bestemte tilfælde, f. ex. foran konsonantisk forlyd i næste ord eller foran en pause, men senere anvendes overalt. Denne overføring vil man vel i reglen finde, i alt fald stiltiende, indrangeret under den omfattende kategori „analogidannelser".

ser man en sådan regelmæssighed i lydskiftet, at man her føler sig fristet til at tale om undtagelsesløse lydlove; når de således sætter *t* istf. *k*, så gör de det overalt: ganske naturligt, de er jo endnu ikke i stand til at høre *k* som forskelligt fra *t* eller til at stille deres taleorganer i den stilling, som fordres for at frembringe *k*. Et barn, hvis udtale jeg har haft lejlighed til at lære temmelig nöje at kende, satte altid [g] istedenfor [q] efter lange vokaler, således [ba.gə ka.gər — bø,gər] og ligeså [b] for [v] under samme betingelse, hvorved hun ofte kom til at bruge samme udtale som den „bogstavrette“ höjtidelige form: [lø.bə— kæ.bə], men nok så ofte afveg fra den; [sgi.bə] var således både *skibe*, *skive* og bynavnet *Skive*; endvidere [sgri,bər— ha.bən (?ha.bm)] *skriver*, *haven*, og endogså [la. -bi] *lagde vi* odsl., derimod [feg -vi] *fik vi* — kort sagt en fuldstændig lydlov, men uden nogen „forskydning i bevægelsesfølelsen“, da hun åbenbart aldrig har udtalt de nævnte forbindelser anderledes. Hvor afvigelsen fra de voksnes sprog er så stor, vil den jo för eller senere blive rettet (undtagen undertiden ved kælenavne, sml. ovf.); men hvor afvigelsen er mindre, kan den let få lov til at sætte sig fast. Det danske ð i *hade*, *boede* osv. nærmer sig, som Sweet först har iagttaget, ved sin dannelse en hel del mere til j end det islandske og engelske; hos börn hører man nu meget ofte istdf. ð enten j eller i alt fald en lyd, der er meget nærmere ved j end det normale danske ð; når man nu en gang imellem hos en voksen hører et sådant stærkt palataliseret ð, er det næppe rimeligt, at bevægelsen hos ham er gået fra det normale ð i retning af j; meget snarere har han fra först af været nærmere ved j, end han er nu, så at forskydningen i hans organfølelse er gået i modsat retning af den lydovergang, han dog virker med til at gennemføre.

Endvidere har junggrammatikerne ikke taget tilstrækkeligt hensyn til den sprogblanding, der altid finder sted, idet intet individ i strængeste forstand står under sproglig indflydelse af personer, der taler „ens“. Dette moment, der navnlig i den sidste tid er hævdet skarpt af Schuchardt (se især hans Slawo-deutsches und Slawo-italienisches, 1885), skal

jeg ikke her komme nærmere ind på, men derimod vende mig til omtalen af endnu en faktor, der bör tages med i en teoretisk undersøgelse som denne, selv om den ikke efterlader mange blivende virkninger i sproget. Det er den omstændighed, at de menneskelige taleorganer ikke blot er taleorganer, men også kan bevæges af andre grunde end for at frembringe sproglyd. Indtræder nu disse bevægelser samtidig med talen, kan de på en ejendommelig måde påvirke sproglydene. „Die lippenthätigkeit, siger Winteler[1]), entspricht für *i* der mundgebärde der heiterkeit oder des spottes, für *u* derjenigen der sammlung, des ernstes oder eifers. Daher üben auch disse affekte einfluss auf die sprache aus, wie man besonders bei kindern beobachten kann.“ Den stilling, læberne indtager, når man smiler, vanskeliggör læbetillukningen, der behøves for at frembringe et *m;* jeg har derfor mange gange set — at høre er her ikke så let som at se — folk bruge det labiodentale *m* istedenfor det bilabiale, når de smilte eller lo. Schuchardt omtaler lignende forhold i andalusisk (Gröbers Zeitschr. f. rom. philol. V, 314): „In *¡Josu!* scheint die verstärkung eines unbetonten vocals eingetreten zu sein; in der that werden aber hier und bei *¡quia!* für *¡ca!* die lippen unter dem drucke eines affects in bestimmter weise geformt (verwundernd vorgestülpt, verächtlich auseinandergezogen) und so ein lautwandel hervorgerufen. [Man sammenligne dansk *jøses!* for *Jesus!*] In schmerz oder zorn klingt (bei zusammengepressten zähnen) ein italienisches *s* manchmal (besonders vor einer tenuis) fast wie *ś*: ‘mi duole la teśta’, ‘ti do uno śchiaffo’ hörte ich, wo sonst *ś* unbekannt war. Man vergleiche auch das im bühnenpathos oder in wirklicher erregung stark aspirirte franz. *haine.*“ På dansk kan man på lignende måde høre *ś* for *s* i ord som *sludder* [ś(ə)luð,ər], *svineri;* ligeså [nö.] for [næ.] (= *nej*) og „man kan få hõra *lylla vön* för *lilla vän* i smeksamt tal“[2]). Hertil henregner jeg også den af Nyrop (s. 24) omtalte overgang af *d* til

---

[1]) Die Kerenzer mundart des kantons Glarus. 1876, s. 100.
[2]) Lundell, Rättstafningsfrågan. 1886, s. 16.

tungespids-ʀ i vulgærkøbenhavnsk i „nåʀa, eʀr (ham!), kaʀu (dy dig!), veʀu (ruppe dig!)“ for *nåda*, *etter* (= efter), *ka(n) du*, *ve (vil) du*. Det er næppe, som Nyrop fremstiller det, en generel overgang, og det findes næppe udenfor en vis gadedrengestemning, som det er vanskeligt at bestemme, en slags friskfyragtig udfordrende trods. — Også tonehöjden odsl. hører for en stor del ind herunder, og i en vis forbindelse med de nævnte lydforandringer står det også, at vi i ord som *nå*, *næ* (*nej*), *ja* ikke sjælden bruger lang konsonant i forlyd, noget der ellers er fuldstændig ukendt i vort sprog, nemlig når vi betænker os og ikke rigtig vil indlade os på at give et bestemt svær, og endelig det almindelige [mæn.ə.] og [ɔq.ə.] for *men*, *og* o. lign., som overgang til en bemærkning, man endnu ikke har fundet ord for.

Egentlig talt skulde efter junggrammatikerne de ovenfor fremstillede lydforandringer, der skyldtes småforskydninger i organfølelsen, angreb alle ord ensartet og derfor lod sig bringe ind under love, være de eneste mulige „rent lydlige“ forandringer; således bl. a, i Pauls Principien d. Sprachgesch. og endnu hos Nyrop[1]). Men nu anerkendes det dog af Brugmann (Zum heut. st. d. sprachw. 50), til hvem Paul slutter sig (Litbl. l. c.), at der desuden gives en anden art lydskifter, der foregår sporadisk og ligesom i spring; som exemplerne viser, tænkes på sådanne ting som ombytning af *ks* til *sk*, *ps* til *sp*, omsætninger som i ital. dial. *crompare* for *comprare*, *grolioso* for *glorioso* o. lign. Man vil se, at de fænomener, vi her har at göre med, falder ind under den klasse dannelser, jeg ovenfor (s. 216 f.) omtalte som den anden afdeling af „analogidannelser“ og om hvilke man i daglig tale bruger udtrykket „tungen slår sludder“; her finder jeg ingen anledning til at komme nærmere ind på dem, tilmed da en redegörelse for dem og for deres afgrænsning overfor andre lydovergange er stillet i udsigt af Paul. Jeg skal

---

[1]) Sml. navnlig de ovf. citerede ord fra s. 14 „al forandring i lydsproget . . .“ og s. 19 „Der gives derfor ingen sporadiske, men kun konstante lydforandringer.“ I noten til det sidste spores dog nogen vaklen, nærmest fremkaldt ved Schuchardts skrift.

blot konstatere det glædelige faktum, at man således nu er kommen bort fra den absolutte formel „alle lydovergange går for sig efter undtagelsesløse love“.

Til slutning må jeg her kort omtale Schuchardts teori om en „ren lydlig analogi“, ved hvilken betydningslighed slet ingen rolle spiller. Sikrere end det af S. givne exempel er Nyrops (s. 52) fra provençalsk, hvor dobbeltformerne *bo bon*, *ma man* har fremkaldt *fon* som biform til *fo (fuit)* og omvendt *vendo* som biform til *vendon (vendunt)*. Lydlig analogi har vi også i den bekendte indskyden af *r* på engelsk i forbindelser som *idea-r-of*, *America-r-and England*, *the law-r-of the land* o. lign. på grund af, at oprindeligt udlydende *r*, f. ex. i *far*, *better* er stumt, undtagen når en vokal følger efter: *far away*, *better off*[1]). Også de under navnene „cuirs“ og „velours“ bekendte indskud af *z* og *t* i fransk falder ind herunder, og ligeledes spiller lydlig analogi en ikke ringe rolle ved bestemmelsen af et fremmedords udtale, f. ex. med hensyn til anvendelsen af „stødtone“ i dansk. — Nu mener Schuchardt, at denne lydlige analogi, måske i forbindelse med andre faktorer, kan fremkalde en lydlov, idet et lydskifte, fremkaldt af en eller anden grund i et eller i få ord, ved lydlig analogi kan føres videre og måske tilsidst så at sige smitte alle de ord, hvor den samme oprindelige lyd fandtes under de samme lydlige betingelser. Det vil være vanskeligt at bevise dette ved et exempel, men muligheden af det tör ikke benægtes[2]). Sikkert er det, at vi i en del tilfælde kan påvise en „lydlovenes metamorfose“, idet ord, der nu har samme lyd og som på et tidligt sprogstadium ligeledes har haft samme lyd, på et mellemstadium har haft forskellig lyd; sml. lat. *amat clarus* — nu fr. *aime clair*, men glfr., idet den efterfølgende konsonant bevirker forskel,

---

[1]) Storm, Englische Philol. I 92; Western, Engl. Lautlehre 66. Englænderne overfører det også på deres udtale af tysk og siger f. ex. *hatter-ich*, *sagter-er*; se Vietor, Elemente der Phonetik 70. — Det samme fænomen findes i visse østjyske dialekter.

[2]) Ja, man kunde egentlig sige, at det i den ovf. fremstillede junggrammatiske lære om lydloves opståen var „lydlig analogi“, der bevirkede, at lydforskydningen ikke holder sig til det ord, den först optræder i, men kommer til at gælde alle de tilfælde, hvor samme lyd vender tilbage.

aime cler, hvor vi ved talrige rim kan konstatere forskel i udtalen. Og er det ikke rimeligt, at vi på lignende måde mangfoldige andre steder, hvis vi der havde mellemstadier vilde finde en lignende marsch ad forskellige veje til samme mål? (Schuchardt, Lautg. 21.)

VII.

Vor undersøgelse har på alle punkter ført til skepsis overfor påstanden om lydlovenes undtagelsesløse virken og den gængse fremstilling af den måde, hvorpå lydovergange kommer istand. Nu siges der imidlertid, at når man ikke hylder denne lære, giver man derved overhovedet afkald på den mulighed at hæve grammatiken til en videnskab (Paul); at så kan der ingen etymologisk videnskab være, så bliver al etymologiseren gætværk, hvorfor sprogvidenskaben må hævde sætningen som en livsbetingelse (Nyrop). Er det virkelig så galt fat? For at afgöre det, må vi se lidt på, hvor det er, vi får brug for lydlove.

Den sammenlignende sprogforskning er först og fremmest en forklarende sprogforskning. Spörger man imidlertid, hvad forklaring vil sige, må svaret lyde: forklaring er en henføren af et fænomen til et eller helst flere andre, der er kendte i forvejen. Newton forklarede månens bevægelse, d. v. s. han henførte dette fænomen til en række bekendte, nemlig tyngdens virken her nede på jorden; og ganske af samme art er også de forklaringer af sproglige fænomener, som lingvistikken giver. En forbindelse som dansk *tilvands* med den ved förste öjekast forbavsende genitiv forklares ved henvisningen til, at præp. *til* på oldnordisk altid styrer genitiv. Dette forklares igen ved henvisningen til, at ordet oprindelig er et substantiv, etymologisk det samme som ty. *ziel*, og at vi derfor her som ved andre af substantiver opståede præpositioner bruger genitiv som den kasus, hvis funktion egentlig er den at sammenknytte to substantiver. Men spörger man, hvad der berettiger os til at sammenstille *til* med dets *t* med *ziel*, der har *z*, så bortryddes tvivlen ved en henvisning til parrene *tunge zunge*, *tid zeit*, *tære zehren*, *tegne zeichnen* osv. osv., med andre ord

ved at pege på, at den samme forandring er foregået i en række ord, hvor overensstemmelsen i betydning osv. er så stor, at intet barn tvivler om, at det er de „samme ord“, vi finder igen i de to sprog. Ved denne slags forklaringer, ved etymologiseren, er det, at vi kommer til at få med begrebet „lydlov“ at göre, idet den fundne overensstemmelse i en del ord formuleres til „lydloven“: da. *t* = nht. *z*. Lydlove er altså noget, vi får brug for, hvor det gælder om at finde et ords etymologi, at vise, at det står i forbindelse med et ord i et andet sprog. Derimod træffer vi som omtalt ikke på lydlovene, når vi undersøger sprogets livsbetingelser, dels ved en abstrakt overvejelse af, hvad sproget er og hvordan det virker, dels ved en analyse af vort eget sprog, når vi fordyber os i det for, som Ellis kalder det, at høre det sproglige græs gro (Early Engl. Pron. IV, p. XVII).

Sætningen om lydlovenes undtagelsesløshed, anvendt som metodologisk princip i den etymologiserende del af sprogvidenskaben, er således ikke andet end den sætning: hvor en sammenstilling af to ord ikke er aldeles öjensynlig, må man, for at godtgöre sin berettigelse til at identificere dem etymologisk, have aldeles slående paralleller til lydudviklingen. Er overensstemmelsen umiddelbart indlysende, behøver vi ikke nogen lydlov for at forsvare vor identificeren, og det er netop disse ord af slående lighed, hvoraf vi udleder den lydlov, vi anvender på de tilfælde, der af en eller anden grund er tvivlsomme; navnlig hvor vi i vor egen bevidsthed umiddelbart har en følelse af sammenhørighed, spörger vi aldeles ikke efter lydlov, som f. ex. når vi på dansk ved siden af udtalen [rectinɔk] ‘rigtignok’ har formen [renɔk], hvor vi vel ikke kunde påvise et eneste analogt tilfælde; ligeledes kan der ingen fornuftig tvivl være om, at [kan, — kan — kən — k(ə)*ŋ* — ka — k(ə)] alle er former af samme ord, skriftsprogets *kan*. Er derimod tvivl mulig, og det vil jo navnlig være tilfældet, hvor vi sammenligner ord i forholdsvis fjærnt fra hinanden stående sprog eller perioder, f. ex. ord i oldnordisk og sanskrit, eller ord i en levende romansk dialekt med latin, så kan tvivlen kun nedslås ved

påvisningen af, at hvor vi i andre ord har haft den samme lydgruppe, er den bleven behandlet nöjagtig på samme måde, med andre ord: ved ubrødelig overholden af lydlovene. Gör betydningen vanskeligheder, må vi ligeledes have analoge overgange at støtte os til, blot at vi her ikke som på lydenes område har forholdsvis bestemt afgrænsede fænomener og temmelig let overskuelige muligheder for forandringer, men mere vage, uhåndgribelige fænomener, der i en uendelighed kan spille over i hinanden. Traf vi i to temmelig fjærntliggende indoeuropæiske sprog to ord, der lydlig set stemte så nöje som muligt overens, men hvoraf det ene betød: 'en sandet plads, navnlig ved stranden', og det andet: 'en strike af arbejdere', så vilde vi næppe turde sige: det er samme ord; de forskellige betydninger vilde ikke tillade os det. Nu har vi imidlertid på fransk to ord *grève* med de nævnte to betydninger, og dér kan vi have lov til at sige: det er etymologisk set det samme ord. Det, der giver os ret hertil, er nemlig det, at vi ad anden, udenfor sproget liggende, historisk vej kan godtgöre de to ords forbindelse med hinanden; vi kan vise, at der på dén bestemte gruslagte eller sandede plads ved seinebredden, som særlig kaldtes *la Grève* (også bekendt fra guillotinens dage), var et slags tyendemarked, hvor arbejdere, der søgte plads, stillede sig op for at falbyde deres arbejdskraft, at det at begive sig derhen for at søge bedre lönnet arbejde kaldes *faire grève*, og at der derfra løsrev sig ordet *une grève* i betydningen: ophør med arbejde for at opnå bedre lönningsvilkår, med andre ord „strike“. Vor sammenstilling af de to ord er altså berettiget trods det store spring i betydningen, og det af lignende grunde som vor sammenstilling af [rectinɔk] og [renɔk] trods springet i lyden.

Man vil se, at med den her fremsatte opfattelse af lydlovene, hvor de ikke er andet end formler for lydoverensstemmelse, end normer for, hvor vidt vi er berettigede til at gå i vor etymologiseren uden at vove os ud på usikker grund — med den opfattelse kan det ikke forenes at betragte lydlovene som naturlove, hvad man undertiden har villet göre. Skulde man paralleliisere en

sådan „lydlov“ som f. ex. „indoeur. *k* = germansk *h*“ med noget i læren om naturen, så blev det da ikke med sådan noget som tyngdeloven eller loven for faldhastigheden, men snarere med en sådan spencer-darwinsk sætning som f. ex.: „urpattedyrets forlemmer har hos aber og mennesker udviklet sig til hænder og hos hvaler til luffer“. Der er i virkeligheden ikke så få lighedspunkter mellem de to slags sætninger. Hvis vi foretog en række „momentangennemsnit“ i et större antal hvalfiskeluffer, vilde vi næppe i noget af dem finde noget, der svarede til en undtagelsesløs udviklingslov for forlemmerne — akkurat som vi ikke ved sproglige momentangennemsnit finder lydlove. Ved en mikroskopisk undersøgelse — ja allerede ved at se skarpt efter med blotte öjne opdager vi på begge områder utallige småafvigelser; ikke to luffer er nöjagtig ens. Men det, at vi ikke kan göre rede for grundene til alle disse nuancer, behøver ikke at betage os vor overbevisning om, at alt går naturligt til, at der er kavsalitet overalt, og heller ikke vor tro på videnskaben. Ti videnskab er, som Herbert Spencer siger, *unified knowledge*, men deri ligger, at dens egentlige genstand er generalisationer fra mange tilfælde. Vi finder altså ikke videnskabelige udviklingslove ved betragtningen af en enkelt hvalfiskeluf i et enkelt öjeblik; men derimod kan det lykkes os at finde sådanne ved at sammenligne en samling luffer fra nutiden, uddrage det for dem alle typiske og sammenholde dette med en type for de nuværende hvalers aners forlemmer, hvis vi kan finde sådanne, eller med deres nulevende stamfrænders forlemmer. Ligeså går det med lydlovene; vi kan kun opstille dem, når vi fra det sprogområde, vi kan undersøge så at sige mikroskopisk, går over til at behandle sprogområder, der ligger fjærnere fra hinanden i tid og sted; for den teleskopiske betragtning existerer smånuancer ikke, vi får kun öje for de store regelmæssige træk, de store hovedströmninger, der opstår som resultanter af uendelig mange små bevægelser i de forskelligste retninger. —

Men, zoologerne taler ikke om forlemmelove, og der kunde derfor måske, indtil de begynder at tale derom, være

grund for sprogforskerne til ikke at bruge ordet lydlove, men hellere tale om lydformler el. dsl. Ordet har nu imidlertid vundet hævd, og der er heller ikke noget i vejen for at bruge det fremdeles; blot må man helst ikke parallellisere en lydlov med tyngdeloven — alene det, at vi kun har én tyngdelov, men næsten en ny lydlov i hvert hæfte af sprogvidenskabelige tidsskrifter, umuliggör sammenligningen. Derimod kan man jo opfatte dem som juridiske love, en slags straffelove af følgende indhold: „hvis du ikke ved de etymologier, du opstiller, holder dig disse lydoverensstemmelser efterrettelig, hvis du f. ex. vover at sætte græsk *kaléō* = dansk *kalder*, uagtet græsk *k* ellers svarer til germansk *h*, så ifalder du videnskabens hårdeste straf: din etymologi bliver ikke taget for gode varer, og du mister din borgerret i videnskabens republik“. At dette virkelig, i alt fald tildels, har været den til grund for begrebet „lydlov“ liggende betragtning, fremgår af udtryk som disse: det og det strider imod lydlovene, denne etymologi tillader lydlovene ikke, den og den bog er dårlig, da forf. uden videre overtræder lydlovene eller intet hensyn tager til lydlovene osv. — udtryk, som man let vil kunne finde i massevis i ældre og yngre sprogvidenskabelige arbejder.

Schuchardt kalder sit skrift: „Ueber die lautgesetze. Gegen die junggrammatiker.“ Jeg har her efter ringe ævne støttet den berömte romanist i hans kamp mod overtroen på lydlovenes undtagelsesløshed, og det vil derfor måske vække nogen forbavselse, at jeg slutter med den udtalelse, at skulde jeg absolut lade mig indrullere enten i junggrammatikernes parti eller i deres modstanderes, vilde jeg ubetinget vælge det förste. Skönt man nemlig hos junggrammatikerne kan finde den omtalte sætning kaldt deres „förste og øverste grundsætning“ [1]) eller endog deres „hoveddogme“ [2]), forekommer det mig dog ikke, at det er det væsentligste ved hele retningen. Det ser jeg derimod i, at

[1]) Ziemer, Junggramm. streifzüge s. 8.
[2]) Nyrop s. 6.

man virkelig for alvor og i större omfang har søgt at forklare, hvorledes i det hele taget nye sprogformer opstår i det talende menneskes sjæl, og endvidere i, at man ved specielle etymologiske undersøgelser ikke blot har krævet stræng iagttagelse af lydlovene — i den henseende er man kun gået et lille skridt videre end Schleicher[1] —, men at man, som Wundt udtrykker det[2], har stillet sig den opgave at påvise de interkurrerende årsager, der forklarer undtagelsen. I begge disse bestræbelser befinder jeg mig i fuldkommen overensstemmelse med skolen, og jeg kan ikke slutte på nogen bedre måde end ved at udtrykke min, en begynders, dybe taknemlighed og beundring for det værk, der först rigtig har lært ham at tænke over mangfoldige fænomener i sproglivet: Pauls *Principien der sprachgeschichte.*

---

[1]) Se navnlig J. Schmidt i Kuhns Zs. XXVIII, 303 ff.

[2]) Ueber d. begriff d. gesetzes, mit rücksicht auf die frage d. ausnahmslosigkeit d. lautges., i Philosophische studien III (1886), 212.

De mothacibus Lacedaemoniis.

Scripsit **A. B. Drachmann.**

De mothacibus uirorum doctorum postremus, quod sciam, proprie egit Schoemannus (opusc. acad. I, p. 127 sqq.). Is mothaces filios ilotidum Spartano patre prognatos fuisse putauit, qui una cum pueris Spartanis educati libertatem atque interdum ciuitatem adipiscerentur. Quae quamquam magna ex parte recte disputata esse uidentur (quare ii quoque uu. dd., qui post Schoemannum de uniuersa Lacedaemoniorum re publica exponere instituerunt, quae ille in re obscuriore pro certis assecutus esse sibi uisus erat, iis fere contenti fuerunt), tamen si ea quae de hac re ab antiquis scriptoribus tradita sunt diligentius aestimata fuerint, de tota re paulo aliter judicandum esse puto. Itaque hanc quaestiunculam h. l. retractandam mihi proposui.

Loci scriptorum quibus de mothacibus agitur hi fere sunt: Phylarch. ap. Athen. VI, 271, c; Plut. Cleom. 8; Aelian. u. h. XII, 43. Conferendi sunt Hesych. s. uu. *μόθωνας*, *μόθακες*; Et. M. s. u. *μόθων*, *μόθωνος*; Harpocr. s. u. *μόθων*; schol. ad. Aristoph. Plut. 279, Eq. 633. 697.

Testem igitur antiquissimum eundemque grauissimum habemus Phylarchum; cuius uerba haec sunt: *εἰσὶ δ' οἱ μόθακες σύντροφοι τῶν Λακεδαιμονίων; ἕκαστος γὰρ τῶν πολιτικῶν παίδων, ὡς ἂν καὶ τὰ ἴδια ἐκποιῶσιν, οἱ μὲν ἕνα, οἱ δὲ δύο, τινὲς δὲ καὶ πλείους ποιοῦνται συντρόφους αὐτῶν. εἰσὶν οὖν οἱ μόθακες ἐλεύθεροι μέν, οὐ μὴν Λακεδαιμόνιοί γε, μετέχουσι δὲ τῆς παιδείας πάσης. τούτων ἕνα φασὶ γενέσθαι καὶ Λύσανδρον τὸν καταναυμαχήσαντα τοὺς Ἀθηναίους, πολίτην γενόμενον δι' ἀνδραγαθίαν.*

De his primum uideamus, in quibus tractandis quaestionem ita diuidi placet, ut primum de ipsa illa uocabuli mothacis explicatione, tum de condicione Lysandri disputemus; hoc uero eo meliore iure faciemus, quod Phylarchus ipse priora illa pro certis sibique notis, posteriora pro incertis et ab aliis traditis posuit.

Quo loco illi σύντροφοι nati fuerint, Phylarchus non diserte scribit ille quidem; sed et propter ea, quae mox addit (εἰσὶ δ' ἐλεύθεροι μέν, κτλ.), et cum Aelianus et lexicographi eos in seruitute natos fuisse consentiant, ilotarum pueri intellegendi esse uidentur. Hos uero tam multos libertinos omnes uel saltem maxima ex parte patribus Spartanis prognatos fuisse neque ueri simile est neque a Phylarcho significatur; cuius uerba si ipsa per se, nullis aliunde adiumentis adsumptis, interpretamur, sollemnem priuatae manumissionis morem et quo magnum libertinorum numerum effici necesse esset Spartae obtinuisse sequitur[1]). Iam uero quaecumque praeterea de ilotarum manumissione traduntur cum in eo consentiant, ilotas nisi publice propter rem bene gestam non manumissos esse et Ephorus (ap. Strab. VIII, p. 365) eos manumittere dominis non licuisse diserte confirmet, mihi quidem, si de antiquioribus rei publicae temporibus accipienda sunt uerba Phylarchi, totum ciuitatis tunc statum et maxime ilotarum condicionem respicienti res ueri prorsus dissimilis esse uidetur; neque, opinor, fieri potuit (quamquam de Lacedaemoniorum institutis ex silentio argumentari lubricam rationem esse scio), ut moris adeo miri et ab institutis ceterarum ciuitatum adeo abhorrentis a scriptoribus, qui ante Phylarchum res Lacedaemoniorum tractauerunt, omnino nulla mentio fieret. Ceteri loci quos supra attuli ad hanc quaestionem soluendam nihil praebent; Aeliani uerba haec sunt: Καλλικράτης γε μὴν καὶ Γύλιππος καὶ Λύσανδρος ἐν Λακεδαιμονίοις μόθακες ἐκαλοῦντο. ὄνομα δὲ ἦν τοῦτο τοῖς τῶν εὐπόρων δούλοις, οὓς συνεξέπεμπον τοῖς υἱοῖς οἱ πατέρες συναγωνιουμένους ἐν τοῖς γυμνασίοις. ὁ δὲ συγχωρήσας τοῦτο Λυκοῦργος τοῖς ἐμμείνασι τῇ τῶν παίδων ἀγωγῇ πολιτείας μεταλαγχάνει. Quae omnia tantum abest ut difficultatis illius tollendae uiam monstrent, ut ad ipsum Lycurgum illum manumissionis morem referat scriptor leuissi-

[1]) Quod Büchsenschütz (Besitz u. Erwerb p. 170), qui hanc difficultatem recte animaduertit, unumquemque mothacem per magistratum manumissum esse putat, praeterquam quod de ea re omnes scriptores tacent, totus mos, etiam si ita esset, nihilo minus a ceteris omnibus quae de ilotarum condicione traduntur mire abhorreret

mus, cuius quanta institutorum Spartanorum fuerit ignorantia, ex ipsis uerbis (uelut illis τοῖς τῶν εὐπόρων δούλοις) elucet. Cuiusmodi sint explicationes lexicographorum et scholiastarum, ex Hesychio cognosci poterit: μόθακες. οἱ ἅμα τρεφόμενοι τοῖς υἱοῖς δοῦλοι παῖδες. Λάκωνες. Unum noris, omnes noris.

Uerum ut ad locum Phylarchi reuertar, testimonium huius scriptoris Cleomeni III aequalis plane reicere neque licet neque necesse est. Nam si, ut ego faciendum putaui, extrema illa τούτων ἕνα φασὶ κτλ. interim relinquas, in toto loco nihil inest, cur Phylarchum sui tantum temporis morem describere uoluisse non putemus; et sic re uera rem habuisse etiam aliunde colligi posse uidetur. Plutarchus enim in c. 8 uitae Cleomenis haec scribit: Θηρυκίων δὲ καὶ Φοῖβις καὶ δύο τῶν συντρόφων τοῦ Κλεομένους, οὓς μόθακας καλοῦσιν, ἐπηκολούθουν κτλ. Cum autem Phylarchi uerba quae supra attulimus ex libro XXV historiarum sumpta sint (cfr. Athen. l. l. λέγει δὲ περὶ αὐτῶν [τῶν μοθάκων] Φύλαρχος ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν), quo ipso libro de rebus Cleomenis narratum erat (cfr. Mueller, fr. hist. Gr. vol. I, p. 347), atque Plutarchum in uita Cleomenis Phylarchum potissimum secutum esse constet, hoc quoque loco eum Phylarchi uerba reddere ueri simile est. Ab ipso igitur Phylarcho illam uocabuli μόθακος explicationem hoc uel simili loco insertam esse puto; qua in re si uerum perspexi, sine dubio de ipsius scriptoris temporibus uerba accipienda sunt, quo tota quoque orationis forma ducere uidetur. Tertio autem a. Chr. n. saeculo, et maxime quidem Cleomenis tempore, quem aliis quoque rationibus liberorum Laconiae hominum numerum augere studuisse scimus (cfr. Plut. Cleom. 23), talem morem Spartae extitisse nihil miri habet.

Sed haec si recte disputaui, sequi uidetur Lysandrum ceterosque uiros claros quos nominat Aelianus mothaces non fuisse; neque enim adducor, ut illum morem, licet Cleomenis temporibus aliquanto antiquior fuerit, de quo tamen dubitari potest, iam belli Peloponnesiaci tempore exstitisse credam. Sed hic primum illud monendum est, utcumque id fuerit, hos uiros uulgaris, ut ita dicam, generis mothaces non fuisse constare. Primum enim omnes ciues fuerunt; tum uero

Lysandri saltem et Gylippi patres quoque ciues fuisse nouimus; cfr. Plut. Lys. c. 2; Thuc. VI, 93; VIII, 2; Plut. Pericl. 22; de patre Callicratidae, quod sciam, nihil constat. Hanc igitur difficultatem Schoemannus ita soluere conatus est, ut Lysandrum ceterosque nothos Spartiatarum disciplinae participes factos et postea a patribus suis adoptatos itaque ciuitate donatos esse putaret. Neque uero dubitari potest, quin iisdem fere temporibus quibus illi uiri uixerint nothi Spartiatarum una cum ingenuis pueris interdum educati sint, uix tamen ut uulgo ciues fierent; nam ita euenisse Xenophon auctor est (Hell. V, 3, 9: *πολλοὶ δὲ αὐτῷ* [Agesipolidi ad Olynthum proficiscenti] *καὶ τῶν περιοίκων ... ἠκολούθουν, ... καὶ νόθοι τῶν Σπαρτιατῶν, μάλα εὐειδεῖς τε καὶ τῶν ἐν πόλει καλῶν οὐκ ἄπειροι*); extrema autem illa *τῶν ἐν πόλει καλῶν* de disciplina Spartana, non de ciuitate, intellegenda esse recte statuit Schoemannus l. l. p. 128. Sed tamen si testimoniis scriptorum Lysandri temporibus aequalium prorsus destituti essemus, de genere eius ceterorumque cautissime affirmandum esse existimarem; nunc ad testimonia Phylarchi dubitantis et Aeliani scriptoris leuissimi cum accedat locus maioris momenti, aliquanto certior res fieri uidetur. Isocrates enim in paneg. § 111, ubi de factionibus optimatium et decemuiris post finem belli Peloponnesiaci ciuitatibus Graeciae a Lacedaemoniis impositis loquitur, his uerbis utitur: *ᾑροῦντο δὲ τῶν Εἱλώτων ἑνὶ* (ita cod. Urb.; uulg. *ἐνίοις*; lectionem cod. Urb. primus protulit Sauppe, credo in libello qui inscribitur Symbolae ad emendandos oratores Atticos; sed huius uidendi mihi non fuit copia) *δουλεύειν ὥστ' εἰς τὰς αὑτῶν πατρίδας ὑβρίζειν*. Qui autem hic illis: *ἑνὶ τῶν Εἱλώτων* significatur, uix alius esse potest quam Lysander ipse, quo omnes illae factiones in primis nitebantur (cfr. Xen. Hell. III, 5, 13). Accedit quod Xenophon Hell. III, 5, 12 legatos Thebanorum apud Athenienses de Lacedaemoniis querentes facit, quod ilotas harmostas faciant (*ἀλλὰ τοὺς μὲν εἵλωτας ἁρμοστὰς ἀξιοῦσι καθιστάναι*); quibus uerbis homines Lysandri similes fortasse significantur; neque tamen omnes harmostas ciues Spartanos fuisse necesse est.

Antiquiore igitur reipublicae tempore nothos Spartiatarum disciplinae participes fieri potuisse atque ex his quos-

dam propter rem bene gestam ciues factos esse pro certo habendum est. Num hi nothi mothaces uocati sint, equidem dubito; si cui coniecturis indulgere libet, ex illo more, quo nothi disciplina imbuebantur, institutum mothacum, quale a Phylarcho describitur, originem duxisse contendat.

Restat adhuc quaestio parui illa quidem momenti, sed quam intactam relinquendam esse non existimauerim. Nomen enim his libertinis *μόθακας* fuisse omnes quidem scriptores quos adhuc attuli consentiunt; sed quidam grammatici eiusdem generis homines *μόθωνας* appellatos fuisse tradunt. Cfr. Hesych.; Harpocr. s. u. *μόθων*; schol. ad Aristoph. Plut. u. 279. Eq. 633; qui omnes fere sic explicant: *μόθωνας καλοῦσι Λάκωνες τοὺς παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις παῖδας* (Harpocr.). Paulo aliter habet Etym. Magn: *μόθων, μόθωνος. οὕτω καλοῦσι Λακεδαιμόνιοι τὸν οἰκογενῆ δοῦλον ὃν οἱ Ἀθηναῖοι οἰκότριβά φασιν.* Sed quo minus haec recte habere et Lacedaemoniis eiusdem rei duo uocabula fuisse putemus, impedimento sunt loci Aristophanis, ubi *μόθων* uulgaris maledicti loco apertissime ponitur neque ulla est causa, cur uocabulum stirpis Laconicae exspectemus (Aristoph. Plut. 279; Eq. 633; paulo aliter res est Eq. 697). Porro uocabulo quod est *μοθωνικός* Ionem Chium in Periclem usum esse Plutarchus (Pericl. 5) narrat; denique *μοθωνίαν* eodem sensu quo *ἀλαζονείαν* dictam esse lexicographi tradunt, et in LXX uocabulum reperiri dicitur (uid. Pape). Haec omnia eo spectare mihi uidentur, ut *μόθωνος* uocabulum uernam significans Graecorum commune, propriam autem Lacedaemoniorum formam *μόθαξ* fuisse statuamus[1]), neglecto grammaticorum consensu, praesertim cum omnes fere ex eodem fonte hausisse uideantur.

---

[1]) Idem iam C. O. Mueller (Dorier II, p. 45 sq.) perspexisse uidetur.

Mindre Meddelelse.

Til Demosthenes XX (πρὸς Λεπτίνην).

§ 12. *πῶς οὐ δεινόν, εἰ — ἐξὸν ὑμῖν ἄνευ δαπάνης τὰ δίκαια ποιῆσαι τοῖς εὐεργέταις λύσασι τὸν νόμον ψεύδεσθαι μᾶλλον αἱρήσεσθε;* Den usædvanlige dativ ved *ποιεῖν τι* bliver endnu mere påfaldende ved det umiddelbart følgende *λύσασι*, som let fejlagtig forbindes dermed; men netop dette synes at have fremkaldt forskrivningen af *τοὺς εὐεργέτας*.

§ 23. *τὴν ἀνάπαυσιν.* Artiklen er ikke ret på sin plads, da lettelsen ikke er udtrykkelig omtalt i det foregående; jeg formoder, at der skal læses *τιν'*, hvis formindskende betydning („en vis l.“) passer godt i sammenhængen. Den sjældnere foranstilling af *τις* findes f. ex. 151; VI, 12.

§ 36. *πρὸς ὅσης κακίας ὑπερβολήν*; mon ikke *ὅσην*?

§ 46. *οἱ προϋπάρχοντες τῷ εὖ ποιεῖν.* Dativ for genitiv findes ellers hverken ved *προϋπάρχειν* eller *ὑπάρχειν* i denne betydning; der må sikkert læses *τοῦ εὖ π.*, som allerede Dobree foreslog.

§ 53. *μεθ' ὑμῶν τῶν τότε στρατευσαμένων.* Tilføjelsen får først nogen betydning, når der læses *συστρατευσαμένων*.

§ 64. — *ὅσους εὖ ποιήσαντας ἡ πόλις ἀντευπεποίηκεν. ὅσους* er mig påfaldende, da antallet i denne sammenhæng er ligegyldigt; snarere *ὡς τοὺς εὖ κτλ.*

§ 79. *εἰσήγγελλον.* Der er her ingen rimelig grund til impf. efter aoristen *ἀπώλεσεν*, så at der vel oprindelig har stået *εἰσήγγελον*.

Karl Hude.

Anmeldelser.

K. Brekke: Engelsk Læsebog for Middelskolens 5te og 6te Klasse. Kristiania, Cammermeyer, 1885.

Et af de vigtigste principper, der hævdes af dem, som i den senere tid er optrådte med fordringer om reformer i sprogundervningen, er det, at det först og fremmest gælder om at tilegne sig det levende nutidssprog, således som det den dag idag lever på de indfødtes læber — i anden række kommer så bekendtskabet med det sprog, der vel læses af alle dannede indfødte, men kun skrives af få og ikke tales af nogen: digtersproget og den dermed nöje sammenhængende forældede sprogform hos tidligere århundreders prosaister. Dette princip er allerede i

den grad trængt igennem, at det endog udtrykkelig er udtalt i det norske undervisningsdepartements undervisningsplan for middelskolerne og gymnasierne, en udtalelse, som forf. til den foreliggende læsebog i sit forord citerer og gör til sin egen. Og det må da siges til hans ros, at han i det hele og store har været heldig i sit valg af læsestykker: de er gennemgående skrevne i et frisk og naturligt sprog, og udgiveren har ikke været bange for at ændre eller stryge forældede eller sjældne ord og udtryk, noget han måske hist og her kunde have gjort i endnu höjere grad. — Også med hensyn til indholdet er valget for det meste truffet med sikker takt og med forståelse af, hvad der kan interessere eleverne på det trin, bogen er bestemt for. Forf. har her heldig undgået de skær, som de to mest brugte læsebøger for det samme alders- og kundskabstrin ikke har kunnet klare. Stoffet i Løkkes læsebog for mellemklasserne er for största delen altfor tungt, det går ofte over disciplenes horisont, ligesom sproget ikke sjælden er stift og for akademisk; på den anden side er flere af stykkerne i Listovs læsestykker, anden afdeling, ulidelig kedsommelige, lige interesseløse for lærer og elev, og det sproglige udtryk er i samklang dermed fladt og farveløst. Brekkes læsebog kan betragtes som en heldig middelvej mellem disse to yderligheder: stof så vel som sprog er kvikt og tiltalende

Dette gælder dog i höjere grad om de novellistiske end om de historiske stykker. Man kunde her ønske, at forf. mere havde fulgt den „mere og mere anerkendte pædagogiske grundsætning“, som han selv udtrykker sig i sit forord, „at en læsebog i et fremmed sprog samtidig bør være en læsebog om det fremmede folk“. Sagen er jo nemlig den, at beretninger om slag tillands og tilvands, om kongers og kronprætendenters liv og henrettelse og deslige ikke er særlig egnede til at give noget billede af det ejendommelige i folkets levevis og tænkemåde; derom får man ofte langt bedre besked i brudstykker af romaner, f. ex. i to sådanne perler som det optagne stykke af *Kenelm Chillingly* (s. 103—107) og *The Boating-Party* (s. 124—135); også levnetsbeskrivelser af fredens store helte, som England jo ikke har særlig mangel på, vilde være heldigere end de optagne historiske stykker: de to sider, der ofres Newton, er dog temmelig lidt til at give noget begreb om Englands rigdom på åndelig fremragende mænd.

Efter texten følger omtrent 40 sider anmærkninger. Her vilde det ubetinget have været at foretrække, om hr. Brekke havde givet forklaring på alt, hvad disciplene ikke kender i forvejen, i steden for kun at give oplysninger om det, der ikke findes i de almindelige ordbøger. Det er utvivlsomt forkasteligt at lade disciplene på et så tidligt standpunkt bruge lexikon; det spilder en tid, der kunde anvendes langt bedre på anden måde, eleven har svært ved at finde sig til rette i en ordbog og mis-

forstår ofte dens opgivelser, der så må agere syndebuk for disciplens egne dumheder — altsammen ulemper, man undgår ved at give ham et fuldstændigt og korrekt glossar i hænde[1]). En fordel følger dog i dette tilfælde af den dadlede ufuldstændighed, nemlig den, at bogen derved undgår at blive for norsk til at bruges i danske skoler, således som f. ex. Bendeke og Stabell's bearbejdelse af Waddy's English Echo eller Brynildsens fortræffelige engelsk-norske ordbog, som man aldeles ikke kunde give en dansk skolediscipel at benytte trods dens store fortrin for Rosings engelsk-danske. Ved brugen af Brekkes bog vil det derimod være en let sag hver gang at gennemgå anmærkningerne og rette de norske udtryk til de tilsvarende danske. Mange steder er jo forklaringen eller oversættelsen lige forståelig for danske og norske, og selv om der er en del ting, der uden en lærers hjælp vil være en dansk dreng uforståelige, som når *crackers* oversættes ved kavringer eller *kindly natured* ved snil, vil han dog andre steder være hjulpen, idet der gives to synonyme oversættelser, af hvilke han forstår den ene, f. ex. når *tincture* (s. 234) oversættes ved snev, anstrøg.

Det, der er givet i anmærkningerne, er helt igennem nöjagtigt og godt, selv om man naturligvis hist og her kunde ønske noget ændret eller tilföjet. Således burde det vel være bemærket, at den s. 67 omtalte prins *George* af Danmark her almindelig kaldes *Jörgen*; en særlig uheldig stjærne hviler over anmærkningen til samme side, sålydende: „*One Marry*, en vis M." — i texten står det nævnte sted ikke s. 67, men s. 66, navnet skrives der Merry, og fænomenet med *one* burde allerede være forklaret til s. 63, hvor der står *one Mr. Johnson*. S. 300 forklares *good(ness) gracious* for *God gr.* ved bestræbelse for at undgå at nævne guds navn; som parallel anføres så vulgært norsk „å gid!" for „å gud!" Er dette sidste rigtigt? På dansk siges også „å gid!", men det føles almindelig som en afkortning af „å gid fanden ha'de dig!" el. lign., hvad det sikkert også er: betoningsmåden taler også derfor. — Udtalen er angivet ved egennavne (dog ikke ved dem alle[2])) og, som det var at vænte af forf. til „Bidrag til dansk-norskens lydlære", på en nöjagtig og rationel måde.

København, i oktbr. 1885.

Otto Jespersen.

---

[1]) Denne grundsætning er herhjemme navnlig hævdet af A. Boysen i Vor Ungdom 1883 s. 101 ff., med så stort held, at endogså lærere i græsk og latin nu begynder at følge den.

[2]) Således ikke ved Southampton s. 40, Fotheringay s. 48, flere navne s. 49, Eton s. 126, Ruthyn s. 225, Soho s. 231, Walpole s. 247.

Saxonis Grammatici Gesta Danorum, herausgegeben von **Alfred Holder.** Strassburg 1886. LXXXVII + 724 S.

Siden fræmkomsten af den förste Sakse-udgave har kun to udgivere skænket vor mærkeligste historieskriver en omhyggelig behandling. Stephanius (Sorø 1644) har gjort et stort latinskfilologisk arbejde; derimod er næsten alt, hvad han gör for at forstå det nordiske element hos Sakse, af ringe værd, fraregnet bisp Brynjulv Sveinsons jævnførelser med islandske ordsprog og digte. Peter Erasmus Müllers udgave (Kbh. 1839) har — foruden ved Madvigs tekstrettelser —, især gjort sig fortjænt ved, at det nordiske stof er undersøgt, sammenligninger med sagaer og sagapersoner foretagne, danske ordsprog anførte.

I den ny udgave vil den sidste art oplysninger være temlig udelukkede, da den ingen oplysende noter har, og af samme grund vil det latinsk-filologiske arbejde være indskrænket til tekstkritikken. Til udgiverens ros må fremhæves den måde, hvorpå han har skaffet korthed og overskuelighed og givet os det kritiske apparat med större fuldstændighed, således den stadige jævnførelse med Sakse-udtoget (*gesta Danorum*; at kalde det „forfattet“ af Thomas Gheysmer bliver udg. vist ene om nu til dags); derimod kunde han sikkert have ströget endnu en hel del flere af Krantz's læsemåder, end han ifølge forordet har gjort. Fuldstændighed har han dog ikke nåt; de på Sakse grundede kongerækker (Rydårbøgerne, runehåndskriftet o. fl.) synes at yde enkelte bidrag; langt större er savnet af Kristjern Pedersens oversættelse, der af Holder som af alle andre regnes for sporløst tabt, skönt et brudstykke af den er trykt i Stephanius's noter — på et sted, hvor man skulde tro en Sakseudgiver måtte se den. — Indledningen omfatter foruden oversigt over håndskrifter, udgaver, oversættelser og læsemåder også en fortegnelse over „hjælpemidler“ til studiet af Sakse, 35 tættrykte sider, der naturligvis alligevel ikke er fuldstændig[1]).

Selve teksten gives med Angers-brudstykkets retskrivning. Denne er dog ikke gennemført for navnene; når *Skyoldus* rettes til *Scioldus*, må også *Skyalmo* rettes til *Scialmo* (bogstavet *k* synes overhovedet uoprindeligt i Sakses skrift). At bibeholde skrivemåden *Handwanus* er vildledende; en udgiver bör opløse det til *Handuvanus* (isl. *handarvanr* el. *andarvanr*?). Læseren borde også være oplyst om bogstavernes lydværdi, at man ikke

[1]) Således mangler den for Sakses tekstkritik vigtigste saga „Sögubrot af fornkonungum“, desuden Snorra Edda, Sæmundar Edda, Sv. Grundtvigs *heroisk digtning* og *Danmarks gamle folkeviser*, A. D. Jörgensens arbejder (også hans afhandling om Sakse!). Blandt skrifter vedkommende Kr. Pedersen (s. XIII) kender udg. ikke Brandts bog om ham!! Havde han vidst, at Kr. Pedersens fortale til Sakse er optrykt der, kunde kan have sparet det par blade, som han fylder med den.

tager *Syritha* (Si[g]ríðr) for Fröjas navn *Sýr*, der hos Sakse skulde hedde *Sura*. Værre endnu er, at han lader alle Pariserudgavens fejl blive stående: *c*, *t*, *ch* og *th* sammenblandes, ligeledes *o*, *ø* og *e*, under tiden *e* og *c* eller *n* og *u* (*iu* og *ui*; *im* og *un* o. l.); hvorledes skal læseren i *Thorny* genkende mandsnavnet *Torvi*? Den ny udgivers virksomhed har indskrænket sig til det meningsløse at optage P. E. Müllers rettelser, men at gæmme f. eks. Sofus Bugges i det kritiske apparat, hvor ingen ser dem. Selv Stephanius's vilkårlige rettelser optages, når P. E. Müller ikke har slået dem ihjæl: hvad menes der med *Thorus* (guden Þórr) som konge i Helsingland? Sakses *Thorias* er naturligvis Snorres Þórir helsingr. Og *Hugletus* møder op, skönt udg. måtte vide, at håndskriftbrudstykkets *Huglecus* er det rigtige (Chr. Bruun: om det nylig fundne fragment af en codex af Saxo-Grammaticus. 1860. s. 12). — En tilkommende udgiver vil have efter reglerne for forholdet mellem ældre dansk og islandsk at opsøge tilsvarende islandske ordformer og rette de få formændringer og de talløse afskriverfejl: meddelelserne om, hvor vidt navnene findes i islandsk, navnlig i Fornaldarsögur, kan næsten uden brug af större plads gives i navnelisten; det er det eneste faste grundlag for en videnskabelig behandling af Sakses navneforråd. Dette er en nødvendig fordring til en kritisk håndudgave. En ny udgave borde dog ikke indskrænke sig til tekstkritik; alt hvad der hører til at forstå Sakses fræmstilling, havde sin plads i en sådan, jævnførelser med oldnordiske digte og især med nordiske ordsprog (til de sidste kunde man ikke nöjes med Syv, der har mange af sine ordsprog fra Vedels Sakse-oversættelse). Til *notæ uberiores* eller til et selvstændigt skrift borde henvises udførligere undersøgelser om Sakses forbilleder, navnlig de middelalderlige, om hans kilders art og hjæmsted, som under tiden kan oplyses af navnenes sprogformer. Men alt dette må forbeholdes en ny bearbejdelse af Sakse, som det da navnlig må tilkomme hans eget fædreland at give.

Hermed kan den filologiske læseverden vel nogenlunde vide, hvad den må vænte at finde i Holders håndudgave og hvad ikke; som den mindst omfangsrige har den naturligvis sine fordele, medens prisen dog er lidt lavere for P. E. Müllers, hvoraf den gyldendalske boghandel endnu har oplag. **Axel Olrik.**

Bastian Dahl, zur handschriftenkunde und kritik des ciceronischen Cato major. I. Codices Leidenses. (Christiania Videnskabs-Selskabs Forhandlinger 1885. No. 23.). Christiania. I Comm. hos Jac. Dybwad. 1885. 25 S.

Universitetsstipendiat B. Dahl forelægger i dette første Bidrag til Textkritiken af Cato major Resultatet af Undersøgelser,

som han har foretaget i 1882, over Haandskrifter i Leiden. Pariserhaandskrifterne, hvoraf der findes 39, blandt hvilke 4 ere de vigtigste, fremfor alle det ofte benyttede Parisinus 6332 fra det IX Aarh. (P), ville i et senere Skrift blive gjorte til Gjenstand for Meddelelse. I Leiden var det Cod. Vossianus Fol. 12 (L), som Forf. ønskede at conferere; men da det, som der paa et Blad foran i Haandskriftet — en meget praktisk Foranstaltning af Bibliothekaren Dr. W. N. du Rieu — var angivet, allerede var bleven confereret af mange lærde, hvis Navne anføres, var det kun enkelte addenda navnlig til Mommsens Collation, der tilbød sig. Derimod blev Forf. opmærksom paa et andet Haandskrift Vossianus Lat. Oct. 79, der, som det synes, er fra Slutn. af X Aarh., og som Forf. sætter højt, fordi deri ikke findes en Glosse, der ellers vender tilbage i næsten alle de andre Hdskr. (ignobilis i § 8). Det er en Collation af dette Haandskrift (V), som her udgives, tilligemed en Beskrivelse af alle Haandskrifterne af Cato m. i Leiden. Det er imidlertid lykkedes en anden at komme Forf. i Forkjøbet med en Offentliggjørelse af Varianterne i det opdagede Haandskrift, idet W. Gemoll, som Forf. oplyser, har udgivet en Collation i Hermes XX, S. 331—40 af V. og tillige af et andet Leidener Haandskr.(v). Dog anser Forf. det for tjenligt ogsaa at offentliggjøre sin Collation i dens Helhed. Saa vidt det kan skjønnes, støtter V de bedste Haandskrifters Læsemaade flere Steder, men bringer næppe nye Læsemaader af Betydning. Af en Bemærkning ved Behandlingen af § 66 ses det, at Forf. mener at have fundet en Bekræftelse (hvis dette var fornødent) paa Madvigs Emendation tu in expectatis for Hdskr.s tum expectatis, nemlig i P, hvor en anden Haand har betegnet *m* i tum med et Punkt over og under, altsaa villet udslette det (hvad andre have overset) og tilføjet *in* over Linien.

C. J.

Nogle af Hariris makamer

ved J. Østrup.

En af de mest fremragende arabiske forfattere fra den senere tid er Abu Muhammed Kasem ben Ali, med tilnavnet Hariri. Han var født i Basra, det nuværende Balsora, aar 446 (1054 e. Kr.) og døde 516 (1122). Om hans liv vides kun lidet, og de forskellige beretninger afviger tilmed en del fra hverandre.

Hans fag var navnlig grammatiken, og nogle mindre afhandlinger af ham om dette æmne haves endnu, men særlig er hans navn knyttet til et værk, der ikke har noget originalt sidestykke i nogen anden litteratur. nemlig hans makamer.

Ved en makame forstaas i den arabiske litteratur en kort, i rimet prosa affattet og med indlagte vers forsynet fortælling, men saaledes indrettet, at det formelle er hovedsagen og indholdet eller intrigen træder fuldstændig i skygge for den ydre udsmykning. Noveller af denne art træffes allerede c. 100 aar før Hariri, og endnu i vore dage er der i Orienten udkommet makame-samlinger, men alle staa langt tilbage for Hariri's. Udenfor den arabiske litteratur forekommer denne digtart derimod aldrig, fraregnet enkelte hebraiske efterligninger fra den spansk-jødiske tid, og det er heller ikke tænkeligt, at den skulde kunne findes, uden som efterligning, hos noget andet folk end Araberne, hos hvem det formelle i sproget, de fine nuancer i konversationen og de talrige ordspil var bleven det vigtigste i litteraturen, medens virkelig poesi kun fandtes hos enkelte af de ældste digtere.

I Hariri's makamer er denne formelle kunstdigtning bragt til sit toppunkt. Rimene er slyngede sammen med overordenlig kunstfærdighed og det vrimler af ordspil, ordsprog, hentydninger til bekendte Koransteder og lignende; desuden forekommer ofte forskellige sproglige kunststykker, kunstige orddannelser, gaader osv.; i en fortælling er hvert andet bogstav forsynet med diakritiske punkter, hvert andet ikke, og mere af den slags.

Indholdet af fortællingerne frembyder derimod ikke en tilsvarende variation. Intrigen er meget simpel og den samme i dem alle. En gammel landstryger, Abu Seid, der har maattet flygte fra sin fædreby for korsfarerne, drager nu om i landet og udfører under de forskelligste forklædninger de mærkværdigste bedrifter, som alle gaar ud paa at lokke penge fra folk, og naar han har opnaaet det, giver han sig for det meste til kende og forsvinder hurtigst muligt. Han optræder f. ex. som præst, pilegrim, retslærd, digter, blind mand, krøbling osv., og har derved lejlighed til at fremkomme med de formelle kunststykker, der er fortællingernes hovedformaal. Under alle disse omskiftelser træffer han bestandig sin ven, Hârits ben Hammâm, i hvis mund alle fortællingerne er lagte. Han griber aldrig aktivt ind, men giver kun helten lejlighed til at udfolde sig, og han følger ham bestandig med stor interesse, undtagen naar han en enkelt gang harmes over, at den andens skælmsstykker er gaaede for vidt.

Det er en selvfølge, at litterære frembringelser, hvor formen spiller en saa overvejende rolle, som tilfældet er her, ikke kan have stor værdi i æsthetisk henseende, og de to Europæere, der har bidraget mest til at udbrede kendskabet til Hariri, nemlig Silvestre de Sacy ved sin fortræffelige, med en vidtløftig arabisk kommentar forsynede udgave, og Friedrich Rückert ved sin mesterlige oversættelse, hvor kunstfærdigheden er drevet op til det utroligste, sætter heller ikke synderlig pris paa dem; de Sacy betegner dem i sin fortale med Horats's udtryk: *difficiles nugae*, og Rückert udtaler sig endnu skarpere. I Orienten derimod naaede Hariri en overordenlig berømmelse. Han blev læst af alle og kommenteret af de dygtigste grammatikere, og den aandrigste og kundskabsrigeste arabiske forfatter, Zamakhschari, skriver følgende vers over ham:

Ved Allahs jærtegn jeg aflægger ed,
ved pilgrimsrejsens maal og udgangssted,
Hariri's værk i sandhed har fortjent
med gylden skrift at blive skrevet ned.

I hvert fald er hans værk et saa mærkeligt fænomen, at det nok er umagen værd at stifte bekendtskab med det, og der foreligger ogsaa oversættelser paa de vigtigste europæiske sprog.

Paa dansk er det forsøg paa en oversættelse, som jeg her fremlægger, det første, og jeg haaber, at dette vil blive taget med i betragtning ved bedømmelsen. Om reglerne for min oversættelse har jeg ellers intet at bemærke; at der paa enkelte steder træffes en efterklang af Rückert, vil forhaabenlig snarere anses for et fortrin end regnes mig til last. Til grund for oversættelsen har jeg lagt S. de Sacy's udgave: Les séances de Hariri, Paris 1822, fol.

Hariri's 3die makame.

De to dukater.

Hârits ben Hammâm fortæller:

En gang sad jeg, glad og tilfreds, — i en munter kreds, — hvor venskabets ild med varme brændte — og man ej fjendskabets harme kendte; — thi alle havde kun det for øje — med skæmt og spøg sig at fornøje; — derfor vi talens traade spandt — og mangt et ordspil og gaade fandt — og meddelte hverandre baade sandt — og usandt, historier og digt — vers og prosa og sligt, — hvoraf vi megen fornøjelse vandt. — Da tiden saaledes for os randt — meget behagelig, — traadte ind en gammel og svagelig — mand, hvis tilstand var højst beklagelig; — thi hans dragt var pjaltet, — og paa foden han halted. — Han sagde til os: „I herlige, som holder om glæden vagt, — I kærlige, giv paa min beden agt; — gid freden eders livsdage skærme, — og ej vreden sig med klage nærme; — gid ved hver morgens straaler I til glæder vækkes; — gid ej sorgens skaaler maa eder rækkes. — Men se her en mand, der fordum besad — alt, hvad der gør et menneske glad, — hus og gaard — kameler og faar — oxer og haver og enge — voxne slaver og drenge, — og som ødsled med gaver og penge. — Jeg havde fuldtop af hæder — og fuldtop af glæder, — jeg

samlede gæster — og var en mester — i at fejre fester, — om hvis pragt — det blev sagt, — at man aldrig havde set mage — hverken den gang eller i fordums dage. — Men det hændte, at lykken — vendte mig ryggen, — at skæbnen mig skadede, — og heldet mig hadede, — at ulykkens storm blæste — og hadets orm hvæste — og min rigdoms borg sank i gruset, — og armod og sorg blev mester i huset; — nøden plagede mig, saa at jeg rømte, — og ud den mig slængte og mig fordømte — til at lide under den elendige færden — i den vide, den skændige verden, — til altid at haste og ile — aldrig at raste og hvile, — til at flakke om uden maal og med — aldrig at have et blivende sted, — til sult at døje og lide nød — udholde møje og ublide stød, — saa at de skadefro — fik for hadet ro, — og de misundelige — blev miskundelige. — Da vi nu til andre — lande skulde vandre, — idet vi et nyt hjem søgte, — blev vi paa vejen haardt hjemsøgte: — vor maves knurren lod os aldrig fred, — med søvnløsheds salve vore øjne vi gned, — i stedet for sko havde vi bylder paa vor fod; — ved sligt nedsloges vort haab og mod, — og lykkelig syntes os døden, — som gjorde en ende paa nøden. — Men hvis der her er en medlidende, — som hjælpsom mod lidende — for min brøst vil raade bod — give mig trøst ved sin naadeflod — aabne for gavmildheds sluse — og lade den ud over mig bruse, — da er det mit haab, — at han vil høre mit raab — og modtage den medtagne — og trøste den nedslagne."

Hârits ben Hammâm fortæller videre·

Da han saaledes sin plage fremførte, — jeg hans klage bønhørte; — thi hans vellykkede — tale mig henrykkede — og hans talent jeg priste — og en dukat ham viste — og sagde: „Dig skal den tilhøre og din skal den være, — hvis du lader os høre et digt til dens ære;" — og strax han sig skyndte — og saadan begyndte:

„Jeg guldet priser mest af alt, thi uden lige;
det færdes rundt paa jord, i hvert et land og rige;
det skattes ogsaa højst af alle dødelige,

og efter det at faa de alle monne hige,
og for dets skyld de ej for noget ville vige;
thi alt tilhører dem, som ere blevne rige,
og strax i ære og i agtelse de stige;
ej findes en paa jord, hvis kræfter ere slige;
thi alle stridende formaar det at forlige,
det dæmper oprørs ild, forhindrer kongers krige,
gør alle fanger fri og splitter hver intrige,
hvert ønske naas ved det, det vinder hver en pige,
det bringer ogsaa hjælp til den, hvis venner snige
sig bort, og den, hvem lumsk hans frænder ville svige.
Ja, aabenlyst jeg tør for alle dette sige,
at guldet er af alt det mest guddommelige."

Derpaa sin haand han efter lønnen rakte — og med disse ord den udstrakte: — „Det er forordnet, at enhver skal sit løfte opfylde, — den sky, der har tordnet, maa lade regnen skylle." — Da gav jeg ham hans penge — og sagde: „Gid du bevare dem længe." — Derpaa han mønten ind i munden stak, — og idet han bragte mig sin tak, — vilde han atter bortliste, — men jeg vilde ham ikke saa hurtig miste; — thi jeg var bedøvet af hans aandrigheds duft — og berøvet al min fornuft, — saa at jeg ingen udgift skyede — for mere af sligt at kunne nyde. — Derfor tog jeg en anden dinâr — og sagde: „Der har — du endnu en til, — ifald du vil — mod guldet fremføre en dadel, — efter at du har ladet os høre dets adel." — Han rømmede sig, og hans tales bølger — strax strømmede, som følger:

„Ve over hykleren, hvem to ansigter pryde,
hvis skønhedsglans formaar os attraa at indgyde,
som frister os til det, vi senere fortryde,
og lejlighed til vold og synd formaar at yde.
For guldets skyld ej mer vi Allahs bud adlyde,
men alt vi gøre vil, naar blot vi det kan nyde.
Hvis guldet ikke var, da vilde man ej bryde
sin ed, og ingen mer en anden vilde snyde,
og tyvehaandens blod ej mere vilde flyde,

og naar en rejsende i nattens mørke tyede
hen til en gerrigs dør, han vilde ej forbyde
ham adgang til sit hus; en debitor da skyede
ej mer sin kreditor, og man ej mere flyede
misundelsen, ej suk og klage vilde lyde.
Det værste er, dets magt har intet at betyde,
hvis det ej svinder bort; hil den, det ej kan fryde,
og som med roligt sind kan guldet fra sig skyde."

Da raabte jeg: „Hvor skøn er ikke din tales pragt." — Han svarede: Skønnere at gøre, hvad man har sagt. — Da gav jeg ham det andet guldstykke — med de ord: „Brug det med held og lykke." — Han gemte ogsaa det i sin mund — og takkede af hjærtens grund — og hinkede bort, støttet til staven, — idet han priste giveren og gaven.

Hârits ben Hammâm fortæller videre:

Da fik jeg den tanke, at denne lamme — i virkeligheden var den samme — som Abu Seid, min gamle bekendt, — og jeg raabte efter ham: „Vent — du er opdaget ved dit vid; — men hvorfor kommer du saadan hid?" — Han svarede: „Hvis Hârits er dit navn, — da vorde alt dig til glæde og gavn, — og gid du leve længe uden savn." — Jeg svarede: „Ja, jeg er den, for hvem du mig tager, — men hvordan gaar det med dine sager?" — Han sagde: „Snart op og snart ned, — snart uro og snart fred, — snart rask og snart lam, — naar det passer, skifter jeg ham." — Jeg sagde: „Du skulde dig skamme — ved saadan at gaa og spille den lamme." — Da saas paa hans ansigt et skær af vrede, — og strax var han med disse vers rede:

„Jeg hinker for armodens nød ej at smage,
jeg hinker, naar løfter om gaver mig drage,
jeg hinker, hvor haab er om mildere dage,
jeg hinker for efter min lykke at jage;
thi ofte med læmpe mest opnaar de svage,
og bedre at hinke end blive tilbage;
„med hinkende folk maa ej strængt man det tage" [1]).

[1]) Citat af Koranen, sur: XLVIII, 17.

Hariri's 7de makame.

Tandstikker og sæbe.

Hârits ben Hammâm fortæller:

Jeg vilde drage bort fra Barkaîd[1]); — da saa jeg, at nær var festens tid. — Derfor vilde jeg den glade by — ikke forlade sky — eller fra dens gade fly, — førend jeg havde set de optog, — som en stor del af festen optog. — Og da den høje fests fryd var oprunden, — og den sløje fastes nød var forvunden — opstod der pludselig stor konflux; — thi alle vegne fra folk kom flux, — saa at man knap kunde flytte en fod — for folk, hvor man gik og stod; — saa udførte jeg, hvad profeten har sagt, — og iførte mig min højtidsdragt -- og gik saa ud for at se paa festens pragt. — Da optoget ind i moskê'en kom, — og den fyldtes, saa at ikke en plads var tom — overalt, hvor man saa sig om, — traadte en pjaltet klædt olding ind, — som syntes at være blind, — thi han bar et bind, — som over hans øjne sig bredte — og en kælling ved haanden ham ledte. — Han standsed som betagen af mødighed — og hilste med en forslagen ærbødighed, — hvorpaa han til bøn sig vendte. — Lidt efter han bønnen endte — og en pose fremdrog, — af hvilken han fremtog — nogle blade, som han gav — til sin støttestav — nemlig den gamle kælling, som flux — tog imod dem med denne instrux: — „Gaa ned gennem disse rækker, — idet du dem en seddel rækker, — som du tror med en lille — almisse ville — mod nød os bjærge — for sult os værge — vor ulykke lindre — og gøre den mindre!" — Da blev min lod saa god, — at hun lod — mig faa et blad, hvorpaa der stod:

„Jeg døjet har saa meget ondt
og mine kaar er ikke blide,
min lod er tung, fra jeg var ung,
mig skæbnen lod saa meget lide,
selv mine brødre brød sig ej
om mig, de spotted kun min kvide,

[1]) By nord for Mosul.

og mine venner vender sig,
fra mig; paa dem jeg ej kan lide;
men fjender finder jeg, som om
med svig sig snige ved min side.
Hvor end, i mine pjalter klædt,
jeg halter om, vil ingen vide
af mig; for mad jeg faar kun had,
og jeg kan ikke fra mig bide. —
Gid skæbnen, som mig hjemsøgt har,
for min familje mig befriede;
thi hvis det ikke var, fordi
for mine børn jeg maatte stride,
jeg tigged da ej af enhver,
af gerrige og af splendide,
om krummerne fra deres bord,
min kummer heller jeg fortiede.
I templet saa jeg vilde bo,
i fromhed mine pjalter slide. —
Men nu! — skænk blot en hvid; thi vid,
jeg blottet er; jeg tak vil vide.
Ved gud, o gid én lindre vil
min lidelse, mens det er tide."

Hårits ben Hammâm fortæller:

Da jeg havde læst disse vers til ende, — fik jeg stor lyst til at lære forfatteren at kende — og se den mand for mit øje, — der slige vers kunde sammenføje. — Da faldt det mig ind, at jeg gennem den gamle kvinde — kunde den nærmeste vej til ham finde. — Derfor passede jeg paa, da hun igen — kom gennem rækkerne hen — for til hver enkelt rundt at gaa — for muligt noget af ham at faa, — men hun gjorde en saare daarlig høst; — thi de fleste viste grumme ringe lyst. — Da hun saaledes til enden kom — og ikke vilde gaa mere om; — skønt posen var endnu næsten tom, — begyndte hun sedlerne atter at samle — for med dem at gaa hen til den gamle; — men min seddel glemte hun dog at hente, — idet hun sig ikke til mig henvendte, — men strax hun hen til oldingen rendte — klagende

over tidernes besværlighed — og menneskenes begærlighed, — men han svarede: vi er i Gud, — vi vil betro os til Gud, — ingen har magten uden Gud, — og han sagde:

„Hvad hjælper klage,
hvad nytter harme,
hvor hen vi end drage,
er ingen tilbage,
som vil forbarme
sig mod os arme,
med aabne arme
os blidt modtage.“

Derpaa sagde han til hende: „Slaa dig til ro, selv om tiderne er slemme, — men put nu alle bladene i dit gemme.“ — Hun svarede: „Jeg har alt — dem alle talt, — men til min skræk har jeg fundet — at et af bladene er forsvundet.“ — Da raabte han: „Gid du faa — en ulykke! og gid pesten dig slaa! — du øser intet vand — men mister din spand, — du lader fisken fare — og tager paa nettet ej vare, — fangsten er væk og maddingen med, — det kan man kalde dobbelt fortræd.“ — Da vendte hun atter om — til det sted, hvorfra hun kom — og løb rundt for at bringe til veje — det blad, som var i mit eje. — Da hun nu til mig sig nærmed, — trak jeg sedlen ud af ærmet, — lagde paa den en hvid — dertil en guldmønt, og sagde: „Vid: — hvis du nu vil have begge dele, — saa skal det hele — du mig forklare, — men hvis du intet vil aabenbare, — skal du ikke det altsammen have — men nøjes med den mindre gave.“ — Hun stirrede paa det blinkende guld, — der ligned en maane, naar den er fuld — og sagde: „Lad bare — din bekymring fare — og spørg mig blot, — jeg skal svare dig kort og godt.“ — Jeg spurgte da om oldingens navn — og om hans liv og hans fødestavn; — hun svarede: „Han er fra Serudj, en syrisk by — men han har maattet for Frankerne fly, — og han forstaar ved versenes klang — at slynge ordene sammen til sang.“ — Hun havde knap — talt ud, før hun snap — gaven saa glubsk som en ravn, — der i lange tider har lidt hunger og savn, — og fløj dermed — som en

pil af sted. — Jeg tænkte strax: Abu Seid det er — som jeg atter skal træffe her; — og jeg blev saare bedrøvet, — fordi han var synet berøvet, — og jeg besluttede efter ham strax at rende — for at se, om han kunde mig genkende; — men det var mig umuligt at naa — hen til ham uden at gaa — over de bedendes skare, — og jeg frygtede forbudet og tog mig i vare, — for at ikke de, som forsamlede vare, — skulde bebrejde mig, at jeg gjorde brud — paa profetens bud[1]) — og at jeg ikke frygtede Gud; — derfor blev jeg siddende, hvor jeg sad, — men passede paa Abu-Seid, imens han bad, — indtil prædikenen var til ende; — da ilede jeg hen til ham og hende, — og jeg fortalte ham, hvem jeg var. — Derpaa skænked jeg ham en klædning for den, han bar, — og indbød ham til min gæst at være; — han takkede for den megen ære — og var strax rede — til at lade sig af mig vejlede, — for at han kunde vejen finde, — og bagefter fulgte den gamle kvinde. — Da han nu var kommen i mit hjem til sæde, — frembar jeg alt, hvad der kunde ham glæde. — Han spurgte da: „Hârits, er der nogen til stede?“ — Jeg svarede: „Nej, her er ingen inde — ingen uden den gamle kvinde.“ — Han sagde: „Det gør intet, at hun har os fulgt; — thi for hende har jeg aldrig noget dulgt.“ — Derpaa for bindet han sig befriede — og saa sig om til hver en side, — og hans øjne straalede som en kærte, — og det frydede inderlig mit hjærte, — at han slet intet fejlede; — men jeg undredes over den kurs, han sejlede, — og kunde ikke dy mig for at udbryde: „Hvad skal alt dette her betyde, — eller hvad har du haft i sinde, — siden du gaar og spiller den blinde?“ — Han svarede blot ved noget at mumle — og blev ved paa sin mad at gumle, — indtil han havde stillet sin trang; — da kastede et blik han paa mig og sang:

„Da aabenbart verden, vor moder, er blind
for, hvad der er ret, lukker øjet jeg til,

[1]) Ifølge traditionen har profeten sagt: Den, der om fredagen gaar over de bedendes rækker, bygger sig en bro til helvede.

for at sønnen kan ligne i sind og i skind,
hvad moderen gør, det sønnen og vil."

Derpaa sagde han: „Hvis du nu vil forsøge — min glæde at forøge, — da staa op og hent — en, som kan vaske mit ansigt rent, — som skal være fin og blød, — lugten skal være som blomsterduft sød, — og farven skal være hvidlig rød. — Kom saa ogsaa med dens mage, — som skal mig ved sin hvidhed behage, — glat og fin og let at bøje — skal den være, en fryd for mit øje, — og af hjærtens grund — skal den kysse min mund." — Jeg svarede: „Tror du, jeg har her inde — baade en slave og en slavinde? — Skønt jeg dem gærne vilde give, — maa dit forlangende uopfyldt blive." — Han svarede: „Kan ikke en gang en gaade, — der er saa let, du for mig raade? — Med slaven jeg mener den røde sæbe, — og slavinden, som skulde kysse min læbe — og være en fryd for mit øje, — er en tandstikker, let at bøje." — Da stod jeg op for hans ønsker tilfreds at stille, — jeg anede ej, at han netop vilde — et puds mig spille; — men da jeg atter tilbage kom, — var fuglen fløjet og reden tom; — han havde skyndt sig med den gamle hex at forsvinde, — og forgæves jeg søgte hans spor at finde; — det var, som han var sunket i den dybe bølge — eller havde gjort med skyerne følge.

Hariri's 11te makame.

Talen ved graven.

Hârits ben Hammâm fortæller:

En gang under mit ophold i Sawe[1]) forfærdedes — jeg ved at mærke, at mit hjærte forhærdedes, — og at jeg blev mere og mere vantro — og mistede min vante ro; — derfor profetens bekendte — raad jeg anvendte[2]) — og tog mig

[1]) Navn paa en by i nærheden af Hamadân. (Schol.)

[2]) Det berettes, at profeten sagde: „Ogsaa hjærterne kan ruste ligesom jærn." Der blev spurgt: „Hvordan kan man da rense dem?" „Ved at bede og besøge de dødes grave." (Schol.)

for at besøge de dødes grave. — Da jeg var kommen til dødens have, — hvor alle ere lig og lige — baade fattige og rige, — saa jeg en skare, som min opmærksomhed vakte, — idet de en død paa en baare bragte, — og da de liget i graven sænkte, — gik jeg hen til dem, idet jeg tænkte — paa, hvorledes døden os henter, — naar mindst vi det venter, — og vor slægt fra os raner, — naar mindst vi det aner. — Da ceremonierne var endte, — stod en schejk op og vendte — vore øjne bort fra graven; — i sin haand holdt han pilgrimsstaven, — og en hætte hans ansigt dækkede, — og ved sin tale han vor opmærksomhed vækkede: — Han sagde: „Handl herefter, I uretsindige og uretfærdige, — forandrer eders vandel herefter, I letsindige og letfærdige, — flyr det onde i hast, I forkastelige, — og søg frelsen uden rast, I formastelige, — lad eder advare, I, som høre, — og lad fare det liv, som I føre. — Hvordan er I dog? Føle I ingen bedrøvelse — ved vennernes berøvelse? — Kan I uden jammer — se eders ven i gravens kammer — og uden kummer — se ham i dødens slummer? — Lader I ingen taarer flyde, — naar I hører dødsbudskabet lyde? — Men nej! I vil ikke høre de grædende koner — ej heller bedende toner, — og paa vejen til graven I beregne, — hvormeget I kan eder tilegne — af det, der kan i hans pengekiste være, — imens I hans ligkiste bære, — og naar I den døde nedsænker, — kun paa eders arv I tænker, — og medens han hos ormene ligger, — holder I gilde og æder og drikker, — og tabet af vennen ej mindes saa længe — som tabet af penge. — Naar blot I kan livet nyde, — om andres død I ej eder bryde; — I mister heller en broder — end eders jordiske goder — og heller eders fader — end dem I forlader. — Og paa kirkegaarden I træde — som til lystig dans og glæde, — og I vandre mellem grave — som i en rosenhave; — I tænker ej paa de døde — eller paa, at ogsaa I skal lægges øde, — som om I havde en borgen — mod sorgen — eller en forsikringsskrivelse — mod livets gælds inddrivelse — eller en, der kunde eder værge — og dødens magt besværge, — I tror vist, at Allah tilgiver eder, — selv om I ikke forlader eders forleder — og lader for-

trydelsen — følge efter forbrydelsen — og forbedrelsen — efter fornedrelsen! — O, I haaber — som taaber; — sand er den grund, hvorpaa I bygger, — og en drøm det haab, som eder betrygger." — Derpaa sagde han:

„Du, som af kløgt dig bryster,
vil du ej·varselsrøster
forstaa? mon syndens lyster
din sjæl i lænker bandt?
Hvorlænge vil du synde?
vil du ej snart dig skynde
et nyt liv at begynde
og slippe verdens tant?
Hvis du vil frelse finde
og saligheden vinde,
lad alderen dig minde
om aarene, der svandt.
Vil syndens bud du lyde,
ej om din sjæl dig bryde,
men verdslig glæde nyde
endog paa gravens kant?
Du efter rigdom tragter,
og den alene agter,
din sjæl du dog ej magter
at udfri med kontant.
Kun kødets lyst du plejer,
kun jordisk gods du ejer,
ej det, som mere vejer
end guld og diamant.
O, lad dig dog belære
og hold ej højt i ære,
hvad møl og rust fortære!
dit guldstøv er kun sand.
Det gode du forstøder,
din sjælefred øder,
én gang du sikkert bøder,
jeg ved din skæbne grandt.
Ved syndens bryst opammet,

ved syndens lyst opflammet,
din sjælekraft er lammet,
til synden er du vant.
Dig daarlig attraa leder,
du om det onde freder,
og derved dig bereder
en plads i helveds brand.
Og har du ikke sporet,
at han, som had har svoret,
gaar quærens quem devoret
omkring paa sjæleran.
Dit bedre jeg han dræber,
til dit fordærv han stræber,
med lumskhed han dig slæber
til helvedstraffens land.
Din krop skal lægges øde
og blive ormes føde,
selv skal du give møde
til herrens dom paa stand.
Da vil du sikkert grue,
naar du skal broen[1]) skue,
der strækker sig i bue
til paradisets strand.
Den skal du overskride,
da maa du ikke glide,
der er ej ved din side
en, som dig hjælpe kan.
Kun fromhed kan dig støtte,
kun bønnen dig beskytte,
kun gudsfrygt kan dig nytte,
saa siger vor Koran.
Du skal ej tillid nære
til jordisk magt og ære
som folk, der rolig bære
en snog med giftig tand.

[1]) Broen Sirat, der er tyndere end et haar og skarpere end et sværd, og over hvilken den eneste vej til paradiset gaar. To engle støde de onde fra broen ned i afgrunden.

Gør ikke som de fleste,
ej ringeagt din næste,
tro ej, du er den bedste
af dem, du er iblandt.
Ej andre haardt du dømme,
din tunge læg i tømme,
thi herren vil berømme
den mand, der gør saadan.
Trøst, hver som er bedrøvet,
hvem lykken er berøvet,
hvem sorgen har bedøvet,
og skæbnen sat i band.
Giv til enhver, formaar du;
ved gerrighed forgaar du,
men for din gave faar du
et salighedens pant.
Vis mod de onde harme,
men mildt du dig forbarme,
og tag med aabne arme
mod hver en fattig mand.
Fyld haanden, som udstrækkes,
og efter gaven rækkes,
saa skal du ej forskrækkes
af gravens mørke rand.
Du disse raad skal lyde,
og ikke dem forskyde,
det vil du ej fortryde,
thi hvert et ord var sandt.“

Da han foredraget endte, — til folket han sig vendte, — idet han med snildhed — paakaldte deres mildhed. — Og da gavernes strøm holdt op at rinde, — og han ikke flere kunde finde, — han med sin rige høst sig fjærned. — Men i dette øjeblik jeg mig nærmed — og trak ham i ærmet, — og han blev ikke fornærmet, — men venlig han sig vendte, — og strax jeg ham kendte; — se! det var Abu Seid, hvis vittighed — er bedre end hans samvittighed. — Da sagde jeg:

„O, Abu Seid, du slange,
hvor ofte og hvor mange
kan du bestandig fange
i nættene du spandt?“
Og han svarede trygt — uden frygt:
„Hold op paa mig at skænde;
du vil vist anerkende,
nu da det er til ende,
at dette spil jeg vandt.“

Da sagde jeg: „Gaa bort, du som er betynget af brøde, — hvorfor du en gang skal bøde; — dine egenskaber er prisværdige, — men dine hensigter er uretfærdige, — din veltalenhed er uudtømmelig, — men dens anvendelse fordømmelig.“ — Derpaa skiltes vi, og jeg til højre drog, — medens han vejen til venstre tog, — og paa rejsen mod syd jeg begyndte, — medens han mod nord sig skyndte.

Hariri's 23de makame.

Det stjaalne digt.

Hârits ben Hammâm fortæller:

En gang for lang tid tilbage — i mine unge dage — ved opholdet i hjemmet jeg kededes — og derved forlededes — til at søge nye steder — og nye glæder. — Derfor rystede jeg søvnens aag — af mit øjelaag, — og afsted jeg om nætterne fór — paa veje, hvor der aldrig saas et spor, — men som var ubanede — aldrig kendte eller anede, — hvor aldrig nogen havde færdedes, — men over hvis ensomhed endog dyrene forfærdedes; — indtil jeg naaede Bagdad, hvor kalifen bor, — den mægtigste og prægtigste by paa jord; — da lagde jeg sorgens klædebon — og lagde ikke paa min glæde baand, — men lystighed jeg søgte — og med de muntre spøgte. — En dag gik jeg ud for at se — den store moskê; — da bemærkede jeg en menneskeskare, der vrimlede — og sammenstimlede — om en schejk, der slæbte — af sted med en yngling, der stræbte — imod. alt hvad han formaaede. — For at se løsningen paa denne

gaade, — fulgte jeg med, indtil vi naaede — til domhuset, hvor dommeren sad majestætisk bydende — og ærefrygt indgydende. — Da sagde schejken: „Allah ophøje vor dommer, — saa at al mulig ære til ham kommer. — Se denne yngling, som jeg opdrog — og som moderløs optog, — og som jeg ernærede og belærede — og mine kundskabsskatte forærede; — men saa snart han fra udannet — var bleven uddannet, — taknemmelighedens baand han sprængte — og ikke mere paa sin velgører tænkte. — Jeg troede ikke, at han skulde have mig saaret, — og min velgærning slige frugter baaret.“ — Derpaa svarede ynglingen: „Hvorved har jeg da din vrede opvakt, — da du er saa opbragt? — Ved Allah! jeg har ikke glemt min taknemmelighed — eller udspredt nogen hemmelighed — eller ladet nogen bestemmelse — gaa i forglemmelse, — men bestandig søgt at være dydig — og dine befalinger lydig.“ — Schejken svarede: „Ve dig! hvilken overtrædelse — er mere værdig til begrædelse, — hvilken fejl er utilladeligere, — hvilken synd er skadeligere, — hvilke laster ere mere fæle, — end at du vovede at stjæle — mine vers, som du har plagieret — og som dine egne proklameret og deklameret? — Thi for digtere er plagiat den største plage, — og de lade heller deres sølv og guld borttage, — og de vaage med større jalousi — over deres poesi — og deres vers' berømmelighed — end over deres kvinders sømmelighed.“ — Derpaa sagde dommeren: „Hvorledes? tog han det hele — eller enkelte dele?“ — Schejken svarede: „Ved vor skaber, — som har indpodet poetisk sans i hver en Araber! — han har en trediedel udeladt — og resten ind i sit digt sat.“ — Da sagde dommeren: „Fremsig dit eget, — for at vi kan se, hvor lidt han tog eller hvor meget.“ — Schejken fremsagde da:

„O, slette jord, hvor sorg og nød bestandig gaar
omkring paa rov og sine net udspænder;
hvor man i dag er glad og fro, i morgen er
paa baaren lagt, forladt af sine frænder.
Hver gang dens skyer samles, har de skuffet kun

men regn ej sendt; kun mere tørsten brænder[1]).
Den er en jammerdal, hvor ej et trøstensord
dig bliver nævnt; først døden sorgen ender.
Hvor mangen blev forlokket af den tomme glans
og falske prunk, som daarens øje blænder,
og derved til det onde ført, men atter brat
han bliver vakt, naar lykken bort sig vender.
O, vogt dig, at du ikke gaar til grunde helt,
forvar dig vel; thi ingen hjælp dig sender.
Stol ej paa verdens ord; det er kun list og svig,
men vær paa post, at intet ondt dig hænder.
Forlad dens fristelser, men hjælp hos Allah søg
med trøstigt mod; han lys i mørket tænder.
Vid, du er den, den søger at fordærve helt
med al sin kraft, som den dertil anvender."

Derefter sagde dommeren: „Naa! — hvad gjorde han saa?" — Han svarede: „Mine sexføddede jamber har han taget — og derpaa fradraget — fra hver af dem en dobbelttakt — og derved mig i vanry bragt." — Dommeren sagde: „Forklar mere tydelig, — hvorfor du er fortrydelig. — Hvad er det, han har bortskaaret — og derved din digterære saaret?" — Den anden svarede: „Laan mig øre, — saa vil jeg fremføre — hans vers, for at du kan høre, — hvilken sorg han har mig foraarsaget, — og hvad han har mig frataget." — Derpaa han følgende citerede — og med sukken reciterede:

O, slette jord, hvor sorg og nød
bestandig gaar omkring paa jagt;
hvor man i dag er glad og fro,
i morgen er paa baaren strakt.
Hver gang dens skyer samles, har
de skuffet kun, men regn ej bragt.
Den er en jammerdal, hvor ej

[1]) Billedet er hentet fra skyerne i ørkenen, som efter at have givet haab om regn, ofte atter spredes uden at have opfyldt den tørstige karavanes forventning.

et trøstensord dig bliver sagt.
Hvor mangen blev forlokket af
den tomme glans og falske pragt,
og derved til det onde ført,
men atter brat han bliver vakt.
O, vogt dig, at du ikke gaar
til grunde helt; tag dig i agt.
Stol ej paa verdens ord; det er
kun list og svig; men vær paa vagt.
Forlad dens fristelser, men hjælp
hos Allah søg kun uforsagt.
Vid, du er den, den søger at
fordærve helt med al sin magt.

Derpaa sagde dommeren til ynglingen: „Hæslig er din brøde! — Du vil den mands ry forøde, — som har givet dig sjælens og legemets føde!“ — Ynglingen svarede: „I maa mig udstøde — af kunstens dyrkeres skare! og gid jeg maa høre — til dem, som vil den tilintetgøre, — hvis hans digt var mig bekendt, — før mit eget var fuldendt; — men tilfældig, uden sligt at ane, — har vi mødt hinanden paa samme bane.“ — Saaledes talte han, og dommeren troede — hans ord og blev over sin dadel ærgerlig til mode, — og han eftertænkte, hvorledes han skulde skille det gode — fra det slette — og det falske fra det rette, — og han besluttede de to digtere at prøve — ved at lade dem deres kunst paa samme æmne øve — og sagde til dem: „Hvis I vil, at den værdige skal æres — og den usandfærdige af skam fortæres, — saa gør eder rede til en væddestrid — og tag fat med flid, — for at den sejrende kan blive hædret — og den tabende fornedret.“ — Da svarede begge med en mund — og i samme stund: — „Med denne prøve er vi tilfredse, — hvorom du dig strax kan forvisse.“ — Derpaa sagde dommeren: „Jeg anser paronomasien — for den største pryd i poesien; — derfor skal I i ti dobbeltlinjer vise — eders kunst hertil, idet I prise — en kvinde, som jeg er bunden til med elskovs lænker, — og paa hvem jeg stadig tænker: — Hendes mund er — et skønheds under,

— og hendes figur er bedaarende, — men hendes stolthed saarende, — hendes gang er let, — hendes blik er koket, — sine løfter hun bryder, — og sin uordholdenhed hun ej fortryder, — hendes overmod er utaalelig, — men min kærlighed er dog umaalelig." — Saaledes talte han, og strax den gamle begyndte, — og den unge efter ham sig skyndte, — og saaledes kappedes de ord for ord, — idet den ene fulgte den andens spor:

Ved Allah! hendes ynde mit hjærte har henrevet
og sønderrevet ganske; jeg hendes rov er blevet.

Hun smerte har mig voldet, med vold hun mig betvinger,
og hendes høje skønhed i elskovs vold mig bringer.

Og hendes sorte lokker har lokket mig og bundet
og vundet sig om hjærtet, som skønheden har vundet.

Min lidenskab for hende har bragt mig til at lide,
min glæde er kun liden, men bitter er min kvide.

Naar jeg har hende villet forlade i min vrede,
til hende at forlade jeg lod mig dog forlede.

Skønt troløs hun bedrager, hun dog mig til sig drager,
skønt alt hun mig fratager, hun dog mig helt betager.

Og alle hende rose og rosen hende kalde,
fordi ved skønhedsduften hun kan beruse alle.

Skønt for den største smerte et bytte jeg er blevet,
jeg vil med dem ej bytte, som elskovsløst har levet.

Dog er jeg mod i sindet, og modet er kun ringe,
naar hun, hvad jeg formoder, et afslag vil mig bringe.

Beskeden vil jeg nøjes med den besked, hun giver
paa mine elskovstilbud, hvor besk den ogsaa bliver.

Da de havde deklameret dette med værdighed, — forbausedes dommeren over deres kunstfærdighed — og sagde: „Ved Allah! I ere saa lige som to tvillinger — eller som to skillinger; — denne yngling giver af sit eget, — skulde han stjæle, da han har saa meget? — Du, schejk, skal din mistro opgive — og den mistroede tilgive.“ — Schejken svarede: „Det være langt fra, at han atter skal opnaa — min kærlighed eller faa — min tillid, da han idelig — vil staa for mig som upaalidelig, — da han ikke min velgærning har paaskønnet, — men mit gode med ondt lønnet.“ — Da udbrød ynglingen: „Bestandig at skænde er utilstedeligt, — og at beskylde den brødefri er uredeligt; — se til, at du kan din harme forvinde — og lade din mistanke forsvinde. — Og sæt, at jeg havde en uret begaaet — og nu med ond samvittighed staaet, — husker du da ikke, hvad du digtede i vor venskabs tid — før vor fjendskabs strid:

Selv naar din broder gør dig sorg,
du skal til ham ej bære nag;
naar han er ond og vild mod dig
og syndigt handler, hævn ej tag:
gengæld hans onde daad med godt,
med trofast støtte hans bedrag.
Vær mild mod ham, naar han er stræng,
naar han er raa, vær til behag.
Vær trofast, naar han svigter dig,
naar han hovmodig er, vær spag.
Søg ej det fuldkomne paa jord;
thi ondt og godt i samme lag
er blandet sammen inderligt
i livet; derfor ej beklag
dig, naar i det, du sætter højst,
der findes tidt en bitter smag.
I alt det gode findes ondt,
og godt selv i den værste sag.“

Saaledes talte han og den gamles øjne spillede, — og frem han sig stillede — og sagde: „Ved ham, som himlen

med stjærner pryder — og regn fra skyerne udgyder! — jeg tøver nu blot — med forsoning af frygt for spot; — thi denne yngling jeg plejede — og støttede ham med alt, hvad jeg ejede; — thi tiden var ikke besværlig, — og jeg var ikke begærlig. — Men nu ere tiderne sløje, — og livet er kun nød og møje; — jeg har kun barmhjærtiges forhæring — til fortæring; — thi i mit hus — er der ikke til at føde en mus.“ — Ved disse ord han rørte — dommeren, som ynkedes over det liv, de førte, — og han besluttede at bringe dem paa fode — og gøre dem til gode, — og han befalede tilskuerne at gaa. — Fortælleren siger: Allerede længe stod jeg og saa, — om jeg kendte ham, men jeg kunde ikke naa — hen til ham paa grund af den skare — af tilskuere, der vare — samlede til stede, — og som ikke vilde mig adgang tilstede. — Men da hoben havde fjærnet sig lidt, — og stedet var bleven frit, — se, da var det Abu Seid, og jeg gjættede, hvad han foretog, — at han sin gamle vise foredrog. — Og jeg var lige ved at have rendt — hen og til ham mig henvendt, — men han vinkede til mig, — og hans øje blinkede til mig, — og jeg fattede, at han vilde, — at jeg skulde staa stille. — Da sagde dommeren til mig: „Hvad er det du attraar, — siden du ikke gaar?“ — Men Abu Seid sagde hurtig: „Det er en ven, jeg i høj grad ærer, — han har givet mig den kappe, jeg bærer.“ — Da vilde dommeren mig ikke bortjage, — men indbød mig til plads at tage. — Derpaa gav han hver af dem nogle penge og en dragt, — som var forfærdiget med megen pragt, — og formanede dem til at leve uden strid og splid — men i enighed hele deres levetid. — Derefter hans bolig de hurtig forlod, — idet de priste hans ædelmod, — og jeg fulgte dem for at faa nærmere besked om det sete — og forklaring paa det skete. — Da vi havde forladt dommerens ejendom — og ud paa vejen kom, — kom en af hans tjenere og hentede mig, — idet han sagde, at dommeren ventede mig. — Da sagde jeg til Abu Seid: „Jeg tror, at dommeren sender mig bud — for at fritte mig ud; — sig mig. skal jeg følge sandhedens lige vej, — skal jeg sige al ting eller ej?“ — Han svarede: „Fortæl ham blot om det puds,

der er spillet ham, — og den fælde, der blev stillet ham, — og at han er bleven skuffet, — og hans klogskab overtruffet, — for at han kan vide, at hans visdom — denne gang til en endnu mere vis kom." — Da sagde jeg: „Bare — du ikke udsætter dig for fare, — hvis hans vredes glød slaar ud i flammer, — og hans hævn dig rammer." — Han svarede: „I denne time drager jeg til Ruha[1]), — og hvorledes mødes Suhail og Suha[2])?" — Derpaa skiltes vi, og jeg vendte om, — og da jeg ind til dommeren kom, — havde han aflagt sin embedsmæssige værdighed, — og han begyndte at omtale schejkens kunstfærdighed, — idet han beklagede, at en saadan mand — skulde gnaves af næringssorgens tand. — Og han spurgte: „Er det dig, der har ydet ham beskyttelse — mod nøden ved din understøttelse?" — Men da han hørte sammenhængen, skød der lyn — ud under hans øjenbryn — og han sagde: „Ved ham, der troner foroven, — endnu har ingen været saa forvoven; — aldrig har jeg heller hørt, — at en schejk har sig saaledes opført — eller handlet paa en saadan led; — ved du ellers, hvad han hed?" — Jeg svarede: „Alle — Abu Seid ham kalde, — han er bekendt som den listigste — og dristigste." — Dommeren spurgte: „Ved du, hvorhen han drog, — og hvad vej han tog?" — Jeg svarede: „For din straf han frygtede, — derfor han strax fra Bagdad flygtede." — Da sagde dommeren: „Allah berøve ham hver en glæde — og lade alt visne, hvor hans fødder træde; — hvis det ikke var for hans aandrige tale, — vilde jeg ikke tiden forhale, — men strax forsøge at faa ram paa ham — og hævne min skam paa ham; — aldrig er jeg bleven saaledes behandlet, — og det gode har sig aldrig saa hurtig til ondt forvandlet. — Men jeg frygter, — at byens rygter — skal udsprede — denne historie og snart den udbrede — saa at jeg bliver til spot hos folk overhovedet, — og kommer i miskredit hos overhovedet." — Derpaa forlangte han, at jeg ikke maatte sige et kny — til

---

[1]) Ruha, en by i Aldjezire. (Schol.)
[2]) Suhail er en stjærne i syd, Suha en i nord. (Schol.)

en eneste i den hele by, — og at jeg skulde love ikke at forblive — i Bagdad, men snarest mig bort begive. — Det lovede jeg, og heller ikke det forsømte — saa trofast som Samawal[1]) den berømte. —

Hariri's 12te makame.

Vejviseren.

(Nedenstaaende er en bøn, som Abu Seid, der her optræder som vejviser, lærer de rejsende at bede for at undgaa farerne paa rejsen fra Damaskus gennem ørkenen.)

Allah, du, som giver og raader, — som opliver og benaader, — som en gang skal alle — de døde kalde — frem fra havenes grund — og gravenes bund, — du, som byder og forbyder — og forskyder — hver forbryder, — velsign Muhammed, menneskehedens spejl — og profeternes segl, — velsign ham og hver en kvist af hans stamme — og hver en gnist af hans flamme! — Allah, vær min beskærmer — mod hver fornærmer, — beskyt mig mod, at Satans kunst henriver mig, — og mod at en sultans ugunst fordriver mig, — mod dem, der røve og stjæle, — ondt forøve og hæle, — mod venskab med mine fjender — og fjendskab med mine frænder, — mod de havesyges uredelighed — og de avindsyges ufredelighed, — mod de uærliges listighed — og de begærliges dristighed, — mod de hoffærdiges prægtige færd — og de uværdiges nederdrægtige hær, — mod forlokkelse af de yndige — og forstokkelse som de syndige! — Allah, hør min bøn, min indstændige, — beskyt mit udvendige og mit indvendige; — gid du lede og bestemme — min færd baade

---

[1]) Samawal var en jøde fra den før-islamitiske tid, hvis troskab blev til et ordsprog. Da han en gang af den berømte digter Imrulqais havde modtaget nogle pansere i forvaring, vilde han efter dennes død ikke udlevere dem til en konge, der uberettiget gjorde fordring paa dem, men forsvarede sig i sin borg. Kongen fangede hans søn og gav ham valget mellem sønnens drab og pansernes udlevering, og trods alles raad valgte han det første, og udleverede senere panserne til de virkelige arvinger. (Schol.)

ude og hjemme, — min henfart — og min hjemfart, — naar jeg hviler, — og naar jeg iler, — naar jeg haster, — og naar jeg raster; — se for mig, at jeg ikke forser mig, — og at intet sker mig — vær min redning — og min vejledning, — vær min bevarer — i alle farer, — gør ørkenløverne sky, — og lad udaadsudøverne fly, — lad vejens torne blive til rosenkranse, — og til en hyrdestav min fjendes lanse! — Allah, bønhør mig — og før mig, — før mig fra nu og til min død, — i livets glæde, i livets nød!

Nonnulla de Platonis philosophandi via et ratione.

Oratiuncula in circulo juvenum antiquitatis studiosorum Christianiensium habita a

Marco Jacobo Monrad.

Rogatus, ut de Platone aliquid latine dicerem, quum ex immensa rerum, quae hic se offerunt, silva unus neque nimis amplus locus seligendus esset, decrevi de philosophandi methodo Platonis pauca disserere. Quae si admodum manca atque imperfecta erunt, neque scilicet quidquam novi vel magni momenti continebunt, ob brevitatem temporis mihi ad hocce opusculum concessi benignam veniam sperare audeo.

Primum hoc tenendum arbitror, Platonem philosophum quidem inter omnes, quos humanum genus tulit, eminentem et magistrum quoque philosophiae solertissimum, neque tamen ex nostrorum temporum ratione professorem sive doctorem (ut nos loquimur) philosophiae fuisse. Quippe philosophia ipsa tum non, quemadmodum nunc, peculiaris quaedam disciplina exstabat, a ceteris disciplinis sejuncta atque a communi hominum vita scilicet abstracta ac secreta. Immo philosophiam apud Platonem adhuc modo inchoatam atque incipientem videmus, e vita et naturali animorum cogitandi sciendique necessitate enascentem et excrescentem. Itaque ne nomen quidem philosophiae ad fixam et ut nos loquimur technicam significationem concreverat et induruerat, manente adhuc viva vocabuli originis et compositionis conscientia, ut quicunque philosophiam nominabat, semper de sapientiae amore cogitaret. Philosophari re vera nihil aliud erat, nisi sapientiae amore sciendique cupidine mentem agitare deque omnibus, quas scire hominum interest, rebus cogitando quaerere et meditari, id quod non tam in scholarum umbris doctorum lucubrationibus, quam in coetibus hominum, in conviviis, in gymnasiis, ubi homines frequentes congregabantur, colloquendo, vicissim interrogando et respondendo exercebatur.

Ac praecipue hoc quidem usu veniebat, ex quo Socrates, ut antiquitus dictum est, philosophiam e caelo devocatam in domos hominum introduxit. Antea Sophistae, quum omnium rerum mensuram in homine ponerent, quamvis hoc ita intelligerent, ut pro veritate arbitrariam cujusque opinionem substituerent, et saepe in inanes argutias et captiosas cavillationes delaberentur, tamen ea tenus de philosophia bene meruerant, quod hominem quodam modo in semetipsum converterant, mentisque motum atque agitationem excitarant et praecipue juventutem ad disputandum et rationes disquirendas instigarant. Igitur exstiterunt multi liberalioris ingenii adolescentes, φιλόλογοι a se ipsi appellati, sermonum philosophorum amatores, qui ubicunque convenerant, quaestionibus philosophis inter se agitandis mentes exercebant. Quae res quum saepe in inanem lusum degeneraret et, quod pejus erat, late serpentem de omnibus rebus dubitandi pruritum ad religionem, rempublicam, omnia sacra evertenda pertinentem excitaret: tum Socrates prodiit, acerrimus hujus abusus adversarius et integerrimus veritatis vindex, qui, quum hoc teneret, veritatem praecipue hominis menti inesse, ex ipsa mente eruendam, nihilominus eam non e singulari cujusquam arbitrio pendere, sed in semetipsa positam atque innixam accurata modo cogitatione cognosci atque intelligi posse docuit. Quum igitur veram philosophiam ex infinitis istis sophistarum cavillationibus et dubitationibus reduceret, quippe suam veritati fidem et dignitatem restituens, illam haud scilicet e caelo terraque petendam neque omnino extrinsecus menti humanae inferciendam, sed ipsi menti natura insitam esse atque inhaerere persuasum habuit. Hinc profectus est ille notissimus Socratis docendi mos, quo non doctrinam aliquam quasi ignaro discendam tradebat, sed potius ex auditoris mente, ut quae ipsa rei veritatem licet inscia in se contineret, hanc interrogando elicere et in conscientiae lucem extollere studebat. Haec illa Socratica ironia est, qua ipse se nihil scire professus, eam tantum, quae cuique innata esset, scientiam promere atque a falsis, quibus detineretur, opinionibus liberare conabatur. Hinc

Socrates, se ut matre obstetrice natum tantummodo matris artem exercere dicebat; se enim, ipsum sterilem, juniorum animos veris et pulchris cogitationibus praegnantes in partu adjuvare, foetusque, utrum vitales essent necne, explorare. Haec ars vero nomine dialectica sive colloquendi ars erat, quippe quae sermonibus conferendis, vicissim interrogando et respondendo consisteret. Quae, ut jam diximus, eo nititur, quod veritas ipsa, intima veritatis quasi medulla, menti humanae saltem potentia (δυνάμει) inhabitare creditur, ut non a magistro aliquo proprie tradi ac doceri, sed potius mutuo sermonum commercio elici atque explicari debeat.

Haec de sophistis et Socrate praemittenda videbantur, quo melius Platonis philosophandi et docendi ratio intelligeretur. Hic enim Socratis vestigia premens veritatem non in rebus externis ac sensibus subjectis, quippe fluxis ac mutabilibus, collocabat, sed in ideis sive formis aeternis et semper eisdem manentibus, quarum mens humana, et ipsa ex aeterna origine, natura particeps, tamen, in hoc corpus delapsa et cum materia mixta, oblivione obruta esset. Igitur discere (secundum Platonem) nihil est nisi reminisci sive conscium fieri idearum menti penitus insidentium, quas protrahi et ab adhaerentibus sensuum et opinionum sordibus purgari et liberari oporteat. Hoc proprium magistri munus esse, qui ob hoc ipsum, ut dixerat Socrates, obstetricis vice fungi putandus sit.

Hinc facile intelligitur, dialogi formam Platonicae disciplinae quasi sponte se praebuisse, ut quae toti illi philosophandi rationi, quam a magistro acceptam ipse sedulo excoluerat, unice conveniret. Nam potissimum colloquendo mentes hominum ita excitantur et moventur, ut quae veritatis semina in se habeant, expromant atque explicent, sicut etiam diversae opiniones, ubi inter se occurrunt et altera alteri impingitur, quasi destringuntur et depurgantur, ut, quem contineant, veritatis nucleus liber et perspicuus appareat.

Huc accedit, quod dialogi sive mutui sermones non speciem praebent scholae sive disciplinae cujusdam abstrusae atque a vita communi remotae, sed contra cum hac com-

muni hominum vita cohaerere eamque exprimere videntur. Quae res cum tota philosophiae illius temporis condicione, qualem jam supra indicavimus, optime congruit. Sic enim philosophus non ut proprius quidam magister sive doctrinae professor apparet, sed tantum hominum sermonibus se libere immiscere et ex tempore occasione sumpta sensim accuratiorem veri disquisitionem atque investigationem movere videtur.

Itaque Plato semper Socratem inducit in foro, in gymnasiis, alio quolibet loco cum hominibus omnis generis confabulantem, opiniones, quae de re qualibet proferantur, et rationes, quibus nitantur, sciscitando explorantem, sermonesque sensim eo ducentem, ut et vulgares sententiae et sophistarum argutiae fragiles ac vanae appareant, remque vere accuratiore inquisitione indigere patescat, quam postremum fere magis significet, quam exsequatur. In omnibus dialogis hic Socrates Platonicus, sine dubio ad vivum exemplar expressus, ab omni doctrina putida atque umbratili alienus, eleganti urbanitate conspicuus, sermones salibus facetiisque passim conspergit. Sic philosopha disputatio nobis non nuda offertur, sed speciosis vitae morumque imaginibus involuta, quibus quum totum illud Graecorum acre et sagax ingenium, tum interlocutoris cujusque natura peculiaris vivis coloribus depingitur.

Vere igitur dici potest, dialogos Platonicos non magis ad philosophiam, quam ad poësin pertinere. Sunt quasi extremae propagines illius poesis, qua antiqui, ut Parmenides, Empedocles, alii, etiam versibus philosophati erant, quae nunc in ipso transitu ad puram ac sobriam philosophiam faciendo versus remisit. Et quum prisca illa de philosophia poemata epici generis fuissent, haec novissima, ut par erat, potius ad scenicam poesin appropinquabant. Etiam Aristoteles, in loco ceterum obscuro (de Poetica c. 1) sermones Socraticos (qui sine dubio Platonis sunt) inter poetica opera numerare videtur. Certe idem Aristoteles apud Diogenem Laertium dicit, *τὴν τῶν λόγων ἰδέαν αὐτοῦ* (*τοῦ Πλατῶνος*) *μεταξὺ ποιήματος εἶναι καὶ πεζοῦ λόγου* (Diog. Laert. III, 37).

Videmus itaque, ut ipsam philosophiam sive cogitationem philosopham ex universa hominum vita, sic philosophiae expositionem e poësi, quod proprie vitae speculum est, sensim emergere, ut scientia denique libera et in se reflexa ac retracta etiam suam sibique parem doctrinae formam nanciscatur. Utraque ratione Platonem, ut jam diximus, quasi in transitu positum, et in eo philosophiam nascentem, non jam factam et paratam, conspicimus.

Et quum nuper fuerit, qui professoribus philosophiae e cathedra docentibus „humanitatis philosophos“ opponeret (Schopenhauerum dico), Plato utique verus humanitatis philosophus dicendus est. Quamquam hujus laudis magna pars ad illam aetatem pertinet, quum a nostrorum temporum philosophis jure diversa et philosophandi et docendi ratio requiratur. Negari tamen nequit, illud Platonis cogitandi dicendique genus, quo omnia velut recens nata juvenili quadam viriditate et integritate nitent, miro pulchritudinis sensu animos legentium perfundere. Et quum pulchritudinem proprie poesis, philosophia autem veritatem spectet, redit illud, quod jam de Platonicae philosophiae cum poesi conjunctione animadvertimus, ut dicere possimus, apud eum verum adhuc quadam tenus pulchro involutum videri et ab hoc involucro modo sensim solvi ac liberari; in quo profecto illius philosophiae quum virtutem, tum etiam defectum atque imperfectionem cernere licet. Nam ipsa res fert, ut philosophia majorem maturitatem nacta illud poesis velamen prorsus exuat, ut veritas ipsa sola per se pateat omnibusque pulchritudinis quasi lenociniis facile careat. Quam rei progressionem atque explicationem ab ipso Platone adumbratam videmus. Nam in Symposio, quod omnino totius Platonicae rationis luculentissimum exemplum est, de amore ita agitur, ut excussis et explosis vulgaribus amoris generibus diversisque de eo opinionibus, postremum ad eum verissimum amorem perveniatur, qui in pulchri verique studio cernitur nec nisi aliud nomen est philosophiae sive amoris sapientiae. Hic autem ipse amor per plures gradus demum ad summum ideae fastigium ascendere ostenditur. Primum enim pulchris corporibus detinetur; inde pulchros

animos et actiones studiaque pulchra amplectitur, donec postremum his omnibus missis ipsum pulchrum, quod idem verum bonumque est, assequitur.

Ita significatur, philosophiam sive sapientiae studium, ubi ad perfectionem venerit, imaginibus omnibusque externis adminiculis carere debere et in eo solo, quod ipsum per se, aeternum atque immortale est, intuendo versari. Hinc sequi videtur, philosopham cogitationem etiam sic exprimi oportere, ut non poeticas formas et imagines mutuetur, sed duntaxat verbis et speciebus propriis ex ipsa re petitis utatur, hoc est, ut philosophia dicendi genus sibi habeat proprium, non imaginationi, sed rationi purae accommodatum. Quam sententiam amplius persequentes facile videbimus, dialogi formam, utpote externam tantum dialecticae speciem, abrogandam esse, et in dialecticam veram internam, qua quis mente cum semetipso quasi colloquatur remque a diversis partibus contempletur, transire debere.

Sed Plato, quum hanc verae philosophiae et dialecticae naturam quasi divinando recte prospiceret, tamen ipse poesis vinculis quodammodo detinebatur. Quamquam enim in posterioribus scriptis scenicum illum apparatum, quo inprimis priora ejus opera abundant, sensim contraxit imminuitque, ut ejus in Timaeo nonnisi umbra restet: tamen dialogi formam semper retinuit, neque unquam directe et ex propria persona loquitur. Atque etiam tum, quum (ut supra diximus) in Symposio veram philosophiam ut ab imaginibus solutam ac liberam describit, hoc per poeticas imagines exprimit. Quid quod hujus de summo amore doctrinae ne Socratem quidem ipsum interpretem facit, sed Diotimam illam vatem inducit quasi divino afflatu mysteria amoris aperientem.

Huc pertinet, quod in universum Platonem videmus, ubi aut vulgaribus opinionibus ant sophistarum tricis dialectice refutatis et satis salse tractatis ipse ad altiorem et veriorem rei rationem reddendam se accingat, fere ad fabulas et fictas imagines confugere, quibus verum magis innuatur et obscure quasi praesagiatur, quam perspicue explicetur. In hunc finem saepe antiquas et populares fabulas

adhibet, quas refingit et in suum usum trahit, ut, dum animus imaginis suavitate alliciatur et delectetur, semper subtilior sententia subesse animadvertatur, et saltem aculeus ad rem accuratius perquirendam instigans in animo legentis relinquatur.

Atque haud scio an Plato hac ipsa philosophandi ratione, quae, quatenus rem non plene conficit neque cogitationem ad summum puritatis fastigium exsequitur, imperfectione quadam laborare videtur, tamen optimus praecipue juventutis philosophiae sacris initiandae antistes habendus sit. Nam si verum est, quod etiam nos persuasum habemus, philosophiam non proprie tradi et ab altero accipi posse, sed in sua cujusque mente renasci et perfici debere, is fortasse magistri munere optime fungetur, qui rerum disquisitionem non absolvet aut ad summum finem, in quo quis acquiescere possit, perducet, sed potius, via tantum ostensa et fine, quo perveniri possit, obscure praemonstrato, ad cogitationem proprio Marte persequendam anditoris mentem excitabit atque instigabit.

Adnotationes criticæ ad [Demosth.] or. LIX (*κατὰ Νεαίρας*).

Scripsit **Carolus Hude.**

Antequam ad singulos locos pertractandos venio, pauca de universa librorum manu scriptorum ratione præmittenda esse videntur. E plurimis codicibus, quorum nonnulli nec adhuc inspecti nec qui inspiciantur satis digni sunt, codex Σ (Parisinus 2934, a. f. g.) cum vetustate tum vero bonitate ita eminet, ut recte ab editoribus recentioris temporis pro ultimo recensionis fundamento habitus sit. Eum Dindorfius quod sciam postremus ad usum editionis suæ conferendum curavit, qua collatione parte aliqua codicis ipse inspecta pro vera atque accurata uti non dubitaverim. Nec tamen præstantia codicis Σ ita eximia est, ut sicubi scriptura vacillet testimonia ceterorum codicum plane neglegenda sint; immo potius ita se res habet, ut omnes ex uno iam antiquitus satis corrupto fonte, ita turbato ut sæpius mendis solis cognationem investigare possis, originem duxisse videantur. Proxime, si cognationem solam spectes, ad cod. Σ accedunt codd. Y, O, r, v, qui cum multo peioris notæ sint aliquando scripturam meliorem præbent; longe alia ratio est codicum F (Marciani 416) et B (Monacensis 85), quibuscum fere cod. Q consentit, qui haud sane raro ita a cod. Σ discrepant, ut scripturam veram servasse videantur. Codice B usus est Reiskius, qui tanta diligentia verba codicis huius reddidit, ut ego quidem parte pæne dimidia codicis collata nihil fere quod correctionem desideraret invenerim. Quo facilius ferimus, nullam accurate factam collationem codicis F extitisse; quem cum miratus quod aliquot locis a B cod. discreparet perlegissem, apparuit, collationi a Dindorfio adhibitæ minime fidem haberi posse codicemque

hunc pæne ubivis cum B cod. consentire, ut hic codex apographum illius habendus sit. Ceterum de hac re cf. Buermannum in Herme XXI, 1, 1886.

§ 4. — κύριον — τὸν δῆμον εἶναι περὶ τῶν αὑτοῦ ὅ,τι ἂν βούληται πρᾶξαι] sic Dind. edidit ex Q γρ. et aliis codd. contra Σ, qui cum ceteris consentiens § 13 pro βούλωνται βούληται præbet; sed certe correctio num. pluralis in singul. in promptu erat et § 88 extr. loco simili nulla librorum discrepantia βούλωνται scribitur, quam scripturam hic quoque retinendam puto. — Paulo supra codd. F et B fortasse rectius ὁπόταν pro ὅταν præbent.

§ 8. — ἀλλ' ἐτίμησαν ταλάντου, ὥστε δυνηθῆναι ἂν ἐκτῖσαι μόλις] miror, editorem partic. ἂν quam Schaeferus expungebat in textu q. v. reliquisse; apparet enim, Apollodorum multam luisse. Ceterum haud scio an ex codd. aliquot deterioribus (Y, r, v) ante δυνηθῆναι part. καὶ quæ effectum significat (nostrum „*virkelig*") addenda sit; cf. Stein. ad Her. I, 75 et Thucyd. VI, 38, 2. Paulo aliter § 15 partic. eadem post ὥστε ad duarum rerum inter se convenientiam significandam posita est.

§ 9. — (ὁ Στέφανος) παρασκευασάμενος ἀνθρώπους δούλους καὶ κατασκευάσας ὡς Κυρηναῖοι εἴησαν, προεῖπεν αὐτῷ ἐπὶ Παλλαδίῳ φόνον.] vix dubium est, quin in vocabulo Κυρηναῖοι corruptela lateat, quod etiam varietas codicum (velut in Σ cod. verba ὡς Κυρ. εἴησαν desunt, sed lacuna verborum omissorum capax est) confirmat. Schaeferus in universum excusat, „Athenienses non ignoravisse, quid rei hoc fuerit"; Reiskius interpretatus: *ut mercatores sese Cyrenaeos ferrent* ita locum intellexisse videtur, ut illos condicionis servilis homines hoc mendacio testimonii dicendi ius sibi sumpsisse putaret. Sed potius illud non significatum esse mireris, quomodo Stephanus et ei quorum vice in causa dicenda (cf. seqq. ἔλεγε τὴν δίκην) fungebatur ius accusandi, quod in iudiciis eius generis propinquorum dominorumve solorum erat (cf. Antiph. V, 48), adepti sint. Itaque in vocabulo Κυρηναῖοι verbum κύριοι (an κύριοι αὐτῆς?) latere suspicor.

§ 10. ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ ἐπαρασάμενος, ἃ οὔτ' ἐγένετο κτλ.] ante ἐξώλειαν in codicibus ἀρώμενος scribitur,

quod ut supervacaneum Reiskius expunxit. Sin autem alterutrum verborum *ἀρώμενος* et *ἐπαρασάμενος* glossæ loco irrepsisse putamus, potius *ἀρώμενος*, sæpius a poetis usurpatum magisque interpretatione egens, retinendum est; *ἐπαρᾶσθαι* etiam XXIV, 151 legitur. Sed rectius fortasse Lambinus verbum pro *ἐπαρασάμενος* quæsivit, quod cum iis quæ secuntur conveniret, *ἐπομοσάμενος*, nisi me fallit memoria.

§ 12. *παρακαλούντων δή με ἁπάντων, ἰδίᾳ προσιόντων ἐμοί, ἐπὶ τιμωρίαν τρέπεσθαι κτλ.*] in libris mscr. vel *π. τ'ἐμοὶ* (S, Y, o, r, v) vel *π. τέ μοι* (F, B, Q) scribitur; particulam *τε*, quod verbum *τρέπεσθαι* cum *προσιόντων* iungi non posset, delevit Taylorus. quem editores secuti sunt. Sed infinitivus post *προσιέναι* positus similitudine verbi *μετιέναι* (*ambire*) Thucyd. VIII, 73, 5 sic constructi satis defenditur; accedit quod notio *τοῦ παρακαλεῖν* prævalet, ut *προσιόντων* quodammodo *διὰ μέσου* positum esse putari possit. Commata delenda sunt. — Orationi, si vulgatam retinemus, anacoluthia inest, cum enuntiatum a verbis *παρακαλούντων δή με ἁπάντων* incipiens non continuetur, sed nova sententia (§ 13 in.) a verbis *καὶ ὥσπερ κτλ.* incipiat; cui anacoluthiæ facillime particula *καί*, quam omittit cod. O, deleta medearis, sed melius fortasse verba *καὶ ὥσπερ* transposueris, ut *ὥσπερ καὶ* et *οὕτω καὶ* inter se respondeant. Ceterum cum Schaefero ex codd. Y, O, r, v *ἀφῃρεῖτο* pro *ἀφῄρητο*, cum tempus plusquamperfectum de conatu non perfecto poni minime liceat, recipiendum est.

§ 15. *δεῖ δ' ὑμᾶς ἐξ αὐτῆς τῆς ἀληθείας — οὕτως ἤδη κτλ.*] hæc ut iungantur, hypostigme post *ἀληθείας* ponenda est; de *ἐκ* præpositione cf. Krueg. gr. § 68, 17 adn. 10. Si cum *ἀκούσαντας* vel *ἀκρίβειαν* iungantur, abundantia vix ferenda sit. — In § 18 post *δεινὴ δὲ* in codd. scribitur *καὶ δυναμένη*, quæ verba tamquam glossam sustulit Reiskius. Supervacanea sunt illa quidem; sed in hoc oratore non est quod talem copiositatem mireris nec explicatione verbum *δεινὴ* eguit.

§ 24. *συνηκολούθει δὲ ἡ Νικαρέτη αὐτῇ —*] codd. F, B, Q *αὕτη* habent, quod minime convenit, cum pronomen *αὕτη* vulgo de rea ponatur; sed nominativus *αὐτή* (*ipsa*) dativo *αὐτῇ* (*ei*) præferendus est, concedente cod. Σ, qui *αυτη* præbet.

§ 27. Ante verba τῇ βοηθείᾳ codd. F, B, Q τῇδε habent, sane supervacaneum; sed cum pronomen facilius omitti (propter sequens τῇ) quam addi posset, contra cod. Σ restituendum est. — Infra pessime in edd. vulgatis distinguitur; comma post εἰρήνῃ positum, cum particc. ἐωνημένος et δέον artissime inter se cohæreant (cf. Krueg. gr. § 56, 14 adn. 2), delendum est, nec vero quod comma post vv. τῶν νόμων ponitur retineri potest, cum genetivi absoluti οὔσης αὐτῷ ἀτελείας participio ἐξελθὼν subiuncti sint.

§ 30. ἀλλ' ἡδέως ἂν αὐτοῖς εἴη ἔλαττόν τε τἀργύριον κομίσασθαι κτλ.] ἡδομένοις malim; ut enim crebro (iam Hom. Il. IX, 551) adverbia καλῶς, κακῶς, ὀρθῶς (cf. Krueg. gr. § 62, 2 adn. 3), ita rarissime alia cum verbo εἶναι iunguntur (Soph. Antig. 432, quem locum Papius affert, nunc aliter scribitur). Compendia terminationum -μένοις et -ως inter se permutata esse videntur. Ceterum recte pro αὐτοῖς Bekkerus αὑτοῖς scripsit (similiter 41 v. 4 αὑτῇ, 51 v. 2 αὑτοῦ, 54 v. 3 αὑτῷ et 67 v. 5 αὑτῷ Schaeferus); nec paulo infra edd. pronomen ταύτην e dittographia natum, quod iam Schaef. expunxit, relinquere debuerunt.

§ 34. καὶ εἱστιᾶσθαι ἐπὶ Κωλιάδι] ἑστιᾶσθαι (infin. imperf.) potius scribendum est; cum supra bis formæ ab εἱ- incipientes scriptæ essent, librarii typis litterarum ει et ε minimum inter se differentibus facillime errare potuerunt.

§ 37. Participium præsentis temporis καταγόμενον inter particc. aorist. ἐπιδημήσαντα et πλησιάσαντα vix ferendum est; fuit certe καταγαγόμενον. Innumerabilia sunt quæ in hoc genere peccaverunt librarii. — Quod infra legitur διὰ τὸ ἠδικηκέναι μὲν αὐτήν, ἐκεῖνον δὲ ὀργίλως ἔχειν αὐτῇ, hæc verba vix aliud quam: *quia se* (Neaeram) *iniuria affecisset* (Phrynio) significare possunt, quæ sententia a præcedenti φοβουμένη abhorret. Melius scribas aut αὐτὸν aut αὐτή, quorum utrumque eandem sententiam præbet; equidem ob molestam similitudinem (αὐτή — αὐτῇ) evitandam αὐτὸν malim (de pron. ἐκεῖνος post pron. αὐτὸς de eadem persona posito cf. Krueg. gr. § 57, 7 adn. 10 extr.).

§ 39. δυοῖν δ' ἕνεκα ἦλθεν ἔχων αὐτὴν κτλ.] codd. pæne omnes (præter v corr.) οὕνεκα præbent, quam formam recte Schoe-

mann. ad Isæ. p. 481 prosæ Atticæ esse negavit; cf Meisterhansii gramm. att. inscr. p. 104. Hoc loco, cum partic. δὲ potius epanalepticam vim quam adversativam habeat, δυοῖν δ' οὖν ἕνεκα scriptum fuisse suspicor; de loco particulæ οὖν cf. Xen. Anab. I, 2, 12, Thucyd. I, 3, 4; 10, 7; II, 5, 4; 34, 4.

§ 41. οὐδὲν ἧττον ἢ πρότερον] melius in codd. F, B, Q scribitur τὸ πρότερον, *in superiore vita.*

§ 42. ἡ δὲ διοίκησις συχνή, ὁπότε δέοι τοῦτόν τε καὶ αὑτὴν τρέφειν κτλ.] interdum partic. ὁπότε ita ponitur (cf. exx. ab Krueg. gr. § 54, 16 adn. 3 allata), ut idem ac partic. *quoniam* valeat; sed plerumque statum temporum, cui causa quædam inest, significat, quæ notio a sententia huius loci abhorret. Magis etiam offendit optativus, qui cum notio iterationis hic absurdissima sit nullam probabilem explicationem habet. Lortzingius ὁπότ' ἔδει scribendum esse censuit; equidem potius ὅπου ἔδει coniecerim, cf. Thuc. VIII, 27, 2; 96, 2; Her. I, 68.

§ 43. οὔτε γὰρ ἀπὸ τῆς πολιτείας προσῄει Στεφάνῳ τούτῳ ἄξιον λόγου] frustra laborant qui verba οὔτε γὰρ pro καὶ γὰρ οὐ posita esse volunt, paucissimis locis nisi, ubi edd. recte οὐδὲ γὰρ restituerunt (Herod. I, 3; Lys. VI, 20), cum οὔτε et οὐδὲ in libris mscr. sæpissime commutata esse constet; itaque hic aut similiter οὐδὲ scribendum aut, id quod mihi quidem magis placeat, putandum est, oratorem propter parenthesin: οὐ γάρ πω κτλ. alterius membri, quo de ceteris negotiis Stephani acturus erat, oblitum esse. Ceterum pro τούτῳ, quod hic abundat, nescio an τότε τι scribendum sit, cum præsertim rarissime adiectivum neutr. pronomine indefinito non addito usurpetur (Thuc. VI, 21, 1 ἄξιον τῆς διανοίας magis pro substantivo positum est); similiter Thuc. IV, 50, 2 e Laurentiano σαφές τι restituendum est. — Infra post verba ὡς ἔστι ξένη distinguendum est, ut seqq. καὶ ὡς — θεοὺς a verbo διέξειμι pendeant; sic enim et molestum intervallum sententiæ regentis et sententiæ finalis tolletur et ipsa verba ἵν' εἰδῆτε κτλ. multo meliorem sensum habebunt.

§ 44. ἡ καὶ Νέαιρα αὕτη,] scriptura codicum O, r, v αὐτὴ ut gravior præferenda est.

§ 48. Ὡς δ' ἀπηλλαγμένοι ἦσαν οἱ παρόντες ἑκατέρῳ —, ἐπὶ δεῖπνον ᾖσαν κτλ.] „*cum discessissent ii, qui utrique advocati fuissent*“ vertit Reiskius, sed melius post verbum ἦσαν comma ponitur, ut sententia hæc sit: *cum* (litigantes) *discessissent, ii qui utrique affuerant — ventitabant* etc. Magis etiam placet quod M. C. Gertzius, v. d., proposuit: ὡς δὲ διηλλαγμένοι ἦσαν, οἱ παρόντες κτλ. — In testimonio inserto facillima emendatione, quam Westermannium occupasse video, συμπιεῖν pro συμπίνειν scribatur; præcedit συνδειπνῆσαι.

§ 51. ὅτ' ἠγγυᾶτο ὡς Στεφάνου θυγατέρα λαμβάνων καὶ οὐ Νεαίρας, ἀλλὰ τούτῳ ἐξ ἀστῆς αὐτὴν γυναικὸς οὖσαν κτλ.] pronomen αὐτὴν prorsus abundat nec absolutum accusativum, ut ὡς audiatur, positum esse putari licet, cum part. ὡς ad Στεφάνου θυγατέρα, non ad λαμβάνων pertineat. Itaque aut delendum, quod etiam Schaef. proposuit, aut post Στεφ. θυγ. transponendum est.

§ 52. In lege inserta melius ex codd. F et B ἐκδιδῷ (cett. ἐκδῷ) scribitur.

§ 53. ἠγγυηκέναι] sic 3ª ed. Dindorf. (in Oxon. est ἐγγεγυηκέναι) contra consensum codd. optimorum qui § 40 κατεγγύησεν, § 49 κατηγγυήθη, § 51 ἠγγυᾶτο (ἐνεγυᾶτο F, Y, Q in γρ.) exhibent. Sed etiamsi in aorist. et imperf. augmentum post præpositionem positum reicitur, fortasse difficilius in perf., ubi codd. præbetur, mutari potest (cf. Lobeck. ad Phryn. p. 154—55 et exx., quæ collegit Veitch. verb. Græc. s. v. ἐγγυάω). — Ante verba ταῖς ἐσχάταις ζημίαις περιπεσεῖν in libris mscr. καὶ scribitur, quam particulam nulla necessaria causa edd. expunxerunt; vi enim intendendi prædita satis frequenter ante superlativos ponitur (*vel* ultimis suppliciis), cf. v. c. Thuc. IV, 17, 5, Xen. Anab. II, 5, 15; III, 2, 22; V, 4, 29.

§ 56. καὶ ἔρημος ἦν τοῦ θεραπεύοντος τὸ νόσημα] τοῦ θεραπεύσοντος scribendum est; in idem incidit Bekkerus. Correctionem plane confirmant LIII, 29, IV, 29, XX, 50 & 103, Thuc. II, 51, 3, Lys. XII, 98, Plat. resp. 496 b, quos locos benevolentiae O. Siesbyei, v. d., debeo. — Paulo infra scriptura vulgata in verbis ἴστε δήπου asyndeton vix excusandum

habet, quod particula δὲ secundum codd. F, B, Q γρ. post ἴστε reposita tollendum est. Hausit particulam syllaba δή-.

§ 58. ὡς — καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα] εἶχεν malim, cum condicio corporis curatione melior facta significanda sit.

§ 67. τόν τε νόμον ἐπὶ τούτοις παρεχόμενος] *deinde, denique* vertunt; sed potius idem quod περὶ τούτων valet, cf. 92, XX, 152 (ubi sane τούτοις masc. generis est), ut post νόμον artic. τὸν addendus sit. — ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως] ad hunc locum pertinent duæ Harpocrationis glossæ: ἀποπεφασμένον ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμένον. Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας „ἀποπεφασμένως πωλοῦνται" ἀντὶ τοῖ φανερῶς; πωλῶσι· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας „ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως." Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ πορνεύωσι φανερῶς· πωλεῖν γὰρ τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις, ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι. ἐγὼ δέ φημι ὅτι κυρίως ἔταξε νῦν ὁ ῥήτωρ τὸ πωλεῖν· φησὶ γὰρ τὸν νόμον οὐκ ἐᾶν ἐπὶ ταύτης μοιχὸν λαβεῖν, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως. Eandem legem Soloneam Lys. X, 19 laudat: ὅσαι δὲ πεφασμένως πολοῦνται (liber optimus X πωλ., ut vix πολ. præferendum sit [C. F. Hermann]) — τὸ μὲν πεφασμένως ἐστὶ φανερῶς, πολεῖσθαι δὲ βαδίζειν; cf. Plut. Solon. 23: ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται, λέγων δὴ τὰς ἑταίρας· αὗται γὰρ ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας. Ex his locis satis apparet, in lege Solonea πωλεῖσθαι („*ventitare mercedis causa*", Taylor.), non πωλεῖν (*vendere*) scriptum fuisse, sed nostrum locum iam antiquo tempore in aliquot codicibus corruptum fuisse, velut uno eorum quibus Harpocratio utebatur. Itaque cum Heraldo (animadvv. V, 8, p. 357 sq.) πωλῶνται pro πωλῶσί τι scribendum est; recte Dindorfius admonet, τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐργασίαν inhonestam non habitam fuisse, de qua lege adeo cautum fuit, ut ex Dem. LVII, 30 constat (Beckerum aliter locum tractantem [Charicl.$_2$ II, p. 136 sqq.] iam Westermann. neue jahrb. vol. XXX refellit). Longius progressus Frankius (Jen. Litteraturz. 1844, p. 741) etiam illud ἐν τῇ ἀγορᾷ delendum esse censuit, cui Dindorf. assentitur, fortasse recte, ut glossa opinor verbi ἀποπεφασμένως fuerit; fieri tamen potest, ut orator ipse verbi antiqui πωλεῖσθαι explicandi causa (cf. Lys. l. l.) hæc verba addiderit, cum veri simillimum sit, meretrices maxime in foro versatas

esse, utique ea ipsa causa mendosæ correctionis fuerit. — Obiter corrigendus est Harpocr. s. v. πωλῶσι, cuius codices præter unum cum nostris Σ, r, v consentientes ἐπὶ ταύτης præbent; apud eundem s. v. γέρρα scribendum est: ἤτοι οὖν ταὐτόν ἐστι (τῷ ἐν) τῷ ὑπὲρ Κτησιφ. κτλ.

§ 68. ὥστε τῆς μὲν ἐγγύης αὐτοὺς ἀφεῖσθαι, τὴν δὲ γραφὴν ἀνελέσθαι τὸν Ἐπαίνετον] recte Reiskius αὐτοὺς pro vulg. αὐτὸν scripsit, quod non Epaenetus, sed praedes a vadimonio absolvendi essent. Schaeferus αὐτὸν ἀφέσθαι (sc. τοὺς ἐγγυητάς) proposuit; sed ἀφέσθαι active intellegi vix licet. At certe quod sequitur aor. ἀνελέσθαι postulat, ut ἀφέσθαι scribatur.

§ 72. συνευπορήσας ἀναλωμάτων, ὅτε εἰσῄει εἰς τὴν ἀρχήν, Στέφανος οὑτοσί, καὶ ὑπελθὼν κτλ.] de Theogene magistratum ineunte, non de Stephano agi perspicuum est, sed subobscurum eo fit, quod incommode verba Στέφανος οὑτοσί inculcata sunt, cum Stephanus idem subiectum participiorum συνευπορήσας præcedentis et ὑπελθὼν sequentis sit. Hæc igitur verba delenda sunt, præsertim cum paulo supra et paulo infra posita molestissime repetantur.

§ 73. ἀλλ' ἢ ἡ τοῦ βασιλέως γυνὴ] sic recte Bekkerus, codd. omnibus η (ἡ vel ἢ) semel modo præbentibus; XXI, 121 (in litis instrumento) particulæ ἀλλὰ post μηδεὶς ἕτερος positæ alia ratio est, cum hic de exceptione non agatur. Sed rectius ἄλλ' ἢ ἡ scripsisset, cum discrimen quod Krueg. (gr. § 69, 4 adn. 6), ut alios omittam, inter ἀλλ' ἢ et ἄλλ' ἢ esse statuit vix probari possit (cf. Madv. synt. § 91, adn. 2), ne ita quidem, ut cum utrumque ex ἄλλο ἢ ducatur, ἀλλ' ἢ in unum verbum quasi coaluisse dicatur (cf. Rehdantz. ind. Dem. II s. ἀλλ' ἢ). Perspicuum enim est, verbo ἄλλο ab ἢ separato maius quoddam pondus accedere; sed illa scribendi ratio ἀλλ' ἢ origine non intellecta extitisse videtur. Exemplum ἄλλ' ἢ post ἄλλος positi v. Plat. Phaedon. 83 a. — τὰς γεραρὰς] sic Dindorf. e codd. deterioribus (Y, O, r, v); optimi γεραιρὰς sive γεραίρας (sic F, acc. omiserunt Σ et Q) hic et §§ 78, 79 exhibent. Monacensis scholion habet (γεραιά, ἡ γραῦς · καὶ γεραιαί, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερωμέναι γυναῖκες), ex Harpocratione qui nostram or. laudat ductum, cuius plerique codd. γεραιαί, N solus (per correct., cf. præf.) γεραραί exhibet.

In Bekkeri anecd. p. 231 *γεραιραί* scribitur (cf. p. 228, 9) et Dionys. Halic. (in Etymol. M. laudatus) *γεραῖραι* (a verbo *γεραίρειν* ductum) scripsit; contra Hesych. *γεραραί* præbet. In hoc testimoniorum dissensu in scriptura optimorum codd. *γεραῖραι* (s. *γεραιραὶ*) acquiescendum est.

§ 76. *ὅτι τήν γε σοὶ γυναῖκα δοθησομένην — τοιαύτην ἀξιοῦμεν εἶναι.*] sic libri. Collatis §§ 73 & 110 Taylorus *τὴν Διονύσῳ* coniecit, quod Reiskius recepit; e Schaeferi coniectura Dindorfius *τήν γε θεῷ* scripsit. Sed articulum omissum hic aegre ferimus, cum versu superiore *τὸν θεὸν* scriptum sit; itaque potius *ἀεὶ*, quod memoriae codicum paulo propius est, coniecerim. Quamquam ne partic. *γε* quidem hic satis placet.

§ 78. *ὅταν ἐξορκοῖ τὰς γεραρὰς ἐν κανοῖς πρὸς τῷ βωμῷ, πρὶν ἅπτεσθαι τῶν ἱερῶν*] *apud* vel *ante canistra* vertit Reiskius, quem sequitur Thraemer. in Roscheri lexic. mythol. p. 1073; Schaeferus (Xen. Cyrop. II, 3, 14 coll.) pro *canistra gestantes*, ut esset idem quod *κανηφορούσας*, dictum accepit. Sed neutrum per consuetudinem loquendi fieri licet; itaque verba *ἐν κανοῖς* aut transponenda, ut scribatur *τῶν ἐν κανοῖς ἱερῶν*, aut tamquam glossa verborum *τῶν ἱερῶν* inducenda sunt.

§ 79. *φέρε δὴ καὶ μαρτυρίαν παράσχωμαι ὑμῖν δι' ἀπορρήτου μὲν γεγενημένην, ὅμως δὲ κτλ.*] sic vulgo scribitur; sed cod. Σ *γεγενημένων* exhibet, ut a rec. manu lit. *η* superscripta sit. Quæ scriptura haud dubie præferenda est; nec enim testimonium Theogenis in iure occulte dictum erat, sed eæ res ad quas testimonium pertinebat in consilio Areopagitarum nullis arbitris (cf. 80 extr. *ἐν ἀπορρήτῳ*) actæ erant. Causa cur immutaretur seqq. vv. *φανερὰν οὖσαν κτλ.* fuisse videntur.

§ 80. *ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις*] ante hæc verba præp. *ἐν*, quam codd. F, B, Q exhibent, additam malim.

§ 85. *εἰς ὃ καὶ τὴν ξένην καὶ τὴν δούλην ἐλθεῖν ἐξουσίαν ἔδοσαν — εἰσιέναι*] scribendum *εἰς ἅ*, in quod iam Reiskium incidisse video. Infinitivus *ἐλθεῖν*, qui ad sententiam plane inutilis est et constructionem enuntiati pessime turbat, delendus est; e versu paulo superiore eum irrepsisse veri simile est.

§ 86. ἱκανὸν φόβον ταῖς γυναιξὶ παρασκευάζων τοῦ σωφρονεῖν —, διδάσκων ὡς κτλ.] quod genetivus τοῦ σωφρονεῖν κτλ. a substantivo φόβον (*timidam curam*) vix pendere posset, Reiskius διδάσκαλον coniecit; sed nihil mutandum censeo. Genetivus finalis (cf. Krueg. gr. § 47, 22 adn. 2) est, quem satis frequenter orator ponit (§§ 57, 106, 112, 114); sæpius part. μὴ adhibita usurpatur ille quidem, sed affirmative positus v. c. Thuc. I, 4, Dem. XXIV, 36 invenitur.

§ 90. Verba ὁ μέλλων λήψεσθαι post verba ὅντινα μέλλει πολίτην ποιήσεσθαι plane abundantia deleta malim.

§ 91. ἀφείλετο τὸ δικαστήριον] in optimis codd. (Σ, F, B, Q) ἀφ. εἰς τὸ δ. scribitur, præpositionem delerunt edd.; an in ea verbum αὖ latet?

§ 93. Male edd. post διωρίσθη distinguunt Reiskium secuti, qui locum sic vertit: et *quam* fortes viri fuerint hi, quorum in gratiam hæc lex sancita est. Partic. ὡς causam significat: *ut* viros fortes etc.

§ 94. Εὔβοιαν ὑφ' ἑαυτῷ ποιησάμενος] dubito, rectene hæc scriptura codicum pessimorum accepta sit an potius ἐφ' ἑαυτῷ, quod codd. Σ, F, B, O, v exhibent, servandum sit. Sane locutio ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι pervulgatissima est, sed dicitur etiam ἐπί τινι ποιεῖν (XVIII, 215) *in potestatem alicuius dare*, et locutiones ἐπί τινι γίγνεσθαι, εἶναι ubivis invenias. Ceterum post Ἐρετρίας hypostigme tollenda est, cum partic. ποιησάμενος ad ἀναχωρῶν, non ad ἀπέβη referatur.

§ 96. καὶ ἡ πόλις — ὑπὸ τῶν συμμάχων] hæc vocabuli τῆς ἡγεμονίας correctio παρενθετικῶς addita est, ut neque ab ἐπεὶ neque ab ὅτι pendeat, qua re fit ut potius sic distinguendum sit: ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, — καὶ κτλ.; cf. similem orationis intermissionem in § 36. Infra verbis ἐφ' οἷς φυσηθεὶς epanalepsis fit. — Dativum τῇ δὲ φιλοτιμίᾳ pro εἰς (vel πρὸς) δὲ τὴν φιλοτιμίαν positum eo, quod τῇ μὲν ἀληθείᾳ præcedit, forsitan excusare possis; sed veri similius est, scriptum fuisse τῆς δὲ φιλοτιμίας, cf. Krueg. gr. § 47, 21, adn. et Thuc. I, 136, 4.

§ 99. καὶ ἐπειδὴ ἡμέρα ἐγένετο] Thucydides, cuius narratione in universum nititur orator, Platæenses cum de condicionibus ageretur paucitatem hostium animadvertisse, deinde „noctu iamque ipso adventante diluculo“ eos aggressos esse

tradit (II, c. 3, §§ 2—4), ut scriptura codd. F, B, Q *ἐγίγνετο*, quæ propius ad veritatem accedit, cum formas *ἐγιγν-* et *ἐγεν-* in libris sæpissime permutatas esse constet, recipienda esse videatur.

§ 100. *φθάνουσιν* (*οἱ Πλαταιεῖς*) *ἀπολέσαντες αὐτοὺς* (*τοὺς Θηβαίους*) *πρὶν τοὺς ἄλλους προσβοηθῆσαι*] summa eorum quæ secuntur hæc est, ceteros Thebanos qui ad urbem processissent Athenienses Platæensibus subvenisse videntes domum revertisse; tum (§ 101 in.) orator exponit, Platæenses viros quos in pugna vivos cepissent interfecisse. At qui hi viri fuerint, prorsus incertum est, cum supra Platæenses Thebanos eos qui priores venissent occidisse (*φθάνουσιν ἀπολέσαντες*), ceteros vero manum non conseruisse dictum sit. Locus sanatus erit, si *ἀπελάσαντες* scribetur; cf. Thuc. II, cc. 5—6.

§ 103. Comma post *το περιτείχισμα* tollendum est, cum participium *λαθόντες* participio *ὑπερβάντες* subiunctum sit („cum hostili exercitu inscio murum transcendissent“).

§ 104. *καὶ προεμένοις ἅπαντα τὰ αὑτῶν*] propter præcedens *ἐνδεδειγμένοις* potius *προειμένοις* scribendum esse censeo; perfectum generis medii activo sensu XVIII, 114 positum est. — Similiter paulo infra propter sequens *γνώσεσθε* magis placeat *ἔσται* (*ὁ νόμος*). In populiscito inserto *ἐπιτίμους* scribendum est, quod idem Baiterus in Lycurgi Leocratea § 41 restituit.

§ 106. *καὶ μὴ ἐξεῖναι*] mire partic. *καί*, quam ut minime ferendam expunxit Sauppius, Dindorfius reliquit.

§ 108. *ἢ ποῖ οὐκ ἐλήλυθεν κτλ.*] *ποῖ* Reiskius recte pro *ποῦ* scripsit; sed post verba *τῷ σώματι* lenius distinguendum est, ut scilicet plus ponderis illud *ποῦ* in initio positum habeat, cui respondent ea quæ secuntur: *οὐκ ἐν Πελοποννήσῳ κτλ.* — Quod infra scribitur: *τὴν τοιαύτην καὶ περιφανῶς ἐγνωσμένην ὑπὸ πάντων γῆς περίοδον εἰργασμένην κτλ.*, Iurinus part. *καί* post verba *περιφανῶς ἐγνωσμένην* transpositam malebat; sed potius post verba *ὑπὸ πάντων*, quæ verba ab *ἐγνωσμένην* incommode diiunguntur, ponenda est.

§ 109. *ἥτις ἦν καὶ οἷα ἠσέβηκε*] propter imperf. *ἦν* fortasse *ἠσεβήκει* scribendum est.

§ 110. ὡς καὶ μνημονικῶς καὶ ἐπιμελῶς κτλ.] post ὡς codd. F, B, Q εὖ addunt, quod delevit Bekkerus; sed cum facilius omitti quam addi posset, servandum est.

§ 113. νῦν μὲν γάρ, κἂν ἀπορηθῇ τις, ἱκανὴν προῖκ' αὐτῇ ὁ νόμος συμβάλλεται, —] de hac re agit Harpocr. s. v. θῆτες (p. 98 v. 9 Bekk.): — ἐπάναγκες δὲ ἦν τοῖς ἔγγιστα γένους τὰς θήσσας ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον ἢ πέντε μνᾶς διδόναι, ὡς καὶ Ποσειδιππός που ὁ κωμικός φησιν. Cum verbum ἀπορεῖσθαι, ut sensum nudum egendi habeat, pro ἀπορεῖν nusquam, quantum scio, inveniatur (cf. exx. quædam a Schoemann. ad Isae. p. 192 allata), forsitan melius scribatur: ἀπορῇ θῆττα (vel θῆττά τις); Harpocrationem hunc locum non laudasse ne miratus sis, quem nostram orationem non incorruptam legisse ex § 67 (vid. adnot.) constet.

§ 114. — ταύτας ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετεχούσας τῇ — συγγεγενημένῃ] τῶν ἴσων coniecit Schaeferus, locum nullum sensum habere recte videns. Sed ἐν τῷ ἴσῳ per se optimum est (cf. Thuc. IV, 106); itaque potius lacuna statuenda est, ut genetivus a μετεχούσας pendens, velut τῶν τῆς πόλεως (§ 111) s. τῶν ἐν τῇ πόλει (§ 113), excidisse putetur; audiri vix licet.

§ 115. τὸν ἔλεγχον τῶν εἰρημένων] τῶν τὸν εἰρ. cod. Q unus, e qua scriptura Bekkerus elicuit τὸν τῶν, quod receptum esse oportuit.

§ 116. ὅτι Σινώπῃ — προσαγούσῃ ἱερεῖον] dubito an προσαγαγούσῃ scribendum sit, cf. adn. ad § 37.

§ 122. τὸ γὰρ συνοικεῖν κτλ.] hæc omnia verba usque ad — ἔνδον φύλακα πιστὴν ἔχειν hoc loco posita ordinem narrationis incommodissime interrumpunt, cum nec partic. γὰρ facile ad proxima superiora referri possit et illa verba quæ infra secuntur: ὥστε εἰ κτλ. laxe cum antecedentibus cohæreant. Itaque haud dubie post verba αὐτὴν ἀποφαίνουσι γυναῖκα ἔχοντα (in fine § 118) transponenda sunt, ubi optime sententiæ conveniunt.

§ 126. νομίσαντας μὴ λαθεῖν] codd. F, B, Q in γρ. scripturam λήσειν exhibent, quæ recipienda est, cum infinitivus aoristi post verbum nuda *putandi* vi præditum positus ferri non possit; cf. Madv. Synt. § 172, a, adn.

Några ordförklaringar.

Af Axel Kock.

Fanden, fan, „djäfvul". Som bekant indentifierar man allmänt det fsv. *fændin*, äldre nysv. *fanen*, nysv. *fan*, fd. *fænden*, nyd. *fanden* med participiet *fiande*, *fiænde* „fiende, djäfvul", så att *fændin*, *fan* skulle vara bestämda formen af detta ord, egentligen „fienden". Denna etymologi, som äfven jag förr antagit såsom riktig, synes först hafva blifvit framställd af Ihre i hans Glossarium svio-gothicum, och ännu Noreen anser i sin just nu publicerade skrift „Om orddubbletter i nysvenskan" s. 34 (i Språkvetenskapliga sällskapets i Upsala förhandlingar 1882—85) det vara gifvet, att *fanden* ursprungligen är samma ord som fsv. *fiande(n)*, „ehuru den egentliga anledningen till formdifferenseringen ännu är oklar". Senast har Kalkar i „Ordbog over det ældre danske sprog" framdragit skäl till etymologiens bestyrkande.

Enligt min åsigt är den emellertid icke hållbar, och det af följande skäl. 1) Man har icke kunnat påvisa något säkert fall, där *i* har försvunnit ur ljudförbindelsen *fi*-, hvarom vidare nedan. 2) Om *fændin* vore identiskt med *fiænde*, så väntade man särskildt att någon gång finna *i* afnött i *fiænde* „fiende". Men någon form *fænde* i denna betydelse har icke påvisats hvarken i fsv. eller fd.[1]) 3) Då fsv. *fiande* (liksom isl. *fiandi*) betyder så väl „djäfvul" som „fiende", och då det äfven i den förra betydelsen brukas i obestämd form (exempel i Söderwalls ordbok), så är det mycket påfallande, att man hvarken från fsv. eller fd. funnit

[1]) Det på ett ställe i en hskr. till Själens tröst anträffade underliga *fædinge* (Söderwalls ordbok under *fiande*) kan tydligen icke i vanlig mening vara någon form af *fiænde*; textkodex har *fiandha*. Det i Kalkars ordbok från ett ställe anförda *fæynde* 'fiende' beror väl på högtysk påverkan, om här icke föreligger ett skrif- eller tryckfel: *fæynde* i st. f. *fyænde*.

„fan“ i obestämd form, således något *fænde* eller dylikt[1]), om nämligen *fændin* verkligen vore bestämda formen af *fiænde*. Och detta blir så mycket förunderligare, när man besinnar, att fsv. *fændin*, fd. *fænden* stundom obetingadt brukas såsom obestämd form, t. ex. *skulle togh hans fendens hiærta brista* (Schacktafvels lek 2674) „skulle dock hans djäfvuls-hjärta brista“. *Huilcken fenden førde dig her ind* (Peder Smed D 3) „hvilken djäfvul förde dig hit in?“ Jmf. härmed sådana nysv. uttryck som *en fan* „en djäfvul“, *fanstyg* „djäfvulstyg“, i hvilka *fan* tydligen äfven utgör obestämd form. Ett uttryck sådant som *huilken fenden* blir obegripligt, om *fenden* skall vara bestämd form af *fiande*.

För att bestyrka identiteten af *fænden* och *fienden* yttrar Kalkar i sin danska ordbok I, s. 821: „Med hensyn till bortfaldet af „j“ jvfr. fade, fedring (fejring) (se fjerdung), færn (se u. fjær)“. Enligt min åsigt har dock *j* icke fallit bort i något af dessa ord. Adjektivet *færn(e)* „fjærn“ är uppenbarligen ett tyskt lån (mnt. *verne*), och en liknande uppfattning uttalar Kalkar själf s. 555. Såsom former af *fjerdung* anför Kalkar från år 1486 *2 fedringe jord*, från 1533 *two feringh iord* och från år 1573 *feyring*. Men *feyring* återfinnes i mnt. *veirdung*; *feringh* väl snarast i mnt. *verink*. I *fedringe* kan *d* stå i st. f. *i*, en skrifning, som kan hafva framkallats af utvecklingen ð (*dh*) > *i* i danska dialekter; jmf. fd. *vædher* nyd. *vejr* (i riksspråket uttaladt *vär*), fd. *mødhe sigh*, senare *møje sig* etc. Om *fedringe* åter möjligen står i st. f. *ferdinge*, så motsvaras detta af fsv. *ferdungher* (anfördt i Söderwalls ordbok), som någon gång anträffas i st. f. *fiærþunger*. På fsv. har man äfven *ferthaluter (=fiærdhaluter)* och *ferthaluts attunger (=fiærdhaluts attunger)*. Alla dessa former visa vokalen obruten liksom de isl. *ferfaldr*, *ferdægra*, *ferdagaþr*, *ferbyrþingr*, *ferhyrndr* etc. För öfrigt är påverkan af mnt. *verdink*, *verink* på fsv. *ferdunger* (d. **ferding*) naturligtvis äfven möjlig.

---

[1]) Det i den fsv. Didriks saga anträffade *fædhinth*, *fædint* „djäfvul“ kan icke formellt identifieras med *fændin* eller med *fiænde*, huru än ordet för öfrigt skall etymologiskt förklaras. Jmf. det nyss anförda *fædinge*.

När den gamle danske lexikografen Moth, som öfver hufvud anför åtskilliga annars icke påvisade ord, upptager ett *fjade*— *fade* „tåbe", så föreligger här icke någon förlust af *j*. *Fade* är nämligen ett låneord, identiskt med platt-t. *fade*, *faad* „Geschmack entbehrend, albern, thöricht" (Berghaus, Der Sprachschatz der Sassen), fr. *fade*. Det är således icke frånvaron af *j* i *fade* utan tvärtom närvaron af *j* i *fjade*, som behöfver förklaras.[1])

Jag ser i *fan* ett låneord liksom i de därmed liktydiga *djäfvul* och *satan*; och *fan*, *fanden* har kommit till Norden från lågtyskan (frisiskan), liksom detta är fallet med det liktydiga fsv. *dyffwil*, *diwell*, fd. *dywel*, *diwæl*. Jmf. mnt. *duvel*, platt-t. *düwel* och särskildt det frisiska *diwel* (Halbertsma, Lexicon frisicum). Samhörigheten mellan det nordiska *fan* och det frisiska *fannen*, *fännen* har blifvit antydd redan af N. Outzen i Glossarium der friesischen Sprache (Kph. 1837),

---

[1]) *J* i *fjade*, som väl knappt varit ett verkligen kurant ord, förklarar jag så, att, när man med samma betydelse använde *fante* och *fjante* „tåbe" och med samma eller väsentligen samma betydelse *fantagtig* och *fjanteagtig*, *fantevorn* och *fjantevorn*, och när man redan egde *fade* med samma betydelse som *fante*, så bildade man efter *fante: fjante* etc. till *fade* ett *fjade*. — Att tänka på bortfall af *j* i *fante*, låter sig icke göra, då ordet som bekant torde sammanhänga med it. *fante*, lat. *infans*, hvilket Kalkar äfven nämner. — Såsom stöd för förlusten af *i* i *fændin* kunna naturligtvis icke sådana dubbelformer som fsv. *fiæt: fæt* (sällan; isl. *fet*), fsv. *fiærran*: *færran;* fsv. *fiærre: færre* „fjärran" (äfven isl. *fiarri: ferri*, se Fritzners Ordbok[2]) anföras, i hvilka växling af bruten och icke bruten vokal föreligger. Då i fsv. en gång (se Söderwalls ordbok) möter *ner ællor fer* „nära eller fjärran" i st. f. *nær æller fiær*, så kan *fiær: fer* förklaras liksom nyss anförda ord (om *fer* ej är felskrifvet); men snarare har sträfvan efter största möjliga ljudlikhet mellan rimorden *nær* och *fiær* framkallat förändringen till *fer*; jmf. fsv. *mæþerne* (i st. f. *möþerne*) efter *fæþerne*. Huru det i latinska diplom från 1200-talet och förra hälften af 1300-talet några få gånger mötande *fallaland*, som synes stå synonymt med *fiallaland (fiællaland)* och *fellaland* „urfjäll", skall förklaras, vet jag icke. Man kunde möjligen tänka på olika afljuds-stadier i *fall-* och *fialla- (fella-)*. Eller skulle *falla* bero på kompromiss mellan *fialla-* och *fella*? Något nämnvärdt stöd åt den gamla etymologien af *fændin* gifver det sällsynta *fallaland* i alla händelser icke.

ehuru det af hans yttrande icke framgår, huru han närmare tänker sig förhållandet mellan orden. Han säger nämligen: „*Fanjen*, *Fannen* u. *Fännen*, dän. u. schw. *Fanden*, *Fanin* (vergl. isl. *fenja* en *Jætteqvinde*), der Teufel, *fannigscheed*, teufelsmässig, wie hellisch, höllisch, eigentlich der Versucher, wie Math. 4, 3 das Participium *fandiend*, von *fandian*, *fandigan*, *afandan* versuchen, neml. in feindseliger Absicht.“

Denna Outzens förklaring af det frisiska *fanjen*, *fannen*, *fännen* „djäfvul“ såsom utgörande part. presens till ett verb, motsvaradt af ags. *fandian*, är riktig. Det ags. *fandian* betyder 1) „aufs Finden ausgehen, untersuchen, versuchen“ 2) „versuchen, d. h. in Versuchung bringen“, t. ex. *nē fanda þînes dryhtnes* „versuche deinen Herren nicht“ (Ælfr. Hom.; enligt Leo, Ags. Glossar). Det återfinnes i fsax. *fandôn* „versuchen, in Versuchung führen“, t. ex. *ni skalt hêrron thînes fandôn*, i ffris. *fandia* „besuchen“, i holländska *vanden* „besuchen“ och i det platt-t. *vannen* eller „besser *vanden*“ med betydelsen „besöka en barnsängskvinna“ (Bremisches Wörterbuch). Part. presens af ffris. *fandia*, nämligen *fandiand*, återfinnes i det af Outzen anförda nyfris. *fanjen*, *fannen*, *fännen*, af hvilka former *fanjen*, *fannen* å ena sidan och *fännen* å den andra väl tillhöra eller ursprungligen tillhört skilda dialekter. Beträffande betydelse-utvecklingen i part. *fandiand* „frestande > frestaren > djäfvulen“ jmf. det fht. part. *heilant*, nht. Heiland, fsax. *hêliand* med betydelse-utvecklingen „frälsande > frälsaren > Kristus“. I platt-t. skall enligt Rietz s. 126 ett *fan'en* „djäfvul“ förekomma, hvilket jag dock icke kunnat återfinna. Är Rietz' uppgift riktig, så har väl detta platt-t. *fan'en* samma upphof som det fris. *fannen*. Det nyfris. *fännen* har, såsom af det anförda framgått, utvecklats ur äldre *fänden*, och det fris. *fänden*, *fännen* återfinnes i fsv. *fændin*, någon gång *fennen*, fd. *fænden* och lefver kvar i norska *fenden*. Enligt Aasens ordbok skall *fendinn* „djäfvulen“ förekomma äfven i senare „fornnorskan“, och det är då naturligtvis att förklara liksom det lika lydande östnord. ordet. Det fris. *fannen* (äldre *fanden*) återfinnes i nyd. *fanden*. I fall ett platt-t. *fan'en* „djäfvul“ med samma ursprung som fris. *fannen* existerar, så är måhända det

äldre nysv. *fanen* att närmast indentifiera med denna form. Annars har det uppstått ur fris. *fanden*, *fannen*, vare sig att assimilationen af *nd* (eller förlusten af *d*) inträdt i frisiskan eller först i svenskan. Äfven i norskan brukas *fanen*. I fsv. möter (se Söderwalls ordbok, artikeln *fiande*) ett par gånger äfven formen *fænin* med *æ* och kort *n* (skrifven *fænyn* en gång i Didriks saga, i gen. en gång *fænens* från år 1508), och i Nylandsmålet brukas ännu *fy fänin!* (H. Vendell, Samlingar af ord ur nyländska allmogemålet).

Med denna förklaring af fsv. *fændin*, fd. *fænden* är det lätt begripligt, att den obestämda formen *fænde* icke anträffas: redan *fændin* (*fænden*) var nämligen obestämd form, och nu förstår man sådana uttryck som *hans fendens hiærta* „hans djäfvuls-hjärta“, *en fan*, *fanstyg* „djäfvulstyg“ med *fenden*, *fan* brukade såsom obestämd form.

Å andra sidan är det alldeles icke förvånande, att *fændin*, *fænin* stundom uppfattades såsom bestämd form; så t. ex. *thzta ær fænyn jach sither aa* (Didriks saga af Bern 300, 21) „detta är djäfvul*en* jag sitter på“, liksom detsamma väl snarast ännu är fallet med det nyd. *fanden*. Det förklaras lätt, dels däraf att *fændin* slutade på *-in*, dels däraf att i det inhemska och med *fændin* liktydiga *fiændin* „djäfvulen“ *-n* verkligen utgjorde artikeln, dels däraf att *fændin* ursprungligen och egentligen brukades blott om en enda, bestämd person, i hvilkens benämning man därför gärna såg bestämda formen (jmf. „*den* lede“, „*hin* onde“). Jmf. härmed att man som bekant i svenskan uppfattat det slutande *-n* äfven i *satan* såsom bestämda artikeln, hvarigenom formen *sate* pl. *satar* uppstått.

Också det nysv. uttrycket *åt fanders* har måhända uppstått under lågtysk påverkan; jmf. det af Berghaus i Sprachschatz der Sassen upptagna „*fander*, *-ner* eine Benennung des Teufels: *Du Fanner!* Ein Scheltwort auf boshafte Menschen u. Kinder.“ Nyländskan använder *fändern* „fan“ (Rietz). Jag har icke funnit någon platt-tysk förebild till det nysv. *fanken*, ehuru dess ändelse *-ken* i förening med ordets i jämförelse med *fan* något förmildrade (förminskande) betydelse synes tala för tyskt ursprung.

hamn, „skugga, spöke“. Detta nysv. ord, som i nuvarande rspr. allmänt uttalas *hamn*, skrifves af en och annan vetenskapsman i våra dagar *ham*, tydligen emedan man anser det nysv. *hamn* vara en relativt modern rådbråkning af det fsv. *hamber* (isl. *hamr*), under hvilket senare ord Rydqvist II 51 äfven omtalar det nysv. *hamn*. En dylik uppfattning är dock enligt min åsigt icke hållbar. Ordet *hamn* förekommer redan i fsv. under formen *hampn*, *fiædar hampn* (Rietz anför i sitt dialektlexikon s. 239 exempel); i Gustaf I:s N. T. Rom. bl. 5 s. 1 möter äfven *hampn*, och andra exempel ur den äldre nysv. anföras af Rydqvist II 51. En påverkan af *hamn* „portus“ på *ham* är icke heller möjlig till följe af ordens stora olikhet i betydelse. *Hamn* (*hampn*) är ursprungligen identiskt med det i isl. *líkami*, fsv. *likame* ingående *-hami* „omhölje“[1]) ags. *homa*, hvilket återfinnes äfven i fht. *lîhhamo*. *Hamn* är alltså ursprungligen en *an*-stam, men det har i motsats till *(lik)ame* utgått från de svaga kasus och har senare uppfattats som en *a*-stam. Förhållandet har som bekant varit detsamma med *vatn*, *namn*; och *hamn* förhåller sig till *(likh)ame*, ags. *homa* som *vatn* till got. *vato* (dat. pl. *vatnam*); *namn* till got. *namo* (nom., ack. pl. *namna*) etc.

---

[1]) Jmf. med **likhame* > *likame* de fsv. *nöthus* > *nötos*, *enhvar* > *ennor* samt ortnamnen *Gök(h)em*, *Varn(h)em* etc. (dessa hos Rydqvist IV, 408), *Fagerhult Faghrult*, *i Arooltte* nu *Århult*, *i Langholte* och *i Langolte* nu *Långhult* (beläggställen i registret till Dipl. svec. Ny saml. I), *de Hæalgerultæ* nu *Elghult* (Sv. Dipl. V, 496); dessa på *-(h)ult* i Småland. Vidare *Jn towlthom* för *Tofhultom* (ib. IV, 244) i Sörmland, *ii Ödhösöghe* nu *Ödeshög* (Dipl. Ny saml. I 526) i Östergötland, *Fiolm* (ib. 261 flera ggr) jämte *Fiholm* i Sörmland, fsv. *Konunghælla* och *Konungælle* (beläggställen hos Rydqvist II 62) äldre nysv. *Kungelle* (Ol. Petri's Krönika) nu *Kungelf*. Fsv. *Gunhild*, *Ragnhild* etc. äldre nysv. *Gunnild* (t. ex. hos P. Svart), *Ragnild* etc. (i lat. diplom från medeltiden äfven *Gunnildis*). I äldre nysv. *bönhås* och *bönås* „bönhas“ (Studier II 412), *vars hærra træ* > *vaserratre*, fsv. *(thor)niupon* > *nypon* (? Schagerström i Sv. landsm. II, 4,82), de nysv. *hus(h)ålla*, *lands(h)öfding* etc. Jmf. ock *ihäl* > *i(h)jäl*, vidare (hos Läffler i Antiqv. tidskrift V, 285) de fsv. *manna-(h)alf*, *kunu-(h)alf*.

mårmessa. Dalins större ordbok upptager *mormessa* med uttalet *mårmessa* och förklarar: „fordom en af de större kyrkofesterna, såsom antagen att vara J. Mariæ födelsedag. Är i almanackan upptagen under d. 8. Sept.“ Hans mindre ordbok anför ordet *mormessa* under *moder*. Emellertid uttalas namnet på den 8. september äfven *mor(s)messa*, och nämnda uttal (*mormessa* med slutet *o*) angifver Westes ordbok (af 1807). Vanligen torde man uppfatta *mårmessa* såsom en förändring af *mo(de)rmessa*. Detta synes vara Dalins mening, och äfven jag har i Svensk akcent II 130 antagit detta.

Det är emellertid icke riktigt. Redan i Ol. Petri's Krönika förekomma nämligen *Måremesso(n)* (302, 308), *Mårs messo tijdh* (205) flera gånger, och att verkligen också härmed betecknades den 8. sept., framgår af hans yttrande s. 326: *thetta inridhandet skedde på siunde daghen i Septembris månat som är Mårmessa affton.* *Å*-ljudet i detta *Måremessa*, *Mår(s)messa* kan icke förklaras genom *o*-ljudets förkortning framför dubbelkonsonant i *Mormessa* > *Mårmessa* och sammanställas med det nysv. *Tårrsten* af *Tōrsten;* isl. *þōrsteinn*; det nysv. dialektiska *mårrbror* af *mōrbror* etc. Ty *å*-ljudet i *Måremessa*, *Mårmessa* skulle då vara kort. Men att detta icke var fallet, inser man dels af Ol. Petri's skrifning *Måremessa* (ej *Mårremessa*), dels däraf att han stafvar ordet med *å*, ej med *o*, ehuru han plägar med detta senare tecken återgifva kort *å*-ljud.

I *Måremessa* ser jag ett ursprungligt *Māri-messa* med fortis på första stafvelsen, en försvenskning af det latinska *Mariæ missa.* Handlingar rörande Skandinaviens historia, delen V inhåller ett „Nordiskt Kalendarium för medel-åldern“, och däri upplyses s. 43, att ifrågavarande dag kallades *Marimessa*, *Vår Fru-Dag om hösten*, *Mariæ nativitas.* Äfven i andra lands kalender är dagen uppkallad med jungfru Marias namn. På tyska heter den så t. ex. *Mariæ geburt.* Att namnet *Maria* (trots det lat. *Măria*) i fsv. haft långt *a* i första stafvelsen, kan man sluta däraf, att detta var fallet i isl. Oxfordordboken upptager nämligen ordet för det äldre språket under formen *Mária* med tillägget

„mod. *María*“ och meddelar: „in old writers sounded with an *á*, see old rhymes, e. g. Lilja, passim; and is still sounded so in *Márí-atla* (=Máríu-erla), the wagtail, motacilla alba“.[1]) Det i Nordiskt Kalendarium anförda fsv. *Marimessa* har alltså haft långt *a* i första stafvelsen, och liksom nu detta namn i flera bygder har fortis på första stafvelsen: *Màrja*, *Màri*, så hafva utan tvifvel äfven i fsv. *Maria* och dess sammansättning *Marimessa* kunnat hafva fortis på nämnda stafvelse. Af fsv. *Mārimessa* blef enligt de vanliga ljudlagarna på äldre nysv. *Måremessa*. Jmf. äfven det i Skånemålet brukliga *Mareklokka* eg. „Marieklocka“, „klämtning och ringning vid solnedgången“, *Mare-rokk* eg. „Marierock“, „stjärnbilden Orions bälte“ (Rietz). Redan på Ol. Petri's tid synes man emellertid hafva förlorat minnet af ordets härkomst, eftersom han jämte *Måremessa* äfven använder formerna *Mårmessa* och *Mårsmessa*.

När efter reformationens införande flera af de gamla kyrkofesterna förlorat sin betydelse, så kunde äfven deras namn lätt missförstås. Så öfversätter Serenii ordbok (1741) *mår-messa* med „dies Martini“. På hans tid har man alltså sammanblandat *mårmessa* med *Mårtensmessa*. Jmf. härmed att i nysv. *fastlagen* ofta användes i betydelsen af *fastan*. Att emellertid namnet *mårmessa* ännu till våra dagar (eller åtminstone ännu till för få år sedan) lefvat kvar i sin ursprungliga betydelse, framgår af den ur Dalins större ordbok meddelade uppgiften.

Måhända är *mormessa* endast en folketymologisk ombildning af det äldre *mårmessa*, men det kan väl äfven vara direkte sammansatt med *mo(de)r*. I „En kort Berättelse Utaf Hvad tilfälle De Personers Namn Blifwit införde Uti Almanachen, Som der stå antecknade“ (andra uppl. Vesterås 1768) förklaras *mormessa* „thet är Jungfru Mariæ, Guds Moders, messa“ (jmf. ock Sahlstedts ordbok). Men förmodligen är *mormessa* vida äldre.

---

[1]) Jmf. med kvantitetsförändringen i *Maria*, att det lat. *stŏla* „prestdrägt“, „prestbindel“ etc., hvilket äfven lånats till Norden, här. hade långt *o*: isl. *stóla*, fsv. *stōl* (jmf. mina Studier öfver fsv ljudlära II 6).41

döddylghior (dyddylghior). Ordet möter i Bonaventura 92, där det heter *som man plæghir sighia. at somlike see trol ælla dyddylghio*, och Rydqvist VI, 83 (jmf. ock Rietz' Dialekt-lexikon 112) har med tvekan sammanställt det med *död* och isl. *dylgiur* „kväfd fiendskap". Denna uppfattning är enligt min åsigt väsentligen riktig. Men eftersom Söderwalls ordbok upptar ordet utan att hänvisa till något beslägtadt ord och under *dyd dylghia* (ej under den normaliserade formen *döddylghia*), så synes Rydqvists förmodan om ordets ursprung icke hafva vunnit fullt erkännande och torde därför tarfva ytterligare stöd. Att *dyddylgio(r)* — som på det enda ställe där det anträffats, är pluralis — betyder „spöken", göres troligt af sammanhanget, och så öfversättes det äfven af Söderwall. Att ordets första kompositionsled är *dödher*, framgår isynnerhet däraf, att (se IED.) det isl. *dolgr* „fiende" användes i sammanställningen *dauþir dolgar* med betydelsen „ghosts", samt däraf, att på Ihres tid *„dödöljor"* i Upplandsmålet betydde „manes defunctorum" (se hans Dialekt-lexikon och jmf. Rydqvist anf. st.). Af *dolgr* „fiende" är *dylghia* pl. *dylghior* en feminin afledning, som i fsv. väl ursprungligen betydt „kvinlig fiende"; jmf. härmed den isl. pluralen *dylgiur* „fiendskap". Af *dödh-dylghior* har genom assimilation af *dh* (*ð*) och *d* blifvit *döddylghior* liksom af *guþdomber* blifvit *guddomber*. *Y* i första stafvelsen af *dyddylghior* är att sammanställa med *y* i *dyt* „dödt" i st. f. *döt* (SD. N. S. år 1402); jmf. Söderwalls ordbok), *fyrningar* i st. f. *förningar* (Vestm.-l. II Æ. 1, 3).

Vid förkortning af *ȫ* framför det långa konsonantljudet i *dytt* (skrifvet *dyt*), *dyddylghior* och(?) framför konsonanterna *rn* i *fyrningar* synes *ö* hafva dialektiskt blifvit *y*[1]), liksom i samma ställning den parallela ljudutvecklingen *ō*>*ŭ* dialektiskt inträdde: *skallötter* > *skallutter* etc. (se förf. i Arkiv IV), och liksom i fsv. slutet *ē*-ljud vid förkortning öfvergick till *i*: *ētt* > *itt* etc. Betydelseutveck-

[1]) I våra dagars vulgära skånska har *ö* fått samma utveckling: *fÿtter* „fötter", *hÿst* „höst", *ÿster* „öster", *hÿkt* „högt" etc. med öppet *y*-ljud; däremot *hōg* etc. med *ö*-ljud.

lingen hos *döddylghia* (*dyddylghia*) har väl varit „död kvinlig fiende“, „kvinligt spöke“, „spöke“, och ordet lefver kvar i bygdemål under formen *dödölja* f. „trög, overksam menniska“, hvartill finnes ett mask. *dödolger* med samma betydelse (Rietz 112). Huruvida fsv. jämte pl. *döddylghior* (*dyddylghior*) brukat ordet äfven i sing., är ovisst; jmf. Ihres plurala *dödöljor* och isl. *dauþir dolgar*.

bagn. Det i den gamla ordboken Variarum rerum vocabula (tryckt i Stockholm 1538) s. 194 upptagna „truncus boll bagn“ identifierar Rydqvist VI med isl. *bákn*, fsv. *bakn*, *baghn* „märke“. Detta kan icke vara riktigt. Att fsv. *bakn* (isl. *bákn* „märke“) haft en sidoform *baghn*, framgår väl af Söderm.-l. B. 19 pr., där textkodex tre ggr har *bakn* men hskr. B tre ggr *baghn*, men det i Var. såsom synonym till *bagn* anförda *boll* (fsv. *bol* „trädstam“) äfven som den lat. öfversättningen *truncus* visar otvetydigt, att detta *bagn* betydt „trädstam.“ Ordet återfinnes väsentligen i det af Rietz från bygdemål anförda *bagne* „gröfre gren“. Om ock den språkhistoriska ställningen af *bagn* „trädstam“ icke i allo är klar[1]), står ordet dock tydligen nära got. *bagms* „träd“. Det är frestande att uppställa en analogi isl. *baþmr*: sv. *bagn*: *bamm* „stjälk, stam“ (i Vesterbotten; Rietz) af **bamn* = isl. *faþmr*: fsv. *fagn*[2]): fsv. *famn*. Dock är att invända, att *baþmr* synes motsvaras af fht. *boum*, *faþmr* af fht. *fadam*, under det att got. saknar motsvarighet till *faþmr*[3]).

nht. dunst = isl. þústr. I sin Etym. Wb. yttrar Kluge med anledning af nht. *dunst*, fht. *tunist*, *dunist*, *dunst* „sturm. hauch“: „Wie die entsprechende got. Form lauten würde,

---

[1]) Det som Noreen Sv. landsm. 1, 323 anför till belysning af det i bygdemål förekommande *bagne*, är enligt min åsigt otillfredsställande.

[2]) I fsv. en gång *fagm* (jmf. Söderwalls ordbok).

[3]) Isl. har som bekant jämte *baþmr* „träd“ äfven ett *baþmr* „barm“. Då detta senare ord motsvaras af got. *barms*, ags. *bearm*, fht.

lässt sich nicht bestimmen, da den übrigen germ. Dialekten das Wort fehlt (*þunsts? dunsts?*)". Man synes hafva förbisett, att ordet återfinnes i isl. *þústr* „1) a strong gust of wind, 2) a chafing, anger". Jmf. med dessa betydelser dels det fht. *dunist* „sturm, hauch"; dels det mht. *dunst* „1) dampf, dunst, 2) noth, schmerz". Ordet har alltså på urgerm. ständpunkt och i got. börjat med *þ*.

Lund, april 1887.

---

barm, fsv. *barmber*, fgutn. *barmbr*, så har säkerligen ett äldre isl. *barmr* ombildats till *baþmr*. Detta har dels skett genom dissimilation af de två på hvarandra följande *r* i nom. *barmr* (andra exempel på liknande dissimilation i isl. anföras af Bugge i Arkiv II 241 f.: *Ragndiðr* för *Ragnriðr* etc.), dels har till stadgande af nom. *baþmr* ack. *baþm* etc. påverkan från det till samma begreppssfer hörande *faþmr* „famn" kraftigt bidragit.

Mindre Meddelelse.

Notae criticae in Ouidii Fast. III, 523—710.

Scholis per semestre autumnale anni 1885 in nostra uniuersitate habitis inter alia Ouidii carmina hunc quoque Fastorum locum plane egregium auditoribus enarraui. Subnatas mihi hac occasione coniecturas quasdam ad textum uerborum emendandum, ut opinor, pertinentes hic quam breuissime potero publicabo.

V. 541: occurri nuper. uisa est mihi digna relatu
pompa: senem potum pota trahebat anus.

Ad illa *occurri nuper* ex superioribus intellegendum erat: *redeuntibus*; sed his uniuersis se occurrisse non erat cur poëta narraret; immo hoc unum ad superius dicta exemplo illustranda narrare et uoluit et debuit, singulari se illi pompae, quam mox describit (uel illam sibi), occurrisse. Itaque sic scribendum esse uidetur:

occurrit nuper (uisa est mihi digna relatu)
pompa: senem potum pota trahebat anus.

Et orationem quoque hoc modo melius cohaerere quiuis, opinor, concedet.

V. 593: uincitur ars uento, nec iam moderator habenis
utitur, aut uotis is quoque poscit opem.

Sic codex optimus R(eginensis), nec uerba *is quoque* ullo modo mutanda esse ostendet comparatio loci, qui est Trist. I, 11, 21 sq. Gubernator quoque, non artis tantum ignari uectores ad uota confugiunt. Sed *aut* corruptum est, nec in eo latere uidetur *at*, quod minime poëticum hoc loco est, nec praepositio *a*, quam sermonis lex respuit; interiectionem *a!* reponendam esse credo.

V. 599: ducitur ad Laurens ingenti flamine litus
puppis et expositis omnibus hausta perit.

Verbum *ducitur* iuxta illa *ingenti flamine* positum nimis languere apparet; *figitur*, quod ex codd. dett. multi scripserunt, omni bona auctoritate caret nec per se bonum est, siue sententiam siue constructionem spectes. Sine dubio *truditur* uerum est; cfr. Lucret. I, 292; VI, 1031.

V. 609: quo fugiat? quid agat? quos terrae quaerat hiatus?

Sic uulgo editur, praepostero interrogationum ordine; nam *quid agat* primo loco ponendum fuisse apparet. Et in R est: *Heu fugiat. quos terrae. quid agat. quaerat hiatus*, sed significatur uerba *quid agat* ante uerba *quos terrae* transponenda esse. Correctorem non satis accurate egisse credo, ceterum uera uerba in R extare, quae sic transponenda fuerunt:

heu, quid agat? fugiat? quos terrae quaerat hiatus?

Tertia interrogatione significatur consilium fugiendi, de quo Anna cogitauerat, statim ei inutile uisum esse ideoque relictum.

V. 633: omnia promittit falsumque Lauinia uolnus
mente premit tacita dissimilatque fremens.

fremens ad sensum quodam modo aptum est, sed manifestae interpolationi codicis V(rsiniani) debetur; in R *metus* scribitur, quod alii praue in *metum* (aut *metu*) mutarunt: neque enim metuit Lauinia, sed irascitur. Latet sine dubio *tumens* (sc. ira).

V. 643: exilit, et uelox humili super arua fenestra
se iacit: audacem fecerat ipse timor.

humili ex Silii Italici narratione (VIII, 189) receperunt editores, satis male; neque enim humili fenestra se proicere ulla audacia est. RV *illi* praebent; ex hoc retractis duabus litteris sequentibus *(su)*, quae semel scriptae sunt, cum bis scribi debuerint, et sic corruptelae ansam dederunt, efficio: *uelox nisu*, quae uox de prosilienti aptissima est. Nam *arua* pro *ausa* recte substitutum esse credo.

V. 689: credit amans thalamosque parat

Sic R; at V *gaudet amans* habet. Cum utrumque ferri possit, tamen *gaudet* ut poëtico sensui conuenientius mihi uisum praetulerim. Sed unde tam mira scripturae uarietas? nonne ueri simile uideri debet Ouidium ipsum *gestit* scripsisse, quod de cupiditate Martis aptissimum uerbum est, indeque *credit* errore ortum esse, *gaudet* interpretamento deberi?

V. 693: ridet amatorem carae noua diua Mineruae

Sic codd. RV. Sed si *cara Marti* significatur, hoc epitheton plane superuacuum (post *amatorem*) nec suo loco esse quiuis sentiet; sin autem *cara Annae Perennae*, nihil in superioribus de huius erga Mineruam amore, quo epitheton defenderetur, dictum est. *rauae*, quod de Bentleii coniectura quidam scripserunt, uanum hoc loco epitheton ornans est nihilque agit; *castae*, quod Francius proposuit, iam ideo parum aptum est, quod paulo post idem

adiectiuum recurrit. Verum praebere mihi uidetur quidam codex Heinsii, in quo *canae* est. Ouidius iocose canae Mineruae cognomine Annam anum uocauit, quae decepto amatori pro Minerua oblata erat.

Obiter moneo in loco Martialis, qui huius narrationis occasione in commentariis adferri solet, epigr. IV, 64, 16, scribendum esse:

et, quod uirgineo *rubore* gaudet,
Annae pomiferum nemus Perennae.

Scribitur *cruore;* sed dea non sacrificiis humanis gaudet, uerum uirgines inter obscenorum carminum cantandorum officium pudico rubore perfundi uidere eam iuuat. [Sic iam Heinsium scripsisse postea uidi ex noua Friedlaenderi editione, quem miror hoc non probasse.]

V. 707: — — — testes estote, Philippi,
et quorum sparsis ossibus albet humus.

Ad haec Peter: „vor *quorum (ossibus)* ergänze *ei*, nämlich die bei Philippi gefallenen Verschworenen"; quasi hi ullo modo apte testes inuocarentur! Nullus dubito, quin *quorum* ad *Philippi* referri uoluerit Ouidius ideoque *et* interpositum corruptum sit, in quo interiectionem *heu* uel potius *a* latere suspicor.

His adicio, u. 537 *duras* mihi quoque seruandum esse uideri et *rusticas* significare (cfr. Am. II, 4, 23; III, 4, 1), cum notio adiectiui *iunctas* iam ipso nomine *choreas* contineatur. V. 573 *tamen* nullo modo defendi posse credo; nam quod „doch wenigstens" enarrant, plane absonum est, cum hospitii munus non parui res momenti sit; conieceram, quod postea Krebsium praecepisse uidi, *tñ (tamen)* pro eo q. e. *tm̄ (tantum)* scriptum esse, et hoc uerum esse credo, sed *tantum* scilicet h. l. adiectiuum est, cum *munus* coniungendum; uerba q. s. *sed timuit,* quod ad sententiam attinet, uim enuntiati condicionalis *(nisi timuisset)* habent. V. 645 Heinsius ex *cumque (quomque)* melius *quoque* fecit quam alii *quaque*; 647 *cupidis,* quamuis dett. tantum codd. praeferant, cum tamen ad amorem fluuii significandum aptius sit, prae altera scriptura *tumidis* probo. V. 664 eo magis Bentleii coniecturam *agit* (pro *erat*) amplector, si uere dicit Güthling scripturam *abit* in R esse, cum Riese in R *erat,* in V *abit* scribi dicat. V. 684 Ouidium formam pronominis *haec* usurpasse non credo, sed simplex hic error est iam in ipso R correctus, qui *hec* habet. — In ceteris cum Riesio consentio.

M. Cl. Gertz.

Anmeldelse.

C. Kunst, De Theocriti versu heroico. (Dissertationes philologae Vindobonenses. Volum. I. Lipsiae, Freytag; Pragae, Tempsky. 1887. Pag. 1—124.)

Ofvanstående afhandling är ett synnerligen värdefullt bidrag till kännedomen om den grekiska hexametern, och bland de arbeten, som egnats åt enskilde skalders bruk af den heroiska versen, torde det näppeligen afstå från första rummet. Det statistiska materialet är, så vidt referenten kan döma, samladt med synnerlig omsorg och ordnadt på ett öfverskådligt sätt, och förf. vaktar sig i allmänhet för att draga obefogade slutsatser af det samma. Der det varit förf. möjligt, har han ej försummat att ställa Theocriti verskonst i sitt rätta historiska sammanhang genom jemförelse med andra, företrädesvis samtida, skalder, utan att dock arbetet på någon punkt tynges af öfverflödiga från annat håll lånade uppgifter. Referenten, som nu lägger sista hand vid ett analogt arbete öfver Hesiodus[1]), kan ej annat än beklaga, att ej Kunsts arbete förut varit honom tillgängligt, då han skulle på mer än en punkt i st. f. ett vidlyftigare försök till utredning nöjt sig med att hänvisa till Kunst; på samma gång får dock ref. gifva tillkänna, att han understundom hyser en från Kunsts afvikande mening, såväl hvad beträffar ordnandet af det statistiska materialet, som de slutsatser, hvilka kunna och böra dragas deraf.

Ämnet grupperar sig under fyra kapitel. Det första handlar om den Theocriteiska versens yttre form, d. v. s. om vexlingen af daktyler och spondéer och de deraf betingade olika versformerna; det andra vänder sig till inskärningarne i versen och behandlar utförligt de s. k. hufvudcaesurerna (tredje och fjerde fotens caesurer); med det tredje öfvergår förf. till frågan om position framför muta c. l., för att i det fjerde och sista behandla de olika arter af hiatus, som förekomma hos Theocritus.

Det är företrädesvis kapitlet om caesurerna, som här intresserar oss. Förf. säger pag. 41, med hänsyn till inskärningens betydelse för versen, att skalderna företrädesvis måste sörja för att de delar, i hvilka versen genom caesuren sönderföll, blefvo välljudande (sonorae). Detta uttryck är dunkelt, om ej rentaf vilseledande. De delar, i hvilka caesuren sönderskär versen, äro eller kunna sägas vara välljudande endast i det ömsesidiga förhållande, hvarutinnan de tillsammans bilda ett metriskt helt. Hufvudsaken är, att delen fogar sig i det metriska helas harmoni. Vi skulle ej fäst oss synnerligen vid uttrycket, om det ej hade

[1]) Studia Hesiodea. I. I Lunds Universitets Årsskrift. Tom XXIII.

synts oss ega sin grund i den vanliga företeelsen, att man väl har öga för caesurens betydelse såsom itudelande versen, men icke uppmärksammar, att denna itudelning, från en annan sida sedd, på samma gång är just versfötternas förenande till ett metriskt helt.

Som redan nämnts, förbigår förf. alla de caesurer, som äro af mindre betydelse för versen, eller behandlar dem blott i förbigående. Ett sådant sätt att gå till väga är näppeligen lämpligt. Frågan om caesurernas talrikhet och styrka är af mera vidtgående betydelse än man vanligen föreställer sig, och såväl i behandlingen af position framför muta c. l., som äfven af hiatus och andra prosodiska företeelser har man ständigt skäl att komma tillbaka till caesuren. Då dertill kommer, att faktiskt exempel föreligga, der versens hufvudcaesur är förlagd utom såväl tredje som fjerde foten[1]), så måste valet af caesurer, för hvilka man skall statistiskt redogöra, bli i hög grad godtyckligt, derest man ej, hvilket den statistiska metoden fordrar, redogör för dem alla.

Äfvenledes håller ref. det för lämpligt att i behandlingen skilja daktylernas caesurer från spondéernas, särskildt hvad beträffar tredje och fjerde fötterna. Beträffande fjerde foten pläga metrikerna anmärka, att den, om den är daktyl, företrädesvis använder bukolisk caesur, om den åter är spondé, semiseptenaria. Angående tredje foten synes en sådan särskilning vara ännu nödvändigare. Förf. säger, pag. 46, att man knappt kan tvifla på att semiquinaria är den daktyliska hexameterns yppersta caesur (pulcherrima). Som allmän lag måste det gälla, att caesurerna frekventeras, i samma mån de äro mäktiga att höja versens välljud. Om man med förf. sammanräknar exemplen på semiquinaria i daktyler och i spondéer, kommer man visserligen för denna caesur till en mycket hög siffra, om icke till den högsta; men detta beror derpå, att tredje fotens spondé endast sällan umbär manlig caesur. Om man åter särskiljer den tredje daktylens semiquinaria från den tredje spondéns, kommer man, beträffande den författare, hvars bruk referenten bäst känner, Hesiodus, till det resultat, att både andra och fjerde daktylen — och detta änskönt den fjerde daktylens hufvudcaesur är den bukoliska — förhållandevis oftare begagna manlig caesur än den tredje, med undantag dock för Opera, som äfven i detta förhållande oftare använda semiquinaria än semiternaria. Af en kombination af författarens tabeller på sidd. 21 och 47 synes

[1]) Detta är i synnerhet fallet med sådana verser, som interpungera utom tredje och fjerde fötterna. Som exempel kan anföras Th. I. 3,60 och andra. Ref. vet väl, att denna mening är bestridd (bland andra af Hartel) Men den kan endast bestridas, om man till förmån för versaccenten frånkänner satsaccenten all betydelse — något som man näppeligen kan göra, då man besinnar, i huru hög grad v e r s e n s och s a t s e n s naturliga afdelningar pläga sammanfalla.

framgå, att Theocritus i allmänhet åtminstone icke *mera* än Hesiodus favoriserat semiquinaria.[1])

Som grund till omhandlade caesurs makt att höja versens skönhet, anför förf., l. l., att genom den delas versen i tvenne hälfter, af hvilka den ena har daktylisk, den andra anapaestisk rytm. Ref. gissar, att detta är sagdt närmast med tanken på daktyl i tredje foten. Men äfven om det i lika hög grad afser den tredje spondén, så är det klart, att om det är en speciel skönhet hos versen att sönderdelas i tvenne hälfter med fullkomligt olika rytmisk gång, så bör för det första daktylen i icke mindre grad än spondén betjena sig af detta sätt att höja versens välljud, emedan i den kan åstadkommas en tydligare, mera utpreglad anapaestisk takt, och för det andra bör den tredje daktylen mest af alla versens daktyler vara tjenlig för en sådan versens sönderskärning i delar med olika rytm, emedan en inskärning efter dess starka del mer än en sådan efter andra eller fjerde daktylens starka stafvelser åstadkommer jemnbördigare och derigenom sjelfständigare delar af versen, hvilka just på den grund ytterligare skärpa den rytmiska motsatsen. Att det förra icke är fallet, visar det statistiska förhållandet, att en spondé i tredje foten endast undantagsvis saknar semiquinaria, under det att den tredje daktylen i medeltal endast på ett ställe af fyra använder manlig caesur (i öfriga fall trokaisk); och att det är af helt andra skäl än för att i versens andra hälft åstadkomma en anapaestisk rytm, som den tredje spondén använder semiquinaria, ligger i öppen dag; att det senare icke heller eger rum, är redan i det föregående antydt. Referenten är för sin del böjd att härleda den relativa sällsyntheten af den tredje daktylens manliga caesur i någon mån just ur en sträfvan att undvika versens delning i tvenne hälfter af antydda motsättning i rytmiskt hänseende.

Nödvändigheten att skilja caesurerna i daktyler och spondéer från hvarandra, framgår äfven af andra förhållanden. Förf. anför, att de särskilda sångerna understundom afvika från hvarandra i frekvensen af de olika caesurerna. Öfverallt har ref. ej kontrollerat förhållandet, men i allmänhet visar det sig, att den antydda skilnaden beror på den olika talrikheten af spondéer och daktyler, och bör följaktligen hänföras till denna som sin grund.

Med förbigående af andra punkter, hvarutinnan förf.s och ref.s åsigter divergera, vill ref. blott tillägga, att det skulle varit fördelaktigt, om förf. på ett ställe sammanfört hvad han

---

[1]) Förf. anför, pag. 47, n. 3, Hartels uppgift om det statistiska förhållandet mellan semiquinaria och tertia trochaica hos Homerus. Emellertid är Hartels uppgift fullständigt felaktig, något som ref. påvisat Stud. Hesiod., I. pag. 42, n. 2, och som kan förtjena framhållas särskildt med hänsyn till den gängse okritiska tron på Hartels statistiska uppgifter och de slutsatser, han ur dem dragit.

har att berätta om interpunktionen, hufvudsakligen emedan det skulle belyst frågan om satsaccentens förhållande till versaccenten.

Beträffande produktion och korreption framför muta c. l., gäller som allmän lag, att ju närmare vokalen vid uttalet förenas med konsonanterna, desto större är benägenheten för förlängning och tvärtom. Kunst har riktigt observerat detta förhållande för det fall, att vokalen är slutvokal och konsonanterna begynnelsekonsonanter (pag. 67), och han uttrycker det så, att förlängning eger rum mestadels i syntaktiskt nära förenade ord. Lämpligare torde det dock vara att säga, att förlängning eger rum företrädesvis i svaga caesurer, enär, från metrisk synpunkt sedt, caesurerna begreppsenligt äro det primära, och de syntaktiskt nära förenade orden företrädesvis välja sådana versställen, der versen lättast umbär starka caesurer. Men då detta står fast, är det naturligtvis endast genom en inkonsekvens förf., beträffande XIV, 53:

οὐκ οἶδα. πλὰν Σῖμος ὁ τᾶς Ὑποχάλκω ἐρασθείς

och andra liknande ställen, kan säga, att interpunktionen i sin mån bidrager till förlängning af kort betonad taktdel. Tvenne i allo motsatta orsaker kunna ej ha samma verkan. För sådana falls förklaring har man att välja mellan följande tre möjligheter: antingen spåra vi här någon analogisk inverkan (1), eller kontinueras rösten, trots pausen, öfver från vokalen till konsonanterna, så att förlängning eger rum på vanligt sätt (2), eller också träder en så stark paus emellan, att rösten fullständigt upphör och ansättes på nytt efter interpunktionen, på samma sätt som i versens slut, der versaccentens välde upphör, en syllaba anceps förekommer, innan rösten efter den metriska pausen öfvergår till den följande metriska perioden (3). Fallet 1) kan näppeligen ega rum, då positionen framför muta c. l. alltigenom visar sig vara bygd, icke på theori, utan på lefvande språkföreteelser. Fallet 2) kan inträda, endast om vi medgifva, att versaccenten är så stark, att den, trots öfvergången från en sats till en annan, hvilka begge satser begränsa sig mot hvarandra under sina egna satsaccenter, icke låter denna öfvergång betecknas genom röstens upphörande. Liksom versaccenten otvifvelaktigt efter slutet af hvarje metrisk period (= vers) kan åstadkomma ett afbrott i den språkliga perioden, till trots för att denna sammanhålles af sin accent, så skulle den äfven kunna öfvervinna ett den språkliga periodens afbrott i det inre af versen och i uttalet sammanbinda den vokal och de konsonanter, som stå på hvar sin sida om de språkliga periodernas mötespunkt. Men ett sådant versaccentens välde öfver satsaccenten är tvifvelaktigt derför att vi i regel finna de begge accenterna i versens inre understödja hvarandra, under det att de här skulle bekämpa hvarandra. Hvad det tredje och sista antagandet beträffar, så kan deremot anföras, att det i lika mån som det an-

dra innebär den ena accentens kufvande under den andra, nemligen versaccentens under satsaccenten. Men icke desto mindre är ref. mest böjd för det. En liknande uppfattning är icke heller främmande för Rzach, som i sina Hesiod. Studien, pag. 25, säger om ett analogt fall: „Die Stimme hält inne und die eingetretene Pause muss das, was zur Länge der Silbe mangelt, zur Wahrung des Tactes ersetzen". Derigenom att pausen träder emellan och sammanhanget afbrytes, observeras det mindre, att en viss stafvelse brister i kvantitet, än om den kommer i en fortlöpande metrisk serie, der hvarje stafvelse bör kunna fylla sitt bestämda rum. Men att vindicera åt pausen denna betydelse är något helt annat än att hålla före, att den medverkar till stafvelseförlängning. Pausen är egentligen i metriskt hänseende det rena intet, och kan väl inom metriken ingen annan betydelse hafva än den att vara hvad den är, en paus.

Att ref. i dessa och andra punkter har en från förf.s afvikande åsigt, innebär icke en modifiering af det omdöme, som är fäldt i denna gransknings början. Afhandlingens tyngdpunkt ligger, som redan är antydt, i samlandet och ordnandet af det statistiska materialet, och då den följer sunda statistiska grundsatser, eger den den stora förtjensten, att den gör läsaren i hvarje särskildt fall mindre beroende af förf.s egen syn på saken, just derigenom att den sätter honom i händerna det nödvändiga underlaget för ett sjelfständigt omdöme. Förf. har hedern att hafva åstadkommit ett arbete af beståndande värde, och lika väl som hädanefter hvarje kritiskt studium af den Theocriteiska texten skall nödgas taga hänsyn till det, lika visst är, att det lär dröja länge, innan det faller någon in att göra hans arbete om igen.

Johannes Paulson.

Quousque Tandem.

Quousque Tandem, skandinavisk forening for en forbedret sprogundervisning, tillader sig herved at anmode d'hrr. forfattere af bøger eller artikler vedrörende sprogundervisning om at indsende exemplarer deraf til en af undertegnede, da de så vil kunne göre regning på omtale i en redegörelse for reformbevægelsen, som agtes udgivet i løbet af dette år. Ligeledes modtages med taknemmelighed enhver meddelelse om forsøg i den af foreningen repræsenterede retning (anvendelse af fonetisk omskrivning, indskrænkning af oversættelse og desl.).

I februar 1887.

Otto Jespersen,
Ole Suhrsgade 18,
København K.

J. A. Lundell,
Docent,
Uppsala.

Aug. Western,
cand. mag.,
Frederiksstad.